

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Cavling, Viggo.; Viggo Cavling.

Titel | Title:

Lydia : Roman

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : V. Pio, 1914

Fysiske størrelse | Physical extent:

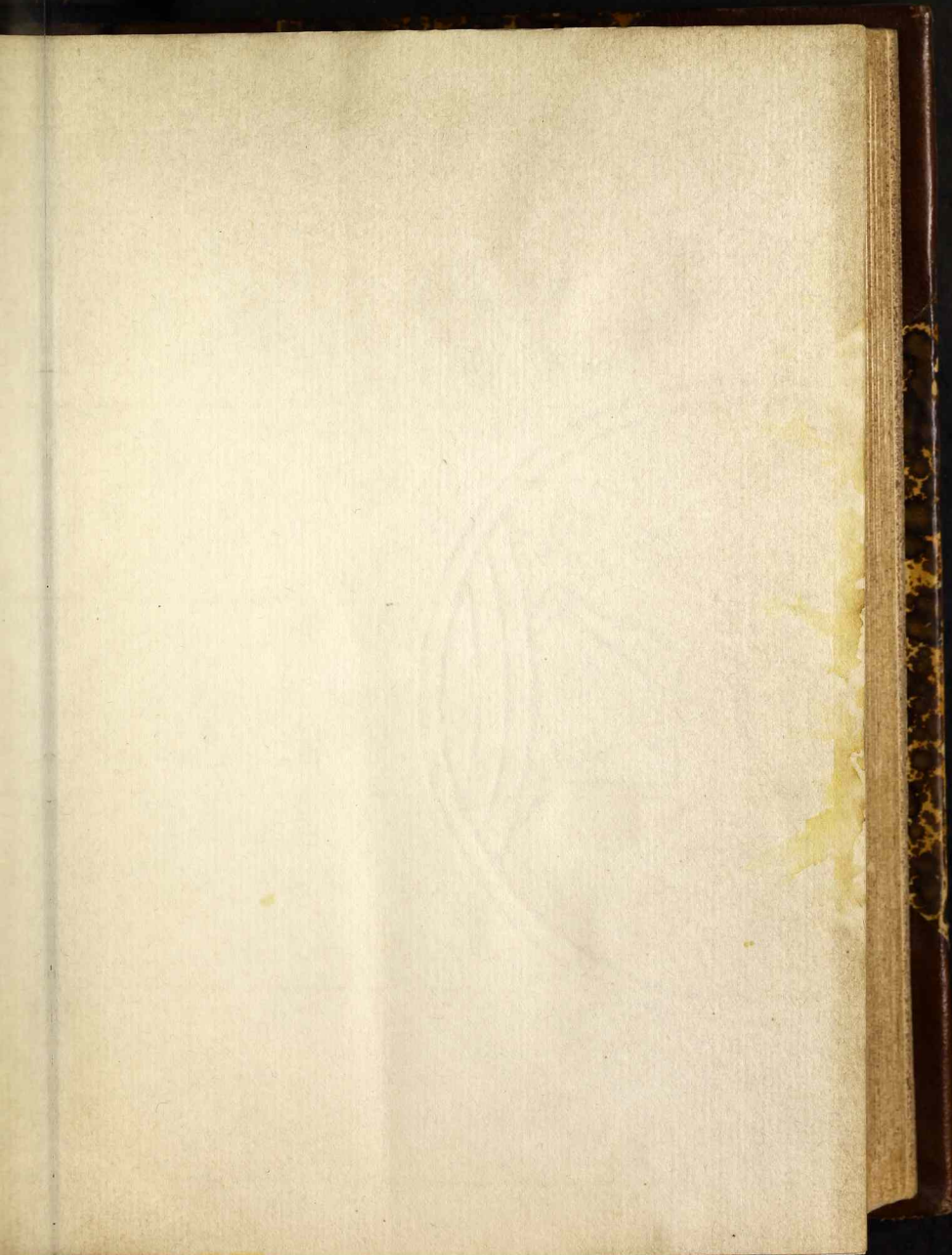
363 s.

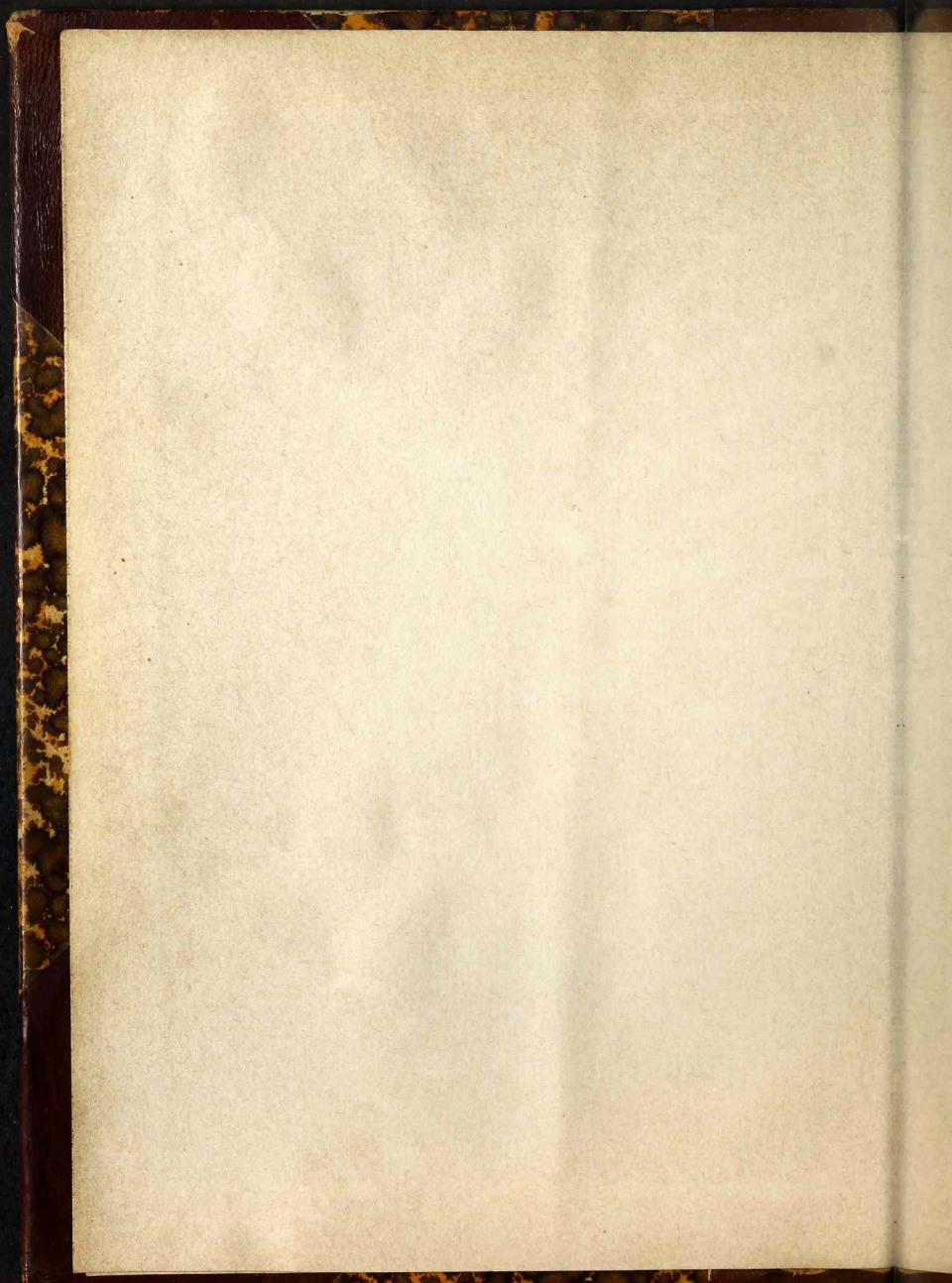
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

LYDIA

ROMAN

AF

VIGGO CAVLING

EN SKØN KVINDES SMIL
OMSTYRTER RIGER OG STÆDER.

KINESISK ORDSPROG.

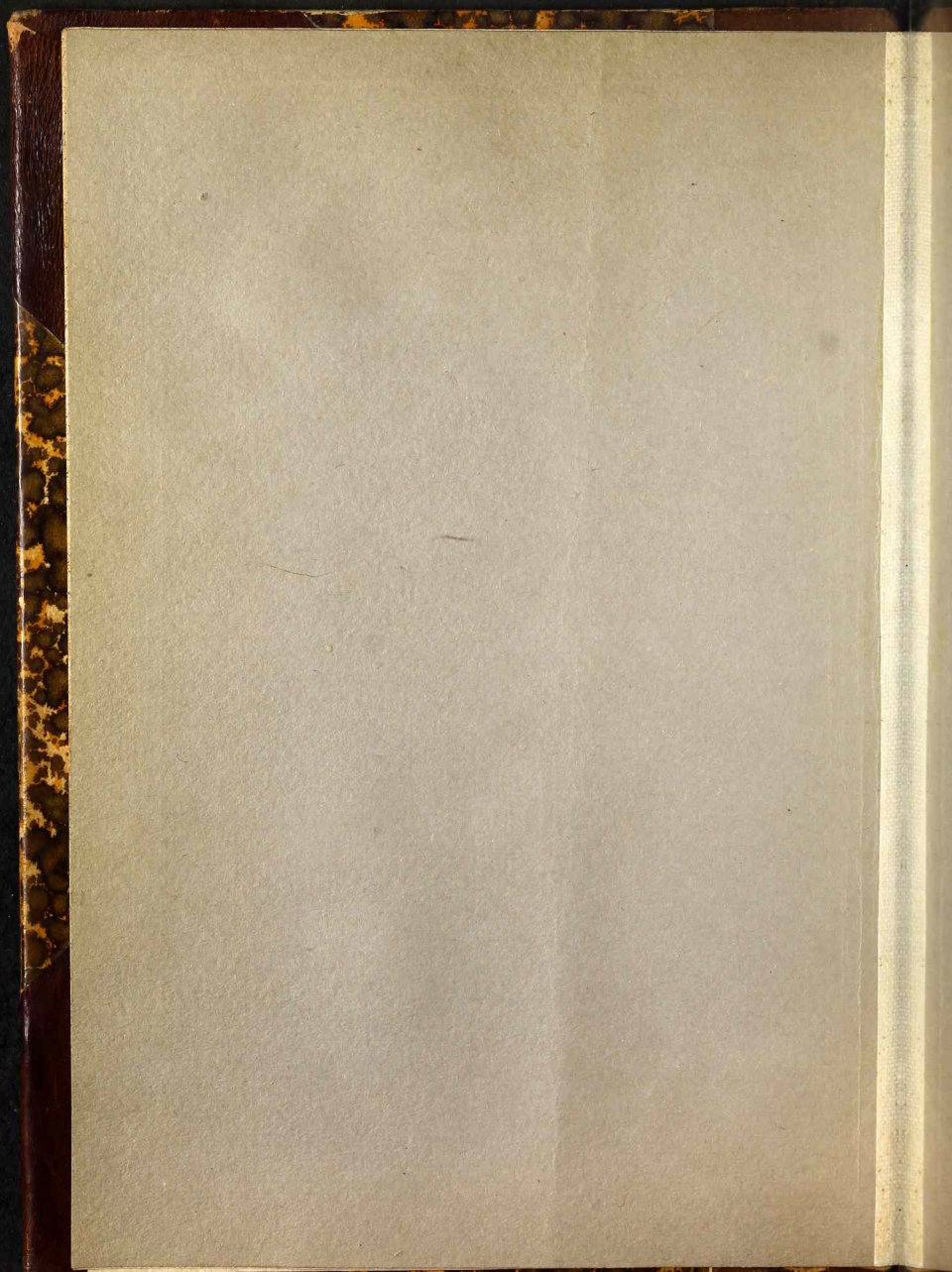

6/15 - C 1112

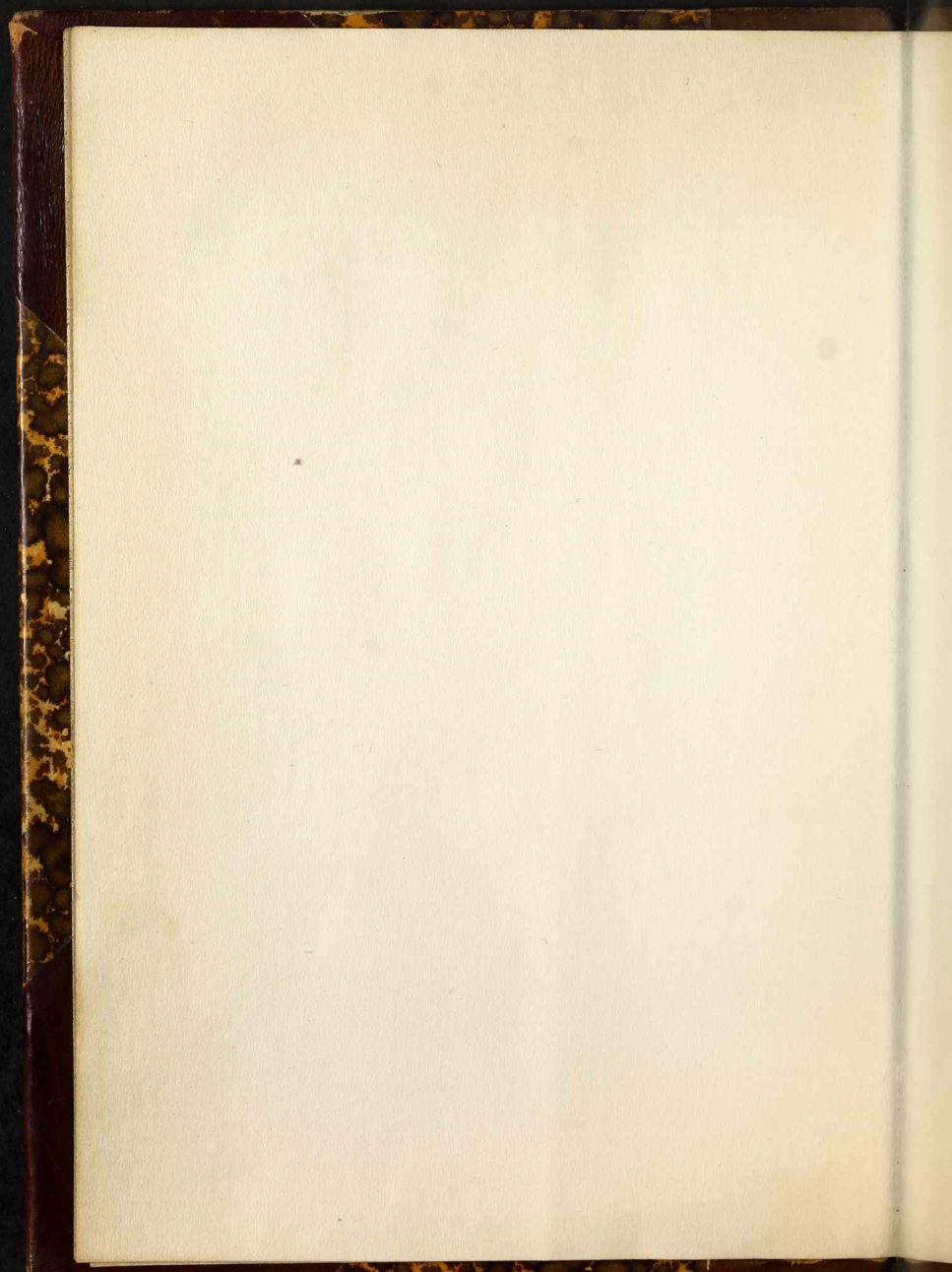
KØBENHAVN 1914

FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL

— POVL BRANNER —

LYDIA

VIGGO CAVLING

LYDIA

ROMAN

*En skøn Kvindes Smil
omstyrter Riger og Stæder.
Kinesisk Ordsprog.*

KØBENHAVN
FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL

— POVL BRANNER —

1914

I.

Morgenen efter den syvende Juni var Friberts Tilstand kritisk. Ikke et Minut havde han sovet den tunge, lummerhede Nat. Han så sit Billede i Spejlet. Ansigtet var hvidt, næsten fortrukket. Det mørke Haar sad uordentligt, og i Øjnene lyste Feberen. Dette Syn forskrækkede ham. Han mærkede, at Pulsens bankede voldsomt, og følte sine Knæ vakle under sig.

— Hvad er der i Vejen, spurgte Fru Perlman, da han kom ned til Kaffebordet, er De daarlig?

— Nej, sagde han, idet han satte sig, jeg fejler intet.

Han kunde kun faa en enkelt Slurk Kaffe ned. Saa rejste han sig, og Værtinden gentog sit Spørgsmaal.

— Er det ikke bedre, at De bliver hjemme i Dag? fortsatte hun. De er virkelig syg. De trænger til Hvile. De maa hellere gaa i Seng. Jeg kan bede Pigen stikke op til Doktoren. Han vil se til Dem, og hvis De ønsker det, skal jeg telefonere til Kontoret og sige, at De er syg.

Syg! Ha, ha, han maatte le. Var han blot syg, skulde alt nok ordne sig. Men han vidste bedre. Hans Tilstand var saadan, at ingen Doktor, ingen Pulvere kunde redde ham. Hvad nyttede det, at han gik i Seng eller sendte Afbud til Kontoret? Saa hellere ud! Han havde vandret hvileløs op og ned ad Gulvet i Sovekammeret hele Natten og tænkt og tænkt paa dette ene uden dog at kunne faa samlet sine Tanker. Alt var ham i dette Øjeblik ligegyldigt.

— De skal ikke ulejlige Dem, Fru Perlman, sagde han, jeg gaar.

— Jamen, De er jo daarlig.

— Lad mig i Fred! sagde han, tog sin Hat og gik.

Fru Perlman stirrede forbavset efter ham.

Det var varmt, Solen var allerede kommet over Huskanten, og Gaden laa hvidgul som en Stegeovn — skønt vi kun skrev den ottende Juni.

Han gik over paa den anden Side og søgte ind i Skyggen.

Hvor mange kunde Klokken være? Han så paa Uret. Der var endnu en halv Time til, at han skulde være paa Kontoret, som laa lige her ved Siden af. Hvor taabeligt at gaa saa tidligt hjemmefra!

Paa Gaden herskede det sædvanlige Morgenrøre. En Mælkemand skændtes med sine Dreng, og to Tjenestpiger sladrede i en Gadedør. Han anede ikke, hvorledes han skulde faa den halve Time til at gaa.

Netop som han passerede Urtekræmmeren paa Hjørnet, fik han en Idé. Pludselig slog den ned i ham. Naturligvis! Han så atter paa Uret. Der var Tid nok. Han gik indenfor og forlangte Vejviseren.

Febrilsk slog han op. Her stod det: R-Gade 48, første Sal. Det var langt. Men med en Linje 6 kunde han naa det og endda komme tilbage til Kontoret i rette Tid. Altsaa: R-Gade 48!

Det traf sig saa heldigt, at Sporvognen straks kom. Han sprang op paa Forperronen. Han var eneste Passager.

— En smuk Morgen, bemærkede Vognstyreren.

— Nydelig, sagde han.

Kontorfolk med Smørrebrødspakker i Hænderne og lyst paaklædte unge Damer med blege Ansigter hastede indefter til Kontorer og Forretninger. Sporvognen passerede Blomstertorvet og Kanalerne, hvor Konerne sad under brune

Solskærme. Til Trods for Varmen syntes Handelen at gaa livligt. Ved Broen blev Vognen standset af en Karavane hvidkjolede Landsbyskolepiger, der skulde over. Et Øjeblik efter var der atter Standsning. Klokken oppe fra Taarnet slog en Kvart i ti, og en Stigesprøjte kom raslende ned ad Gaden.

Det irriterede Fribert, at Livet overalt gik sin rolige Gang. En Dreng, der cyklede lige foran Sporvognen, syntes end ikke at generes af Vognens gentagende Klemten. Det var altsaa kun ham, det var galt med. Hvad brød de andre sig om, at det hamrede og kogte inde i hans Hjerne! At han, der ellers sov som en Graasten, havde haft en søvnløs Nat, at Varmen pinte ham, at hans Hoved var ved at sprænges? Alle andre var raske og glade, kun han var syg.

Saa fortabt var han i disse Betragtninger, at han kørte for langt. Først da Sporvognen var kommet til Stoppestedet paa K-Torvet, opdagede han det. Han sprang af og ilede tilbage.

Det Hus, han søgte i R-Gaden, laa ikke langt borte. Det var et af de sidste i Rækken ved Forsænkningen. Hans Hjerter bankede stærkere end sædvanligt, da han nærmede sig. Her var det altsaa. Der stod med sorte Bogstaver 48 over Gadedøren.

Huset var smalt. Der var kun to Butiker, en paa hver Side af Trappen. Den ene var en Skomagerforretning, i den anden var der indrettet Strygeri. Nogle unge hvidklædte Piger arbejdede ved Strygebrætterne, en ældre svedende Matrone dirigerede dem fra Stuens Baggrund, og ud gennem den aabne Dør kom en varm Taage, blandet med en stærk, næsten bedøvende Duft af Stivelse.

Fribert spaserede et Par Gange frem og tilbage. Pigerne stirrede nysgerrigt efter ham, og da han kom igen, stak de Hovederne sammen og fnisede. Han gik over paa den modsatte Side af Gaden.

Huset Nr. 48 adskilte sig ikke fra de andre Beboelseshuse i dette kedelige Kvarter. Det var en almindelig Ejendom opført for 20—30 Aar siden af røde Mursten med Cementgesimsen, der i Aarenes Løb var blevet snavsede af Gadens Støv. Huset var saa smalt, at der kun var Plads til een Lejlighed i hver Etage. Der var ikke noget at tage fejl af. Nr. 48, første Sal, maatte være deroppe, hvor de røde Gardiner var trukket halvt for. Dér maatte det være.

Ialt var der seks Fag til Gaden; men det var ikke muligt at se ret meget af Lejligheden. Heller ikke kunde han slutte sig til, hvorledes Værelserne var fordelte. Det slog ham, at der var noget kunstnerisk i Udstyret, Gardinkapperne var tunge og røde og lavede af et Stof, der lignede Brokade. For to af Vinduerne var der rullet Gardin ned mod Solen. I et andet Vindue stod et Par Rosenbuketter, og paa et Bord ved Vinduet længst oppe mod Passagen sad en grøn Papegøje i Bur. Dette Vindue var aabent, og han kunde høre Dyrets Pludren.

Uden at bryde sig om Pigerne i Strygeriet stod Fribert en Tid og kiggede op til de seks Fag. Der var dog intet andet levende Væsen at faa Øje paa end Papegøjen, der sad paa sin Pind og kneb Øjnene sammen. Fra Tid til anden plumpede den ned i Bunden af Buret. Ingen kom til Vinduerne. Lejligheden laa uddød i den stærke Sol.

En Smule lettet om Hjertet begav han sig omsider bort og sprang paa en Linje 6, der førte ham til Kontoret.

Idet han gik ind gennem Svingdøren, saå han til sin Overraskelse, at det store Ur viste ti en halv. Han kom en halv Time for sent, hvilket ikke var hændet ham i de fem Aar, han havde haft Ansættelse i Forretningen. Med en Følelse af Ubefindelse indskrev han sit Navn i Personalets Bog nederst paa Listen. Nu kom han til at undgælde for det fordømte System, som Chefen havde indført fra England. Enhver, der var ansat i Forretningen, skulde skrive sit Navn i denne Bog. Naar Klokken blev ti, slog Bogholderen

en Streg, og de, der kom for sent, maatte skrive deres Navn under den sorte Streg. Systemet var ikke elsket; men der var ikke noget at sige til det, da Chefen selv hver Morgen skrev sit Navn først af alle. Han plejede at komme Klokken otte, to Timer før Personalet skulde møde. Personlig gennemgik han Posten og lagde Dagens Arbejde til Rette. Saaledes var Alexis Brengé.

Fribert hængte sin Hat i Personalets Værelse og gik ind gennem Bogholderiet, som om intet var hændet. Hovedbogholderen Hr. Bock kom straks hen til ham og stirrede paa ham gennem sine Brillér.

— Jeg troede, De var syg, sagde han, De plejer ellers at være her saa præcis.

— Jeg har ikke haft det godt i Nat og var lige ved at sende Sygemelding. Men saa syntes jeg alligevel, at jeg vilde prøve at staa op.

— Godt, sagde Hr. Bock, det vilde være meget uheldigt, om De blev syg. Saa vidt jeg kan se, ligger der en Del Arbejde til Dem. Amerikaposten er kommet.

Fribert formaaede næsten ikke at undertrykke sin Misfornøjelse. Amerikapost netop i Dag, hvor det bankede i hans Hoved og hvor han følte, det var ham umuligt at samle sig om noget — den Tanke var næsten uudholdelig! Men Hr. Bock havde Ret. Paa Pulten laa en Stabel af de kendte blaa Konvolutter.

— Deres Forlovede har spurgt efter Dem, sagde Hr. Bock, hun er vist urolig. De burde gaa ind og sige Goddag til hende.

Fribert havde ikke Lyst; men for at Hr. Bock ikke skulde finde hans Opførsel besynderlig, bekvemmede han sig til at gaa. Stenografernes Værelse laa i den anden Ende af Kontoret, afsides, for at Maskinernes Klapren ikke skulde genere. Fribert gik derind.

En halv Snes unge Piger sad bøiede over Maskinerne, og Arbejdet syntes til Trods for Varmen at gaa hurtigt.

Nogle af dem var beskæftigede med at kopiere statistiske Tabeller — Firmaet Alexis Brenge & Ko. forbrugte i Aarets Løb en Mængde Statistik —, andre aflæste deres stenografiske Noter indeholdende Afdelingschefernes Morgendiktat.

De lod sig ikke forstyrre af Friberts Komme. Kun en af dem løftede Hovedet med det gule Haar og så op paa den Ankommende med to lyse vandblaa Øjne. Hun smilede, og Fribert blev en Kende blegere. Smilet fortog sig straks.

— Du er vel ikke syg? spurgte hun ængsteligt, idet hun greb efter hans Haand.

— Nej, sagde han, det er ikke noget, blot lidt Træthed.

— Du var i Teatret?

— Ja, jeg kom sent i Seng.

— Vi var hos Olesens. De inviterede os ud med deres nye Motorbaad. Det var en smuk Tur. Ganske stille. Jeg sad og tænkte mig, at du havde været med. Vi kom først hjem Klokken tolv. Hvor dumt at spærre sig inde i et Teater en saadan Aften! Morede du dig?

— Tak, godt!

— Du ser træt ud og bleg. Lov mig ikke at slide for meget i det! Du kommer i Aften?

— Ja, jeg kommer. Jeg har noget, jeg vil tale med dig om.

Det gav et lille Ryk i den unge Pige. Hun så bekymret paa sin Kæreste.

— Tale med mig? Kan du ikke sige det med det samme?

— Nej, Gudrun, det kan jeg ikke. Men jeg skal komme i Aften.

— Du spiser vel med?

— Nej, Tak! Jo, det kan jeg godt. Hvis I vil vente paa mig. Jeg tror ikke, at jeg kan gøre mig helt færdig til Klokken seks. Jeg skal komme, saa hurtigt jeg kan. Men jeg vil gerne tale med dig — i Enrum.

Her afbrødes Samtalen ved, at en lille Klokke ved Siden af Gudruns Maskine ringede. Det var en af Afdelingscheferne, der kaldte. Den unge Pige rejste sig, tog sin Notatbog og et Par Blyanter og bortfjernede sig hastigt.

— Kom saa snart, du kan! hviskede hun.

Fribert gik tilbage til Pulten for at begynde paa Dagens Arbejde. Hvilken Lummerhede! Det var endnu saa tidligt paa Sommeren, at man ikke havde vænnet sig til Varmen.

Fra Pulten kunde han se ud over Størstedelen af Kontoret. Lige overfor ham sad den schweiziske Bogholder Hussy, halvt gemt bag store, sorte Folianter. Til højre saas Selmers skarpe Profil mellem Dynger af Papir. Selmer var en Slider. Han sad altid bøjet, tænkte kun paa Tal og Beregninger.

Hr. Bock gik ud og ind gennem Døren til sit Kontor.

Fribert satte sig til Rette paa den høje Kontorstol og gav sig mekanisk til at aabne Brevene med en Papirkniv. Der syntes i Dag at være næsten mere, end der plejede. Hvorledes skulde han blive færdig til Klokken seks?

Der var en Tid, da han fandt dette Arbejde interessant, ja næsten morsomt. Den Tid var forbi. Nu følte han ingen Glæde ved det tørre Kontorarbejde. Vejen opefter gennem en stor Forretning er lang og kedsommelig. Den, der sad i Direktionsværelset, hvor der spekuleres og handles, kunde sagtens. Men at gøre Registreringsarbejde efter de Handler, der allerede var sluttet, virkede i Længden aandsløvende. Det var uden Glæde, at han Mandag Morgen satte sig til Pulten, og det var med lidt af et Lettelsens Suk, at han om Aftenen forlod den. Han passede sit Arbejde upaaklageligt; men at indskrive Konossementer i Bøger, at holde Regnskab med de forskellige Skibsladningers Position paa Havet, at udfærdige Regninger og føre Korrespondancer med de oversøiske Huse, forekom ved Gentagelsen trivielt. I Firmaet var der kun een Mand, der

i Virkeligheden levede. Det var Chefen. Han kunde fryde sig over Kampen og Spændingen, han tog Tag med drevne Finansmænd, der stadig laa paa Lur efter en Blottelse, han gik i Tanken paa eventyrlige Ekspeditioner til fremmede Lande, han forberedte Slagene og nød Afvekslingen mellem Nederlag og Sejr. Han var ikke Funktionær.

Disse Tanker, der ofte tidligere var strømmet ind paa Fribert, føltes i Dag med særlig Bitterhed. Nogle var fødte til at befale, andre dømte til at adlyde. Han hørte til de sidste. Det var et Spørgsmaal, om han nogen Sinde vilde naa højere end til Toppen af denne Kontorstol. Her maatte han vistnok resignere ligesom Hr. Bock og de andre.

Hr. Bock, ha, ha, han stod nu derovre ved Døren og betragtede ham. I denne brave Hovedbogholder syntes han at se sig selv, saaledes som han vilde blive om tyve Aar, vel at mærke, hvis han var heldig og passede godt paa og ikke altfor ofte fik sit Navn noteret under den sorte Streg. Hr. Bock havde haft en smuk Karrière i Firmaet. Efter Sigende tjente han 8000 om Aaret. Det var en nydelig Gage. For den kunde han holde en anstændig Lejlighed paa Gammelholm, hvor han havde en fyldig Kone og flere Børn. Een Gang om Aaret gav han Middag, til hvilken Forretningens Spidser blev indbudt — tre Retter Mad og to Vine —, han abonnerede i Det kgl. Teater, og de fjorten Dage om Sommeren, der var hans Ferie, tilbragte han og Familie i Sæby. Der var noget harmonisk over Hr. Bock. Han var glad og tilfreds, ikke egentlig onskabsfuld, var altid høflig og korrekt, særlig opadtil, og blev vistnok aldrig skældt ud af Chefen. En lykkelig Mand, ved Gud, en Mand med en Karrière, man maatte misunde!

De store Ark foldede sig ud paa Friberts Bord, og han begyndte at arbejde. Konossementerne var ret indviklede. Der var hele Skibsladninger af Maskiner, som kom hertil, nedpakkede i et Utal af Kasser under forskellige Mærker. Det var en af hans Opgaver at konferere Varefortegnelserne

med de indløbne Købeordrer og give Dampskibsselskaberne Besked om, hvor de forskellige Kolli skulde afleveres. Et Arbejde, der krævede megen Paapasselighed! Han kendte det Vrøvl, der opstod, hvis et Parti eller blot en enkelt Kasse med Maskindele gik f. Eks. til Frankrig i Stedet for til Rusland. Ogsaa Assurancen skulde han sørge for. En Gang havde han glemt at assurere en Skibsladning og opdagede det først Dagen før, at Skibet skulde være i Havn. Bladene havde den sidste Uge bragt Telegrammer om Orkan paa Atlanterhavet. Han glemte siden ikke den frygtelige Søndag, da han svedende af Angst ventede paa den telegrafiske Melding om Ladningens lykkelige Ankomst til Liverpool, en Melding, der stadig udeblev. Først Mandag Middag kom Telegrammet, og han udløstes af sin Spænding. Det var det grufuldeste Døgn, han havde oplevet; men han kunde mærkeligt nok nu og da senere gribe sig i at ønske den Tid tilbage.

Af saadanne Timer havde vistnok Chefen mange. Der blev sagt, at han ofte var ude i vilde Spekulationer. Sin Ro og sin Overlegenhed syntes Brence dog at bevare; men Arbejdet tog paa ham, hans Haar blev stedse tyndere, og om Munden var der kommet et haardt Drag. Han var vistnok bomstærk af Naturen; men disse Aar, særlig de senere, siden Kampen med Steinwalt begyndte, havde været haarde.

Hr. Bock stod stadig henne i Døren og betragtede Fribert. De Kriser, som Firmaet havde maattet gennemgaa, generede ikke ham. Hans Ansigt var lige roligt, hvad enten Kassebogens Tal stod paa Kredit- eller Debet-Siden. Hver første hævdede han sin gode Løn og tog den hjem til Konen og Børnene paa Gammelholm. Han var kun interesseret i, at Forretningen ikke gik for livligt, saaledes at der blev det mindst mulige at føre Bog over. Et stillestaaende Aar var for ham et fedt Aar. Akkurat som for mig, tænkte Fribert. Hvis Chefen havde været lidt mindre energisk med

at ansætte Salgsagenter i alle Hjørner af Evropa, var han i Dag blevet fritaget for en Del af de mange Konossementer. Saavidt han kunde skønne, tjente Firmaet alligevel ikke paa disse Transaktioner! Hr. Bock snød eftertænksomt sin Næse i et stort Lommetørklæde. Saa gik han et Par Gange rundt om sig selv og blev borte i sit Hul.

Termometret syntes at stige, men de andre mærkede det vist ikke! Selmer sad bag sine Papirer rolig og uanfægtet, uden en Sveddraabe paa Panden. Fribert rejste sig, tog Jakken af og fortsatte Arbejdet i Skjorteærmer. Nu syntes det at gaa lettere.

Nej, det gik ikke let! Han følte det, som skulde hans Hoved sprænges efter denne Nats Vaagen og Tænken over det samme. Hans Tanker gik tilbage til den foregaaende Aftens Oplevelser; men de ilede ogsaa frem, til i Aften! Hvorledes skulde han faa Sandheden sagt til Gudrun? Hvorledes skulde han forklare sig? Hun vilde ikke kunne forstaa et Ord, hun vilde anse ham for gal. Med Rette! Ingen skulde i Gaar Morges have faaet ham til at tro, at Begivenhederne i den Grad vilde faa Magt over ham.

Han havde altid smigret sig med sin Ligevægt. Naar de andre kom i Mundhuggeri, plejede han at holde sig udenfor. Til Trods for sin Ungdom betragtede han Verden med Skepsis, og han syntes, at han stod sig godt derved. Paa een Gang var nu alle Forestillinger, Summen af alle Erfaringer blevet kuldkastet. Pludselig var han styrtet ud i det tomme Rum, og han sank modstandsløs nedefter uden at ane, hvor det bar hen.

I dette Kontor herskede der selv paa den lyseste Dag Halvmørke. Huset var bygget uheldigt, Vinduerne sad for højt og var smalle. Kun øverst oppe kunde man se en lille Trekant blaa Himmel. Lys og Luft kom paa en Sommerdag kun sparsomt ind i Salen.

Nogen rørte ved hans Arm. Det var Hussy, Schweizeren. Han lo ham lige op i Ansigtet med sine store hvide

Hestetænder og stak Hovedet frem, som for at Fribert skulde kunne nyde Duften af hans pomadiserede Frisure. Han havde sikkert en eller anden Historie, han vilde fortælle, og det var let at se, at han selv paa Forhaand nød den. Den lille Anekdote — særlig den tvivlsomme — var hans Speciale. Fribert undgik helst at høre paa hans Historier; men han var som Regel for skikkelig til at gøre Indsigelse. I Dag særlig vilde han ikke indlade sig med Schweizeren.

— Jeg har ikke Tid, Hussy, sagde han.

— Jamen De skal høre, sagde Schweizeren paa sit Dansk, som han talte meget korrekt, men med en uheldig Akcent, De maa høre!

Han spruttede allerede af Latter.

— Nej, sagde Fribert, jeg er ikke rask, og jeg har dobbelt saa meget Arbejde som ellers. Alene Konossementerne til Petersborg vil tage mig to Timer.

— De skal høre, gentog Hussy ufortrødent, det er den sidste om Kurt.

Fribert spidsede Øren. Kurt var Chefen, Alexis Brenges eneste Søn.

— Lad gaa da, sagde han; men fat Dem blot i Kort-hed!

Hussy rømmede sig.

— De ved, sagde han, at jeg ikke er Afholdsmand.

— Det har jeg aldrig mistænkt Dem for!

— Jeg forstaar ikke, hvad De mener, sagde Hussy stødt. Ingen vil vel beskylde mig for overdreven Nydelse af Alkohol.

— Paa ingen Maade, Hr. Hussy!

— Godt! Jeg skal indrømme, at jeg om Aftenen efter Kontortid sætter Pris paa et Glas Chablis eller en anden fin Vin. Ikke sandt! En Udlænding har jo ikke mange Fornøjelser her i Byen. For at faa lidt Adspredelse plejer jeg at gæste en Vinstue herhenne paa Torvet. Der er ingen

Grammofon, Stedet er helt igennem pænt, og Vinen er drikkelig, selv om den ikke kan maale sig med den, vi drikker i Lausanne.

— Som sagt, Hussy, jeg har travlt. Kom til Sagen!

— Det hele er fortalt med faa Ord. I Aftes gaar jeg som sædvanligt derhen; men det er næsten ikke muligt at komme ned. Oppe paa Fortovet staar der et Læs Mursten og Spande med Kalk. Jeg ser, at der er et Hul i Muren tilstoppet med Sække og Presenninger. Ikke sandt, Hr. Fribert, De vil forstaa, at jeg blev forbavset?

— Javel; men hvad har det Hul at gøre med Kurt?

— Jeg ser, at De begynder at følge mig. Straks da jeg kommer ned og har faaet min Flaske Nr. 27, mærk Dem den med den sort-røde Etikette! Straks, altsaa da Flasken er kommet paa Bordet, og jeg har faaet det første Glas, henvender jeg mig til Stuens Indehaver, Hr. Grøn, De kender ham, en gammel Ven af mig og forresten en stor Slubbert, men ikke blottet for Vin-Forstand. »Hr. Grøn,« siger jeg, »hvorfor er der Hul i Deres Mur? Er der skudt Kanonkugler mod Huset?« Saa giver han sig til at le højt og siger, at han troede, jeg vidste Besked om Hullet. »De er jo ansat hos Alexis Brengé & Ko.,« siger han. »Det er jeg,« siger jeg, »jeg har beklædt Stillingen som Bogholder paa det Kontor, lige siden jeg kom til Danmark.« »Saa kender De Kurt Brengé?« »Ja,« svarer jeg, »jeg har den Fornøjelse.« »Kunde De ikke tjene mig i at fortælle lidt om ham!« »Jo,« siger jeg, han er Byens største Døgenigt, hvilket efter københavnske Forhold vil sige en Del.« »Vil De ikke være saa venlig at oplyse mig lidt om hans Liv,« fortsætter Grøn. »Jo,« siger jeg, »hans Karrière kender jeg tilfældigvis. Han kom ud af Skolen, fordi han ikke gad lære noget, og i en meget ung Alder blev han sendt med et Dampskib rundt om Jorden for at faa lidt Fornuft. Men samme Aften, han kom hjem, lavede han Skandale paa en Variété, og Faderen maatte ekspedere ham til Forretnin-

gens Filial i Rusland.« »Det er vel dér, han har faaet sine ejendommelige Vaner,« siger Grøn. »Det er meget muligt,« siger jeg, »i Forretningen var han aldrig; men om Natten morede han sig med Garnisonen, baade den mandlige og den kvindelige, og han havde mange Indfald. Til sidst blev han sendt hjem.« »Hvor længe har han været her?« spørger Grøn. »Et Aarstid,« svarer jeg, »men han overanstrenger sig ikke, kommer kun paa Kontoret om Eftermiddagen og telefonerer lidt fra sit Værelse paa første Sal.«

— Hr. Hussy, afbrød Fribert, De maa give mig Fortsættelsen en anden Gang.

— Bare taalmodig, sagde Schweizeren, nu har jeg fortalt det Hele. »Jeg tror ikke,« siger Grøn, »at De tager meget fejl af Hr. Kurt. Det, De fortæller, svarer til, hvad der skete i Gaar Aftes. Den unge Mand var hernede sammen med en Skuespiller, der sad og klimprede paa en Guitar, samt den unge Hr. Krebs, Søn af Kammerherren. Den Vin, vi skænkede, var selvfølgelig ikke god nok. Jeg hører paa dem i godt Humør; men efterhaanden bliver jeg gal og forlanger Penge med det samme. Den unge Kurt rækker mig en Hundredkroneseddel paa en Gaffel og siger, at det kan slaa lige til. Jeg bider den i mig, da der ikke er andre i Lokalet. Men saa kommer Kurt i Skændsmaal med Krebs. Kurt paastaar, at han kan komme ud af Værelset uden at gaa gennem Døren. Det var nu noget Sludder, for der er ingen Vinduer i Stuen. Det siger jeg; men Kurt bliver ved sit. Han skal nok vise, at han kan komme ud uden at bruge Døren, det gør man ofte i Rusland, naar man har set sig gal paa en Dør, og han kan ikke fordrage blaamalede Døre. Kameraterne driller ham, og jeg er lige ved at lægge mig imellem. Men saa tager han Tegnebogen frem og tæller fem Hundrede Kroner op paa Bordet. »De Penge er Deres,« siger han, »hvis De inden en Time eller halvanden faar slaaet et Hul i Muren.« Først vil jeg smide Fyren Sedlerne

i Ansigtet; men han lader til at mene det alvorligt, og da jeg jo ikke kan have ham siddende Resten af Livet, synes jeg, at det er bedst at faa ham af Sted. Jeg løber saa over og vækker Murermester Freytag, og en god Time senere kryber Kurt ud. Glad er jeg. Men kan De saa tænke Dem, et Øjeblik efter kryber han ind igen og siger, at han er kommet i Tanker om, at det er nok saa behageligt at gaa ud ad Døren. Han vil have sine Penge tilbage! Saa bliver jeg for Alvor vred. De kan tro, at han kommer ud — men det blev gennem Hullet!«

Taarerne stod Hussy i Øjnene.

— Den Historie skulde Brence kende, sagde han, saa vilde der vanke til Hr. Kurt.

Netop som Hussy nævnede Kurts Navn, traadte den unge Mand ind gennem Svingdøren. Han var høj, smal og lys, ikke særlig mandig, men smuk. Hans Ansigt var blegt som de Menneskers, der helst lever om Natten, hans Øjne en Smule svømmende; men Skikkelsen var rank, og om hans Læber spillede et muntret maaske lidt spodsk Smil, der fortalte, at han endnu ingenlunde var færdig med Livet. Han var iført hvidt Flonelstøj, en Straahat med Silkebaand holdt han i Haanden, og Skoene var af Lak. Han kom sikkert lige fra Frisøren, Haaret var flammet; men de høje Tindinger fortalte, at Frisørens Kunst næppe kunde hindre, at han om nogle Aar blev tyndhaaret ligesom Faderen.

Idet han traadte ind, hilste han høfligt til alle Sider; men Fribert tog ingen Notits af ham. Han var Fribert imod, havde været det fra den første Gang, de mødtes. Hussy havde Ret. Det var sørgeligt at se, hvorledes denne unge Mand lagde sine Chancer øde. Ofte havde Fribert beklaget Chefen. Brence, der var saa streng i sine Fordringer til sig selv og andre, syntes at være blind for Sønnens Fejl. Han behandlede ham altid venligt og overbærende, und-

skyldte ham og vedblev at forstrække ham med Penge. Brenges Taalmodighed overfor Sønnen syntes grænseløs.

Nu og da havde Fribert drømt sig selv i Kurts Sted. Hvilken herlig Tilskikkelse pludselig at faa en Fader, der elskede En og fulgte En med opmærksom Glæde og Interesse! Den Tanke kunde varme et Menneske, der fra sin tidlige Barndom havde været faderløs. At have en god og klog Fader maatte være en næsten ufattelig Lykke! Den Følelse altid at kunne ty til sin Fader, altid at kunne bede ham om Raad, altid at kunne have ham som den klippe-sikre usvigelige Ven, den Følelse maatte give et Rygstød, der gjorde Vanskeligheder og Modgang næsten velkomne. En Fader! Fribert følte Smerte ved dette Ord. Han havde aldrig kendt sin Fader, aldrig mærket hans Strengthed, aldrig følt hans Kærlighed. Skæbnen havde nægtet ham en af de bedste Støtter i Livet. Han var fra Begyndelsen stillet ringere end de andre.

Sommetider havde han spurgt sig selv, om det kunde være rigtigt, hvad der fortæltes, at Kurt ikke brød sig om Faderen. Han kunde næsten ikke tro det, skønt Kurts Opførsel vanskelig tillod nogen Misforstaaelse. Udenfor Byen havde Brenges et Landsted med en Mængde Værelser. Her levede han alene — hans Hustru var død for en Aarrække siden —, og Sønnen kom der aldrig. Paa Kontoret viste Kurt sig, som Hussy havde sagt, nogle faa Timer om Dagen, egentlig kun regelmæssigt, naar han skulde hente Penge.

En saadan Opførsel stod i besynderlig Modsætning til Brenges Godhed. Det forekom Fribert, at Chefen baade som Menneske og som Forretningsmand var næsten et Ideal. Han var kommet af fattige Folk, ingen vidste bestemt, hvorfra han stammede. Ved sin Flid og ved sin Genialitet havde han svunget sig til Vejrs. Hans Misundere sagde, at han havde været heldig; men naar de skulde nævne, hvori disse Held bestod, blev de tavse. Han var ikke nogen Aladdin, og hans Karakters gode Sider havde

vistnok ofte sinket hans Fremgang. Omgivet af smaat-skaarne Mennesker kendte Alexis Brengé ikke Smaalighed. Stor var han i sine Handlinger og i sine Dispositioner, stor i den Tillid, han viste andre. Denne Tillidsfuldhed syntes ikke at kunne svækkes, selv om Skuffelserne var nok saa mange. Det skete en Gang, at en af Brengés Undergivne, der med Fuldmagt var sendt til et fremmed Land, sveg Tilliden og bedrog Chefen for de Penge, der var ham betruet. Det var i Firmaets første Dage, og Forretningen kunde daarligt taale Stødet. Men Brengé sendte straks en anden af Sted udrustet med en om mulig endnu videregaaende Fuldmagt, og i Løbet af et Aar var Ligevægten genskabt. Kom Fattige til Brengé og bad om Understøttelse, gav han det dobbelte af, hvad de forlangte. Han blev misbragt af samvittighedsløse Mennesker; men bevarede stadig sit lyse Syn.

Som Forretningsmand var Brengé af en overraskende Type. Han besad Blikket for det nye, så Chancen Aar forinden, andre øjnede den, og var frygtløs i sine Spekulationer. Den gamle Pengesæk Steinwalt baade hadede og beundrede ham. Steinwalt besad Kapitalen, Brengé Geniet — de to Konkurrenters Kamp var af en stor og mærkelig Uhygge. At lære Forretning under Brengés Vejledning maatte være en Lykke for et fremadstræbende Menneske. Men Kurt brød sig ikke om at lære! Han var kun glad, naar han mærkede Svingdørens Sus bag sig og følte den fyldte Tegnebog i Inderlommen. Derfor foragtede Fribert ham.

Med sit evige Smil kom den unge Laps nu drivende ind mellem Bordene. Han standsede i Skibsafdelingen hos Kaptajn Couden. Denne rejste sig og tog ydmygt mod ham. Kaptajnen var kendt som Firmaets Bulderbasse. Ingen kunde føre et Sprog som han, han talte et Skipperlatin, der røbede, hvorfra han stammede. Men naar han forhand-

lede med Chefen eller med Sønnen, blev han næsten krybende.

Kurt drev videre efter at have vekslet nogle Ord med Kaptajnen, der lo højt og støjende ad en Vittighed. Til Friberths Overraskelse standsede han ved hans Pult. Fribert talte kun sjældent med ham og nødigt.

— Goddag, sagde han, vel mødt igen!

— Jeg erindrer ikke, Hr. Brenges . . .

— Ho, ho, De har maaske glemmt, at De var i Teatret i Aftes, fortsatte Kurt. Jeg så Dem godt, De kan ikke bevare Deres Inkognito. De sad i andet Parket til højre og lod til at mere Dem fortræffeligt.

— Det var en underholdende Forestilling, sagde Fribert, uden at vide, hvorfor han svarede.

— Underholdende er ikke Ordet. Den var vidunderlig. Jeg var gaaet derhen i Anledning af Stor-Fyrstebesøget. Landsbypigen er den bedste Operette, jeg i mit Liv har set.

Kurts Paatrængenhed irriterede Fribert. Han bøjede sig over sit Arbejde. Den unge Mand fortsatte:

— Et godt fremført Syngestykke fængsler stærkere end Skuespil. Landsbypigen er i de fleste Henseender en tilfredsstillende Forestilling. Musikken er virkningsfuld og Dansene og Korene gode. Men bedst er den lille Lydia. Det var et Gennembrud! Jeg har aldrig set et saa charmant Væsen paa en Scene, ikke en Gang i Rusland. Synes De ikke, hun var forførende i tredje Akt? Jeg forsikrer Dem, at jeg blev helt forelsket. Det er Skade, at Sæsonen er forbi. Hvilke Ben!

Da Fribert hørte Lydias Navn, følte han det varme Blod i sine Kinder.

— De undskylder mig, Hr. Brenges, sagde han i en afvisende Tone; men jeg har daarlig Tid.

— Gudbevars sagde Kurt, jeg skal saamænd ikke opholde Dem. Forretninger gaar frem for alt.

Smilende fortsatte han sin Vej, idet han standsede ved en og anden Pult.

Fribert tog atter fat.

Som Timerne gik, blev han mere rolig. Arbejdet afledede Tankerne fra den Sag, de hele Natten og Morgenens havde været beskæftiget med. Han tænkte end ikke paa, hvad han i Aften vilde sige til Gudrun. I Øjeblikket gjaldt det kun om at faa disse Konossementer gjort færdige og videresendt.

Til Trods for, at der var mange Mennesker paa Kontoret, kunde der være dødsstille i Salen. Hver sad ved sin Pult bøjet over Arbejdet. Der blev næsten ikke talt, men skrevet saa meget desto mere.

Værst forekom de Dage Fribert, hvor der intet var at bestille. At gaa en Tur var ikke tilladt, den private Korrespondance kunde ikke udfylde Tiden, og hvad saa? En ung Mand fandt en Dag paa at sætte sig til at læse Dagbladene. Men straks var Hr. Bock over ham. »Har De intet bedre at tage Dem for end at læse Aviser?« spurgte han. »Nej,« sagde den unge Mand, »mit Arbejde er gjort.« »Nuvel,« sagde Hr. Bock, »hvis De ikke har noget at bestille, maa De lade, som om De bestiller noget!«

Efterhaanden som Timerne gik, blev Fribert glad ved Arbejdet. Det værkede ganske vist inde i hans Hoved; men Tankerne havde faaet en ny Retning.

Der kunde gaa lange Tider, hvor der ikke hørtes en Lyd i Lokalet. Det var kun sjældent, at Svingdøren drejede sig. Kunderne talte man ikke med direkte, de fleste Forretninger afgjordes pr. Telegram eller pr. Telefon fra Boxerne. Enhver passede sit. Saaledes gik det bedst. Selv den snakkesalige Hussy var faldet til Ro over Hovedbogen. Man skulde nok vogte sig for at tale til ham, thi han, der til enhver Tid forstyrrede andre, blev i høj Grad irriteret, hvis nogen afbrød ham i en Talkolonne.

Fribert lod Blikket glide over Salen. Himlen deroppe i Vinduestrekanterne var stadig blaa, Solen skinnede stærkt udenfor; men de elektriske Vifter arbejdede uafbrudt, og han syntes ikke længere, det var saa varmt.

Han skulde til at fortsætte Arbejdet, da han saá, at Selmer betragtede ham. Vennen rejste sig og kom nærmere.

— Der er en Sag, jeg meget gerne vil tale med dig om, Fribert, sagde han alvorligt.

— I Dag tror jeg desværre ikke, jeg faar Tid, svarede Fribert, men i Morgen.

— Det maa være i Dag, sagde han, det er en vigtig Sag.

— Fem Minutter kan jeg godt give dig.

— Nej, nej, det er en lang Historie.

— Efter Kontoret har jeg lovet Gudrun at komme ud til hende.

Selmer betragtede ham med et vist Blik. Saa sagde han tøvende:

— Men bagefter? Kunde jeg ikke komme op til dig?

— Hvis det er dig meget om at gøre, kan du jo godt se op senere. Men jeg er træt. Jeg gik sent i Seng i Aftes.

— Saa kommer jeg. Jeg maa have talt med dig.

Hvad mente han? Endnu et Opgør? Det lod til at være umuligt at faa Fred i Dag.

Timerne gled, og han fik det værste Arbejde fra Haanden. De andre var for længst gaaet ind og havde spist i Frokostværelset. Fribert blev ved sin Pult. Paa den Maade sparede han tre Kvarter.

Ved Firetiden kom Hr. Bock hen til ham og sagde, at Chefen ønskede at tale med ham. Det gav et Sæt i Fribert, thi det hørte til Sjældenhederne, at Chefen lod ham kalde. Egentlig skete det kun, naar der skulde uddeles Ros eller en Bebrejdelse, og han syntes ikke, han havde gjort sig fortjent til nogen af Delene. Mere end et Aar var for-

løbet, siden han sidst havde talt i Enrum med Chefen. Han havde næsten vænnet sig til Tanken om, at Brence havde glemt hans Eksistens.

— De ved ikke, hvad det drejer sig om, Hr. Bock? spurgte han.

— Nej, svarede Hovedbogholderen og gav sig en Mine, som om han vidste Besked, det faar De nok at vide af Chefen.

Da Fribert sidst var ovenpaa, havde Brence rost ham, fordi han havde opdaget nogle Uregelmæssigheder paa Genua-Agenturet. Den forrige Gang havde han derimod været mindre venlig. Ved en Fejltagelse var Fribert kommet til at sælge et Parti Kamfer, der allerede var solgt, en Fejl, der skabte Firmaet Fortrædeligheder. Chefen skændte ikke, men talte med en bedrøvet Stemme, der virkede pinligere end stærke Ord.

Idet Fribert gik op ad den lille klædebetrukne Vindeltrappe, der fra Kontorerne førte ovenpaa til Chefens Værelser, mindedes han hin Scene, og han rystede nu ved Tanken om, hvad der kunde ske. Men saa tænkte han paa den anden Sag, der siden i Gaar Aftes havde opfyldt ham; og han følte til sin Overraskelse, at de Tanker gav ham Styrke. Hvad brød han sig under de nuværende Forhold om en Smule Skænd af Chefen?

I det rummelige Venteværelse stod Mulatten John halvsovende paa Vagt. John havde ikke meget at bestille. Brence saå sjældent Fremmede. Det var hans Princip at holde sin Person udenfor Detaillerne. Han lod alle Handler gaa gennem Afdelingscheferne. Besøgende henvistes til disse, og det var sjældent, at andre end Kontorets Personale og Firmaets Mæglere fik Foretræde hos ham. De nye Tanker fødtes inde paa det lille Kontor, og herfra øvedes en virksom Opsigt og Kontrol med Forretningens Gang. Brence, der holdt Traadene i sin faste Haand, levede skjult. Hans Navn var kendt af hvert Barn i Byen; ingen

anede, hvorledes han saá ud. Han kunde ved højlýs Dag spasere tværs gennem Kjøbenhavn, uden at en Hat løftede sig for ham.

Mulatten John havde Brenges for adskillige Aar siden haft med hjem fra et Besøg i Amerika. En mere tro Tjener kunde næppe tænkes. Om Dagen stod han ved Indgangen og vaagede over, at ingen forstyrrede hans Herres Arbejdsro, og om Natten sov han paa en Madras i Venteværelset. Aldrig forlod han Kontorbygningen; ikke en Gang om Søndagen skiftede han Opholdssted. Hans eneste Interesse var Forretningen.

— Der er blevet sendt Bud efter mig, sagde Fribert til John.

— Gaa bare ind! sagde Mulatten.

Fribert bankede paa og traadte ind. I det samme rejste en Dame sig fra Stolen ved Siden af Brenges Skrivebord, samlede nogle Papirer og gik frem imod ham. Det var Gudrun. Hun havde stenograferet Chefens Eftermiddagspost og var nu færdig. Fribert saá, at hendes Blik søgte hans. Hun syntes bekymret. Solen skinnede skraat ind gennem de smalle Vinduer og straaled bag hendes gule Haar. Aldrig havde hun forekommet Fribert saa sund og frisk. Brenges maa være blevet slaaet af det samme, thi ikke saa snart havde Døren lukket sig bag hende. før han sagde:

— En overordentlig nydelig ung Pige! Hende maa man ønske Dem til Lykke med. Hvornaar skal De giftes?

— Det er endnu ikke bestemt, mumlede Fribert.

Af Chefens Tonefald forstod han, at der ikke kunde være noget ubehageligt paa Færde.

— Tag Plads! sagde Brenges, jeg skal blot underskrive et Par Breve.

Han gav sig til at signere de maskinskrevne Breve, der laa i en Bunke foran ham. Et for et lagde han dem op i en flad Kurv, der stod paa Skrivebordets Overbygning.

Fribert satte sig i den bløde, røde Bøffellæderstol ved Siden af Bordet.

Alt i dette Værelse stod paa samme Plads som i Fjor. Kontoret var ikke stort, men udstyret med Smag. Væggene bestod af brune Paneler, paa Gulvet laa et kostbart, orientalsk Tæppe, og Møblerne var af Mahogni og Læder. Paa et mindre Bord var anbragt en Telefon og en Hus-telefon og flere elektriske Ringeapparater. Bag Brenges Stol stod Pengeskabet. Døren var aaben, og paa Hyl-derne saas Dokumenter og Konvolutter. Akkurat som sidst.

Chefen derimod havde forandret sig. Han var blevet ældre. Han gjorde endnu et kraftigt Indtryk, han var høj og bred og havde klare Øjne og buskede Bryn. Men dybe Furer i Ansigtet og Tyndhaarethed vidnede om mange Aars Arbejde. Hans Hænder var store og senede, og han satte Pennen haardt til Papiret. Naar han som nu saå ned, kunde Skikkelsen næsten forekomme brutal; men hæftede han sit Blik paa En, overraskedes man af Øjnenes Mildhed og Varme.

Der gik flere Minutter, inden Chefen blev færdig. Saa trykkede han paa en Knap og rakte Kurven til John.

Derefter saå han paa Fribert og begravede et Øjeblik Ansigtet i Hænderne. Endelig sagde han:

— Jeg har bedt Dem komme for at tale med Dem om en Sag, der er vigtig for Forretningen og vigtig for Dem. De ved, at jeg holder ikke af at rose; men jeg har været tilfreds med Dem i de Aar, De har haft Ansættelse hos mig. Det er derfor, jeg kalder Dem op for at raadføre mig med Dem og tilbyde Dem en Forandring i Deres Stilling. Jeg beder Dem sige Deres Mening ganske frit og glemme, at De er min Underordnede.

Brenges Ord glædede Fribert. Han mærkede, at han rødmede.

— Jeg takker Chefen, sagde han. Jeg har i de forløbne Aar søgt at udrette mit Arbejde saa punktligt som

muligt; men jeg skal ikke nægte, at det i Længden er faldet mig lidt ensformigt. En Forandring vil være velkommen.

— Det er, hvad jeg tænkte, sagde Brenge. Siden den Dag, da jeg antog Dem, har jeg følt, at der i Dem er Stof til en Mand. De hører ikke til dem, der straks gør sig gældende. Fremtiden vil vise, om De har Ideer. Men De er brugbar, og jeg haaber paalidelig. Jeg skal give Dem et Bevis paa min Tillid. Hvad jeg siger, maa naturligvis forblive streng Hemmelighed.

— Selvfølgelig, sagde Fribert.

— De ved, fortsatte Chefen, at Konkurrencen med Steinwalt i den senere Tid er blevet haardere. Den Gamle er kommet til det Resultat, at hvis han ikke faar mig slaaet ned nu, vil det aldrig lykkes. Han samler sig til en afgørende Styrkeprøve. Særlig de sidste Maaneder har jeg følt ham alle Vegne. Siden Nytaar har han ofret Hundredtusinder paa at tage Leverancer fra os. Bliver det ved paa den Maade, vil det ende med Ruin enten for ham eller for mig eller for os begge. Men han er rigere end os. Hvor meget tror De, han ejer?

— Man siger halvtreds Millioner.

— Hans Formue anslaaes til et halvt Hundrede Millioner; men gennem sine Banker, Assurancekompagnier og andre Virksomheder kontrollerer han den tredobbelte Sum. Det synes nu at være hans Mening at ville kaste alle disse Penge mod os uden Hensyn til, om han selv taber. Naar vi tidligere kæmpede, fulgte han forretningsmæssige Principer; men i den senere Tid bryder han sig ikke om Gevinst. Han tænker kun paa at knuse os. Kan De begribe hvorfor?

— Vi er vel kommet ham i Vejen?

— Jeg har aldrig udfordret ham. Men han har ikke kunnet tilgive mig, at jeg ikke søgte ham, den Gang jeg grundlagde Forretningen. Jeg vilde ikke. Det var mit Haab, at der her i Landet kunde drives Forretning udenom

Steinwalt. Dette glemmer han ikke. Han vil være Eneherre paa Markedet, og det har saaret hans Forfængelighed mere end hans Pengepung at se Huset her vokse op. Nu er det forbi med Taalmodigheden. Vi skal slaas ned, koste hvad det vil. Dette er Stillingen, og jeg kan sige, at aldrig har Udsigterne været saa mørke for vort Firma som nu.

— Vilde det ikke være bedre, vovede Fribert, om man foreslog ham en Arbejdsoverenskomst, saaledes at vi delte Markedet mellem os, han fik sine Felter og vi vore?

— Det er det, han gerne vil, sagde Brence. Men det vilde være at sælge vor Frihed. Denne Forretnings Valgsprog har altid været: udenom Steinwalt! I samme Øjeblik, vi traf en Overenskomst med ham, vilde der blive lagt en Jernring om os. Saa kunde jeg lige saa godt være gaaet til ham, den Gang jeg begyndte. Nej, hverken direkte eller indirekte vil jeg sælge min Uafhængighed. Saa hellere kæmpe til det sidste.

Brence rejste sig og gik hen til Pengeskabet. Fra den nederste Hylde hentede han en gul Konvolut, paa hvilken der med store Bogstaver stod Ordet »Steinwalt«. Han aabnede Konvolutten og fremtog nogle Breve.

— Jeg ved ikke, hvorfor jeg viser Dem disse Breve, sagde han; at jeg har dem, skyldes et mærkeligt Lune af Skæbnen. En afskediget Funktionær hos Steinwalt solgte mig dem. De beviser, at den Gamle har begaaet Bedrageri. Det er de hemmelige Dokumenter i den i sin Tid meget omtalte Urø Havnesag. Jeg ved ikke, om De husker den?

— Jo, sagde Fribert, man sagde, at Embedsmændene var bestukne. Men det kunde ikke bevises.

— Her er Beviserne, sagde Brence.

— Saa forstaar jeg ikke, at Steinwalt tør angribe os, vi kan jo benytte de Papirer naar som helst.

Brence saå et Øjeblik paa sin Underordnede.

— Jeg kan ikke lide det, De dér siger. Naturligvis aner Steinwalt intet om, at disse Breve er i min Besiddelse. Og selv om han vidste det, kunde han være rolig. Jeg vil ikke benytte denne Viden til at øve et Pres paa ham. Det vilde være at benytte sig af urene Vaaben.

— Er det rene Vaaben at slaa en Konkurrent ned ved Smudskonkurrence?

— Jeg tror, man maa sige ja. Alle Odds er jo ikke mod os. Steinwalt har Pengene; men derfor behøver han ikke at være hurtigere og kløgtigere end vi. Lad os for en Gangs Skyld prøve Offensiven! I Fjor narrede Steinwalt os i Berlin. Han kom først, skønt vi laa i Forhandlinger om Oprettelse af et Agentur. Lad os i Aar slaa ham i Hamborg! Saa vidt jeg ved, underhandler han allerede med Kaas om Overtagelse af hans Forretning dernede. Dog tror jeg ikke, at der er nogen overhængende Fare for, at de skal slutte. Steinwalt vil sikkert paa sin sædvanlige lumpne Maade forsøge paa at skambyde ham. Men naturligvis kan vi ikke gaa aabent til Værks. Vi maa sende en Mand til Hamborg, der føler Kaas paa Tænderne og som i al Hemmelighed gør Forretningen til den Pris, Kaas ønsker, ligegyldig hvilken. Forstaar De? Vi skal have den Filial, koste hvad det vil.

Under Brenges sidste Ord var Fribert blevet bleg. Han begyndte at forstaa.

— For et Aarstid siden kom De til mig, fortsatte Chefen, og bad om en Opgave. De var parat til hvad som helst, sagde De. Den Gang mente jeg, at Tiden endnu ikke var inde. Men nu skal der handles. Her ligger for Dem en stor og fristende Opgave. Først slutter De med Kaas, og hvis De udfører dette vanskelige Hverv paa en Maade, der tilfredsstiller mig, bliver De Bestyrer af Filialen.

Det næsten sortnede for Fribert. Tankerne malede rundt i hans Hjerne. Endelig kom den Chance, han utaalmodigt havde ventet paa i disse mange Aar. Her bødes

der ham en Lejlighed til at komme bort fra det kedelige Kontor, fra det dræbende Arbejde med Konossementerne, fra Hr. Bock og Hr. Hussy, fra Slavetilværelsen blandt de andre. I Stedet tilbød man ham en ledende Stilling i et fremmed Land, han vilde for første Gang faa Lov til det, han saa heftigt havde tragtet efter: at disponere paa egen Haand. Fra Kontorist vilde han avancere til Handelsmand. Han følte, at inden et Aar var Stillingen som Filialbestyrer ham sikker. Og derfra var Springet videre ikke farligt. Han saå sig selv avancere op gennem alle Grader lige til Chefens Kontor. Disse Tanker tog næsten Vejret fra ham, han mærkede et Tryk for Brystet.

— Naa, sagde Brence, hvad mener De om det Tilbud?

— Jeg siger mange Tak for den store Tillid, Chefen viser mig, stammede han, men jeg er ikke værdig til den.

— Snak, sagde Brence, De skal se, det gaar. De maa gøre Dem klar til at rejse i Morgen!

Hvis Chefen var kommet med sit Tilbud i Gaar Eftermiddags, vilde Fribert glædestraalende have modtaget det, og han vilde have været parat til at rejse med tyve Minutters Varsel. Men nu! Siden i Aftes, kunde han ikke forlade Byen blot en Dag, end mindre rejse bort i Maaneder. Han vilde ikke for nogen Pris bort, han vilde blive i Kjøbenhavn, blive her, hvad det end kostede, hvad der end skete, blive her, selv om Chefen befaled ham at rejse, blive maatte han.

Han var hvid i Ansigtet.

— Jeg kan ikke, stammede han.

Brence saå forundret paa ham.

— Det vilde gøre mig ondt, sagde han, om jeg skulde sende en anden. Jeg troede, at mit Forslag maatte glæde Dem. De har jo selv anmodet om Forandring. Hvad holder Dem tilbage?

— Jeg beder Chefen tro, sagde Fribert, at jeg føler

det som en Ære, at De har udvalgt netop mig. Naar jeg ikke kan modtage Tilbudet, er det af private Grunde.

Brenge smilede.

— Jeg forstaar, sagde han. De ønsker at gifte Dem. Jeg vil nødig miste Frk. Aarup, hun er en ualmindelig elskværdig og samvittighedsfuld Medarbejder. Derved er imidlertid intet at gøre. At De ikke ønsker at forlade hende, kan jeg begribe. Men det behøver De ikke. De kan holde Bryllup, inden De rejser, og tage hende med til Hamborg.

— Nej, nej, sagde Fribert forvirret, det kan jeg ikke.

— Hvis det kommer an paa det pekuniære, fortsatte Brenge taalmodigt, saa skal jeg give mit Tilskud til Bryllupet. De er jo begge Børn af Huset, og jeg vil rentefrit stille en Sum til Deres Raadighed. De kan ikke undslaa Dem for at modtage dette Tilbud! Firmaet er interesseret i at blive repræsenteret saa smukt som muligt paa den nye Plads.

Fribert sad næsten bedøvet under Chefens venlige Veltalenhed. Han anede ikke, hvad han skulde svare. Brenge strakte Haanden frem mod ham.

— Ikke sandt, sagde han, vi er enige?

— Nej, nej, næsten raabte han, det er helt andre Grunde, der holder mig tilbage.

— Hvilke?

— Det kan jeg ikke forklare; jeg maa, han stammede frygteligt, jeg maa i hvert Fald bede Chefen om Betænkningstid.

— Godt, sagde Brenge koldt og rejste sig, saa taler vi ikke mere om den Sag. Der var ikke mere, jeg ønskede, Hr. Fribert.

Hvorledes han kom ud og ned til sin Plads, anede han senere ikke. Hr. Bock sagde vistnok noget til ham, da han satte sig ved Pulten; men han erindrede ikke, hvad det var. Der gik nogen Tid, inden han kunde tage fat paa Arbejdet.

Han var ulykkelig over sin Opførsel. Men samtidig stod det ham klart, at han ikke kunde have handlet anderledes.

Da Klokken slog seks, tømtes Kontoret langsomt. Gudrun kom hen til ham og spurgte, om de skulde gaa sammen; men han var endnu ikke færdig med Konossementerne. Han lovede at komme saa hurtigt, det var muligt.

Da Klokken var en Kvart i syv, sad han alene tilbage i Salen. Pultene var tomme. Der var dødsstille og uhyggeligt. Selv Selmer, Sliden, havde afsluttet sit Arbejde.

Heden laa tungt herinde. Den elektriske Vifte var gaaet i Staa. Himlen i Vinduestrekanterne var mindre blaa end før, nærmest dynamitgraa. Udenfor havde Solen bagt den hele Dag. Støvet var steget til Vejrs og laa som en Dyne over Gaderne. Det var kvælende.

Fribert skrev det sidste Brev færdigt. Saa pakkede han Papirerne sammen, lukkede Konvolutterne og satte selv Frimærker paa. Dagens Arbejde var endt.

Klokken slog syv, da han begav sig ud gennem Svingdøren. Udenfor stod John Vagt.

I hele Bygningen var der i dette Øjeblik kun een Mand tilbage, Chefen. Hans Bil havde ventet siden Klokken fem.

II.

Da han traadte ind, sad Familien endnu bænket ved Middagsbordet paa Verandaen. Emanuel sprang ved Synet af ham op med et Glædeshyl og fór hen imod ham for at byde ham velkommen.

Efterat have hilst Goddag forsvandt Gudrun og hendes Moder ud i Køkkenet.

— I skal ikke lave Anstalter for min Skyld, raabte Fribert efter dem, jeg er ikke sulten.

Skønt han ikke havde smagt Mad siden den foregaaende Aften, følte han ikke Spor af Sult. Smerterne i hans Hoved var taget til, og han led af Tørst.

— Hent mig et Glas Vand! sagde han til Emanuel.

— Jeg kan tænke, at det har været en anstrengende Dag, sagde Gartner Aarup. Gudrun saá træt ud, da hun kom hjem. Den megen Sidden-stille paa Kontoret er ikke godt om Sommeren. Havde vi ikke Haven her, tror jeg, at hun vilde falde sammen. Sommetider er Klokken baade syv og otte, inden hun kommer hjem. De skulde dog tænke paa, at hun er en ung Pige, der ikke har saa mange Kræfter!

Fribert lod den gamle Mand snakke. Hans Tanker var langt borte. Først nu følte han, hvor vanskeligt det vilde være for ham at forlade dette Hjem, hvor han var blevet optaget som en Søn. Han holdt meget af dem alle. Gartner Aarup var en bundærlig Karakter, mild og venuesæl,

en ægte Sjællænder, altid med en Skælm i Øjet. Hans Kone besad et hjerteligt og ligefremt Væsen, hun var beskeden; passede Husets Gerning og elskede sin Mand og sine Børn. Ogsaa Emanuel havde han faaet kær. Det var en kæk og opvakt Knægt, overraskende pæn og høflig. Medens Drengene ofte viser deres venlige Sindelag ved paaløjet ydre Næsvished, var Emanuel en Riddersmand, hvem belevne Mannerer var medfødte, ikke paatvungne. Altid straaled hans Humør, altid var han livlig uden at være generende.

Disse Mennesker, som Fribert følte ogsaa holdt af ham, skulde han nu ikke mere se. Han skulde ikke besøge dem i det lille pyntelige Hjem, hvor Modtagelsen altid var ens, ikke lege med Emanuel paa Græsplænen, ikke gaa Tur med Gudrun om Aftenen op og ned ad de lange Grusgange mellem Drivhusene, Mistbænkene og de klippede Hække.

— Du ser udaset ud, sagde Fru Aarup, der kom ind med Bakken, du trænger til at spise.

— Det har været en drøj Dag, sagde Fribert, idet han gjorde Forsøg paa at smile.

For ikke at forurolige hende gav han sig i Lag med Maden, mens det uafsladeligt hamrede inde i hans Hoved: du har ikke Lov til at være her, gaa din Vej, du gør jo Nar ad disse brave Mennesker!

Fru Aarup puslede frem og tilbage. Fra Skabet hentede hun et aflangt Etui.

— Kan du gætte, hvad det er? spurgte hun.

— Hvordan skal han kunne det, Mutter, raabte Gartneren, vis ham det!

— En Present til dig og Gudrun fra Tante Ingrid, fortsatte Fru Aarup, en dejlig stor Potageske af Sølv. Vil du bare se!

Hun rakte ham Skeen. Den var tung.

— Se godt paa den, tilføjede hun, den vil du faa at se hver Dag, naar Gudrun skal servere Suppen for dig!

— Det er altfor pænt af Tante Ingrid, sagde Fribert.

— Jeg har bedt Gudrun skrive og takke hende fra jer begge.

Fru Aarup satte sig til Rette og gav sig til at studere Avisen.

Fribert kunde næsten intet spise. Pludselig skød han Tallerkenen fra sig.

— Vil du ikke have mere? spurgte Fruen.

— Nej, Tak, sagde han, jeg tror, jeg vil spasere lidt med Gudrun.

— Maa jeg gaa med? spurgte Emanuel.

— Nej, min Dreng, jeg har noget, jeg skal tale med Gudrun om. Vi sætter os ned i Lysthuset.

— Skal I nu straks løbe fra os, brummede Gartneren.

— Lad dog de Unge gaa! indvendte Fru Aarup; man kan ikke fortænke dem i, at de helst vil være alene.

Fribert og Gudrun fulgtes ad ned i Haven. Han snapede efter Vejret. Det var trykkende varmt og blikstille. Havens Vindmotor rørte sig ikke, og den lille Karussedams Overflade var blank. Den nedgaaende Sol skinnede rødt i Drivhusenes Tage og i Mistbænkenes Ruder. Ovre fra Taarnby lød en sagte Kirkeklokke. Freden herude paa det flade Amagerland, den lune Aftens Harmoni, stod i Mod-sætning til de Tanker og Følelser, der rørte sig i ham.

De satte sig i det fjernest liggende Lysthus, og Fribert tog Gudruns Haand og holdt den en lille Tid uden at ane, hvorledes han skulde faa begyndt.

— Det er en alvorlig Sag, jeg skal tale med dig om, sagde han omsider, du maa prøve at høre paa mig taalmodigt.

— Er det Selmer?

— Selmer, nej, hvad er der med Selmer?

— Det er ingenting, mumlede hun forvirret.

— Sig mig, hvad det er, Gudrun! Har han ikke opført sig rigtigt overfor dig?

— Jo, han er altid net og nydelig i sin Optræden. Men jeg tror, at han er lidt indtaget i mig. Jeg synes, jeg kan mærke det paa ham, skønt han aldrig har nævnet et Ord om det.

— Hvordan kommer du til at tænke paa Selmer?

— Jo, sagde hun, jeg troede, at nogen muligvis havde set ham følge mig hjem i Gaar Aftes. Det var tilfældigt, jeg mødte ham udenfor Kontoret. Jeg bar paa en Hatte-æske, og da han så det, spurgte han, om han ikke maatte bære den. Jeg troede, at han kun vilde følge mig hen til Sporvognen, og derfor sagde jeg Ja. Men han fulgte med helt herud og gav ikke Slip paa Æsken, før vi stod ved Døren. Han talte forresten saa pænt om dig, spurgte om, hvornaar vi skulde giftes og saadan noget. Han var i det Hele uhyre beskeden, og da jeg spurgte ham, om han ikke vilde med ind, sagde han Nej. Men jeg var alligevel ked af, at han havde fulgt mig, for hvis nogen sagde det til dig, kunde du maaske ikke forstaa, hvordan det var gaaet til. Da du saa kom i Morges, var jeg sikker paa, at du havde faaet det at vide. Og jeg har været urolig hele Dagen.

— Det er slet ikke det, sagde Fribert, det er noget andet.

— Jeg forsikrer dig, der er ikke andet.

— Nej, nej, men kære Ven, det ved jeg godt, sagde Fribert. Jeg har ingen Bebrejdelser mod dig; kun Bebrejdelser mod mig selv.

— Bebrejdelser?

— Ja, Gudrun, det er vanskeligt for mig at forklare det, og jeg maa bede dig tage Sagen roligt. Men jeg tror, at en Adskillelse mellem os en Tid vilde være heldig — en lille Tid.

Trods Halvmørket i Lysthuset så Fribert, at Gudrun blev dødbleg. Hun trak Haanden til sig.

— Hvad mener du? spurgte hun.

— Jeg mener det bogstaveligt, sagde han. Vi kom saa

hovedkuls ind i vor Forlovelse. Den Gang kendte vi jo knap hinanden. Du vidste om mig, at jeg var ansat paa Kontoret, og at jeg havde Ord for at være en paapasselig Mand; jeg vidste, at du var en køn og sød ung Pige, det var alt. Ellers kendte vi intet til hinanden.

— Du har Ret, sagde Gudrun, den Forlovelse skete hurtigt. Men siden har vi jo lært hinanden at kende, rigtig godt synes jeg. Jeg holder meget mere af dig nu, Karl, end den Gang. Hvis jeg skal være ærlig, var der maaske en lille Smule Beregning med i Spillet, da jeg forlovede mig med dig. Far og Mor vilde gerne, og jeg syntes selv, at nu havde jeg gaaet ledig længe nok. Derfor sagde jeg saa hurtigt Ja, da du trængte paa. Siden har jeg lært at elske dig. Først kom det ganske langsomt; men Følelsen er blevet stærkere Dag for Dag. I Begyndelsen kunde jeg tænke paa meget andet end dig; det kan jeg ikke nu. Vort Forhold optager mig helt. Ingen vil kunne elske dig højere end jeg, for jeg gav gerne mit Liv.

Gudruns Ord skar Fribert som Knive. Hvad skulde han svare? Hvad skulde han sige til denne unge Pige, hvem han havde givet sit Løfte?

— Det vilde ikke være ærligt af mig, fremstammede han omsider, hvis jeg skjulte for dig, at det er gaaet mig paa en noget anden Maade. Da jeg bad dig blive min Hustru, var jeg forelsket i dig. Jeg såå alt i Rosenskær, tænkte kun paa Øjeblikket og glemte Fremtiden. Den Gang var jeg forelsket; jeg holdt ikke af dig, for jeg kendte dig ikke. Nu er jeg ikke længere forelsket; men jeg kender dig og holder af dig. En trofastere Kamerat og en bedre Veninde finder jeg aldrig. Men jeg vil ikke indbilde dig, at jeg stadig elsker dig som den Gang. Det er ærligere og bedre at sige Sandheden.

Gudrun svarede ikke. Hun skjulte Ansigtet i Hænderne. Der blev en lang Pavse.

— Det lyder haardt, fortsatte han, naar jeg lige ud siger

dig, at jeg ikke elsker dig længere. Det er saa sørgeligt for mig, der nødtigt vil gøre dig ondt. Men jeg maa sige det. Jo før du faar det at vide, desto bedre. Jeg haaber, at der endnu ikke er sket nogen alvorlig Ulykke. Du er ung og smuk og kender mange Mennesker. Du faar let en Mand, der er mere værdig til din Kærlighed end jeg.

Hun gjorde en Bevægelse, som vilde hun afbryde.

— Nej, Gudrun, fortsatte han, du har taget fejl af mig, jeg har taget fejl af mig selv. Jeg er en anden end den, du tror. Jeg er hverken godmodig eller hæderlig, som du antog, jeg er et slet Menneske. Hvis du anede, hvorledes jeg er, vilde du med Forundring tænke paa, at en saadan Mand havde du ønsket at give dit Hjerte.

Han mærkede pludseligt hendes Arme om sin Hals og en vaad brændende Kind mod sin.

— Ti, raabte hun, jeg vil ikke høre et Ord mere! Tror du, at jeg har kunnet leve sammen med dig i saa mange Maaneder uden at lære dig at kende? Jeg kender dine Fejl bedre end du selv. Hvad bryder jeg mig om dem? Hvad vedkommer de mig? Jeg elsker dig og vilde blot elske dig højere, jo større dine Fejl var. Aa, Karl, anede du blot, hvor meget jeg holder af dig!

Hun hulkede krampagtigt og trykkede sig ind imod hans Bryst.

— Det kan ikke nytte, at du taler saaledes, sagde han bedrøvet, idet han lempeligt frigjorde sig. Naar du hører, hvorledes jeg betragter Forholdet, maa du indse, hvor unyttigt det er.

— Hvad er der i Vejen med dig, spurgte hun pludseligt, i Forgaars sad du herude og var glad som altid. Jeg mærkede intet paa dig. Elsker du en anden?

— Jeg vil ikke svare dig, sagde han. Det behøver jeg ikke.

— Jo, jo!

— Hvis du havde forlangt dit Ord tilbage, vilde jeg ikke have gjort dig det Spørgsmaal.

— Nej, sagde hun, jeg ved, jeg har ingen Ret til at spørge. Men sig mig alligevel, hvem det er, hvad hun hedder, om jeg kender hende. Du er maaske forelsket i hende nu; men det varer ikke! Du har jo holdt af mig en Gang, det sagde du selv, og du siger ogsaa, at du betragter mig som din gode Veninde, ikke sandt? Ja! Det andet varer kun ganske kort. Det føler jeg, det er jeg sikker paa. Du vil vende tilbage til mig. Og saa vil du elske mig saa meget højere. Du skal se, du skal se!

Den ulykkelige unge Pige kastede sig atter ind mod hans Bryst, og han vidste ikke, hvad han skulde svare. Han græd selv.

Længe sad de saaledes, hun holdende sine Arme om hans Hals.

— Du maa prøve paa at vænne dig til den Tanke, sagde han omsider, jeg vilde ikke sige dig det straks; men vor Forbindelse maa være forbi. Det vil aldrig mere blive mellem os, som det før var. Vi kan kun være Venner.

Pludselig slap hun ham. Da hun talte, var det med en mørk, næsten hæs Stemme, som han ikke kendte.

— Du har altsaa bedraget mig, hviskede hun, paa en skammelig Maade. Jeg Tosse, der ikke tidligere har forstaaet det. Nu føler jeg, at du aldrig har brudt dig om mig. Dine Ord var Talemaader. Det morede dig at lege med mig. Du er en Bedrager. Jeg har ofte sagt det til mig selv; men først nu har jeg forstaaet det. Hvad var jeg for dig? En dum Pige, som du kunde faa til at tro, hvad det skulde være. Du har haft let Spil. At jeg ikke har opdaget det før! Hvor maa du ikke have moret dig over mig! Naar du har sagt rørende Farvel til mig om Aftenen, er du naturligvis gaaet til dine Kvindfolk. I deres Selskab har du slaaet dig løs, du har let ad mig, du har sagt til dig selv: »Nu sidder den Taabe derude og bilder sig ind, at hun bliver

elsket. Hun skulde bare vide!« Du har glædet dig over at bedrage mig . . . jeg elendige, blinde Menneske, at jeg ikke tidligere har set det!

Fribert stirrede forfærdet paa hende. Gudrun var omskabt. Hun mindede slet ikke om den blide Pige, han tidligere havde kendt.

— Du ved godt, stammede han, at du er uretfærdig mod mig. Den Gang, jeg friede til dig, elskede jeg dig oprigtigt, og jeg troede, at jeg kunde blive lykkelig i et Ægteskab med dig. Jeg har altid været ærlig overfor dig, og jeg er ærlig i dette Øjeblik, da jeg uden Omsvøb siger, at vort Forhold ikke kan vare ved.

— Hvad hedder hun? afbrød Gudrun pludseligt, du skal sige hendes Navn! Jeg vil opsøge hende, jeg vil tale med hende — den onde Kvinde. Jeg vil sige hende, at hun ingen Ret har til at gribe ind i vort Forhold, til at rive dig fra mig. Jeg vil paa mine Knæ tigge hende om at lade mig beholde dig. Jeg kan ikke leve uden dig, Karl. Hun vil forstaa, at du er min, at hun maa slippe dig. Hvis hun har et Hjerte, vil hun begribe, at det er Alvor . . . jeg vil faa hende til at trække sig tilbage, jeg vil græde, jeg vil nedværdige mig, jeg vil krybe for hende; jeg er ikke stolt, ikke Spor, jeg er i Stand til at gøre alt, parat til enhver Ydmygelse, hvis jeg bare faar Lov til at beholde dig. Sig mig hendes Navn!

Hun stirrede paa ham gennem Taarerne.

— Nej! sagde han.

— Er det din Mening, at du vil gifte dig med hende? fortsatte hun.

— Jeg svarer ikke.

— Det er lumpent af dig! Men jeg skal skaffe mig at vide, hvem hun er. Det kan ikke skjules. Intet skal hindre mig i at gaa til hende. Selv om du er hos hende, skal jeg tiltvinge mig Adgang. Hverken hun eller du skal slippe. Du har givet mig dit Ord, og det giver jeg ikke tilbage. Det

vil jeg sige hende. Og jeg skal sige hende, at saaledes som jeg elsker dig, kan intet andet Menneske elske.

Hun hulkede stærkere end før.

— Vær rolig, Gudrun, sagde han. Hvad vil du, at jeg skal gøre? Naar jeg ikke elsker dig længere, kan det jo ikke nytte, at vi gifter os. Du vil da ikke, at jeg skal hykle en Kærlighed for dig, jeg ikke føler?

— Du har hyklet, afbrød hun, hele Tiden. Ellers kunde du ikke tale til mig, som du gør; ellers kunde du ikke hjerteløst støde mig bort. Jeg hader dig!

Hendes Bevægelse tog igen Magten fra hende. Helt sammenbøjet sad hun paa Bænken. Den Graad, der ry-stede hende, lød som en Klage, den var hul, der var intet varmende ved den. Men pludselig tog hun sig sammen. Hun tørrede Taarerne bort, saå koldt og fjendtligt paa ham, og da hun talte, var det i en Tone, der fik ham til at gyse.

— Gaa! sagde hun, hvorfor er du ikke gaaet for længe siden?

— Gudrun, sagde han, jeg vil nødig skilles fra dig paa den Maade.

Hun lo hæst.

— Hvorfor ikke? Det er dig vist ligegyldigt. Ser du ikke, at du har tilføjet mig ondt nok i Aften?

Fribert rejste sig tøvende.

— Farvel, Gudrun, sagde han, jeg har gjort dig Uret, det ved jeg; men nu har du ogsaa gjort mig Uret.

— Ti! raabte hun, jeg har intet mere at tale med dig om. Det var en Misforstaaelse, en Vildfarelse. Jeg har ikke straks kunnet gennemskue dig. Derfor rammes jeg nu saa haardt.

— Naar du er blevet roligere, vil du bedre kunne forstaa, sagde han.

— Aa, sagde hun, det Hele er en hæslig Drøm.

Han rakte Haanden frem mod hende; men hun vilde ikke tage den.

— Nej, sagde hun, vi to kender ikke hinanden.

— Saa maa jeg bede dig hilse dine Forældre, sagde han, og takke dem hjerteligt for al deres Godhed. Hils ogsaa Emanuel! Sig til ham, at han kan komme op og besøge mig, naar som helst han har Lyst.

Han vendte sig og gik. Det var endnu halvløst. Kirkeklokkerne havde ringet Solen ned; men i Vest var Himlen farvet, og et fint mildt Lys laa over Landskabet. De klippede Hække og Buske stod klart mod den gulblege Baggrund. Fra Buskene steg en varm Duft. Det var ganske stille.

Han vilde ikke op til Huset. De Gamle var sikkert endnu ikke gaaet i Seng. De sad og ventede. Hvad kunde det nytte at forsøge at forklare dem noget? Han kunde jo ingen Forklaring give. Derfor bøjede han af til højre for at naa Laagen i Havens Udkant.

Da han omtrent var kommet derned, hørte han hastige Trin i Gruset bag sig. Det var Gudrun. Saa snart hun havde naaet ham, kastede hun sig ind imod ham.

— Hvor kunde du gaa, hulkede hun, hvor kunde du forlade mig paa den Maade! Har du ikke Hjerte, har du ingen Medfølelse, ser du ikke, hvor forfærdelig denne Ulykke er for mig?

Hun græd; men der var kommet en mildere Tone i hendes Graad.

— Jeg havde intet Valg, sagde Fribert, det kunde ikke være anderledes.

— Jo, sagde hun bønligt, der er Haab, ikke sandt? Tag det ikke fra mig! Der er en lille Smule Haab?

— Nej, sagde han, det er forbi.

— Aldrig! udbrød hun bestemt. Det er maaske forbi fra din Side, skønt jeg ikke kan tro det. Men jeg tilhører ligefuldt dig. Jeg kan vente, jeg har Tid nok. Det Øjeblik kommer, hvor du bliver ked af hende, den anden. Saa vil jeg modtage dig, som om intet var sket. Vort Forhold

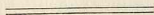
er ikke forbi, det maa du forstaa! Jeg vil vente paa dig, altid, til jeg dør. En Dag vil du komme, det er mit Haab. Det vil jeg leve videre paa.

Hun saá paa ham med et Smil, der blev dobbelt varmt gennem Taarerne.

— Gaa du blot til hende, du vil komme tilbage en Dag! Jeg ved det. Min Kærlighed er den stærkeste. Farvel, husk, at jeg altid tænker paa dig, at jeg aldrig vil glemme dig, at jeg er din bestandig!

Han sagde intet, men rev sig løs og ilede ud gennem Laagen. Han følte det, som blev der skaaret og slidt i hans Hjerter. Han havde med Angst imødeset denne Afsked; men saa vanskelig havde han ikke troet, den skulde blive. Taarer perlede ned over hans Kinder. Han turde ikke vende sig om. Han næsten løb hen ad den støvede Vej. Hun stod sikkert endnu ved Laagen og saá efter ham. Hvis han vendte sig, vilde hun vinke til ham med sit Tørklæde. Men han vendte sig ikke. Han løb, indtil han naaede Sporvognsholdepladsen.

Saa bedrøvet havde Fribert aldrig været. Men alligevel følte han sig lettere end i Eftermiddags. En Byrde var væltet bort.

III.

Selmer rejste sig fra Lænestolen.

— Godaften, sagde han, jeg er gaaet indenfor og har ventet paa dig.

— Jeg er dødtræt, sagde Fribert, kom igen i Morgen! Jeg kan ikke tænke sammenhængende.

— Nej, sagde Selmer, nu har jeg ventet saa længe, nu maa jeg tale ud.

Fribert tændte Lampen og satte med rystende Hænder Kuplen paa. Da dette var gjort, segnede han om i en Stol. Dagens Sindbevægelser havde taget hans sidste Kræfter. Smerterne i Hovedet rasede værre end nogen Sinde, sorte Kugler dansede for hans Øjne.

— Du bor pænt, sagde Selmer, hver Gang, jeg kommer her, synes jeg bedre om Lejligheden. Og billigt er det jo ogsaa. Er Maden god?

— Fru Perlman er kendt for sin gode Mad.

— Ja, du maa have det storartet.

Han rejste sig og gik rundt og saå paa Billederne.

— Er det for at sige det, du er kommet? spurgte Fribert.

— Aa nej, svarede Selmer, idet han standsede ved Skrivebordet, over hvilket der hang et Fotografi af Gudrun, jeg er kommet for at tale om hende.

— Om hvem?

— Om Gudrun.

— Ja saa, sagde Fribert, hvad har du at sige om hende?

— Jeg elsker hende.

— Det fortæller du mig!

— Ja, jeg føler, at jeg skylder dig en Forklaring. Jeg har længe elsket hende, men jeg har aldrig talt til hende derom.

— Ja saa!

— Lige siden hun kom ind i Forretningen, har jeg elsket hende. Men jeg forstod, at min Kærlighed var haabløs. Hun brød sig ikke om mig, det kunde jeg læse i hendes Blik, og da hun blev forlovet, kom det mig ikke som en Overraskelse, ja, jeg forsikrer dig, jeg blev glad paa hendes Vegne.

Selmer gjorde en Pavse, men fortsatte lidt efter:

— I den første Tid glædede jeg mig over, at du holdt saa meget af hende og hun saa meget af dig. Jeg syntes, at I var et pænt og harmonisk Par. Men det varede ikke længe. En Orm gnaver i mit Sind. Jeg begyndte at spørge mig selv, hvorfor hun foretrak dig for mig. Jeg lagde nøje Mærke til jer, og i min Jalousi forekom det mig, at du ikke skattede hende nok. Nogle Gange saå jeg, at du lod hende gaa alene hjem efter Kontortid, og jeg tænkte, at saaledes vilde jeg ikke gøre, hvis hun var forlovet med mig. Tilgiv mig, Fribert! Jeg var skinsyg, og saa ser man alle Slags Syner. Det gik saa vidt, at jeg syntes, du ikke var omsorgsfuld nok for hende, jeg læste Ligegyldighed i dit Blik og fablede en Masse sammen. Men samtidig angrede jeg. Jeg kunde ikke undgaa at se, at hun blev stedse mere indtaget i dig. Hvad vedkom det saa mig, hvorledes du var? Sikkert var det jo, at mig brød hun sig ikke om. Men alligevel kunde jeg ikke lade være med at anstille Sammenligninger mellem dine Følelser og mine. Jeg arbejdede mig ind i den taabelige Tro, at min Kærlighed var hende mere værdig end din. Jeg led ubeskriveligt. Hver Dag

blev mig en Plage, jeg kunde ikke taale at se jer sammen — det har været en frygtelig Tid for mig.

— Hvorfor har du ikke talt om det tidligere?

— Jeg troede, det vilde gaa over. Jeg haabede, at jeg kunde bekæmpe denne taabelige Skinsyge. Jeg vilde ikke tilstaa for mig selv, hvor galt det var fat med mig. Omsider indsaa jeg, at det ikke kunde blive ved. Der maatte ske en Forandring. Nu har jeg taget min Beslutning.

— Hvilken Beslutning?

— Jeg forlader Firmaet. Jeg kan ikke udholde at leve i de samme Stuer som I. Det er maaske simpelt af mig at græmme mig over andres Lykke. Men jeg gør det, derfor gaar jeg i Morgen til Chefen og forlanger min Afsked.

— Det maa du ikke!

— Jo. Jeg har taget alt i Betragtning. Der er ingen anden Udvej.

— Du kan da ikke opgive din Stilling! Hvad vil du tage dig til?

— Det ved jeg ikke. Helst rejste jeg bort herfra. Blot at kunne møde hende paa Gaden er mig pinligt. Jeg søger en Plads i et andet Land.

— Det vilde være overilet af dig, Selmer. Vent hellere!

— Min Beslutning rokkes ikke.

— Jo den gør, naar jeg fortæller dig, hvad der er sket i Aften.

— Hvad er der sket?

— Gudrun og jeg har hævet vor Forlovelse.

Selmer stirrede paa ham med stive Øjne.

— Det er umuligt, mumlede han.

— Nej, sagde Fribert, Gudrun Aarup og jeg er ikke længere forlovede.

— Du vil føre mig bag Lyset, raabte han. Hun har i hvert Fald ikke hævet Forlovelsen. Jeg ved, at hun elsker dig. Hvis noget saadant er sket, maa det være dig, der har gjort det og mod hendes Vilje.

— Du har Ret. Det er mig.

— Saa har du ingen Samvittighed! udbød Selmer. Denne Forlovelse var for hende alt. Jeg ved det. At hæve den er at gøre hende dybt ulykkelig. Hvorledes er det gaaet til?

Fribert sprang op fra sin Stol og saá paa Vennen. Hans Træthed var forsvundet. Han følte, det var dette Øjeblik, han havde ventet paa siden i Gaar Aftes. Her var en Lejlighed til at forsøge en Forklaring, her kunde han for første Gang tale om det, der fyldte ham, saa hans Hoved var ved at sprænges, dét, der fik det til at gløde i hans Indre, dette forfærdelige, der berusede ham og tvang ham i Knæ. Endelig kunde han faa talt ud. Derfor var Selmer kommet, for at høre, for at han kunde faa lettet sit Hjerte!

— Ser du, sagde han allerede ophidset, det hele skyldtes en Tilfældighed, et mærkeligt Træf. Jeg plejer jo sjældent at gaa i Teatret om Aftenen, jeg er træt, naar jeg kommer hjem fra Kontoret, jeg spaserer mig hellere en Tur. Men i Aftes hændte det, at en af Pensionærerne blev forhindret, og da de fortalte mig, at den russiske Storfyrste skulde derhen, saa gik jeg ogsaa, mere for at se paa Storfyrsten end paa Stykket. Du forstaar, det var et mærkeligt Træf, et besynderligt Lune af Skæbnen, jeg var ikke forberedt, det overvældede mig ganske, du begriber, hvad jeg mener

Fribert hakkede Sætningerne frem; men pludselig kørte han fast. Han mærkede, at Erindringen om Gaarsaftenen overvældede ham og lammede hans Tunge. Nu, da endelig Lejligheden var kommet til at forklare en anden, hvad der var sket, nu kunde han ikke.

— En ganske mærkelig Oplevelse, stammede han, mærkværdig og i sin Art enestaaende.

Selmer saå ængsteligt paa ham og mumlede nogle Ord.

Fribert hørte ikke. Han var overvældet, han genoplevede i Erindringen, hvad der var sket den foregaaende Aften.

Tys! Der var Stilhed i Teatret. Tæppet var rullet op for første Akt af Operetten *Landsbypigen*, en ret almindelig Forestilling, som det syntes, med Sang og Dans og net Musik, skaaret efter de sædvanlige Mønstre. Der var varmt i Teatret, lummerhedt. Storfyrsten sad i sin Logen og saå ud, som om han helst vilde gaa.

— Det var i Teatret, stammede han og saå hjælpeløst paa Selmer, i Aftes, at det skete.

Fribert aandede dybt.

Han havde ikke lagt Mærke til Lydia, straks, da hun stod paa Scenen. Hun var kommet ind med et Kor af kvidrende unge Piger, der alle saå saa henrivende ud, at Publikum rent desperat var begyndt at klappe. Bifaldet virkede nærmest forstyrrende, da Musiken allerede spillede de indledende Strofer; men ogsaa han havde klappet, han vidste knapt hvorfor. Disse unge Pigers Tilsynekomst virkede med en særegen Magt. De dannede et farverigt Billede deroppe, det flimrede for enhver Tilskuers Øjne.

— Forstaar du, sagde han, jeg lagde ikke straks Mærke til hende, til Lydia.

Men nu saå han en ung Pige træde frem foran Koret. Hun var skøn og fin og frisk som et Birketræ paa en Foraarsdag. Hendes Skønhed var ikke dansk. De blaagraa drømmende Øjne, hvormed hun fastholdt enhver Tilskuer i Salen, havde et Skær af Vemod. Hun førte sig rankt, bar Hovedet trodsigt, og det blonde Haar var skilt som en spansk Danserindes og løb ned i en Lok til venstre. Straks var hun lidt bange, lidt overrasket over dette Bifald, der kom saa uventet og som syntes hende uden Grund; et

Øjeblik efter brød et hvidt Smil frem paa hendes Ansigt. Aldrig havde han set et saadant Smil! Hun smilede ikke for at angle efter Gunst. Smilet kom naturligt, hun var glad; men Glæden over Modtagelsen tvang hende ikke i Knæ. Endnu var det uvist, om det vilde blive Sang eller Dans. Den unge Pige — han kendte hende ikke, men saå i Programmet, at det var Lydia Brun — stod stille, og Smilet veg ganske langsomt fra hendes Mund. Ellers plejer Skuespillerinder at smile pludseligt for et Øjeblik efter umotiveret at jage Smilet bort. Ikke saaledes med Lydia. Smilet kom og udslettedes naturligt. . . .

— Forstaar du, nu traadte hun frem foran Koret!

Lydia begyndte at synge. Hendes Stemme virkede friskt og ejendommeligt. Der var ganske stille i Salen. Ved Omkvædet faldt Koret i. Tilskuerne sad stumme ved Synet af den unge Kvinde, der pludselig var steget ned fra en eller anden skøn Stjerne, og som nu sang og dansede paa Scenen iført sin dejlige Dragt. Hendes røde Forklæde flagrede til Side, de store Træsko hoppede op og ned, hun gjorde et Kast med Hovedet og slog den blonde Krølle bort, hendes mørke skarpe Bryn rynkede sig; et Øjeblik efter brød Smilet atter frem om hendes blege Kind — alle sad forundrede, bedaarede under dette fremmede Væsens Magt. Da blev han grebet af Vanvid. Vanvid! Der gaves ingen anden Forklaring paa dette forfærdelige og ufattelige. Et helt Liv brændtes til Aske i nogle Sekunder, alt for denne spraglet paaklædte unge Piges Skyld. Men nej, det var ikke hende, han saå! Ved en Aabenbaring viste sig for ham Mennesket bagved, det Menneske, hvis Aand straaede ud af de melankolske Øjne, af Smilet, af de yndefulde lidt hjælpeløse Haandbevægelser, af hvert Trin — det var denne Lydia, han forelskede sig i, voldsomt og over al Sans og Samling.

— Forstaar du, sagde han og stirrede vildt paa Selmer, saa snart jeg saå Lydia, blev jeg forelsket i hende.

Ja vist! Det var hende, der splittede det tunge, mørke Regnvejrsslør, som hidindtil havde indhyllet hans Liv. Det var hende, der pludselig løftede al Tyngsel fra ham. Han aandede frit, Musikken lød i hans Øre som ukendt Vellyd, Dekorationerne straaledede, det hele Hus stod paa Søjler, Loftet spaltedes og han stirrede op i det evige Rum.

— Forelsket, stammede han, blev jeg, vanvittigt forelsket!

Fribert dirrede af Raseri. Hans Ord lød saa almindelige! Der var kommet et vildt Skin i hans Øjne. Han vandrede op og ned over Gulvet. Hvorledes skulde han gøre Vennen begribeligt, hvad der var sket, Alvoren, Dybden, Betydningen af denne Forandring, der foregik i den mørke Teatersal foran den stærkt oplyste Scene, hvor hun dansede, hende, der paa et Øjeblik var blevet hans Guddom, hans Liv? Det var jo ikke til at fatte, han havde tænkt og tænkt over det hele den lange Nat, hele Dagen, men kunde selv intet forstaa. Han vidste blot, at han i de Minutter blev forelsket, saaledes som aldrig nogen Mand er blevet det. Synet af Lydia var nok til at omstyrte hans gamle Idealer, at gøre det af med hans Kærlighed til den Kvinde, han havde givet sit Ord, at afstikke en ny Bane for hans Liv. Hvorledes forklare noget saa afsindigt?

— Jeg søgte at stritte imod, gispede han; men jeg maatte overgive mig; fra det Øjeblik, jeg saå Lydia, var jeg hendes Træl, hendes Slave, hendes . . .

Et uhyggeligt Pust gik gennem Stuen. Selmer saå forundret og ængsteligt op. Fribert standsede brat og talte ham lige ind i Ansigtet:

— Jeg kan se paa dig, at du tror, jeg er gal. Du har Ret, mere end du aner! Jeg er gal, vanvittig, som bidt af en Slange, og jeg kan ikke komme mig. Dette maa du tro, for ellers er ingen Forklaring mulig! Hvis jeg ikke havde været afsindig, hvorledes skulde jeg da pludselig have kunnet lade mig rive saaledes med af denne unge Pige, der

stod deroppe; som jeg aldrig tidligere havde set. Og dog, Selmer, jeg har set hende før, ofte, ofte! Jeg har set hende i mine Drømme: Den samme, med disse sørgmodige, graablaa Øjne, med det blonde Haar og Lokken, der løb ned til Siden og med det hvide Smil, aa, dette Smil, der flød ud over Salen og som faar mit Hjerte til at bæve!

Pludselig kastede han sig i Stolen og begravede Ansigtet i sine Hænder. Han turde slet ikke tale om det, der fyldte ham, da han sad i Teatret. Han turde ikke lade Vennen se ned i sin Sjæls Afgrund. Han havde jo været ude af sig selv i det Øjeblik. Heden i Rummet, de voldsomme Indtryk havde rystet ham, han havde kun haft een Tanke, at komme op til Lydia nu med det samme. Han mærkede Kikkerten skælve i sin Haand, og saa paakom der ham dette frygtelige Ønske! At der maate udbryde Panik i Teatret, Brand, lige meget hvad! Først da vilde hans forfærdelige Spænding udløses, saa var hans Tid kommet: i et Spring vilde han sætte over Stolerækker og Orkester, han vilde staa paa Scenen, gribe Lydia i sine Arme, og han vilde frelse hende, bære hende ud gennem Skyer af Røg og et Hav af Flammer. Aa, hvor han ønskede, at Alarmen vilde blive slaaet, hvad brød han sig om dem, der blev tilbage i de rygende Ruiner, blot Lydia blev frelst, blot han frelste hende! For han elskede hende højt, saa urimeligt højt!

Da han igen talte, var det i en noget roligere Tone.

— Selmer, sagde han, du er min Ven, dig har jeg tidligere betroet mig til, du kender mig godt nok til at vide, at jeg overdriver aldrig. Og jeg forsikrer dig, at først i Gaar Aftes følte jeg Blod i mine Aarer, først i Aftes ved denne Tid begyndte jeg at leve. Indtil da havde jeg ikke anet, hvad det er at drage Aande, at se og høre og føle. Paa nogle Minutter gennemgik jeg en større Udvikling end i et helt Livs mange Aar.

Selmer gjorde en urolig Bevægelse.

— Nej, nej, raabte Fribert, lad mig tale ud! Hvad var det, der skete? Kun det, at jeg lærte at elske! For første Gang følte jeg den Fryd og Pine, der er Elskov, jeg forstod, at jeg tidligere havde bedraget mig selv, dét, som jeg havde kaldt Forelskelse var noget helt andet, en kold og ligegyldig Følelse, noget usselt Spindelvæv, der straks gik i Stykker. Jeg havde endog for Alvor troet, at jeg var forelsket i Gudrun. Min Følelse viste sig ved, at jeg ventede hende med Utaalmodighed efter Kontortid, og at jeg var glad og tilfreds, naar vi spaserede sammen. Elskov! Ha, ha! Først i Aftes forstod jeg, at dét at være forelsket er som at komme ind i et helt nyt Land, eller snarere at stige op i en bedre Verden end denne, ja le blot, grin ad mig, hvis du vil! — jeg var som en Huleboer, der for første Gang såå Lyset.

Selmer vilde sige noget; men Fribert kom ham atter i Forkøbet.

— Afbryd ikke, raabte han i største Ophidselse, det Menneske, der ikke har følt som jeg, kender ikke Livets Mening. Det er ud over al Forstand, Fornuft og Beregning! Alt var mig fra dette Øjeblik ligegyldigt undtagen dette ene, at jeg havde faaet et Maal, en Stjerne at styre efter. Lydia var Begyndelsen og Enden, hende elskede jeg i al Evighed, voldsomt, ustyrligt, hedt og lidenskabeligt. Tidligere havde jeg levet paa bedste Beskub uden Idealiser, uden noget at kæmpe for. Og saa fik jeg Lydia! Alle mine Handler er hendes, mit Liv er hendes, for hende strider jeg, paa hende tænker jeg, hun skal blive min, ingen Magt paa Jorden kan hindre det, jeg vil erobre hendes Sjæl og eje hendes Legeme. For dette Maal ofrer jeg mit Blod, der er ingen anden Løsning, ingen Vej udenom: hendes og min Skæbne er fra nu af uløseligt knyttet til hinanden, hun maa være min, ellers gaar jeg til Grunde.

Han sprang op og stirrede triumferende paa Vennen:

— Forstaar du saa, at jeg mener det alvorligt?

— Nej, sagde Selmer, med rystende Stemme, jeg vil ikke tro det.

Fribert lo hæst.

— Du vil blive nødt til det . . . en Gang!

Der indtraadte en uhyggelig Pavse.

— Hvis jeg virkelig troede, sagde Selmer omsider, at du paa Grund af nogle Narrestreger eller en pludselig Forliebelse havde hævet din Forlovelse med en god ung Kvinde, der uden Tanke om Svig havde rakt dig Haanden, vilde jeg kalde dig en Slyngel.

— Saa er jeg en Slyngel, raabte Fribert og saa Vennen stift i Øjnene.

— Nej, sagde Selmer, det er du ikke. Men du er syg.

— Er man syg, fordi man elsker?

— Aa, sagde Selmer, kald ikke det Blændværk Elskov! Jeg vil ikke tale med dig i Aften, jeg vil vente. I Morgen er du blevet rolig.

Fribert opslog en høj Latter.

— Rolig, sagde han, tror du, at jeg bliver roligere i Morgen? For hvert Minut, der er gaaet, siden jeg saa Lydia, øges min Uro.

— Har du nogen Sinde talt med denne Dame?

— Nej.

— Du kender intet til hende udover, at du har set hende danse Træskodans paa Teatret?

— Nej.

— Ja, min Ven, saa maa du ikke undre dig over, at jeg tvivler paa din Forstand. Var du en Latinskoleelev, vilde en saadan Grille have været naturlig; men du er en voksen Mand med Pligter og et Ansvar.

— Jeg er løst fra det Ansvar!

— Nej, sagde Selmer, jeg kan ikke tænke mig, at du har talt til Gudrun. Tidligere har du altid opført dig bravt. Men du er syg, overarbejdet, derfor opstaar der Fantasier i din Hjerne. Lov mig, lad det ikke gaa ud over Gudrun!

Forvold hende ikke en unødig Smerte! Forlang Ferie en Tid, rejs, og du vil vende hjem sund og rask!

— Du tager fejl, sagde Fribert koldt. Du burde kende mig godt nok til at vide, at det ikke drejer sig om en Forliebelse. Det er sørgeligt for Gudrun, meget sørgeligt, det ved jeg, — hun tog sig det nær, da jeg sagde hende det; men jeg kunde ikke handle anderledes, end jeg gjorde.

— Du har talt til hende! sagde Selmer hæst.

— Ja, sagde Fribert, det har jeg.

— Derved er naturligvis intet at gøre, sagde Selmer lidt efter, det er blot Synd, at hun skal lide til ingen Nytte. Men denne Besættelse kan formodentlig ikke holde sig ret længe. Om en Maaned, maaske før, har du glemt det Hele. Tag Ferie saa længe og bed, inden du rejser, din Forlovede om Undskyldning! Naar du saa kommer hjem, kunde det jo være, at hun tilgav dig, skønt du ærlig talt ikke havde fortjent det.

Han tog sin Hat.

— Farvel, sagde han pludseligt.

— Er det alt, hvad du har at sige mig?

— Ja, sagde han, i den Stemning, i hvilken du er i Aften, har vi ikke mere at tale om. Vi mødes jo snart igen. Saa længe din nuværende Ophidselse varer, vil al sund Fornuft alligevel prelle af paa dig! Jeg beklager virkelig den unge Pige, det uforskyldt er gaaet ud over, og jeg beklager dig.

I dette Øjeblik hørtes Trin paa Gangen, og der blev banket paa Døren. Det gav et Sæt i Fribert. Denne Banken forekom ham bekendt. Han gik hen og lukkede op. Det var Gudrun. Lyset faldt paa hendes Ansigt. Hun var bleg, og hendes Øjne var store og røde af Graad.

Hun traadte hastigt ind i Værelset og saå ikke straks Selmer.

— Jeg maatte tale med dig endnu i Aften, stammede hun, derfor kom jeg, skønt det er saa sent. Gadedøren var

laaset; men en af Pensionærerne lukkede mig ind. Du tilgiver nok, at jeg kommer; jeg maatte bede dig betænke . . .

I det samme fik hun Øje paa Selmer.

— Godaften, Frk. Aarup, sagde han, jeg stod netop og skulde gaa.

Hun gav ham Haanden.

— Har han fortalt Dem det? spurgte hun.

— Ja, sagde Selmer, han har sagt alt.

— Saa beder jeg Dem blive. De er jo hans Ven og kan maaske hjælpe. De vil nok, ikke sandt?

— Jeg tror ikke, at det kan nytte.

— Jeg beder Dem!

De sidste Ord sagde hun med en Stemme, der rystede af Bevægelse. Hun skjulte Ansigtet i sit Lommetørklæde og sank sammen paa en Stol.

Fribert satte sig i Vindueskarmen og trommede nervøst paa Ruden. Endnu ude i Gartneriets Have havde han følt Medlidenhed med hende. Men nu? Hvad skulde det føre til?

— Er det sandt, spurgte hun pludseligt og saå op, at du elsker en anden?

— Ja, sagde han træt.

— Hvem er det?

Han svarede ikke; men trommede paa Ruden.

— Sig det!

Han tav.

Da kunde Selmer ikke styre sig:

— Vil han ikke svare Dem, Frk. Aarup, saa skal jeg.

Han indbilder sig at være forelsket i en Skuespillerinde, som han i Aftes saå for første Gang paa et Teater.

— Er hun smuk? spurgte Gudrun.

— Det aner jeg ikke, sagde Selmer en Smule forlegen, jeg har aldrig set hende. Men at dømme efter, hvad Fribert siger, kan hun vel ikke se ilde ud. Den hele Sag forekommer mig nærmest latterlig.

— Latterlig! hulkede Gudrun, for mig er den forfærdelig.

— Latterlig, komisk, ja, sagde Selmer. Han kender jo slet ikke denne Dame, har aldrig talt med hende, har kun set hende danse omkring nogle Øjeblikke paa en Scene.

— Gudskelov! mumlede Gudrun.

— Derved bliver Sagen ogsaa sørgelig, fortsatte Selmer, thi hidindtil har man dog kunnet behandle Fribert som et alvorligt Menneske; det kan man ikke mere.

— Hvad siger du? spurgte Gudrun henvendt til Fribert. Fribert svarede ikke straks.

— Nej, sagde Selmer, det kan ikke nytte at tale til ham!

— Jeg begriber ikke, Gudrun, sagde Fribert, hvad du er kommet herop for. Jeg troede ikke, at mine Ord savnede Tydelighed.

— Jeg forstaar, at du er overrasket, sagde hun. Jeg burde have været for stolt til at komme. Men det var Moder, der sagde, jeg skulde. Hun forlangte det. Jeg prøvede først at skjule det Hele for dem. Men de saå straks, at der var noget i Vejen. Deres Spørgsmaal var uudholdelige! Jeg skammede mig saa forfærdeligt, jeg syntes ikke, jeg kunde være bekendt at sige dem, hvad der var sket. Da jeg saa endelig fik fortalt det, vilde de ikke tro mig. »Det kan ikke forholde sig saaledes,« sagde Moder, »Karl er et bravt Menneske; jeg stoler mere paa ham end paa dig.« »Ja,« sagde Fader, »der maa stikke noget under, det er sikkert dig, der har Uret, du maa have gjort ham et eller andet.« Det var den Trøst, jeg fik. Jeg sad og snakkede og græd; til sidst fik Moder mig af Sted. »Gaa op til ham øjeblikkeligt,« sagde hun, »og bed ham om Forladelse. Naar saadan noget sker, er der Skyld paa begge Sider.«

— De skulde bede ham om Forladelse! udbrød Selmer, ha, ha!

— Ja, sagde Gudrun, jeg syntes ogsaa først, at det vilde være løjerligt. Men paa Vejen herind, kom jeg til at tænke over det, og det er maaske alligevel mig, der har Skylden eller i hvert Fald en Del af den. Jeg har vist ikke ikke været god og kærlig nok overfor ham, jeg har været afvisende, naar jeg burde have været venlig. Til andre Tider har jeg overhængt ham, naar han helst vilde have Fred. Det vil maaske forklare, at han er gledet bort fra mig og føler sig tiltrukket af en anden. Derfor, Karl, hvis jeg har fejlet, saa tilgiv mig! Jeg beder dig om Forladelse.

Der blev et Øjeblik Stilhed.

— Naa, sagde Selmer, idet han vendte sig mod Fribert, hvad siger saa du?

— Det nytter altsammen intet!

Selmer sprang op. Han var blodrød i Ansigtet.

— Maa jeg bede dig anvende en anden Tone, stammede han.

Fribert svarede ikke; men trommede med Fingrene paa Vinduet.

— Hold op, brølede Selmer, giv din Forlovede Haanden og bed hende om Undskyldning!

Fribert holdt inde.

— Hvorfor blander du dig i denne Sag? spurgte han.

— Det er Frk. Aarup, der har bedt mig.

— Ja, men ikke jeg.

— Ikke du, nej, for du mærker, at jeg ikke tager Parti for dig. Du troede, at jeg skulde have fundet din Historie henrivende, ikke sandt?

— Jeg er træt, sagde Fribert.

Selmer nærmede sig. Hans Øjne var underløbne og Blodet farvede hans Ansigt op til Tindingerne. Pludselig sprang han frem og greb fat i Friberts Frakkeopslag. Det Stød, Fribert fik, var saa stærkt, at han næsten mistede Balancen.

— Hvis du ikke øjeblikkelig gør din Forlovede en Undskyldning, raabte han, kaster jeg dig ud af Vinduet.

Ved disse Ord sprang Gudrun op med et Skrig.

— Gør ham ikke noget, for Guds Skyld!

Selmer anede knapt, hvad han foretog sig. Han ruskede Fribert saa voldsomt, at Kravetøjet blev revet op.

— Slyngel! hvæsedes han, dig har jeg kaldt min Ven. Men nu er du og jeg færdige! Hører du! Indtil du har gjort Frk. Aarup en Undskyldning.

— Slip mig, sagde Fribert, og hold Mund! Det er jo din Skinsyge, der løber af med dig.

Pludselig blegnede Selmer. Han gav Slip og tumlede et Skridt tilbage.

Gudrun betragtede ham med store forundrede Øjne.

— Det var vist forkert af mig at bede Dem blive, mumlede hun.

— Ja, sagde Selmer stille, idet han tog sin Hat, det var det.

Han gik langsomt hen til Døren. Da han var kommet helt derhen, vendte han sig om.

— Frk. Aarup, sagde han, inden vi skilles, har jeg en Bøn til Dem: at De vil tro paa mit Venskab. Jeg har aldrig talt til Dem om mine Følelser, jeg vidste, at det var unyttigt. Men lad dette være glemt! I Fremtiden er jeg Deres Ven, og intet skal skygge over vort Venskab. Jeg tror, at De kommer til at gaa en vanskelig Tid i Møde. I den Tid vil jeg gerne, hvis jeg kan, være Dem en Støtte. Jeg skal i Morgen gaa ud og tale med Deres Forældre. Naar som helst, jeg kan hjælpe Dem, haaber jeg, at De vil huske mig. Jeg havde besluttet at forlade Forretningen. Men nu bliver jeg til videre. De vil nok modtage mit Venskab, ikke sandt?

— Jo, Selmer, De skal have Tak!

— God Nat, sagde han og gik uden at give hende Haanden.

Der blev en lang Pavse.

— Jeg er træt til Døden, Gudrun, sagde Fribert endelig.

— Jeg skal ikke trætte dig længere, sagde hun. Jeg vil blot bede dig ikke at tale til nogen om, at vor Forlovelse er hævet. Jeg vil saa nødigt, at de skal vide det paa Kontoret.

— Det lover jeg.

— Og saa vil du forklare mine Forældre Sagen, ikke sandt?

— Jo, sagde Fribert, jeg vil skrive dem et Brev og tage Skylden paa mig.

— Gaa hellere med derud i Aften, jeg beder dig!

— Nej, sagde han, det gør jeg ikke.

Gudrun brød igen ud i Graad.

— Aa, Gud, sagde hun, hvordan skal det dog gaa mig!

Fribert gjorde sig haard.

— Nu har vi talt længe nok sammen, sagde han, du har sikkert forstaaet, at det er Alvor.

— Jeg vil aldrig forstaa!

— Det bliver værst for dig. Nu maa du gaa! sagde han brutalt.

— Gaa, aa nej, Fribert. Jeg vil ikke hjem, lad mig blive her i Nat . . . hos dig!

Hun gjorde et Skridt frem mod ham og saá bedende paa ham.

Friberts Ansigt var som Sten.

— Nej, sagde han, du skal gaa!

Saa gik hun.

IV.

Da Fru Perlman kaldte, laa Fribert fuldt paaklædt paa Sengen.

— I Dag maa De da blive hjemme, Hr. Fribert, sagde hun.

— Nej, sagde han, jeg skal paa Kontoret, jeg har vigtig Arbejde.

Han ønskede, at han havde kunnet blive liggende! Hans Hovede var tungere end den foregaaende Dag, og hans Lemmer var stive. Men Varmen stod som en Mur i Stuen og gjorde Opholdet hjemme uudholdeligt. Maaske var der et eller andet paa Kontoret, der kunde adsprede Tankerne.

Klokken ti satte han Nøglen i sin Pult. Henne til højre sad Selmer som sædvanligt bøjet over Fakturaerne. Om Gudrun var paa Kontoret, vidste han ikke. Han undgik Stenografernes Værelse.

— Hvad fejler Deres Forlovede, spurgte Hr. Bock ved Ellevetiden, hun har i Morges sendt Bud, at hun ikke kunde komme.

— Jeg tror ikke, det er noget alvorligt, sagde han.

Han var lige ved at tilføje, at han ikke længere var forlovet med Gudrun, men han kom i Tanker om sit Løfte.

Efter den foregaaende Dags Travlhed var det en stille Dag for ham. Heldigvis, thi han var meget træt og havde ikke Lyst til forceret Arbejde. Nu og da kom Hussy over

og fortalte noget. Schweizeren vidste Besked med alt paa Kontoret og udenfor. Fribert lod ham snakke.

— Har De hørt, spurgte han, at Kurt har faaet en ny Lejlighed?

— Nej sagde Fribert.

— Jeg kender Portneren, fortsatte Hussy. Det er i en af de store Ejendomme ved Havnen. Lejligheden skal være udmærket. Der er en Spisestue med røde, engelske Herregaards-Paneler og Chippendale-Møbler. Saa er der Salon med Flygel, ha, ha! Og et Rygeværelse med Divaner hele Vejen rundt og to Sovekamre.

— Man skulde tro, at De havde været deroppe!

— Endnu ikke, nej; men Portneren har lovet at tage mig med en Aften, naar Kurt er ude. Det er en af de dyreste Ungkarlejligheder i Kjøbenhavn. I Gaar kom der Sølvtoj for over tre Tusind Kroner: Kander, Skeer, Opsatser og Lysestager. Der hører ogsaa en fortræffelig Vinkælder til Lejligheden.

Hussy smækkede med Tungen.

— De taler, som om De havde smagt paa Vinen.

— Det har jeg. Portneren opbevarer Nøglen. Der kommer jo hver Dag nye Fade og Flasker. Man maa indrømme, at den unge Mand sommetider giver sine Penge ud helt forstandigt.

— Sine Penge! Hvor faar han de Penge fra?

— Dem faar han naturligvis af Brenges. Den Gamle har i den sidste Tid hævet en halv Snes Tusind paa Kontoen »uforudsete Udgifter«. Ha, ha!

Hussy lo saa støjende, at Hr. Bock kom frem af sit Indelukke og stirrede misbilligende paa ham. Dette bevirke, at Schweizeren indtog Dækstilling bag Hovedbogen.

Fribert sad ene med sine Tanker. Han genoplevede for tyvende Gang *Landsbypigens* Première.

Der var særlig een Melodi fra Korets Entré, der klang

i hans Øre. Den havde forfulgt ham lige siden i Forgaars Aftes. Hele Tiden hørte han den, den vilde ikke holde op, den pinte ham endog i Søvn.

— Og saa kan De tænke Dem, fortsatte Hussy, der havde forladt sin Plads og igen stak sit store Hoved ind over Friberths Pult, at kunstnerisk Udstyr mangler det ikke paa. Ved Avktionen forleden købte han et halvt Hundrede Madame Pompadour-Tegninger af Wolfigang. Det stod omtalt i Avisen. Intet er der sparet. Han har ogsaa faaet en Tjener, en Russer, der hedder Petrof. Det skal være en stor og stærk Karl, en snu Fyr, der forstaar at gøre sig den bedst mulige Nytte af Stillingen. Han serverer Mad til Herren ligesom i Rusland. Ikke et Ord Dansk taler han; men det gør ikke noget, for Kurt snakker flydende Russisk. Og det skader jo heller ikke, at Ens Tjener ikke rigtigt kan følge med Konversationen ved Middagsbordet. Ha, ha, hva' beha'r?

Friberths Opmærksomhed blev afledt af Hr. Bock, der igen var kommet ud af sit Værelse. Hovedbogholderen stirrede uafbrudt paa et bestemt Sted indenfor Svingdøren. Fribert fulgte hans Blik, og det gav et Sæt i ham. Ved Skranken, lænet til Mahognifladen, stod en lille Herre med et overordentlig stort Hovede. Han havde kroget Næse og en lidt indfalden, gusten gul Mund. Øjnene, der var forskansede bag slebne Brillleglas, lynede af Klogskab og Resoluthed. Til Trods for den stærke Varme, bar Manden sort Frakke, og paa Hovedet havde han en stiv, næsten firkantet Filthat af en Façon, der sjældent bruges nutildags. Med de smaa Hænder, der lignede Fugleklør, havde han grebet fat om Skrankens Messingoverbygning, han stod lidt fremoverbøjet og hviskede til unge Madsen, der befandt sig paa den anden Side Skranken. Saa sagte talte han, at det var umuligt blot at opfatte Lyden af hans Stemme. Han ønskede øjensynlig at forblive ubemærket. Men det lykke-

des ham ikke. Efter blot et Øjeblik's Forløb holdt Arbejdet paa Kontoret inde, og alle stirrede paa den lille Mand.

— Ved Gud, udbød Hr. Bock, det er ham, det er ham. Dét havde jeg ikke troet at skulle komme til at opleve. Steinwalt paa Alexis Brenges Kontor!

Personalet sad stille, maabende. Efter alt, hvad der var forefaldet mellem de to Huse, vilde ingen have tænkt sig Muligheden af et saadant Besøg.

— Ikke for en Million vilde Brence være gaaet til Steinwalt, mumlede Hr. Bock, ikke for fem. Jeg er overbevist derom. Det maa være noget yderst alvorligt, der har bragt ham herhen.

Han førte Pegefingern op til Næsen og saå eftertænksom ud.

I det samme kom Madsen styrtende ned ad den lille Trappe og bad Hr. Steinwalt følge efter. Millionæren var en Mand til Aars; men han førte sig rankt og hans Skridt var spændstige. Da han traadte indenfor Skranken, blottede han sit Hovede, og man saå, at han var temmelig skaldet; men det Haar, der endnu fandtes, var kulsort. Idet han gik op ad Vindeltrappen, slog han gentagende sin Jernklo haardt i det polstrede Gelænder.

Da Madsen kom tilbage, blev han omringet af Nysgerige, der skulde have at vide, hvad der var passeret. Han havde ikke meget at fortælle. Steinwalt havde blot sagt sit Navn og anmodet om at komme til at tale med Hr. Alexis Brence. Madsen var løbet op til Chefen, der afbrød en Samtale, da han hørte, hvem den Besøgende var. Derpaa havde Madsen ført Steinwalt ovenpaa, og John havde lukket Millionæren ind paa Chefens Kontor.

Mere var det ikke muligt at faa at vide, og mere sivede heller ikke ud. Men af den Maade, hvorpaa Steinwalt forlod Kontoret, havde man Lov til at gætte et og andet. Besøget blev ikke langvarigt. Det strakte sig knapt over tyve Minutter. Men da Steinwalt kom ned, var han rød i

Ansigtet og varm som efter en hidsig Diskussion. Midt paa Trappen stod han et Øjeblik stille, satte den haarde, gammeldags Hat paa Hovedet og saå sig om, medens Lyset spillede i hans Brilleglas. Da han forlod Lokalet, var det med et kort Farvel til Madsen, der lukkede Skrankens Dør op for ham.

— Han har ikke faaet meget ud af den Visit, sagde Hr. Bock eftertænksomt.

Dagen forløb ellers normalt. Det var endnu varmere end forhen, og de fleste paa Kontoret skottede op til det store Ur i Haab om, at Viseren snart maatte nærme sig seks. Ogsaa Fribert ventede med Længsel paa det Øjeblik, da han kunde gaa. Han havde allerede tidligere paa Dagen telefoneret til Fru Perlman, at hun ikke skulde vente ham med Middagsmad. Ikke saa snart var Klokken seks, før han greb sin Hat og forlod Kontoret.

Udenfor Svingdøren blev han standset af Selmer, med hvem han hele Dagen ikke havde vekslet et Ord.

— Tager du ud til Gudrun? spurgte Vennen.

— Nej, svarede han.

— Saa gør jeg det.

— Værs'go! sagde Fribert og tog til Hatten.

— Et Øjeblik, sagde Selmer, jeg var oppe hos Chefen i Eftermiddags.

— Talte han om Steinwalt?

— Nej, men han tilbød mig den Plads, du har afslaaet.

— Du tog den?

— Nej.

— Hvorfor?

— Det synes jeg er overflødigt at sige.

— Naa, saadan! Saa er du altsaa ikke bedre end jeg.

— Chefen sagde: »Jeg bliver selv nødt til at tage til Hamborg, hvis ingen af mine unge Mennesker vil.«

Selmer tog Afsked.

— Skal jeg hilse Gudrun? spurgte han.

— Nej, sagde Fribert.

Han sprang paa en Sporvogn og kørte til Torvet.

Da han kom ned gennem R-Gaden, mærkede han atter den voldsomme Hjertebanken. Han gik over paa den modsatte Side og stirrede op paa Nr. 48.

Alt var uforandret fra den foregaaende Dag, blot hella Gaden nu i Skygge, medens Solen i Gaar Formiddags havde oplyst Husfacaderne. Inde i Strygeriet arbejdedes der for fuld Kraft. Pigerne genkendte ham og stak Hovederne sammen. Han bemærkede det ikke, men så op mod Vinduerne. Et af dem stod aabent, og indenfor hørtes Musik fra et Piano. I disse Toner blandede der sig en Violins. Det var et populært Musikstykke, der blev spillet; det lød fint og kønt. Papegøjen sad i sit Bur til højre med lukkede Øjne, lullet i Søvn af Musiken.

Han stod længe og lyttede. Han var ikke i Tvivl om, at det var hende, der spillede. Og han ønskede heftigt, at han turde gaa derop. Hvad vilde han ikke give blot for en kort Samtale! Han kendte hende ikke, havde intet Ærinde, ingen Undskyldning!

Det arbejdede i hans Hjerne. Hvis han gik derop nu, vilde han saa ikke risikere at forspilde enhver Chance for nogen Sinde at komme i Forbindelse med hende? Hvad vilde hendes Familie sige, hendes Moder og hendes Fader? Vilde Resultatet af noget saa vanvittigt ikke blot blive, at man viste ham Døren som en paatrængende Person, og vilde den Dør ikke for stedse blive lukket for ham? Han var ikke en Gang sikker paa at faa hende at se! Sandsynligheden talte for, at hun ikke vilde komme til Døren, hun sad jo og spillede. I bedste Fald vilde hendes Moder komme; men det var ikke hende, han søgte. Overfor Moderen vilde han blive forvirret, han vilde stamme og gaa i Staa, og Situationen vilde blive umulig. Maaske vilde en Tjenestepige lukke op. Eller sæt hendes Fader kom! Saa vilde

alt være tabt, thi han vilde forstaa. Overfor ham var det ikke muligt at skjule noget. Som Mandfolk vilde Faderen straks gennemskue ham.

Saaledes ræsonnerede Fribert. En anden Stemme indeni ham hviskede, at han skulde gøre noget for at faa Lydia at se. Det var Fejghed at lade være. En brændende Længsel efter hende paakom ham. Han maatte igen se dette smukke Ansigt, de blaagraa melankolske Øjne og det fine Smil!

Han skraaede over Gaden.

Pigerne i Strygeriforretningen fik atter travlt med ham. De fnisede, da han nærmede sig Gadedøren. Han saå og hørte intet. Hans Hjerter bankede af Spænding.

Altid havde han lidt af en besynderlig Generthed, der særlig gjorde sig gældende paa fremmede Steder. Talte han i Enrum med et Menneske, forsvandt den; var der blot to Personer til Stede, indfandt den sig atter og voksede, jo flere der kom. Denne Generthed følte han ogsaa paa Gader og Stræder, han var højst ulykkelig, hvis nogen lagde Mærke til ham. Genertheden kunde forfølge ham helt ind i en Butik, saaledes at han knapt kunde fremstamme, hvad han ønskede. I dette Øjeblik var den forsvundet. Han havde taget en Beslutning.

Med faste Skridt gik han op ad de to Jertrin, drejede Haandtaget paa Gadedøren og traadte ind. Trappen begyndte lige indenfor Døren og var ikke videre bred. Væggene var oliemalede efter de sædvanlige Linealmønstre med mørkebrun Baggrund og sorte Striber. Han steg langsomt op.

Der var kun een Lejlighed i hver Etage. Den brunrøde Dør ligefor maatte altsaa være hendes. Han saå et Par Messingskilte og bøjede sig fremover for at læse, hvad der stod. »Mathilde Brun, Enkefrue« stod der paa det øverste. Og paa det nederste »Lydia Brun, Skuespillerinde«. Til Dørkarmen fandtes der ogsaa fastgjort et lidt krøllet Visitkort, hvorpaa der stod »Haagen Brun, cand. phil.«.

Dét var altsaa Familien. Lydia var Datter af en Enkefrue, og hun og hendes Broder boede hos Moderen. Uden Tvivl var det Broderen, der spillede Violin, og Lydia, der sad ved Pianoet. Ganske svagt hørtes Spillet derindefra. Een Gang aabnedes en Dør, og Tonerne blev stærkere; straks efter døde de hen, da Døren atter lukkedes.

Han stirrede ufravendt paa det elektriske Ringeapparats runde Elfenbensknap. Hvilken besynderlig Stilling! Derinde sad en ung Pige og spillede Piano og vidste intet om, hvilken Indflydelse hun allerede havde haft paa ham og hans Skæbne. Hun kendte ham ikke, anede end ikke, at han levede. Men han kendte hende godt, han syntes, han havde kendt hende gennem Aar. Hvem der kunde faa hende at se et Øjeblik! Vilde Lykken ikke denne Gang staa ham bi? Han skulde være tilfreds, hvis han blot saå hende i det Nu, hun lukkede Døren op. Saa vilde han hilse, straks gaa sin Vej og lade som ingenting.

Da hørte han Gadedøren nedenfor blive aabnet. Nogen kom op ad Trapperne. Det var en Dame i Fyrrerne, klædt i Sort med en stor Hat med Strudsfjer. Hun drejede Ansigtet mod Fribert, og denne saå straks, at det maatte være Lydias Moder. Ansigtsformen var den samme; der var nogen Træthed at spore i Trækkene, og Øjnene manglede det dybe Skær, der gav Lydias Udtryk sin Særegenhed. Fru Brun syntes ligesom Datteren at have let til Smilet. Da hun var kommet helt op, standsede hun og spurgte venligt:

— Ønsker De at tale med nogen?

Fribert anede ikke, hvad han skulde svare. Et Øjeblik overvejede han, om han ikke hellere rent ud skulde sige, at han var forelsket i hendes Datter, at han ønskede at tale med Lydia; bede hende som Moder at forestille ham for Datteren og forberede Vejen for ham. Hvis han blot var veltalende nok, vilde hun forstaa, at det ikke var

hans Spøg, men Alvor. Naturligvis vilde hun straks blive overrasket — hans Handlemaade vilde jo være højest usædvanlig! — Naar han fik hende forklaret, hvorledes Sagen forholdt sig, vilde hun sikkert tilgive. Det var en gal, en vanvittig Tanke; men denne Dame så behagelig og elskværdig ud, hun havde sikkert et forstaaende Hjerte. Og hvad kunde hun have imod ham? Naar blot han optraadte med Hensynsfuldhed, vilde hun ikke faa noget daarligt Indtryk. Maaske vilde hun straks finde hans Optræden ungdommelig, men hun vilde skrive dette paa Forelskelsens Regning; hun vilde smile et Øjeblik, saa vilde hun forstaa, og saa havde han i hende en Ven — en uvurderlig Ven!

Da det varede noget, inden han svarede, gentog hun sit Spørgsmaal, denne Gang forekom det ham en Smule mindre venligt.

— Ønsker De at tale med nogen?

Den lille Nuanceforandring i Tonefaldet isnede gennem ham. Maaske var hun slet ikke saa elskværdig, som hun ved første Øjekast så ud til. Hun hørte muligvis til de Damer, der under et smilende Ydre skjuler et koldt og udeltagende Hjerte. Hvad vedkom i Virkeligheden hans Forelskelse i Lydia hende? Hvis han her paa Trappegangen begyndte at snakke op om dette, vilde hun sikkert anse ham for gal. Det var den forkerte Vej. Han maatte i hvert Fald aabne sit Hjerte for Datteren, før han talte med Moderen. Hvad vilde Lydia tænke, hvis han rendte til Moderen først? Det vilde gøre ham latterlig.

Fru Brun så op paa ham forundret spørgende.

— Jeg tror, Frue, stammede han, idet han daarligt skjulte sin Forvirring, at jeg er gaaet forkert. Ejendommene her i denne Gade ligner hverandre meget, og . . .

— Det er Nr. 48, sagde hun.

— Ja saa, sagde han Nr. 48.

Han følte, at han var blevet rød i Hovedet, anede ikke, hvorledes han skulde komme ud af den pinlige Situation.

Da blev de heldigvis afbrudt af et uniformeret Bud, der bragte en Kurv med Blomster indhyllet i Silkepapir.

— Bor Skuespillerinde Frk. Brun her? spurgte han.

— Ja, svarede Fruen, De kan stille Kurven paa Trappen. Hvem er Blomsterne fra?

— Der følger Kort med, sagde Budet.

Fru Brun aabnede Døren, og Fribert så ind i en lille mørk Entré. Han kunde ikke længere blive staaende; han maatte løfte paa Hatten og gaa. Han var endnu ikke kommet helt ned, da han hørte en Dør i Lejligheden aabne sig og Trin.

— Hvor de Blomster dog er dejlige! lød en frisk Ungpigestemme.

Friberts Hjerter bankede heftigt. Det var Lydia.

Han vilde vende om og løbe op igen; men nu blev Døren til Gangen lukket. Saa nær havde han været!

Skuffet gik han ud paa Gaden. Haabet om at faa Lydia at se svandt bort og dermed ogsaa enhver Rest af godt Humør. Intet kan virke saa nedtrykkende som en Dør, der lukkes.

Uden noget Maal slentrede Fribert af Sted. Da fik han en Idé. Paa det modsatte Hjørne laa en lille Restauration. Over Fortovet var udspændt en Markise, og i Ly af denne adskilt af Espalier med Efeu var indrettet tre Baase, hvor Gæsterne kunde nyde Maden i fri Luft. Restaurationen så indbydende ud, og den, der sad ved et af Bordene, havde Udsigt til Gadedøren Nr. 48 skraas overfor. Det var umuligt for nogen at gaa ud og ind i Ejendommen uden at blive set herfra. Her kunde han spise til Aften og samtidig i Ro og Mag overskue Stillingen.

Han tog Plads. I den yderste Baas sad en Herre og drak Kaffe. Ellers var der tomt i Restaurationen. En tyk Kelner indfandt sig og spurgte, hvad han ønskede. Den hele

Dag havde han kun faaet lidt at spise. Han bestilte noget Mad og satte sig som den, der har Tiden for sig.

Det var sikkert klogt at gøre sig gode Venner med Tjeneren. Da den tykke Mand bragte Maden, spurgte han:

— Har De meget at bestille?

— Noget har man jo altid.

— Jeg synes ellers, her ser temmelig tomt ud.

— Synes De? sagde Tjeneren.

I det samme fik han travlt med at jage en stor Hund bort. Han slog efter den med Servietten, og Hunden trak sig knurrende tilbage.

— Saadanne Køtere kan sommetider være meget nærgaaende, sagde Fribert med det elskværdigste Tonefald. Han lod sig ikke forbløffe af Mandens Muthed.

Denne Sympati-Tilkendegivelse fik det til at live lidt op i Tjenerens ubevægelige Ansigt. Han slog endnu en Gang efter Hunden og stod stille midt paa Fortovet og kløede sig i Baghovedet.

— Det er ellers en fin Hund, sagde han, den koster sine fire Hundrede Kroner.

— Hvis er Hunden? spurgte Fribert.

— Den tilhører Kaptajn Blom lige om Hjørnet. Den maa ikke løbe herhen; men den er ikke til at holde borte. Det er Gæsternes Skyld. De fylder den med alt muligt.

Fribert blev dristig ved Tjenerens Nedladenhed.

— Jeg saá før en fin hvid Hund, sagde han, tilhører den ikke Frk. Lydia Brun?

— Jeg kender ikke nogen Frk. Brun.

— Det var da mærkeligt! Hun bor ellers her overfor i Nr. 48 sammen med sin Moder og sin Broder. Hun er Skuespillerinde ved Prinsesse-Teatret. Kender De virkelig ikke hende?

— Bevar's jo, hende ser jeg ofte. Hun har ikke nogen Hund.

— Kommer hun her i Restaurationen?

— Hvad skulde hun komme her efter? Hun er bedre vant.

— Gaar hun meget ud?

— Jeg kender ikke Damen personlig. Men hun er vist en Del ude. Hvert Øjeblik holder der Landauere og Biler derovre. Kender Herren hende?

— Ikke noget videre, mest fra Scenen. Hun er en udmærket Skuespillerinde.

— Jeg kommer ikke i Teatret. Men hendes Hund er det ikke, De har set. Havde den lange Haar?

— Det forekom mig, at den var temmelig langhaaret.

— Saa har det været Rentier'ens.

Inde fra Beværtningen blev der kaldt paa Tjeneren, og han forsvandt, uden at Fribert havde faaet mere ud af ham. Han gav sig i Lag med Maden. Han var blevet sulten.

For første Gang siden i Forgaars Aftes følte han lidt Ro i Sindet. Selv om Lydia ikke kendte ham, var han dog i hendes Nærhed. Intet kunde foregaa her, uden at han paa en Maade kom til at tage Del deri. Han tændte en Cigar og pustede Røgen ud. Efter Dagens Varme føltes Aftenen som en Lettelse. Ingen Vind rørte sig. Træernes Silhuet for Enden af Gaden stod skarpt mod Himlen.

Opvarteren kom tilbage for at fortsætte Samtalen. Det var aabenbart lykkedes Fribert at faa ham venligere stemt.

— Der er mange Hunde her i Kvarteret, sagde han, de holder til ovre ved Torvet. Slagterne har jo altid noget Affald, som de er glade for at blive af med.

Han fortalte et Par Hunde-Anekdoter, som Fribert taalmodigt hørte paa, idet han spekulerede over, hvorledes han skulde faa Samtalen drejet bort fra dette Emne. Omsider spurgte han:

— Kommer Frk. Lydia Bruns Broder aldrig her i Forretningen?

— Hr. Haagen! Han kommer omtrent hver Aften.

Hjertet hoppede i Livet paa Fribert.

— Kommer han alene eller har han Venner med?

— Det er, som det træffer sig. Han behøver saamænd ikke at søge sit Selskab. Der er altid nogen i Stuen, der er glade for et Parti.

— Et Parti hvad?

— Billard naturligvis. Hr. Haagen er en fin Spiller. En Aften havde han en Paré med Billardkongen van der Koligsee fra »Venus«. Hollænderen sagde ham en Bunke Komplimenter: hans Talent var lige til Scenen, sagde han. Den Aften blankede de to tilsammen en af Gæsterne af for flere Hundrede Kroner.

— Spiller Hr. Brun om Penge?

— Han leverer ikke et Stød uden Paré! Spillet morer ham kun, hvis han kan tjene noget, siger han.

— Hvad er hans Profession?

— Jeg har aldrig spurgt ham. Jeg har hørt, at han uddanner sig til Sanger.

Der blev kaldt, og Tjeneren forsvandt ind i de indre Lokaler, medens hans nyrehvervede Ven tankefuld blev siddende.

Fribert var glad over, hvad Manden havde fortalt. Maaske kunde han paa Kaféen komme i Forbindelse med Hr. Haagen og ad den Vej faa Indpas i Familien. Det var ikke den bedste Vej; men her maatte alle Kneb gælde.

— Godaften! sagde pludselig en Stemme, Fribert mindedes ofte før at have hørt.

Det var en af hans Skolekamerater, Læge Axel Klitgaard, som han ikke havde set i flere Aar. Han kom hen til Bordet og rystede hans Haand.

— Vil du ikke nyde en Genstand? spurgte Fribert høfligt, vær's'go at tage Plads!

— Tak! sagde Vennen, jeg har egentlig ikke Tid, jeg skal herhen i Gaden paa et lille Besøg. Men fem Minutter kan jeg nok give dig.

Han gjorde en Bestilling hos Tjeneren.

— Jeg troede, at du boede paa Landet, sagde Fribert.

— Rigtig, sagde Klitgaard, jeg har de sidste to Aar været Landlæge i Thy. Jeg havde en pæn Praksis og tjente nydeligt. Men jeg kedede mig saa jammerligt, at jeg besluttede at opgive det Hele og rejse til Kjøbenhavn, skønt jeg vidste, at det ikke er let for en ung Læge at klare sig herovre. Hospitalerne og Klinikerne tager det altsammen!

— Det er vist vanskeligt at skabe sig en Kres af Klienter her i Byen.

— Det tager Aar! Og saa er Folk endda saa taabelige at paastaa, at vi Læger slaar vore Patienter ihjel, som om vi ikke gjorde vort yderste for at holde paa de faa Kunster, vi har!

Klitgaard skyllede et Glas Vermouth ned og rejste sig.

— Hvor skal du hen?

— Blot lige her overfor i Nr. 48

Det gav et Sæt i Fribert.

— Hos hvem? spurgte han i samme Aandedræt.

— Aa, det er den lille Skuespillerinde Frk. Brun, der har haft Bud efter mig. Hun ringer hvert Øjeblik. Det er en Ubetydelighed, noget med hendes Haandled. Men jeg lovede at komme straks.

Lægens Passiar havde ikke moret Fribert. Men næppe havde han nævnt Lydias Navn, før hans hele Opmærksomhed var vaagnet. Klitgaard havde rejst sig; Fribert tvang ham halvt med Magt til at sætte sig igen.

— Hvorledes er det, du behandler en gammel Skolekamerat, sagde han i en bebrejdende Tone, jeg har ikke set dig i mange Aar, og saa løber du straks din Vej!

— Du maa undskylde, sagde han, jeg véd, at det er ikke pænt af mig; men hun telefonerede og bad mig komme med det samme, hun skulde ud, sagde hun.

— Er du hendes Huslæge?

— Paa en Maade, ja. Teaterlægen er bortrejst i Ferien, og saa vikarierer jeg. Nu maa jeg gaa.

— Kan du ikke tage mig med? spurgte Fribert.

Klitgaard saå forbavset paa Vennen.

— Nej, sagde han, dét kan jeg virkelig ikke, hvordan falder du paa det?

— Jo, sagde han, Frk. Lydia er jo en smuk ung Dame, som jeg gerne vilde præsenteres for.

— Det maa være til en anden Gang, jeg kender ikke noget videre til Familien.

— Du kan jo sige, at jeg er din Assistent eller lignende.

— Nej, sagde Klitgaard med et Smil, saa mange Patienter har jeg ikke, at jeg tør indlade mig paa Daarskaber. Nu maa du undskyldte mig!

— Du skal faa Lov til at gaa, hvis du vil love mig, saa snart du er færdig med Besøget at komme herved og aflægge Rapport.

— Jeg skal komme, sagde Klitgaard leende, det vil næppe vare længe.

Lægen gik op i Nr. 48. Med Utaalmodighed ventede Fribert hans Tilbagekomst. Der gik et Kvarter.

— Hun er virkelig sød, sagde Klitgaard, idet han igen tog Plads, skønt hun ikke er min Type. Hun har vist Herretække i højeste Grad — du skal passe paa! Hendes Fejl er, at hun indbilder sig at lide af en Mængde Sygdomme, skønt hun er ganske rask. I Dag var det naturligvis heller ikke noget alvorligt. Hun havde ved Premièren forstrakt Haandledet, saa det var svulmet en Smule. Vi badede det i Borvand.

— En saadan Forstrækning kan gøre meget ondt, sagde Fribert ivrigt. Talte I ellers om noget?

— Næ, sagde Klitgaard, egentlig ikke. Jeg synes, hun nævnede, at hun skulde ud med nogle Venner.

— Bliver hun i Byen i Sommer?

— Det spurgte jeg ikke om.

— Kender du Moderen?

— Hende saá jeg kun et Glimt af i Aften. Men forleden, da jeg ventede, underholdt hun mig.

— Hvordan er hun?

— Datteren er vist hendes eneste Interesse. Hun talte i hvert Fald ikke om andet end Lydia. Paa Teatret blandt Kameraterne havde Datteren kun Fjender, sagde hun; men Lydia havde Publikum; saa det nyttede ikke noget, at man stadig bagtalte hende for Direktionen. Hendes Bekymring syntes at være, at Datteren ikke havde Interesse nok for sin Virksomhed. »Hun har Hovedet fuldt af alt muligt udenfor Teatret,« sagde hun, »saa har Haagen rigtignok meget større Teaterinteresse.«

— Kender du Haagen?

— Jo Tak!

— Hvad mener du med det?

— Jeg mener, at han er en uforskammet Person.

— Har han fornærmet dig?

— Egentlig ikke! Jeg har kun nogle Gange vekslet et Par Ord med ham. Men det er hans Tone, hans Façon.

— Er Familien velhavende?

— Faderen har vistnok ført Skib. De bor meget net.

— Har Lydia eget Værelse?

— Hun har et lille Kabinet ud til Gaarden, smagfuldt og hyggeligt udstyret. Er der mere, du skal have at vide?

Fribert spurgte febrilsk i Øst og Vest, saaledes som Spørgsmaalene faldt ham ind. Han betænkte sig et Øjeblik.

— Sagde hun, hvem hun skulde ud med i Aften og hvor hun skulde hen?

— Nej, det nævnede hun ikke et Ord om.

Klitgaard tog Afsked, og denne Gang gjorde Fribert ingen Indvendinger. Han bad blot Vennen lade ham vide, hvis han en Dag kunde tage ham med op til Familien.

— Se, se, sagde Klitgaard, du er stærkt interesseret! Jeg havde virkelig aldrig anet, at der kunde være saa megen Glød i dig.

Dermed gik han.

Fribert bad Tjeneren bringe en Kognak, han tændte en frisk Cigar og holdt stadig Udkig med Døren. Der kom ingen. Han betalte Tjeneren og vilde atter indlade sig i Samtale med ham; denne Gang havde den tykke Mand ikke Tid. Der var kommet Gæster, Gasblussene var tændt indenfor, man kunde høre Ballerne støde og vælte Keglerne paa Billardet, der blev stadig kaldt paa ham: »En Øl fra Fad, s'gerne!« stønnede han, idet han forsvandt ind til Disken. »Tre Kaffe og tre Franskbrød, højt Smør, s'gerne!« Han vimsede ud og ind, slog om sig med Servietten og forsvandt nu og da bag et Skærmbælt, hvorfra han lidt efter kom frem med Ølskum i Overskægget.

Paa Gaden færdedes ved denne Tid ikke mange Mennesker. Der kunde gaa halve Timer, uden at en Vogn viste sig. Det gav derfor et Sæt i Fribert, da ved Halvtitiden en stor Bil kom hoppende ned gennem Gaden. Den bremsede pludseligt og standsede med et Bums udenfor Nr. 48.

Hans Overraskelse blev ikke mindre, da han så Kurt stige ud. Den unge Mand var iført elegant graat Tøj, og paa Hovedet havde han en Straahat. Han kastede sin Cigaret fra sig, sagde et Par Ord til Chaufføren og gik ind i Ejendommen.

Fribert følte en trykkende Fornemmelse om Hjertet. Dette Besøg kunde næppe gælde andre end Lydia, og endnu i Gaar havde Kurt omtalt hende, som om han ikke kendte hende. Hvad var der foregaaet i Mellemtiden?

I Spænding ventede han paa, hvad der vilde ske. Bilen bakkede, vendte og kørte atter hen til Døren. Chaufføren slog Kaleschen ned. Ventetiden blev ikke lang. Et Par Minutter efter, viste Lydia sig paa Trappen. Hun var iført

et let gult Sommerkostyme og bar en sort Jaket. Paa Hovedet havde hun en lille Fløjlschat. Hun var henrivende.

Et Øjeblik blev hun staaende paa Jertrinnet som for at indaande den milde Aftenluft. Saa sprang hun leende op i Bilen. I Hælene paa hende fulgte Kurt og endnu en ung Mand, sikkert hendes Broder.

Idet Døren klappede i, satte Bilen sig i Bevægelse og kørte. Lydia vinkede op med et Lommetørklæde, og Fribert så, at Fru Brun stod i det aabne Vindue og hilste Farvel. Saa forsvandt Bilen bag en Støvsy.

Alt var foregaaet saa hurtigt, at Fribert knapt havde faaet Tid til at samle sig. Var det for at se dette, at han havde ventet saa længe? Nej, det var i det lønlige Haab, at Lydia skulde være kommet maaske alene, maaske sammen med sin Moder. Han vilde da have sneget sig bag dem og i al Hemmelighed være gaaet en Tur i hendes Selskab.

Længe sad han grundende, medens hans Humør sank og sank. Saa rejste han sig og gav sig til at spasere op og ned ad Gaden. Han vilde blive her, til Lydia kom hjem.

Det arbejdede i hans Hjerne.

Hvorledes skulde han, en ubetydelig Kontorist, hævde en Stilling ved Siden af Kurt, der svømmede i Penge, der bar de bedste Klæder, der havde en Verdensmands Manerer og, hvad der var det vigtigste, hvis Væsen var indtagende og sikkert maatte gøre Indtryk paa Damer? Selv havde han ingen Erfaring udover Forholdet til Gudrun. Hvorledes skulde han bestaa i en saa ulige Kamp?

Han slog afmægtigt med Haanden i Luften.

Allerede nu maatte han erkende, at han var blevet sejet agter ud. Kurt havde, ligesom han, set Lydia for første Gang ved Landsbypigens Première. Men han havde benyttet Tiden! Allerede i Aften havde Lydia modtaget en Invitation fra ham, medens han selv kun var naaet til Døren paa hendes Trappegang.

Han gik ganske langsomt op og ned ad Gaden. Rigtig mørkt blev det ikke, Juninatten var lys, og Maanen stod paa Himlen. Den tomme, støvede Gade laa næsten uddød. Klokken tolv blev Lyset slukket i Lejligheden, og lidt efter satte den tykke Kelner Skodder for Restaurationen. Hele Husrækken laa udslukt, kun øverst oppe paa en Kvist brændte et Lys. Ved Ettiden slukkedes ogsaa dét.

Klokken havde lige slaaet halv to, da Bilen kom tilbage. Fribert traadte ind i Skyggen. Herfra kunde han baade se og høre.

Medens Broderen lukkede Gadedøren op, tog Lydia Afsked med Kurt. Hun takkede ham for den behagelige Aften, og den unge Mand sagde nogle Komplimenter.

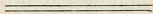
— Skal vi ikke gaa en lille Tur? foreslog han, det er saa varmt, man kan alligevel ikke sove.

— Jeg vil i Seng, sagde Broderen.

— Nej Tak, sagde Lydia, jeg er træt.

Saa faldt Døren til, Kurt satte sig i Bilen og kørte bort.

Endnu længe stod Fribert og stirrede op mod Lejligheden. Der blev ikke tændt. Stille laa Gaden med den lange Række Ruder, der i Maanens Skin lyste som Perlemor.

V.

Paa Kaffebordet laa et Brev til ham. Det var skrevet med en stor skraa Haandskrift. Han læste:

»Kære Karl!

Jeg har besluttet at skrive til dig, da det er mig umuligt at faa fyldestgørende Forklaring af Gudrun. Jeg begriber ikke, hvad der er foregaaet. Endnu i Gaar Aftes sad du herude ved vort Bord som sædvanligt, og vi havde det hyggeligt sammen. Nu er alt forandret. Gudrun er syg og ligger. Hele Dagen har det stakkels Barn grædt. Ikke en Gang Moder kan tale med hende.

Jeg har forgæves brudt min Hjerne med, hvad der er sket. Gudrun nægter at give Forklaring, og i en saa pinlig Sag synes jeg ikke, jeg har Ret til at trænge stærkere ind paa hende. Jeg skriver derfor til dig. Gudrun siger, at du ikke længere bryder dig om hende, og at du af den Grund har hævet Forlovelsen. Dette er jo ingen Forklaring. Gudrun skjuler noget for os.

Hvad er der sket? At det er dig, der har gjort det forbi, staar mig klart. Af hvilken Grund? Har Gudrun ikke opført sig overfor dig, som hun burde?

Hvis du har Mistillid til hende, har du Uret. Hun elsker dig oprigtigt og har aldrig brudt sig om nogen anden.

Kære Karl! Du maa give os en Forklaring. Se herud, saa snart du kan! Du ved, at du har dit Hjem her, og at vi modtager dig med aabne Arme.

Emanuel beder hilse.

Aarup.«

Fribert kastede Brevet fra sig. Hvad vedkom dette ham? Havde han ikke sine egne Sorger?

— Jeg kommer ikke hjem til Middag, Fru Perlman, sagde han.

— Herregud, sagde hun, heller ikke i Aften. De spiser jo aldrig mere hjemme, Hr. Fribert.

Han svarede ikke, tog sin Hat og gik. Han var saa irriteret, at han ikke kunde tale. Den hele Nat havde han sovet en halv Time. Og atter i Dag var det lummerhedt. Et tykt Lag Støv dækkede Stenbro og Husfacader, og fæle Dunster steg op af Kloakerne. Stadig var Himlen lige blaa.

Paa Kontoret gik Arbejdet i forceret Tempo. Straks, da han kom, mærkede han en besynderlig Uro som paa de store Dage. Klokkerne paa Brenges Værelse var i uafbrudt Virksomhed, Bogholderne maatte stadig op til ham med Papirer og Regnskabsoversigter, og flere af Afdelingscheferne opholdt sig i hans Værelse hele Formiddagen. Der var noget alvorligt i Gære; alle følte det; ingen syntes at vide rigtig Besked.

Uden at bekymre sig om denne Uro, endog uden at spørge om, hvorfra den stammede, gav Fribert sig i Lag med Arbejdet. Han skrev og skrev, foldede de store Papirer ud og atter sammen, understregede med rødt Blæk og arbejdede mekanisk uden Tanke for, hvad han foretog sig.

En Timestid efter, at han var kommet, henvendte Hr. Bock Ordet til ham.

— Hvad fejler Deres Forlovede?

— Det ved jeg ikke, sagde han.

— Hvad, ved De det ikke?

— Nej, sagde Fribert irriteret.

— De maa undskylde, sagde Hr. Bock, men jeg fandt det naturligt, at De vidste, hvad Deres Forlovede fejlede.

— Frk. Aarup og jeg er ikke længere forlovede, udbrød han.

Nu var det sagt! Han havde brudt sit Løfte til Gudrun; han gad ikke spille Komædie. Naar hun ønskede, at der ikke skulde tales om, hvad der var sket, var det jo i Haabet om, at alt kunde blive godt igen. Han vidste, at dette var umuligt. Derfor var det bedre ikke at fortsætte Komædien.

Hr. Bock stirrede paa ham næsten bestyrtet. Han stod et Øjeblik og lod Læberne gaa op og i uden at fremstamme en Lyd. Saa drejede han pludseligt om og gik ind i sit Indelukke.

Et Øjeblik efter vidste hele Kontoret Besked. Hussy havde opfanget, hvad Fribert sagde til Hr. Bock, og han bragte Nyheden videre fra Pult til Pult. Der blev saa underligt stille, og Fribert følte mange Blikke hvile paa sig.

Lidt efter nærmede Hussy sig smilende. Han kom for at faa noget nærmere at vide om, hvad der var sket, og hvorledes det var gaaet til. Men Fribert var ikke meddelssom. Hussy's Spørgsmaal fremkaldte kun Enstavelsessvar, og kort efter trak Schweizeren sig tilbage, lidt skuffet, men dog tilfreds over allerede saa tidligt paa Formiddagen at have fisket en interessant Nyhed. Atmosfæren var i Dag elektrisk. Det mærkedes paa mange Maader.

Ved Ettiden kom Kurt ind gennem Svingdøren. Fribert vendte Hovedet bort. I de Timer, da han ventende gik op og ned ad R-Gaden, var han kommet til at hade den unge Mand. Og nu, da Kurt velfriseret, spodsk smilende, ulasteligt paaklædt traadte ind i Lokalet, sortnede det for

hans Øjne, han bed Læberne til Blods og greb haardt om sin Lineal.

Kurt gik, som han plejede, høfligt bukkende gennem Kontoret, men standsede ikke for at faa sin sædvanlige Passiar, han gik op ad Vindeltrappen. Et Minut efter kom han ned igen. Han anbragte sig i Døren til Hr. Bocks Indelukke og talte derind. Fribert kunde tydeligt opfatte, hvad han sagde.

— Papa kastede mig straks paa Porten, sagde han, han havde ikke Tid! Jeg fik ikke en Øre. Hvad er der i Vejen?

— Jeg ved det skam ikke rigtigt, sagde Hr. Bock; noget er der paa Færde. Afdelingscheferne har været oppe hos Deres Fader hele Dagen. Gud ved, om det ikke er Steinwalt!

— Steinwalt! udbrød Kurt, den Gnier! Nu skal De høre en køn Historie! En Ven af mig besøgte Steinwalt paa Mosegaarden for nogen Tid siden og var saa uheldig at komme til at glemme sine Galoscher. Han ringede den næste Dag efter dem; Fru Steinawlt sagde, det hastede jo ikke, han kunde faa dem, naar han igen kom paa Landet. Med den Besked lod han sig nøje. Det skulde han ikke have gjort, for han kom ikke derud før nogle Maaneder senere, og da han fik Galoscherne, opdagede han, at de var ganske tyndslidte og altfor store. »Hvordan er det gaaet til?« spurgte han. »Det er da ikke saa mærkeligt,« sagde Tjeneren, »den Gamle er løbet rundt i dem hver Dag, og Fruen ogsaa.«

— Ha, ha, sagde Hr. Bock, det var den stiveste! I det samme ringede hans Klokke.

— Undskyld, sagde han, jeg skal op til Chefen.

— Bevar's, sagde Kurt, se med det samme at faa Rede paa, hvad der er i Vejen!

Kurt stod et Øjeblik alene. Saa stak han Hænderne i Lommen og drev hen over Gulvet. Fribert så ham ikke

komme, hørte ham heller ikke, men følte, at han kom nærmere. Hans Stemning var en saadan, at han havde Lyst til at vende sig om og slaa den unge Mand i Ansigtet. Men han følte, det var klogest at gøre sig gode Venner med ham. Maaske kunde han paa en eller anden Maade benytte sig af Kurts Bekendtskab med Lydia.

Kurt stod stille lige bagved ham.

— Flittig som sædvanlig, Hr. Fribert! sagde han pludseligt.

Var denne Bemærkning faldet for lidt siden, vilde Fribert enten ikke have svaret eller svaret afvisende. Nu hørte han sig selv i et fremmedartet, men elskværdigt Tonefald sige:

— Ja, Hr. Brenge, man maa arbejde, selv naar det er varmt.

— Jeg beundrer Dem, sagde Kurt, personligt maa jeg tilstaa, at jeg ikke kan døje at sidde paa Kontor. Jeg passer ikke til det Liv. Lige saa snart jeg sætter mig ved Pulten, bliver jeg overfaldet af en uforklarlig Søvnighed. Blot jeg har siddet og skrevet en halv Timestid, er jeg mør i Kroppen. At Papa kan holde det ud saa mange Timer hver Dag, er mig ufatteligt. Men nogle er jo født med Lyst til et, andre til noget andet . . . Papa holder af Forretninger, jeg af at ride og soupere med smukke Damer, ha, ha!

— Ja, sagde Fribert, De var nok ude i Aftes med Frk. Lydia Brun og hendes Broder.

— Hvorfra ved De det?

— Fordi jeg tilfældigt saå Dem komme kørende.

— Ja, sagde han, vi var i Opera-Kaféen.

Fribert hyklede et Smil.

— Jeg tvivler ikke om, at De har moret Dem, sagde han, Frk. Lydia er sikkert en munter lille Dame.

— Munter . . . naah! Hun er som oftest i det melankolske Hjørne. Men hun er knusende sød, og naar Hu-

møret en enkelt Gang kommer op i hende, er hun næsten ikke til at styre. Vi havde en meget fornøjelig Aften.

— Har De kendt hende længe?

— Ja, vi er gamle Bekendte.

Dér løj Kurt. Af den Maade, hvorpaa han i Forgaars havde omtalt hende, vidste Fribert, at han ved Teaterforestillingen havde set hende for første Gang.

— Kender De hende? spurgte Kurt.

— Nej, sagde Fribert, jeg kender hende kun fra Teatret. Hun har vist Talent.

— Ja, hun synger og danser lige godt. Desværre er Teatret lukket, ellers vilde jeg derhen hver Aften.

I det samme kom Alexis Brence med Hat paa Hovedet for fuld Fart ned ad Vindeltrappen. Med et Nik forlod Kurt Pulten og løb hen til Faderen.

— Hvor skal du hen, Papa? spurgte han.

— Paa Børsen, svarede Brence.

— Maa jeg gaa med? spurgte Kurt, idet han ilede efter ham.

Fribert opfattede ikke Svaret. Brence var allerede ude ad Døren.

Hr. Bock kom nu ned ad Trappen, og flere samlede sig nysgerrigt om ham. Det hørte til de store Sjældenheder, at Brence selv gik paa Børsen; som Regel lod Huset sig repræsentere ved en af Afdelingscheferne. Der maatte være noget alvorligt paa Færde.

— Hvad er det? lød det Hr. Bock i Møde.

— Jeg aner det ikke, svarede han.

Kort efter, at Børsen Klokken to aabnedes, indløb de første Rygter om Dagens Kursfald. Uventet var Stormen kommet. Den københavnske Børs plejer at være stabil i Sommertiden, hvor de fleste større Spekulanter ligger ved Kysten. Men i Dag syntes alle Regler ophævede. Det begyndte med, at Kobber med forholdsvis ringe Omsætning faldt fem Procent. Derefter kom Turen til Søndre Elek-

tricitet, et Aktieselskab, i hvilket Alexis Brengé & Ko. var stærkt interesseret. Allerede længe havde Brengés Fjender talt om, at dette Papir stod for højt; Kursen havde dog det sidste halve Aar holdt sig fast omkring Pari. Nu faldt den paa en Gang til 81 — henimod tyve Procent! Medens Kobber-Omsætningen var ringe, udbødes der stadig Elektricitet, og ved Noteringens Slutning mente man, at Aktierne paa Efterbørsen vilde gaa yderligere ned. Desuden var der svære Kursfald i en Række andre Papirer, hovedsagelig Aktieselskaber, som man tillagde Forbindelse med Brengé. Faldet berørte næsten hele Listen, selv Steinwalt-Banken gik under det voldsomme Tryk et Par Procent tilbage. Værst syntes det dog at skulle gaa ud over Elektriciteten, dette Millionselskab, der var Brengés Kælebarn. Under vanskelige Forhold havde han skabt det, han var Formand i Bestyrelsen og var stadig den ledende Kraft indenfor Sammenslutningen. Men hidindtil havde hans store Arbejde ikke haft Resultater. Paa Grund af forskellige Vanskeligheder, bl. a. en skarp Konkurrence med Kommunens Værker, var der i de forløbne Aar kun blevet udbetalt smaa Dividender. Ikke desto mindre fortsatte Brengé ufortrødent sit Konsolideringsarbejde, og det formentes, at Selskabet nu gik en lysere Fremtid i Møde. Det store Kursfald kom derfor de fleste som en Overraskelse.

Personalet samlede sig i smaa Klynger og drøftede Stillingen. Hvad betød dette? Laa der noget bagved? Vilde Kurserne blive ved med at vige?

Klokken halv fire kom Brengé styrtende ind gennem Svingdøren. Han var bleg, og Hatten sad skævt paa hans Hoved. I to Spring var han oppe ad Trappen, og straks efter begyndte Klokkerne at kime. Hr. Bock maatte atter op og efter ham de forskellige Afdelingschefer. Der var et ustandseligt Rend op og ned ad Trappen den følgende halve Time. Saa sagtnede det af, og Kontoret drog et Øjeblik Aande i Fred. Da ringede det atter.

— Chefen ønsker Dem, sagde unge Madsen.

Fribert rejste sig forbavset. Hvad vilde Chefen ham? De Forretninger, der havde Berøring med Børsen, var ham uvedkommende; han var beskæftiget i den oversøiske Afdeling. Men maaske var det Hamborg-Agenturet, der atter skulde bringes paa Bane!

John lukkede ham ind, og han stod atter i det smukke Kontor. Medens Brenges Skrivebord plejede at ligge aabent og frit for Papirer, hobede der sig i Dag en Mængde Dokumenter op paa Mahognifladen. Enkelte Folianter og store Kassebøger, der ikke havde været Plads til, laa opslaaede paa Gulvet. Døren til Pengeskabet stod aabent.

Brenge saå træt frem for sig. Han syntes ikke straks at bemærke Friberts Komme; da han opdagede ham, betydede han ham med en Haandbevægelse, at han skulde sætte sig.

Disse Eftermiddagstimer havde taget stærkt paa Chefen. Han havde faaet et gammelt Udseende, og i Blikket var der noget brustent, som Fribert aldrig før havde set. Dette Indtryk varede kun et Øjeblik. Med en Kraftanstrengelse tog Brenge sig sammen.

— De kan næppe gætte, hvorfor jeg har bedt Dem komme, sagde han.

— Nej, sagde Fribert.

— Det er for at fortælle Dem, at Huset er ruineret.

Fribert sprang op.

— Hvad mener Chefen?

— Som jeg siger, jeg er omtrent fallit. Det er lykkes Steinwalt at tage Livet af mig paa en eneste Dag.

— Det er umuligt, udbød Fribert.

Brenge tog et Stykke Papir frem, hvorpaa der med hans Haandskrift var nedkradset nogle Notater. Han stirrede lidt paa dem og fortsatte:

— Tallene lyver ikke. Vi er færdige. Tilbage har vi vore oversøiske Forbindelser og vor Kommissionsforret-

ning; men de formaa ikke at afværge Krisen. Man maa sige, at Steinwalt ikke har spildt Tiden. Det er ikke længere siden end i Gaar, at han undsagde os, og allerede i Dag ligger vi.

— Undsagde os?

— Ja, han var her i Gaar Eftermiddags. Han kom for at tilbyde Fred og talte om Overenskomst. Men det vilde jeg ikke. Til sidst sagde han: »Jeg vil raade Dem til Forlig, ellers ruinerer jeg Dem i Morgen.« »Naa,« sagde jeg, »det vil jeg dog se.« Og saa sagde jeg ham min Mening om de forskellige Mellemværender, vi har haft med ham. Det var uklogt af mig. Sommetider gaar Følelsen over Forstanden. Nu ligger vi der.

— Hvorledes kan han have baaret sig ad?

— Paa een Dag er dette naturligvis ikke sket. Hans Aktion har længe været forberedt. I Hemmelighed har han det sidste Aarstid opkøbt Aktier i vore Selskaber for, naar Tidspunktet kom, at kunne smide det altsammen paa Markedet. Han er gaaet til Værks saa snildt, at jeg ikke har opdaget ham, ja ikke en Gang har haft Mistanke. Ganske vist har jeg nu og da undret mig over, at nogle af vore Papirer laa saa fast. Men jeg har slaaet mig til Taals med, at det maatte skyldes de gode Tider. Ærligt talt troede jeg, at han havde saa travlt med at bekæmpe os i Udlandet, at han vilde holde Børsen her udenfor. Det var en skæbnesvanger Fejl. Han saá meget rigtigt, at det bedste Middel til at ruinere os ude var at angribe os hjemme. Han er gaaet grundigt til Værks. Vi har tabt fire Millioner.

— Det kan ikke ruinere Firmaet!

— Nej, hvis Kurserne gaar op i Morgen. Synker de blot et Par Points endnu, lukkes der for Kreditten. Og i det Øjeblik, vi ingen Kredit har, kan Forretningen ikke bestaa. Vi er bundet til saa mange Virksomheder, at vi stadig maa arbejde med fremmede Penge. I samme Øjeblik Tilliden til os svigter, har vi run, og dét kan vi ikke

staa for, jeg havde nær sagt, selv om vi havde Steinwalts Millioner i Ryggen. De ser, hvor alvorlig Stillingen er. Kan De se, hvorledes vi skal klare os?

— Kunde man ikke tilbyde Steinwalt den Overenskomst, han ønsker?

Chefen lo.

— De kender ikke Steinwalt! I Dag vilde han hellere lade sig skyde end modtage den.

Der blev en Pavse.

— For min Persons Skyld er jeg ikke bedrøvet, sagde Brence. Jeg er ganske vist ude over de Aar, hvor man plejer at sætte Pris paa at betale Lærepenge. Men jeg føler, at jeg her er blevet ramt af en naturlig og rimelig Straf. Jeg havde overvurderet mine Evner og Kræfter. Jeg troede, at jeg kunde vælte Landets tungeste Pengesæk. Det var forfængeligt af mig. Nu kommer Straffen i Form af Ruin. Den rammer ikke mig personligt. Jeg bryder mig ikke om Penge. Om jeg tjener tre Hundrede Tusind om Aaret eller tre Tusind, er mig ligegyldigt. Jeg kan flytte hen i et Pensionat. Det var denne Tanke, der gjorde mig hovmodig i Gaar overfor Steinwalt. Jeg glemte den Gang alle de Mennesker, der er afhængige af mig for deres Brød. Dem er jeg nu kommet til at tænke paa. Og derfor føler jeg dette Slag haardere; det rammer mig ved at ramme de andre.

Chefen faldt hen i Tanker. Saa fortsatte han:

— De, Hr. Fribert, er ung og kan sagtens klare Dem. Men her paa Kontoret har vi mange ældre Mænd. Hvad skal de gøre, naar de pludselig staar paa Gaden? I Tillid til mig og mit Navn er de indtraadt i denne Virksomhed. Adskillige af dem har uddannet og specialiseret sig efter Forretningens Behov, saaledes at de ikke vil kunne gøre Fyldest andetsteds. Den gamle graahaarede Mand, Familieforsørgeren med de mange Børn og de talrige Forpligtelser, er ikke velkommen nogetsteds. Sympati vil han

faa nok af; men hvem vil tilbyde en halv Pensionist Stilling i sit Firma? Det bliver i hvert Fald ikke hos Steinwalt, hvis Folk som Regel afskediges i Fyrretyveaarsalderen netop for at undgaa Pensionen.

Brenge rejste sig, gik langsomt hen til Pengeskabet og tog den gule Konvolut ud.

— Jeg maa bede Dem tro mig paa mit Ord, sagde han, at det udelukkende er Tanken paa disse Mænds Stilling, der faar mig til at ty til det sidste Middel. Jeg lod helst være. Jeg har aldrig benyttet smudsige Midler, og dette er ikke rent. Jeg tror inderst inde ikke selv, at der kommer noget godt ud deraf. Jeg har i mit Liv gjort den Erfaring, at slet Frø avler slet Frugt. Vore daarlige Handlinger, vore daarlige Ord, ja selv vore daarlige Tanker kommer tilbage til os. Naar jeg alligevel opfordrer Dem til at være mig behjælpelig, er det, fordi jeg ved, jeg altid vilde anklage mig selv, hvis jeg lod et Middel uforsøgt paa Grund af en personlig Følelse. Jeg ~~tor~~ ikke lade mine Betæneligheder raade. Det kan ikke nægtes, at der endnu er en Mulighed for at frelse vort Firma ved Hjælp af disse Papirer. Den Mulighed kan jeg ikke se bort fra. Vil De være Mellemanden?

— Ja, sagde Fribert fast, hvis Chefen ønsker det.

— Naar jeg henvender mig til Dem, er det, fordi De selv overfor mig først har fremsat Tanken. Jeg maa tilstaa, at først syntes jeg ikke om, at De overhovedet havde faaet den Idé. Senere fortrød jeg, at jeg havde tænkt daarligt om Dem, Deres Forslag var jo ganske uinteresseret. De vilde hjælpe Firmaet.

— Ja, sagde Fribert, hvis det gælder Firmaet, er jeg villig til alt.

Brenge tog hans Haand.

— De vil gaa op til Steinwalt?

— Ja.

— Meddele ham, at disse Papirer er i vor Besiddelse?

— Ja.

— De skal ikke for hurtigt sige Ja til mit Forslag, det er et voveligt Foretagende. Steinwalt er ikke god at faa til Fjende, han har en lang Hukommelse. Resten af Deres Liv vil De være under Steinwalt-Familiens Band.

— Selvfølgelig!

— De maa ogsaa overtænke, at hvis denne Manøvre af en eller anden Grund skulde slaa fejl, og det værste hænder vort Hus, vil en Del af Deres Kolleger kunne optages hos Steinwalt. Den Udsigt er lukket for Dem, og samtidig er De forvist fra alle andre Forretninger her i Landet. Penge er en stor Magt i vort Samfund. Den enkelte Mand forsvinder, Pengene bestaar.

— Det har jeg overtænkt.

— Juridisk er Foretagendet heller ikke ufarligt. Bærer De Dem ikke behændigt ad, kan De risikere at blive slæbt for Retten som Pengeafpresser. Hvad hjælper det Dem saa, at Steinwalt bliver dømt, De kommer i Fængsel med ham!

— Jeg er ikke bange.

— Nej, sagde Brengel, De er Manden til at klare denne Affære. Det føler jeg. De har kolde Nerver og kender Steinwalt tilstrækkeligt til ikke at have Medlidenhed med ham.

— Jeg hader Steinwalt.

— Det Had behøver De ikke at skamme Dem over. Steinwalts Historie er en Kæde af Forbrydelser og Gemenheder fra det Øjeblik, han kom hertil fra Neapel. Kort efter sin Ankomst købte han en Andel i gamle Krogmeyers Forretning. Et Aar efter var Krogmeyer sat ud af Firmaet, og medens Processen varede, afgik den gamle Mand ved Døden. Steinwalt var den Gang forlovet med en fattig russisk Pige; da Lykken blev ham gunstig, sendte han hende hjem og ægtede Rosenblatts Datter. Hun var hæsli, men

bragte ham to Millioner. Og saa begyndte Steinwalt-Banken, hvis enestaaende Fremgang gaar over Menneskers knuste Forhaabninger. Selv formaaede Steinwalt ikke at finde paa noget. Hans Princip var at lade andre gøre Forsøgene og, naar disse lykkedes, at bryde ind og tilrane sig Magten ved List eller Brutalitet. Gang paa Gang har han været indviklet i kriminelle Transaktioner. Kun med Nød og næppe slap han for Tiltale efter den store Byggespekulationsaffære i Brogade, hvor to kommunale Udvalgsmedlemmer var underkøbte. Ved flere Lejligheder har der været lignende Beskyldninger fremme; hver Gang er de Folk, der rettede Anklagerne, i det afgørende Øjeblik forsvundne. Alvorligst er dog hans Forhold til Urø Havn. Nu skal De se!

Brenge aabnede den gule Konvolut, spredte Papirerne ud paa Bordet og forklarede Fribert Sagen i alle Detailler.

— Har De forstaaet? spurgte han.

— Javel, sagde Fribert.

Brenge pakkede alle Brevene sammen og lagde Konvolutten paa Plads i Pengeskabet.

— Disse Papirer skal aldrig blive offentliggjorte, sagde han. Jeg vil true Steinwalt, men jeg vil ikke udføre min Trusel. Skulde han være saa meget Mandfolk, at han ikke bøjer af, brænder jeg Papirerne og tager Fallitten. Jeg vil hellere dø end udpeges som Angiver af en Konkurrent. Intet er mig mere vederstyggeligt end den Handlende, der løber til Retten, hver Gang Forretningen paa den anden Side Gaden gaar for energisk til Værks.

I dette Øjeblik aabnedes Døren, og Kurt stak Hovedet ind.

— Jeg vil gerne tale med dig, Papa, sagde han.

— Kom herind!

— Nej, sagde Kurt, det maa være privat.

Brenge rejste sig fortrydeligt.

— Undskyld! sagde han og gik udenfor med Sønnen.

Friberts Blik vandrede uroligt fra Bordet, der var overfyldt med Regnskabsbøger, Breve og maskinskrevne Ark til Telefonerne og Pengeskabet med den gule Konvolut paa den nederste Hylde. Kurt! Ham havde han glemt. Brenge og Sønnen lignede hinanden saa lidt. Hvad var det, han stod i Begreb med at gøre? Var det ikke at redde Kurt fra Ruin? Hindrede han denne Fallit, vilde Sønnen komme tørskoet i Land. Hvorfor skulde han være Redskabet? Hvorfor netop han?

Han blev stærkt bevæget. Hans Tanker arbejdede i Spring.

Et Minut efter kom Brenge ind alene. Han slog Fribert paa Ryggen, idet han gik hen til sin Stol.

— Naa, sagde han, er De saa parat?

Det brændte i Friberts Hoved.

— Nej, sagde han pludselig fast og højt, jeg gaar ikke til Steinwalt.

Et smerteligt Træk tegnede sig om Brenges Mund.

— Har De faaet Betænkeligheder, er De bange? spurgte han.

— Nej, sagde Fribert, jeg er ikke bange.

— Synes De, at det er uhæderligt?

— Aldeles ikke.

— Saa begriber jeg ikke, hvad der er i Vejen.

— Jo, sagde Fribert, det skal gøres, og Steinwalt fortjener ingen Medlidenhed. Jeg er blot ikke den Rette til at gøre det.

— Er Sagen da ikke klar nok? Tvivler De paa, at Papirerne er ægte? Tror De ikke, at de vil fælde ham?

— Jo, sagde Fribert, jeg tror, at Steinwalt maa give sig; men jeg er ikke den Rette.

— Hvad mener De?

— En anden er nærmere dertil.

— Hvem anden? Til Dem har jeg Tillid, og De fremkom selv med Forslaget.

— Ja, ja; men De har en Søn.

— Kurt!

— Ja, Hr. Kurt Brenges. Han bør gaa dette Ærinde, ikke jeg.

Et træt Smil fløj over Chefens Ansigt.

— Det er vel ikke Deres Alvor? sagde han.

Fribert svarede hurtigt; hans Stemme skælvede lidt.

— Hvorfor ikke?

— De ved saa godt som jeg, at Kurt er uskikket til at udføre et saadant Hverv.

— Vilde han være bange? spurgte Fribert ubarmhjertigt.

Blodet farvede Brenges Kinder.

— Nej, sagde han, det tror jeg ikke, det haaber jeg ikke. Men han har ikke Forstand paa Forretninger. Han vilde fornærme Steinwalt og lave Skandale. Han er saa hidsig.

— Naar man forklarede ham, hvor alvorlig Sagen er for os alle, vilde han vel passe paa.

— De kender ikke Kurt! Han er uudviklet, han er ikke noget voksent Menneske.

— Han er dog syvogtyve Aar.

— Ja, sagde Chefen, det er ikke Alderen, der gælder. Han bøjede Hovedet et Øjeblik bedrøvet.

— De kan tro, fortsatte han, at det er haardt for en Fader at maatte tale saaledes om sin Søn. De har Ret. Det burde have været ham, der havde frelst Huset, ikke en Fremmed. Hvis jeg havde kunnet sende ham til Steinwalt, og hvis han var kommet hjem med Sejr, saa vilde denne Dag trods alt have været den lykkeligste i mit Liv.

Han sad et Øjeblik nedsunket i Tanker. Saa klaredes

hans Ansigt pludseligt. Han trykkede paa den elektriske Knap.

— Hvad vil De? spurgte Fribert, grebet af en bange Anelse.

— Jeg vil forsøge, om det alligevel ikke skulde lade sig gøre.

Endnu inden han havde talt ud, stod John i Værelset.

— Hent min Søn! sagde Chefen.

— Nej, raabte Fribert og sprang op, det maa ikke ske.

— Hent min Søn! gentog Brenges.

John bukkede og forlod Kontoret.

Fribert var blevet angst. Hvis Kurt virkelig paatog sig Opgaven og løste den tilfredsstillende, vilde han stige i Faderens Agtelse! Denne Dag kunde blive et Vendepunkt i Sønnens Liv. Det maatte forhindres!

— Det var ikke mit Alvor før, stammede Fribert, jeg ønsker selv at gaa, jeg har betænkt mig.

— Nej, sagde Brenges, nu vil vi prøve, om min Søn kan.

— Jeg beder Dem, Hr. Brenges, bønfaaldt Fribert, lad mig! Det er jo en uhyre vigtig Sag. Meget afhænger for os alle af, at den bliver ordentligt udført. Deres Søn er for ung. Han vil ikke kunne klare disse Forhandlinger, selv om han er i Besiddelse af den bedste Vilje. Jeg alene kan gøre det.

Brenges sad med et lykkeligt Smil om Læben. Men hans Træk blev atter trætte og slappe, da John kom tilbage og meddelte, at Kurt ikke længere var paa Kontoret. Man havde set den unge Mand køre bort. Ingen vidste hvorhen.

— Godt, sagde Chefen, det bliver altsaa Dem. Gaa med det samme, ellers kommer De for sent! Jeg venter paa Dem her.

Fribert rejste sig og vilde forlade Værelset, men Brenges holdt ham tilbage. Han gik hen til Pengeskabet, tog Konvuluten ud og trak et Stykke Papir frem.

— Lad Steinwalt se dette Brev, sagde han, det vil

overbevise ham om, at de øvrige Papirer er i vor Besiddelse.

— Tak! sagde Fribert og vilde igen gaa.

Brenge holdt ham atter tilbage.

— Har De Vaaben paa Dem? spurgte han.

— Nej, sagde Fribert.

— Saa vent!

Han aabnede en Skuffe i Skrivebordet og tog en lille, svær, seksløbet Revolver frem og rakte ham den.

— Hvad skal jeg med den?

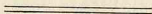
— Jeg haaber, at den kan blive liggende i Deres Lomme. Tag den med for alle Tilfældes Skyld! Husk, Steinwalt er opdraget i Italien! Jeg ved, at De vil holde Blodet koldt og kun benytte Vaabnet, hvis der virkelig er Fare. Det tænker jeg dog ikke, der kan være Tale om. Glem ikke min Instruktion: gaa nøjagtigt frem, saaledes som jeg har sagt!

— Chefen kan være rolig.

Brenge rakte ham Haanden og saá paa ham med sine milde blaa Øjne.

— Tak! sagde han.

Fribert svarede ikke, men forlod Værelset.

VI.

Netop som Fribert drejede om Hjørnet, løb han paa Gartner Aarup og hans Kone. Dette Møde kom ham lige saa ubelejligt som uventet. Han var forberedt paa, at han en Gang vilde træffe dem, og at det maatte komme til et Opgør. Men nu kunde han ikke besvare deres Spørgsmaal. Han havde ikke Tid. Det gjaldt om at komme over til Steinwalt-Banken, inden den Gamle forlod Kontoret.

I sin Forvirring vilde han lade, som om han ikke saa Parret, men dette var ugørligt. Han blottede derfor Hovedet og søgte at vige udenom. Heller ikke denne Manøvre lykkedes. Aarup sprang et Skridt til Side og tog et fast Greb i hans Jakkeopslag.

— Saa smaat! sagde han, jeg har Lyst til at tale et Par Ord med dig.

— Goddag, sagde Fribert anstrengt.

— Goddag, sagde Gartneren, du har nok travlt.

— Ja, sagde Fribert, jeg har et vigtigt Ærinde for min Chef, der skal udrettes med det samme.

— Du bliver nu alligevel nødt til at tøve et Øjeblik.

Gartneren havde fat i hans Jakkeopslag, og Fribert indsaa det haabløse i at gøre Modstand.

— Gudrun ligger syg hjemme. Det er din Skyld. Hvorfor kommer du ikke?

— Det er forbi mellem Gudrun og mig, mumlede han

Ved disse Ord brast Fru Aarup i Graad.

— Nej, sagde Gartneren, det er ikke forbi, før Gudrun ønsker det.

— Jeg har talt med hende, og hun har forstaaet mig.

— Som Gudruns Fader har jeg Ret til at forlange en Forklaring, fortsatte Gartneren. Den Gang du vilde forlove dig med hende, kom du til mig og bad om hendes Haand. Hvis du nu ønsker Forholdet forandret, maa du først komme til mig. Du har forsøgt at holde mig og hendes Moder udenfor; det lader sig ikke gøre.

Fribert stirrede raadvild paa den Gamle.

— Jeg har givet Gudrun mine Grunde, sagde han.

— Lad os høre dem!

— Naar jeg har hævet Forlovelsen, sagde Fribert og stirrede trodsigt paa Parret, er det, fordi jeg er blevet forelsket i en anden.

— Saa er det altsaa sandt! hulkede Gudruns Moder.

— Ja, sagde Fribert, den Grund er da tilstrækkelig.

— Dét havde jeg ikke ventet mig, udbrød Gartneren. Jeg er opdraget i den Tro, at naar en Mand gav en ung Pige sit Ord, gjaldt dette for Livet, ikke for nogle Maaneder.

— Over sine Følelser er man ikke Herre, sagde Fribert.

— Jo, sagde Aarup, det er man, hvis man er et hæderligt Menneske.

— Karl lader ikke Gudrun i Stikken, afbrød Fru Aarup.

— Jo, sagde Fribert en Smule usikker, jeg er nødt til det. I Aften sender jeg hende hendes Breve tilbage. De Breve, hun har fra mig, kan hun brænde, og de Smaating, jeg har foræret hende, beder jeg hende beholde.

— Det skal altsammen blive sendt dig, mumlede Aarup.

— Nej, nej, sagde Fruen, det kan blive godt endnu.

— Det bliver aldrig godt, afskar Fribert.

— Sig det ikke! sagde Fru Aarup, det bliver hendes

Død, hun taler allerede i Fantasier, du maa komme, Karl, hører du!

— Jeg kan ikke, sagde Fribert.

— Saa er du en slet Person, bruste Gartneren op, der handler skammeligt overfor en ung Pige.

Fru Aarup rykkede sin Mand i Ærmet.

— Han kommer nok i Aften, skal du se, sagde hun.

— Nej, han gør ikke, sagde Aarup. Hvis han nogen Sinde viser sig hos os, faar han ikke Lov til at komme ind, ligegyldigt hvor meget han fortryder. Han har lokket vor Datter med falske Løfter. Han er ikke bedre værd end en Bedrager.

Gartneren gik pludseligt, idet han drog sin Kone efter sig. Hun vendte sig halvt om og nikkede til Fribert; hendes Mand tog hende haardt ved Armen og tvang hende til at se den anden Vej.

Fribert stod et Øjeblik og stirrede efter dem. Han følte sig skamfuld; men paa samme Tid lettet over, at dette Møde var overstaaet. Saa stak han Haanden i Lommen efter sit Ur. Klokken var over halv seks. Han maatte skynde sig.

Som alle véd, har Steinwalt-Banken til Huse i en gammel rød Murstenskolos ved Kanalen. Paa Grund af de mange Tilbygninger nødvendiggjort af Forretningens Udvidelser har Huset ikke noget Helhedspræg; det er tungt og grimt udvendigt, mørkt og trangt indvendigt.

Fribert vidste, at officielt lukkedes Banken Klokken tre; men inde bag Gittervinduerne arbejdede Kontoristerne til langt ud paa Natten. Ingen i Byen forlangte saa meget af sine Folk som Steinwalt, og ingen betalte saa daarligt. I Forretningsanliggender havde Fribert hyppigt været i selve Banklokalet; men endnu aldrig havde han besøgt »Citadellet«, saaledes kaldtes de ovenfor liggende Direktionskontorer. En stejl Trappe til venstre førte derop. Der var mange Trin, og han snublede i Mørket, blændet som han var af Sommerdagens stærke Lys.

Venteværelset var tarveligt. Nogle slidte Bænke støttede sig til Væggene, og fra Vinduet havde man kun Udsigt til en graabrun Brandmur. Fribert maatte uvilkaarligt sammenligne dette Kontor med Alexis Brenges & K.s luftige Lokaler. Den Besøgende fik absolut intet Indtryk af, at han her befandt sig i Landets største Pengeinstitut.

Et Bud i luvslidt Uniform holdt Vagt.

— Jeg ønsker at tale med Hr. Steinwalt, sagde Fribert.

— Junior?

— Nej, senior.

— Senior er gaaet.

— Lad mig saa tale med junior!

— Han er ogsaa gaaet.

Der var noget i Mandens Tone, der forraadte, at han ikke talte Sandhed. Fribert vidste, at det var vanskeligt at komme ind til Steinwalt, og gav derfor ikke efter.

— Jeg maa tale med den ældre Hr. Steinwalt, sagde han. Det er en yderst vigtig Sag. Vær saa god at lade mit Kort gaa videre!

Den lille Mand tog imod Kortet med en gnaven Mine. Han holdt det yderst ude mellem sine to Fingerspidser, som om det var ham ubehageligt at røre ved det. Ikke saa snart havde han dog set Firmaets Navn nederst til højre, før han besluttede sig til at gaa.

— Vent et Øjeblik! sagde han.

Det varede noget, inden Tjeneren kom tilbage. Fribert så over paa den graa Brandmur og faldt i Tanker. Han sad aandsfraværende og stirrede lige ud for sig, havde glemt baade Brenges og Steinwalt og sin vanskelige Mission. Han tænkte paa Lydia. Skulde han i Aften have bedre Held med sig end den foregaaende Aften? Vilde det endelig lykkes ham at komme i Forbindelse med hende? Han fortæredes af Længsel, og han haabede inderligt, at hans Mission hurtigt vilde være overstaaet, saa at han kunde komme ud i R-Gaden.

Han vækkedes ved, at Tjeneren sagde hans Navn. Den lille Mand gik i Forvejen og ledte ham gennem flere mørke Gange og Korridorer. Til sidst skubbede han en Filtør op, og Fribert stod i et temmeligt stort, lavloftet Værelse, der vendte ud til Gaden.

Ved Skrivebordet i Værelsets modsatte Ende sad Steinwalt og paa en Skindsofa et lille Stykke derfra en yngre, høj, meget mørk, elegant paaklædt Herre.

Steinwalt rejste sig ikke, men bad med et Hovednik Fribert tage Plads. I det samme ringede en Telefon paa Bordet, han tog Røret og lyttede længe anspændt. Saa mumlede han med lav Stemme en Besked ned i Tragten, saa sagte, at Fribert, der dog kun sad nogle faa Skridt fra ham, næsten ikke forstod et Ord. Hans Organ var heller ikke vellydende; han talte temmelig tykt og med en snerrende Bilyd, der kunde forvirre den, som første Gang hørte ham.

Imedens lod Fribert sit Blik vandre rundt i Værelset. Der var ikke meget at se. Der stod en Del klodsede Stole betrukne med Sælhundeskind, i Baggrunden et gammeldags Chatol og en Reol med Bunker af støvede Papirer. Paa den ene Væg hang et Maleri af Steinwalt i prangende Guldramme med Plade, antagelig en Gave fra Funktionærerne ved et Jubilæum. Værelset havde fire eller fem Fag til Gaden; det var ikke særlig lyst, takket være de nedrullede Markiser.

Steinwalt talte længe i Telefonen. Fribert betragtede hans store Hovede, der i enkelte Øjeblikke næsten kunde synes smukt. Øjnene lynede af Klogskab bag Glassene, og den Maade, hvorpaa han nu og da klemte sine blege blodløse Læber sammen, saa Underansigtet fik et næsten grumt Udtryk, tydede paa en usædvanlig Ubøielighed.

I Venteværelset havde Fribert tænkt paa Lydia. Han havde ikke faaet Tid til at blive nervøs. Men nu, da han

sad overfor den mægtige Mand, blev han grebet af en pludselig Ængstelse.

Steinwalt bemærkede dette, da han havde lagt Telefonrøret, og det forekom Fribert, at et Smil et Øjeblik gled over hans Ansigt.

— De kommer fra Alexis Brence & Ko., sagde han, hvad staar til Tjeneste?

— Jeg vil gerne have en Samtale med Hr. Steinwalt.

— Tal frit!

— Under fire Øjne.

— Det er min Søn, der sidder derhenne, for ham har jeg ingen Hemmeligheder.

— Maaske ikke, sagde Fribert, der atter havde genvundet sin Fatning, men det har jeg.

Steinwalt studsede et Øjeblik. Den unge Mand paa Sofaen brød ud i en høj, støjende Latter.

— Hi, hi, sagde han med tykt Mæle, Hemmeligheder, som om ikke hele Børsen vidste Besked med de Hemmeligheder! Alexis Brence & Ko. er fallit, hi, hi!

Fribert sad tavs.

— De kommer fra Firmaet og ikke privat? spurgte Steinwalt, idet han gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden for at faa Sønnen til at tie.

— Ja, sagde Fribert, Hr. Alexis Brence har sendt mig.

— Det havde været naturligare, sagde Steinwalt, om Hr. Brence personligt havde ulejliget sig herop. Da jeg ønskede at tale med ham i Gaar, kom jeg selv, jeg sendte ikke en af mine yngre Underordnede.

— Det Spørgsmaal, der skal forhandles, kan ligesaa godt fremføres af mig som af Hr. Brence.

— Værsgo, saa tal!

— Jeg skal tale, saa snart Deres Søn har forladt Værelset. Jeg ønsker ingen Vidner.

— Hi, hi, fnisede Steinwalt junior, er det ikke storartet, saa det lyder! Man kommer og beder om Pardon, man er

blevet slaaet af den høje Hest, man ligger i Rendestenen, og saa er man stolt. Man ønsker ikke Vidner, hi, hi, det er en kostelig Historie!

— Ja, sagde den Gamle, og han formaaede ikke at undertrykke et tilfredst Smil, det er gaaet galt. Deres Chef har uden Tvivl refereret vor Samtale i Gaar. Han befandt sig i en vanskelig Stilling, og jeg tilbød ham en Haandsrækning. Han vilde ikke modtage den. Det maa De gerne fortælle Deres Kolleger. Hvorfor vilde jeg hjælpe ham? Jeg ynder ikke hans Principer, han er meget fantastisk, han arbejder i den høje Luft; men nægtes kan det ikke, at han nu og da kommer ned med et Resultat. En saadan Mand sætter jeg nødigt helt ud af Spillet. Skønt hans Foretagender stod paa en meget vaklende Fod, tilbød jeg ham en Overenskomst, der var fordelagtig for ham. Han vilde ikke høre. Glem ikke at fortælle Deres Kolleger: han var døv, stokdøv! Jeg forelagde ham Situationen, saaledes som den var; men i Stedet for at holde sig til Sagen talte han om en Række andre Ting, han blandede sig i mine private Forretninger, han var ligefrem uhøflig. Og hvad var Resultatet? De kan selv se!

Steinwalt rakte Fribert et Stykke hvidt Silkepapir med blaa Tal, Telegrambureauets Kursnotering.

— Hele Markedet forandret med et Slag, sagde han, og Alexis Brence ruineret.

— Hr. Brence har endnu mange Ressources, afbrød Fribert.

— Hi, hi, lød det fra Sofaen, han er ikke helt død endnu. Det lyder mageløst! Jeg kunde have Lyst til at tale med den unge Mand i Morgen præcis ved dette Klokkeslet. Da vil han maaske indrømme mig, at nu er Alexis Brence komplet færdig, kaput. Endnu virrer han lidt med Hovedet. Der er stadig Livstegn. Javel! Men der er en Dag i Morgen. Jeg talte med adskillige paa Efterbørsen. De saå sort. Det bliver en forfærdelig Dag. Baisse over hele Linjen. Vi

har levet saa længe paa Humbug, at vi trænger til en Dukkert — det gør godt i denne Varme. Henimod Børsens Slutning kom der svære Salgsordrer ude fra Landet. Det er en sund og gediegen Panik, noget, der varer, ikke et øjeblikkeligt Lune. De kan søge Dem en Stilling i et andet Firma, min Herre, og hilse Deres Kamerater og bede dem gøre det samme, hi, hi, hi, hi!

Fribert blev rød. Det var ikke saa meget Ordene, der irriterede, som den Tone, Steinwalt junior anvendte. Han stødte Sætningerne ud halvt gennem Næsen, halvt gennem Munden, han slubrede Spyt i sig, og hans »hi, hi,« der kom fra Næsens Orgelværk, lød saa uforskammet, at Fribert bed Læberne til Blods for at beherske sig.

— Sundhed, fortsatte den unge Steinwalt, det er det, vi skal have frem, Sundhed i vort finansielle Liv saavel som i det politiske, hi, hi!

— Ja, sagde den Gamle, Brenges Forhold staar saa slet som muligt, det kan ikke skjules, og hvis der ikke sker et Mirakel, er han i Morgen fallit.

— Det Mirakel vil ske, sagde Fribert.

— Maaske, sagde Steinwalt, jeg ser blot ikke hvorledes.

— Det skal jeg forklare Dem, naar Deres Søn er gaaet.

— Er De bange for Vidner?

— Kun for Deres Skyld.

— For min Skyld?

— Ja.

— Jeg gaar ikke, sagde Sønnen.

— Det er mig uforstaaeligt, hvad De mener, sagde Steinwalt.

— Den unge Mand taler i Gaader, lød det fra Sofaen, hi, hi!

— Hvad jeg ønsker at tale med Dem om, Hr. Steinwalt, sagde Fribert, og med Dem alene, er Urø Havnesagen.

Steinwalts Ansigt forblev ubevægeligt.

— Urø Havnesag, ja saa! Gaa udenfor et Øjeblik, Sigismund, medens jeg taler med — han saå paa Visitkortet — Hr. Fribert!

Steinwalt junior lattede sig temmelig misfornøjet. Han syntes ikke om at blive vist ud; men overfor Faderens bestemte Tone opponerede han ikke. Han hævnede sig ved, idet han forlod Stuen, at bukke latterligt dybt. Fribert ænsede ikke hans Hilsen. Endnu efterat Døren var lukket, hørtes et undertrykt »hi, hi, hi, hi!«

— Der er ingen her, der lytter? sagde Fribert.

— Nej, sagde Steinwalt, tal De bare!

Fribert rykkede sin Stol nærmere mod Millionærens, bøjede sig fremover og talte med sagte Stemme.

— De har meget rigtigt bragt vort Firma i en vanskelig Stilling, sagde han.

— Det er ikke mig, sagde Steinwalt, det er Forholdene.

— Nej, sagde Fribert, det er Dem. De ønskede en Overenskomst med min Chef, og da han ikke vilde gaa ind paa den, erklærede De ham Krig og slog ham. Vi staar overordentligt slet, hvad Deres Søn før med saa træffende Ord bemærkede.

— Han er en ung Hane, ham skal De ikke bryde Dem om.

— Det gør jeg heller ikke. Men han havde Ret, det kan jeg godt indrømme Dem, nu da vi taler sammen alene og ingen lytter ved Dørene. Vi staar saaledes, at vi maa lukke Forretningen, hvis Markedet i Morgen gaar blot endnu et Par Points tilbage.

— De nævnede Urø Havn?

— Ja. De forstaar, at min Chef med alle Midler vil væрге sig mod en Fallit. At gaa fallit er omtrent det værste, der kan hænde en Forretningsmand. Jeg kender kun ét, der er værre.

— Hvad er det?

— At gaa i Tugthuset.

Steinwalt blev en Kende mere gusten i Ansigtet. Han klemte de blodløse Læber sammen og rettede paa Brillerne. Friberts Ængstelse forsvandt. Paa en Maade nød han at kunne skræmme Landets mægtigste Mand. Det var Oprejsning for mange Aars Kontorslaveri! Hans Øjne maa have forraadt, hvad han tænkte. Steinwalt tilkastede ham et vredt Blik.

— Hvad var det saa med Urø Havn? snerrede han.

— De erindrer sikkert, Hr. Steinwalt, sagde Fribert, idet han talte meget langsomt og pointerede Ordene, at der om Urø Havn har været ført en offentlig Diskussion gennem mange Aar. Der var noget galt i den Sag.

— Hvad galt var der?

— Det kom man aldrig til Bunds i. Usynlige Kræfter har paa et givet Tidspunkt spillet ind og har forplumret Sagen, saaledes at ingen klart har kunnet se, hvad der egentlig foregik.

— Nu synes jeg, at De plumrer.

— Tværtimod, jeg er aldeles ikke i Tvivl om, hvor man skal søge de skjulte Indflydelser.

— Jeg vilde ønske, at De vilde forklare Dem nærmere!

— De husker sikkert, fortsatte Fribert roligt, at da de afgørende Planer kom frem om at lægge Havnen mod Syd, rejste der sig Protester herimod. Ganske vist talte alt for, at Havnen burde ligge mod Syd

— Aldeles ikke!

— De maa undskylde mig, Hr. Steinwalt, alt talte derfor. Først og fremmest var Syd-Projektet det billigste; man kunde undgaa at anlægge Moler, Fyret kunde blive staaende, og Havnen vilde komme til at ligge betydeligt nærmere Banegaarden. Der havde da fra lokal Side heller aldrig været Tale om at lægge den andetsteds end mod Syd, indtil

— Indtil hvad?

— Indtil Steinwalt-Banken købte Grunde Nord for Byen. Fra det Øjeblik begyndte man at tale om et Nord-Projekt, og Syd-Havnen blev kritiseret.

— Med god Grund! Strømforholdene var umulige.

— Det var den Indvending, der kom fra Deres Side. Den havde Nyhedens Interesse. Frygt for Strømforholdene havde man aldrig tidligere haft.

— Havnen vilde sande til, hvis den laa mod Syd.

— Det sagde Grundejerne Nord for Byen.

— Det samme sagde Regeringens udsendte tekniske Sagkyndige.

— Rigtigt! Konsulenten indgav en Rapport, i Følge hvilken Syd-Havnen fraraadedes, idet han efter indgaaende Undersøgelser paa Stedet var kommet til det Resultat, at et saadant Anlæg vilde være en Umulighed. Det rettede Regering og Rigsdag sig efter, og Havnen blev anlagt mod Nord.

— Det var den eneste fornuftige Ordning.

— Steinwalt-Banken havde ingen Grund til at klage. Den tjente fem Millioner paa den lille Forandring.

— Det er en Overdrivelse, men jeg begriber ikke, hvad dét har med Sagen at gøre!

— Det burde intet have haft med den at gøre; men Bankens Indgriben blev afgørende.

— Hvad mener De?

— Konsulenten var bestukket.

— Bestukket, af hvem?

— Af Dem.

Der blev et Øjebliks Tavshed. En Flue summede over Skrivebordet. Steinwalt aandede tungt.

— Nu forstaar jeg, at De ikke ønskede Vidner, sagde han, den Beskyldning, De fremsætter, kan bringe Dem i Straffeanstalten.

— Kun, hvis den ikke er rigtig.

— Men den er ikke rigtig.

— Jeg har Beviser.

— Hvilke?

— Papirer, der godtgør, at De bestak Manden.

— Han er jo død.

— Ja, men Papirerne eksisterer.

— Alle Dokumenter angaaende den Sag er tilintetgjorte for længe siden, stammede Millionæren.

— Paa et Bundt Breve nær, Hr. Steinwalt. De Breve har i en Aarrække været i Alexis Breges Besiddelse.

Et Smil fløj over Steinwalts Ansigt.

— Hvis Bregne har haft dem saa længe, har de sikkert ikke megen Værdi, sagde han.

— Dér tager de fejl! Alexis Bregne er en klog Mand. Sine bedste Kort gemmer han til sidst.

— Jeg har aldrig skrevet til Konsulenten.

— Nej, De har ikke skrevet; men han har skrevet. Det er hans Breve til Dem, vi har, et helt Bundt.

— Hans Breve betyder intet.

— Jo, de gør. Brevenes Ægthed kan ikke betvivles. De viser tydeligt, hvad der er passeret: hvorledes han, der var en fattig og syg Familieforsørger, afviste Dem, første Gang De tilbød ham Penge, hvorledes han efterhaanden blev opmærksom, og hvorledes han omsider bukkede under, da Ulykken fra anden Side brød ind over ham. De havde udset Dem det rigtige Offer. Manden kunde ikke modstaa Deres Tilbud, — man ser det Hele af Korrespondancen.

Steinwalt havde rejst sig. Hans Øjne lyste grønt gennem de slebne Glas.

— Vil De fornærme mig? spurgte han.

— Nej, jeg vil forhandle.

— Altsaa Pengeafpresning.

— Hvis De ikke ønsker at handle med mig, kan De blot sige det. Saa gaar jeg med det samme.

— De er vel kommet herop for Deres egen ikke for min Skyld?

— Deri har De Ret. Vi bør undgaa stærke Ord og i Stedet tale om Forretninger.

— Nuvel! Lad mig se Deres Papirer!

Denne Sætning sagde Steinwalt skødesløst, næsten ligegyldigt. Fribert havde dog en Fornemmelse af, at hvis han havde trukket Brevene op af Lommen, vilde han et Øjeblik senere have ligget paa Gulvet.

— Naturligvis har jeg ikke Papirerne med, sagde han.

— Saa kan vi ikke handle. Det hele er bluff.

Fribert svarede ikke, men rakte Millionæren det Brev, Chefen havde givet ham.

Steinwalt greb Brevet med sine Fugleklør og holdt det hen mod Lyset. Fribert saå, at Papiret dirrede.

— Hvor har De faaet det Brev fra?

— Hr. Brøge har købt det.

— Købt det, raabte Steinwalt, idet han ubehersket slog Brevet ned mod Bordet, det er Løgn. Han har stjaalet det, tyvstjaalet det ud af mit Skrivebord, hører De!

Fribert trak paa Skuldrene.

— Det kan være ligegyldigt nu, hvorledes han har faaet disse Breve. Det afgørende er, at han har dem, og at han agter at benytte dem.

Steinwalt snappede et Par Gange efter Vejret. Saa løb han med smaa, korte Skridt hen til Vinduet og trak den midterste Markise op. Paa et lille Bord stod en Vandkaraffe. Han skænkede et Glas Vand og drak det bæglerligt.

— Jeg kan faa baade Dem og ham i Tugthuset, stammede han, først for at have stjaalet mine Breve, derefter for at have forsøgt Pengeafpresning.

— Lad os ikke tale blaat, Hr. Steinwalt, sagde Fribert modig ved at se Millionærens Angst, lad os komme til Forretninger!

— Hvad forlanger De?

— At Markedet i Morgen gaar 3—4 Points op over hele Linjen, og at denne Stigning varer ved, indtil Kurslisten ved Maanedens Slutning i det væsentlige ser ud som i Gaar.

— Umuligt!

— For Steinwalt er alt muligt.

— Hele Bankens Kapital vil ikke kunne bringe de falerede Foretagender paa Fode.

— Godt, Hr. Steinwalt, Farvel!

Fribert rejste sig og gik henimod Døren.

— Hvis vi ikke modtager Deres Betingelser, hvad saa? spurgte den Gamle nølende.

— Saa indsender vi endnu i Eftermiddag Materialet til Politidirektøren. Vor Fallit vil sikkert i Morgen blive glemt for hvad andet, der da vil ske.

— Jeg kan ikke indse, hvilken Glæde Alexis Brence kan have af at faa mig indviklet i en saadan Sag.

— Det er ham i høj Grad pinligt. Men De giver ham jo ikke noget Valg.

— Saa snart Markedet er paa Fode, faar jeg Papirerne udleveret?

— Nej.

Det gav et Sæt i Steinwalt.

— Hva' beha'r! Vil De ikke udlevere Brevene?

— Nej.

— Ikke naar alt er i Orden som før, om en Maaned eller to?

Nej, Hr. Steinwalt.

— Jamen, det er jo ganske meningsløst! Det kan ikke være Deres Alvor, at jeg skal gøre alt for Dem og De intet til Gengæld!

— Vi forlanger kun, at De skal lade os i Fred.

Steinwalt slog med sine Knoer i Bordet.

— De maa da kunne forstaa, sagde han rasende, at jeg ikke vil indgaa paa nogen som helst Overenskomst,

med mindre jeg faar de Breve. Jeg anerkender i øvrigt ikke, at de er kompromitterende, slet ikke; men de kan misforstaas, og derfor vil jeg helst have dem. Beholder Brenges Brevene, er jeg jo aldrig sikker. Han vil kunne true mig med dem, naar det passer ham, presse Penge af mig tidlig og silde.

— Har Hr. Brenges tidligere truet Dem med de Breve?

— Nej, men

— Papirerne har været i hans Besiddelse i fire Aar. I den Tid har der været meget heftig Konkurrence mellem Dem og ham. Brevene er ikke blevet benyttede. Mange Gange vilde det have været til Brenges Fordel at sætte et Pres paa Dem. Han har ikke gjort det. Er ikke dette det bedste Bevis for, at han kun tyer til Papirerne, naar han tvinges af Dem? Havde De ikke overfaldet ham og ganske uden Grund slaaet Markedet bort under Fødderne paa ham, vilde De ikke have faaet et Ord at høre om disse Papirer. Og i Fremtiden skal De ikke blive generet, blot De lader os arbejde i Ro.

— Det lyder smukt, næsten ædelt, sagde Steinwalt. Deres Chef er jo ogsaa offentligt blevet rost for sin Nobelhed og Ridderlighed og andre herlige Egenskaber. Men overfor mig optræder han i Dag som Pengeafpresser og maa behandles som saadan. En Pengeafpresser kan man kun afgøre sig med paa to Maader: enten kan man melde ham til Politiet, eller man kan betale, hvad det koster, forudsat at han giver En Sikkerhed for, at han ikke i Morgen kommer igen. De vil, at jeg skal betale uden nogen Sikkerhed — det Forlangende er for naivt.

— Vi kan ikke udlevere Papirerne, sagde Fribert, alene af den Grund, at De, saa snart De havde faaet dem, kunde bringe vort Firma i den samme vanskelige Stilling, hvori det i Øjeblikket befinder sig. Og saa havde vi jo løsladt Gidslerne. Nej, Papirerne maa forblive hos os.

— Det gaar jeg ikke ind paa!

Steinwalt kom hen til ham og stirrede ham truende ind i Ansigtet. Hans Pupiller var gule.

— Aldrig! hvæsedes han.

— De foretrækker altsaa . . .? sagde Fribert koldt.

— Ja, hellere Skandale end at maatte danse efter Hr. Brenges Pisk.

Steinwalt kunde nu ikke længere styre sig:

— Brence! Hvem er det? brølte han. En Fantast, en Charlatan, en Hykler! Han arbejder aldrig for sig selv, altid for Landets Velfærd! Haa, haa, jeg kender den Type. Vi andre toner rent Flag, vi er Forretningsfolk, Snyderer, Snyltere og Sjakaler, hvad De vil; men vi er alligevel ærligere end Brence, vi gør os ikke bedre end vor Profession, vi tager Fortjenesten, hvor vi kan faa den, og blinker ikke, naar der følger nogle Hug med. Brence er en daarlig Kollega. Han lever højt paa at være »bedre« end os andre. Han eftergiver gerne en Debitor, han laaner Penge ud uden Rente, han betaler sine Folk over Markedets Pris. Derfor gaar det ham galt; men det gaar ham efter Fortjeneste.

Steinwalt vandrede op og ned gennem Værelset som en saaret Bjørn. Han var hvid i Ansigtet og blev, efterhaanden som han talte, mere og mere ophidset.

— Aa, jeg ser det Hele! fortsatte han. Brence opdager, at han i aaben fair Konkurrence har været en daarlig Forretningsmand, og nu skal Papirerne hævne ham. De Breve har han gemt i saa mange Aar for at gøre mig tryk. Jeg skulde tro, at de ikke eksisterede, jeg skulde glemme, at de en Gang var stjaalet fra mig. Han har store Planer, større end De aner. Ligesaa slet Forretningsmand, han har været, lige saa genial vil han vise sig som Pengeafpresser. Daarlig Kusk, som han er, har han kørt Vognen i Grøften. Han løfter nu blot Haanden med Papirerne, og straks springer jeg til og hjælper ham Vognen op. Tror De, at han er tilfreds dermed? Nej, naar han ser, hvor let

det gik første Gang, vil han hurtigt opdage, at det er nemmere at presse Penge af Folk end at tjene dem i aaben Konkurrence. Hver Gang en af hans taabelige Idéer har bragt ham Vanskeligheder, vil han komme med Papirerne, og jeg maa klare Vanskelighederne for ham.

Fribert vilde afbryde, men Steinwalt fortsatte:

— Det betyder intet, at Brence i disse Aar har holdt Papirerne hemmelige. Jo længere han ventede, desto haardere vilde Slaget ramme mig. Nu er han begyndt, nu holder han ikke op. Og giver jeg efter første Gang, maa jeg blive ved. Jeg vil aldrig faa en rolig Stund, altid vil han være der med Papirerne, altid vil han true — og altid vil jeg skræmt give efter. Disse Papirer vil komme til at spille en stadig større Rolle. Fantasten og Projektmageren vil se, at her er en Genvej til Magten. Hans Maal er at faa fat i Steinwalt-Millionerne, Guldets i mine Kældere frister ham, han vil ikke føle sig tilfreds, før han sidder i min Stol og regerer over det, som jeg har samlet sammen. Han vil have Æren af det Foretagende, som jeg har skabt, han vil nyde Frugterne af mit Slid og mit Blod. Og dét skulde jeg gaa ind paa? Ha, ha! De maa jo være gal, hvis De et Øjeblik kan tro noget saadant. De kan gaa! At tage Fængselsstraffen vil være en mild Skæbne i Sammenligning med det Helvede, De har forberedt mig. Tusind Gange hellere vil jeg være Tugthusfange end Hr. Brences Redskab. Det kan De sige Deres noble Chef!

Fribert stirrede forfærdet paa Steinwalt, der havde talt sig saa rasende, at det hvide Skum stod ham i Mundvigene. Nu standsede han pludseligt, og Fribert følte hans hadefulde Blik. Steinwalt stampede i Gulvet.

— Dér er Døren! brølede han.

Skamfuld rejste Fribert sig. Spillet var ude! Hvad skulde han gøre? Det var jo umuligt at snakke yderligere med Manden. Steinwalts Had til Brence var større end

hans Frygt for Loven. Det havde hverken Chefen eller han selv regnet med, den Gang de lagde Planen.

Mange Tanker krydsedes i hans Hjerne. Missionen var ikke lykkedes. Men Skylden var ikke hans, han havde gjort, hvad han kunde. Ingen vilde have formaaet at udrette det Arbejde bedre! Alt var tabt, og ingen anden vilde nu kunne skabe Mulighed for et Forlig. Alexis Brenges & Ks Fallit var forestaaende. Saa var det forbi med Kurts kostbare Liv paa Variétéer og Restaurationer, Møblerne i den elegante Ungkarlejlighed maatte til Avktion, den unge Mand vilde faa en Del at tænke paa. Et Smil gled over Friberts Ansigt.

— Farvel! sagde han og tog i Haandtaget.

I det samme aabnedes Døren, og Steinwalt jun. trykkede sig ind.

— Jeg har hørt det Hele, stønnede han, De maa ikke gaa!

— Deres Fader har sagt til mig, at jeg skal gaa, saa gaar jeg.

Sonnen tog fat i Fribert.

— Nej, nej, sagde han, bliv, der maa findes en Udvej!

Han pressede Fribert ned i Stolen og smækkede Døren i. Steinwalt havde sat sig ved Skrivebordet og stirrede lige ud i Luften.

— Er De sikker paa, at de Papirer eksisterer? spurgte han.

— Ja, jeg er, sagde Fribert.

— Har De selv set dem?

— Ja.

— Opbevares de paa Brenges Kontor?

— Ja.

Steinwalt jun. gik hen i den anden Ende af Værelset og slog en Portiére til Side. Indmuret i Væggen fandtes et Jernskab. Han tog en Nøgle frem, der var fastgjort i en tynd Kæde og aabnede Pengeskabet. Han rodede rundt

nogen Tid mellem en Mængde Papirer og kom i Løbet af et halvt Minut tilbage. I Haanden havde han et Bundt Pengesedler. Han rakte Sedlerne til Fribert.

— Værsgo! sagde han.

— Hvad skal jeg med de Penge?

— De er Deres.

— Jeg begriber ikke . . . sagde Fribert.

— De behøver heller ikke at begribe. Summen dér er ikke ret stor, vi plejer sjældent at have mere end nogle faa Tusind Kroner liggende ad Gangen. De Penge tilhører Dem, De har ingen som helst Forpligtelse, De paa-tager Dem intet ved at modtage dem. Pengene skal kun være Dem et Bevis for, at hvis det kan lykkes Dem under en eller anden Form at skaffe os Papirerne tilbage, venter der Dem en Belønning, hvis Størrelse De selv kan fast-sætte.

Fribert smed foragteligt Pengesedlerne paa Bordet.

— Jeg er ikke Havnekonsulent, sagde han, jeg kan ikke købes.

— Jo, sagde den unge Steinwalt. De kan købes; jeg kan købes, min Fader kan købes og alle Mennesker kan købes, blot man kender Prisen. Det er i øvrigt ikke noget uhæderligt, jeg opfordrer Dem til. De maa ikke glemme, at Urø-Papirerne tilhører os, det er vore Breve, der er blevet os frastjaalne. At skaffe os dem tilbage er derfor en fortjenstfuld Handling. Jeg føler mig overbevist om, at De ved nærmere Eftertanke vil forstaa dette. At vi i rigt Maal vil vise os erkendtlige, derom behøver De ikke at tvivle.

— De vil, at jeg skal stjæle Papirerne? sagde Fribert forbløffet over den unge Mands Dristighed.

— Der er ikke Tale om at stjæle, sagde Steinwalt jun., man kan ikke stjæle, hvad der tilhører En selv. Tillader De Breenge at beholde dem, gør De Dem til hans Medskyl-

dige. Først i det Øjeblik, at De overleverer Papirerne til os, er De hæderlig.

— Lad mig gaa, sagde Fribert, denne Forhandling er overflødig.

— De kan forlange af os, hvad De vil, fortsatte Sønnen med hidsig Stemme, alt skal jeg give Dem. De har Ansættelse paa Brenges Kontor. Hvad kan dét føre til? De tjener nogle Hundrede Kroner om Maaneden og stiger langsomt. Kan De nogen Sinde blive rig paa den Maade? Jeg spørger Dem. At avancere blandt Hundrede andre Kontorister er langsom Vej frem, selv om man har Chefens Gunst. Her derimod tilbyder vi Dem Penge straks, lige saa meget, De ønsker. Hvis De ikke bryder Dem om Penge, skal De sige Nej til vort Tilbud. Men De er Forretningsmand, og derfor siger De Ja. Selvfølgelig har De Brug for Penge. Hvis De ønsker en Stilling i Banken, skal De faa den, og der skal i alle Maader blive sørget for Deres Fremtid. De ved selv, at der er bedre Chancer her end i noget andet Firma. Tilmed gaar Alexis Breng & Ko. jo nu fallit. Skulde De ønske at begynde en Forretning for Dem selv, vil vi ogsaa give Dem vor Støtte. De synes jo at være en Mand med Evner, som det vil være en Fornøjelse at hjælpe. Hele Verden staar Dem aaben, hvis De modtager vort Tilbud. Sig blot, hvad De ønsker!

— Jeg ønsker at gaa, sagde Fribert og rejste sig.

— Er der intet, fortsatte Steinwalt jun. ufortrødent, der kan friste Dem? Nogle bryder sig om at leve flot, at holde Rideheste og Avtomobiler. Det skal De faa Lov til, hvis Deres Lyst gaar i den Retning. De kan sige, hvad De vil, saa skal vi gøre, hvad vi kan, for at imødekomme Dem. Jeg ved, at vi har Ry for Paaholdenhed. De vil erfare, at det er Bagtalelse som saa meget andet. Vi skal vise os meget gavmilde, De vil ikke faa Grund til at klage.

— Jeg vil ikke høre mere!

Sønnen betragtede ham et Øjeblik stift. Saa sagde han:

— Jeg kan se paa Dem, at De er en hæderlig Mand. De bryder Dem ikke om Penge. At modtage Penge af os vilde sætte Dem ned i Deres egen Agtelse. Det er fintfølelse, altfor nøjeregnende efter mit Skøn; men jeg maa respektere Dem derfor. Sjældent ser man Folk handle efter deres Overbevisning, hvis de derved maa sætte Hensynet til egen Fordel til Side. Sker det en enkelt Gang, bliver man glad, man røres næsten. At De ikke vil modtage mit Tilbud kan kun stille Dem i det bedste Lys. Lad os derfor ikke tale mere om Penge! Der er andre og højere Værdier i Livet end Penge. Ikke sandt?

Steinwalt jun. var blevet veltalende. Den overlegne Jargon fra før var glemt. Han talte alvorligt, indtrængende, han havde næsten Taarer i Øjnene.

Faderen sad stadig stum ved Skrivebordet stirrende ud i Rummet.

— De er ikke alene et hæderligt Menneske, fortsatte Sønnen, De er et godt Menneske. Jeg kan se det paa Dem. De vil ikke bringe en fortræffelig Mand og en hel Familie i Ulykke. De kan tro, at det er ikke nemt for en fattig lille Dreng ved egen Hjælp at bane sig en Vej i et fremmed Samfund. Det har min Fader gjort. Ofte har han haft Besværligheder og Vanskeligheder, som andre nu bag efter ikke kan faa Øje paa, og det har kunnet hænde, at han har maattet ty til andre Midler end dem, der kaldes de tilladelige. Det skete maaske i denne Urø Havnesag, skønt intet Menneske blev forurettet. Er der noget saa ligegyldigt som, at denne Havn kom til at ligge mod Nord i Stedet for mod Syd? Og paa den latterlige Sag skal han fældes! Er det retfærdigt? Jeg spørger Dem. Er det retfærdigt at rive denne Mand fra sin Familie for en Bagatels Skyld? Jeg elsker og ærer min Fader og mine Søskende elsker og ærer ham. I Hjemmet er han god og

kærlig mod os, og han hjælper hvert Aar Samfundets Fattige med store Summer. Ham vil De styrte i Ulykke! Jeg kan ikke tro det. Har De blot en Smule menneskelig Følelse i Dem, vil De ikke kunne udholde den Tanke. De vil vægre Dem ved at være Redskabet i en saa smudsig Affære. Ikke sandt, De er en Mand af Ære, De vil hjælpe os! Jeg føler det. Min Fader vil være en gammel og nedbrudt Mand til den Dag, De bringer ham hans Papirer igen. De skal gøre det! Uden en Øres Fortjeneste eller Belønning! De vil gøre det, blot fordi De finder, at det er Ret!

— Selv om jeg vilde, sagde Fribert, var det mig ikke muligt at skaffe Dem de Papirer. Jeg kan ikke hjælpe Dem.

Han gik helt hen til Døren og tog atter i Grebet.

— Er det sandt?

— Ja.

— Det maa ikke ske, mumlede den unge Steinwalt, det maa ikke ske.

— De kender vore Betingelser, sagde Fribert.

Der blev et Øjebliks Pavse.

Sønnen kæmpede øjensynligt en besværlig Kamp med sig selv.

— Sig til Hr. Brence, sagde han omsider tonløst, at Markedet i Morgen skal stige, og at det, saa hurtigt det lader sig gøre, atter skal blive normalt.

Den Gamle gjorde en Bevægelse.

— Nej, nej, mumlede han.

— Jo, sagde Sønnen.

— De ved, sagde Fribert, at hvis De ikke holder Deres Løfte

— De kan være rolig, ikke sandt, Fader?

Steinwalt svarede ikke straks. Først efter et halvt Minuts Forløb fremstammede han.

— Jo; men jeg maa have de Papirer.

— Dem skal Hr. Fribert skaffe os, sagde Sønnen, før eller senere. Han er et godt Menneske.

Han klappede Fribert paa Ryggen.

— Kom op til os, sagde han, naar som helst De vil. De er altid velkommen og skal til enhver Tid faa den bedste Modtagelse, hvad enten De medbringer Papirerne eller kommer uden dem.

— Tak! sagde Fribert.

— Sig til Hr. Brence, at vi aldeles ikke vil ham noget Ondt. Vi er Venner, vi vil arbejde sammen, vi vil støtte ham, og vi haaber, at hans mange Foretagender vil blomstre op og blive til Held og Lykke for Samfundet. Ikke sandt, Fader?

Steinwalt svarede med en Stønnen.

Sønnen trykkede Fribert hjerteligt i Haanden og fulgte ham til Dørs.

— Hils Hr. Brence mange Gange fra os begge, sagde han.

Fribert saá paa sit Ur, idet han forlod »Citadellet«. Klokken var blevet mange, omtrent syv. Han skyndte sig af Sted. Han var ærgerlig over denne Forsinkelse. Maa-ske benyttede Kurt Tiden til et Besøg i R-Gaden! Medens han arbejdede for Firmaet og reddede Faderen fra Ruin, opholdt Sønnen sig ubekymret hos Lydia.

Vejen fra Steinwalt-Banken til Brences Kontor var ikke lang. Nogle faa Minutter efter drejede Svingdøren sig bag ham, og han løb op ad Vindeltrappen. John holdt Vagt. Mulatten lod ham straks faa Foretræde.

Brence sad i Samtale med Kurt. Det gav et Ryk af Glæde i Fribert. Saa havde han altsaa været bekymret uden Grund.

— Gaa udenfor et Øjeblik! sagde Chefen.

Kurt trak sig tilbage.

— Naah? sagde Brence.

— Alt gik heldigt, sagde Fribert, den Gamle giver sig.

— Fortæl mig det Hele, som det forløb!

Fribert gav et indgaaende Referat. Dog nævnede han intet om, at unge Steinwalt havde opfordret ham til at stjæle Papirerne og havde tilbudt ham Penge.

Da Fribert var færdig, kaldte Brence Sønnen ind.

— Kurt, sagde han, jeg ønsker, at du skal høre paa, at jeg siger Hr. Fribert Tak. Han har i Dag gjort vort Hus en meget stor Tjeneste. Tak, kære Fribert!

Brence greb hans Haand og trykkede den hjerteligt.

— Jeg ved ikke, hvad det drejer sig om, sagde Kurt, men jeg forstaar paa Papa, at det er noget betydningsfuldt, De har gjort. Maa jeg derfor ogsaa takke Dem!

Han tog ligeledes Friberts Haand.

— Det er blevet sent, sagde Brence, De vil forhaabentligt gøre Kurt og mig den Fornøjelse at spise Middag med os.

Dette var en Ære, der endnu ikke var timedes andre af Forretningens Personale end Afdelingscheferne. Indbydelsen kom Fribert som en Overraskelse. Han stammede, da han svarede:

— Jeg takker mange Gange; men jeg kan desværre ikke . . . jeg er optaget . . . jeg har allerede lovet . . .

— Godt! sagde Chefen, De behøver ikke undskylde Dem, det kan jo være til en anden Gang.

— Tillad ogsaa mig at indbyde Dem, sagde Kurt, kom op og spis med mig en Dag i min nye Lejlighed, saa kan De forklare mig, hvad der er sket.

— Tak! sagde Fribert.

Der blev et Øjeblik Tavshed. Fribert havde kun een Tanke: at komme ud i R-Gaden saa hurtigt, det lod sig gøre.

— Hvis Chefen ikke mere har Brug for mig, sagde han, kan jeg maaske trække mig tilbage.

— Ja, værsgo, sagde Brence.

Han tilføjede, da Fribert stod ved Døren.

— De vil i Morgen faa Besked af Hr. Bock angaaende et Gagepaalæg.

— Mange Tak! sagde Fribert.

— Hvis der ellers er noget, De ønsker, saa lad mig det vide.

Fribert bukkede og vilde gaa.

— Et Øjeblik, sagde Chefen, vær saa venlig at give mig det Brev, jeg gav Dem.

Brevet! Det havde Fribert glemt hos Steinwalt. Først nu kom han i Tanker om det.

— Det fik jeg skam ikke med, stammede han.

Brenge smilede.

— Jeg havde forresten ikke ventet at se det mere, sagde han, hvad Steinwalt en Gang har faaet fat i, slipper han nødigt.

VII.

Tyve Minutter efter sad Fribert foran den lille Restauration i R-Gaden og bestilte en varm Ret. Den tykke Tjener hilste familiært. Det lod til, at Fribert allerede havde vundet en Plads i hans Hjerte.

— Kalvekotelet er Husets Speciale, sagde Tjeneren, idet han vimsede ud og ind og slog om sig med Servietten, jeg er sikker paa, at Herren vil blive tilfreds.

— Brillant! sagde Fribert.

Hans Humør var efterhaanden blevet lysere. Kurt var jo godt anbragt for Aftenen hos Faderen. Selv havde han udrettet et pænt Dagsarbejde, og herfra, hvor han sad, havde han Udsigt til Lydias Lejlighed. Et af Vinduerne var aabnet, antagelig for at Papegøjen kunde faa frisk Luft. Helt herhen kunde han høre Dyrets Pludren. I øvrigt var der intet mærkeligt at iagttage.

— Hvad Tid plejer Hr. Haagen Brun at komme? spurgte han.

— Ved halv ni, ni Stykker, sagde Tjeneren.

Fribert så paa sit Ur. Klokken var otte.

— Er her Telefon? spurgte han.

— Ja, vær'sgo, ved Buffetten.

Fribert ringede til Dr. Klitgaard.

— Kære Ven, sagde han, kunde du ikke gøre mig den Fornøjelse at komme herhen og drikke et Glas med mig. Jeg sidder paa Hjørnet.

- Desværre har jeg ikke Tid, sagde Klitgaard.
- Vist saa! Kom bare!
- Jeg har en Konsultation.
- Men naar den er forbi!
- Godt! Jeg skal komme, hvis jeg kan.

Tjeneren serverede Koteletten, og Fribert lod Maden smage sig. Bagefter bestilte han Kaffe og tændte en Cigar.

Klokken var vist snart ni. Han så intet hverken til Klitgaard eller til Lydias Broder. Inde i Restaurationen var der blevet tændt, flere Gæster havde indfundet sig, og Ballerne begyndte at rulle. Ved Bordet i Nabobaasen paa den anden Side Efeu-Espalieret sad tre meget svære Her-
rer hver med en Pilsner foran sig og med en tyk Cigar stikkende ud mellem Knytnævens Fingre. Det var Slag-
termestre fra det nærliggende Torv. De sad tavse, for-
dybde i Eftertanke. Da hørtes i det Fjerne Uret paa Raadhuset.

- Klokken slaar, sagde den ene med Gravrøst.
- Tiden gaar, sagde den anden højtideligt.
- Evigheden forestaar, sagde den tredje.

Saa sad de længe tavse. Tjeneren bragte tre frisk-
optrukne Flaskebajere, og de tre Herrer hældte op i Glas-
sene paa een Gang.

Da kom Klitgaard.

— Undskyld, sagde han, at det varede saa længe; jeg havde en Operation, en Finger, der skulde forkor-
tes lidt.

— Jeg har ikke travlt, sagde Fribert, vi har Aftenen for os.

— Hvad vil du mig egentlig? spurgte Vennen efter at have taget Plads.

— Jeg vil drikke et Glas med dig, sagde Fribert, og snakke lidt om gamle Dage.

— Sludder, sagde Klitgaard, det er Lydia Brun, du er ude efter. Du ønsker, at jeg skal præsentere dig for

hende. Du vil lokke mig til at tage dig med derop under et eller andet Paaskud. Du er forelsket, gamle Ven, og derfor interesserer du dig pludseligt for mig. Jeg har været paa Landet i nogle Aar; men jeg er da ikke helt dum.

— Apropos Lydia, har du set noget til hende i Dag? spurgte Fribert.

— Nej, sagde han, hun har mærkeligt nok ikke haft Bud efter mig. Det ærgrer mig forresten. Hun er knusende sød.

— Ærlig talt, sagde Fribert, kunde du ikke gøre mig den Tjeneste at tage mig med derop endnu i Aften. Jeg vilde være dig meget taknemmelig.

— Det lader sig ikke gøre, sagde Klitgaard bestemt.

— Men hvis Broderen kommer herved paa Restaurationen, saa vil du vel nok præsentere mig for ham!

— Det skal jeg love dig, sagde Klitgaard, skønt jeg ikke kan udstaa den Broder.

I samme Øjeblik gik Døren til Nr. 48 op, og Haagen Brun kom ud. Han var ledsaget af en ældre, graasprængt Herre med lange gule Moustacher.

De tøvede et Øjeblik uden for Døren, som om de ikke kunde beslutte sig til, hvor de vilde gaa hen. Til Friberts Lettelse drejede de omsider ned mod Restaurationen.

— Husk dit Løfte! hviskede han til Klitgaard.

— Javel, sagde Vennen.

Da de to var nogle Skridt borte, rejste Klitgaard sig og gik dem i Møde.

— Godaften, Hr. Brun, sagde han, det var da morsomt at se Dem. Deres Søster har vel ikke telefoneret efter mig i Dag?

— Godaften, Doktor, sagde Haagen, ikke det jeg véd.

— Jeg sidder sammen med en Ven, fortsatte Klitgaard; maa jeg ikke forestille Dem — Hr. Fribert af Firmaet Alexis Brenge & Ko.

Fribert var allerede sprunget op og greb nu Haagens Haand med stor Hjertelighed. Det forekom ham, at Haagen saå lidt mistroisk paa ham.

— Vil De ikke gøre os den Fornøjelse at sidde ved vort Bord, sagde Fribert, jeg tror ikke, der er Plads andre Steder.

— Jeg er kommet for at faa et Parti, sagde Haagen.

— Billardet er optaget i Øjeblikket, skyndte Fribert sig at sige, De vil nok sidde her saa længe?

— Lad gaa! sagde Haagen nedladende. Med et Nik forestillede han sin Ledsager. Det er Hr. Abel, sagde han.

Den graahaarede Herre havde et imødekommende, men lidt frygtsomt Væsen. Han vidste ikke, om han efter Præsentationen skulde give Fribert Haanden eller nøjes med et lille Buk.

— Det var Lydia, der smed os paa Porten, sagde Haagen, hun gad ikke længere høre paa os, hun vilde have Ro, ikke sandt?

Friberts Hjerte bankede.

— Ak, ja, sagde Hr. Abel og gned sig nervøst i Hænderne.

— Abel har siddet der lige siden i Eftermiddags, sagde Haagen, saa Pigebarnet er naturligvis blevet træt.

— Tror De? sagde den graahaarede Herre.

— Hvad ønsker De at drikke? spurgte Fribert Haagen, en Kognak?

— Tal for Gud i Himlens Skyld ikke om Kognak til mig, jeg med min Mave!

— Fejler Deres Mave noget? spurgte Klitgaard.

— Det kan De bande paa, Doktor! I hele Deres Praksis har De ikke en saadan Mave.

— Det kunde være interessant at undersøge Dem, kom op til mig i Morgen Eftermiddag i min Konsultationstid!

— Det kunde De lide, hva', Doktor, sagde Haagen, det bliver der ikke noget af! Jeg har prøvet saa mange

Kure, at Læger og Barberer er Hip som Hap for mig, og Barberer kan jeg ikke udstaa.

— Hvad ønsker De at drikke? spurgte Fribert.

— Egentlig ikke noget. Men skal jeg have Spiritus, drikker jeg helst en almindelig Snaps.

— Og De, Hr. Abel?

— Tak, en Kognak!

Fribert bestilte Varerne hos Tjeneren.

— Ryger De? spurgte Fribert.

— Jo, Tak, sagde Haagen, Tobak, Billard- og Violinspil er mine Fornøjelser. Damer bryder jeg mig ikke om.

— De uddanner Dem maaske til Operaen?

— Til Operaen! Nej. Jeg skal ikke indemures i den gamle Kasse. Jeg vil skabe min egen Opera, en ny national Opera.

Dette var i Sandhed en mærkelig ung Mand. Fribert maatte give Klitgaard Ret. Haagens Væsen var ubehageligt, næsten frastødende. Hans Organ var haardt, hans Blik flakkede frem og tilbage, og han havde en egen utiltalende Maade, hvorpaa han trak Overlæben op til Smil. Hovedets Form, det brede Ansigt mindede om Søsterens. Men Udtrykket var vidt forskelligt. Medens hendes var præget af en Blanding af Alvor og overgivent Skælmeri, var hans hovent og opblæst. Forfængelig var han; men hans Forfængelighed var vistnok ikke naiv, barnlig og let rørt som mange Kunstneres, snarere nærede den sig ved en vis Mistroiskhed, en Hadskhed og Haanskhed, der gav sig til Kende baade i hans Miner og i hans Ord.

Disse Iagttagelser smertede Fribert. Haagen var ikke nogen let Mand at vinde. Han havde haabet hos ham at finde en eller anden Interesse, i hvilken de kunde mødes. Han ønskede at gøre et godt Indtryk paa Lydias Broder. Men hvorledes skulde dette opnaas? Hvorledes fange dette flakkende Blik? Hvorledes fastholde den unge Mands In-

teresse? Han havde jo ingen Forstand hverken paa daarlige Maver, Billardspil eller Operamusik. Han følte instinktivt Haagens Mistro, Kunstnerens Mangel paa Interesse for en Kontorist. Han turde knap anslaa en friere Tone af Frygt for, at Haagen skulde anse det for et kunstlet Forsøg paa at hæve sig op i Niveau med ham, og hans Mistro vilde øges. Overdreven Høflighed eller Sleskhed vilde ogsaa bevirke, at Haagen kom paa sin Post. Paa den anden Side: lod han ikke straks sin Beundring for den unge Mand skinne igennem, vilde hans Forfængelighed krænkes.

Koste hvad det vilde, Haagen skulde vindes! Gennem ham aabnede der sig en Vej til Lydias Hjem. Var han først blevet Ven med Broderen, kunde han daglig færdes i de Stuer, hvor hun opholdt sig. Det gjaldt derfor om at være elskværdig og venlig og i hvert Fald sørge for, at Haagen ingen Mistanke fik om, at han søgte ham for Søsterens Skyld. Maaske var det klogest at lade, som om han aldrig havde set hende.

Der var blevet et Øjebliks Tavshed. Denne afbrødes ved, at Klitgaard bare for at tale, sagde:

— Hr. Fribert er en stor Beundrer af Dères Søster.

Fribert blev rasende.

— Virkelig, sagde Haagen, og saå mistroisk tværs over Bordet, er han det?

Fribert paatog sig en ligegyldig Mine.

— Jeg saå hende forleden i Landsbypigen, bemærkede han, hun synes at have et net Talent.

Klitgaard stirrede forbavset paa ham.

— Net Talent, udbød Haagen, naar De kan sige noget saadant, har De ikke mindste Forstand paa Kunst! Hun var fænomenal.

— Saa meget Kunstforstand har jeg dog, fortsatte Fribert forvirret over at være kommet ind i et galt Spor, at jeg véd, en Operette ikke giver Anledning til at vise ret

meget. Lad Deres Søster komme frem i Karacterskuespillet, saa faar vi først Lejlighed til at bedømme hendes Evner.

— Jeg kan høre, De savner Kendskab til Teater, sagde Haagen. Hvad mener De egentlig?

— Jeg mener, stammede Fribert, ulykkelig over Haagens udfordrende Tone, at det vilde være heldigt for Deres Frøken Søsters Fremtid, om hun ogsaa forstod at gøre sig gældende indenfor en mere alvorlig Kunst.

Tunge Svedperler rullede ned over hans Pande. Han havde forsnakket sig og kunde nu ikke igen komme paa ret Køl.

— Hvad er De af Profession? spurgte Haagen med Kulde.

— Bankmand.

— Jasaa! De vilde vist mere Dem kosteligt, hvis jeg begyndte at snakke sagkyndigt om Tratter og Rembourser og hvad det nu hedder! De vilde betragte mig som en Hund, der lugtede til et Spil Kegler. Ikke sandt? Saadan ser jeg i hvert Fald paa Dem, naar De taler om scenisk Kunst.

Fribert turde ikke smile for ikke at irritere den unge Mand. Han turde heller ikke lade, som om han blev vred. Derfor sagde han ydmygt:

— Mener De da ikke, at det vilde være af Betydning for Deres Søsters Kunst, om hun ogsaa kom frem i Karacterskuespillet?

— Det er slet ikke det, Talen er om, raabte Haagen. Naturligvis vilde det være af Betydning for hende at faa en Sejr i Karacterskuespillet, ligesom en Sejr i Operaen ikke vilde være ueffen. Rent ydre set, ja. Men indre set vilde det intet betyde, thi for alle, der har Øjne og Øren, ligger hendes Talent aabenbart gennem hendes Optræden i Landsbypigen. Kunst er Kunst alle Vegne, selv paa Dyrehavsbakken. Talentet skal nok bryde frem gennem enhver Forklædning. Og Lydia har Talent — Talent til at

lade sig instruere. Blot hun er saa heldig at faa en god Instruktør, er hun altid sikker paa Sukces'en. Jeg er hendes Instruktør. Vi har gennemgaaet alle Sangene i Landsbypigen, som hun til at begynde med sang pibende falsk. Nu synger hun dem henrivende og har en Naturlighed og Friskhed i Foredraget, der er Resultatet af en meget genemtænkt Instruktion. Ogsaa i hendes Mimik og Plastik ser man Instruktøren. Aldrig før har nogen Skuespillerinde gaaet paa en Scene. Jeg har lært Lydia at gaa. Vi har haft Øvelser paa Loftet, vi har øvet os timevis daglig hele Foraaret.

— De maa ikke misforstaa mig, sagde Fribert, jeg syntes, at Resultatet var det bedste; men

— Jeg kender dette »men«, afbrød Haagen, denne halve Anerkendelse, der intet er. Den Slags Ros vil man helst være fri for. Enhver Kunstforstandig, der har set Lydia i Landsbypigen vil indrømme, at hun besidder en forbavsende Alsidighed. Nogen yderligere Prøve for hendes Talent behøves ikke. Hun har vist sine udmærkede Egenskaber, hun har spillet til min Tilfredshed. Og nu forlanger De, at hun skal optræde i Karakterskuespillet! Ja, undskyld mig, jeg maa le.

Haagen opslog en ubehagelig Latter. Klitgaard betragtede Fribert medlidende.

— Lydia er uovertræffelig, mumlede Abel.

— Det er Ordet, sagde Haagen, skal vi drikke paa det. Lad mig faa en Snaps til!

Fribert skyndte sig at hælde Brændevinen op. Haagen satte Glasset til Læberne og tømte det, aabenbart uden at lægge Mærke til, at hans Vært løftede sit Glas for at hilse paa ham.

I dette Øjeblik kom en Bil kørende ned gennem Gaden. Den standsede udenfor Nr. 48. Haagen var blevet opmærksom.

— Hvem kan det være? spurgte han og satte Øjnene i Stilling.

Døren aabnedes, og Kurt steg ud.

— Ho, ho, sagde han, det er Kurt Brenge, ja saa kan jeg forstaa, at Lydia vilde have os paa Porten.

— Tror du, at det var derfor? spurgte Abel hurtigt.

— Naturligvis! Kan De ikke huske, det ringede paa Telefonen. Det maa have været ham. Kort efter kom hun ind og bad os, om vi ikke vilde være saa venlige at stikke af.

— Det sagde hun ikke, afbrød Abel.

— Ikke rent ud, nej, men det var Meningen. Hun vilde have en lille Aftentime med Hr. Brenge.

— Det tror jeg slet ikke. Din Moder er jo hjemme.

— Selvfølgelig er Moder hjemme. Ellers kunde Lydia ikke modtage en Herre.

— Vilde det alligevel ikke være mere passende, om vi gik derop, sagde Abel, maaske kommer dette Besøg ikke din Moder belejligt.

— Hvad det anbelanger, skal De ikke bekymre Dem, kære Abel, Moder er forgabet i det unge Menneske.

— Alligevel!

— Jeg forsikrer Dem, at Moder glæder sig til hans Besøg. Ved Frokosten i Dag holdt hun en Lovtale over ham saa kvalmende, at Lydia maatte bede hende holde op.

Kurt havde betalt Chaufføren og stod nu med Favnen fuld af Blomster.

— Vil De bare se, udbrød Haagen, han har to Buketter med, en til Datteren og — hvor ridderligt! — en til Modern. Jeg tør vædde paa, at det Hele er aftalt. Da han telefonerede, har Lydia inviteret ham til Te.

— Det kan jeg ikke tro, sagde Abel.

— For mig maa De tro, hvad De vil, sagde Haagen.

Kurt var imidlertid forsvundet i Gadedøren.

— Lad os gaa! sagde Abel, idet han rejste sig.

— Hvis De vil forstyrre Idyllen, sagde Haagen, saa for mig gerne. Jeg bliver. Jeg vil ikke snydes for mit Parti.

— De undskylder mig maaske, sagde Abel og bukkede nervøst til alle Sider.

Han skyndte sig af Sted ned ad Gaden. Et Øjeblik efter forsvandt hans tynde Skikkelse ind i Ejendommen.

Haagen drak endnu en Snaps og henvendte derefter Ordet til Fribert.

— Jeg syntes før, De sagde, at De var ansat hos Alexis Brengé.

— Ja.

— Saa kender De Kurt?

— En Smule, ja.

— Han er velhavende?

— Hans Fader er en rig Mand.

— Jeg interesserer mig for ham, fordi han interesserer sig for min Søster.

— Bryder hun sig om ham?

— Det vil jeg ikke haabe.

— Hvorfor?

— Jeg kan ikke fordrage Skørtejægere. Ubegavede Mennesker! De tror, at de besejrer Kvinden og i Virkeligheden er det dem selv, der lokkes paa Limpinden. Jeg kender det!

— Vil De have et Glas til? spurgte Fribert, der glædede sig over, at Haagen var blevet snakkesalig.

— Tak, sagde Haagen, den Brændevin er slet ikke saa gal. Ja, jeg kender det! Det er altid den samme Historie. Til at begynde med er Pigen saa tilbageholdende. Naar man møder hende paa Strøget, tror man knap, at hun ser En — saa naiv er man. I Virkeligheden tænker hun ikke paa andet; man opdager hende blot ikke, man bliver end ikke mistænksom, naar man tilfældigt løber paa hende tre Gange om Dagen, medens man tidligere højst saå hende hvert Fjerdingaar, man er oven i Købet lykkelig og ser i de hyppige

Møder et Fingerpeg af Skæbnen. For yderligere at ægge En optræder hun nu og da med Kavalier paa; da er hendes Hilsen næsten hjertelig, som vilde hun sige: helt lovet mig bort har jeg endnu ikke. Ved Synet af Kavaleren, der dasker op og ned ad Gaden sammen med hende, skulde man tro, at man blev ædru. H a n er jo fuldkommen til Grin. Hun smiler til ham med sit bedaarende Smil, og han føler sig halvt i den syvende Himmel, medens hun samtidig skotter over Ærmet til den anden Side af Gaden, hvor jeg gaar, jeg den virkelig Lykkelige, som hun vil have fat i. Ved den Lejlighed glemmer man, at man tidligere har spillet Rollen som ledsagende Kavalier, og hvor rasende man blev, da man opdagede, hvad man brugtes til. Men h u n kender Mændenes daarlige Hukommelse; man smiler og bukker og tager Hatten af, og Hjertet hopper af Taknemmelighed, blot man faar et Øjekast. Har jeg ikke Ret?

— Saamænd! sagde Fribert.

— Naar man saa kommer hjem, fortsatte Haagen, der var blevet oplivet af Snapsen, fortvivler man over, at man aldrig faar Lejlighed til at møde den Skønne alene. En latterlig og ganske unødvendig Bekymring! Naar h u n finder, at Pæren er moden, kan man slet ikke undgaa at løbe i Armene paa hende. Og fra det Øjeblik behøver man ikke at anstrenge sig. Men det gør man. Himmelhenrykt over det storartede Held, man har haft, inviterer man hende med bævende Hjerte til Te. Hun gør Indvendinger, hun skal foretage Indkøb for sin Moder og besøge en lille Pige, der har Fødselsdag paa Østerbro. Det ender dog altid med, at hun opsætter baade Indkøbene og Lykønskingsvisitten. Dybt rørt følger man hende efter Tedrikningen til hendes Gadedør, og halvkvalt af Bevægelse trykker man et Kys paa hendes Haand. Idet hun gaar op ad Trappen, smiler hun som en Mona Lisa, og man iler henrykt hjem. Har De aldrig oplevet noget lignende?

— Næ, sagde Fribert.

— Ikke? Men det har jeg, fortsatte Haagen ivrigt. Fra nu af har man ikke en Eftermiddag fri. Man bliver dus med hende og faar det første Kys paa Trappegangen. Og saa er man den. Hvis man ikke møder naar som helst og hvor som helst, sukker hun saa dybt, at man føler sig som en Forbryder, og det ender med den sædvanlige Invitation til Karneval. Efter den Nat har man hele Skylden. Der er nu ingen Grænser for, hvad hun tør tillade sig. Fra at være et frit Menneske bliver man en Slave. Man maa forsømme Forretninger og alt for at møde hende til bestemt Tid, og kommer man blot fem Minutter for sent, spiller hun Martyr. Det generer hende ikke Spor fremdeles at promenerer Hr. S. paa Strøget og gaa paa Maleriudstilling med Dr. H.; men har blot en af hendes Veninders Veninder hørt, at en Mand, der lignede En, en Aftenstund skal have spaseret med en Dame i Valby, saa ligger der et Hus, og det er umuligt at overbevise hende om, at det maa have været en anden, der har kompromitteret sig. Tro De mig, Skørtejægere er ubegavede Mennesker!

Haagen blev afbrudt i sine videre Udviklinger ved, at Tjeneren kom ind.

— Billardet er ledigt, sagde han.

— Det er godt, Jokum, sagde Haagen, lad os gaa ind og arbejde!

Det lille Selskab gik indenfor.

Nogle faa Gæster sad ved Smaaborde og spiste og drak. En ung Pige med et hvidt, jordslaaet Ansigt og et stort uordentligt Haar stod bag Buffet'en. En svær yngre Herre med Pomadekrølle i Panden og med en brun Melonhat paa Snur fjasede med hende. Han tog hende under Hagen med en rød, kødfuld Haand.

— La' vær, Carlsen! sagde hun.

— Har du ondt i Tænderne, min Snut? spurgte han.

— Jeg kan ikke lide, at De er saa fjollet.

— Vis, vas, sagde han, hvorfor skulde vi ikke filme, Jokum er jo udenfor!

Han slog med Hovedet ud mod Fortovet, hvor den tykke Tjener var standset for at trække en Pilsner op.

Ved Synet af Carlsen lysnede det i Haagens Ansigt.

— De her, Carlsen, raabte han, det var da morsomt, saa kan vi faa os et Parti!

— Jeg har kun nogle faa Kroner med, sagde Carlsen tvært, idet han vendte sig fra Pigen.

— Saa har De vel Lyst til at tjene nogle Stykker, sagde Haagen.

— Tjene! Jo, Tak! Sidst tabte jeg da regulært.

— Saa er det Deres Tur, Carlsen!

— Godt! sagde han, lad os faa et Parti.

Den tykke Tjener var kommet ind, han hældte Balterne ud over det grønne Klæde, vaskede Tavlen ren og bragte et Stykke Kridt.

— Lad mig faa en Snaps, sagde Haagen, jeg ødelægger min Mave, men jeg maa have en Opstrammer.

Han greb Køen, og Fribert saá straks, at han førte den som en Mester. Den venstre Haand dannede et fast og sikkert Underlag paa det grønne Klæde, Køen lynede, idet den blev skudt frem, og Ballerne slog mod hinanden med den faste Klang, der røber den erfarne Spiller.

Carlsen syntes ikke i særlig Grad at staa tilbage for ham. Han var maaske ikke saa behændig, førte ikke Køen med samme Lethed; han var en solidere Spiller, han indlod sig ikke, som Haagen, paa altfor vanskelige Stød, spillede forsigtigt, koldt, lidenskabsløst.

Utvivlsomt var Haagen den Overlegne; dog i Aften havde han Uheld. Selve Spillet kendte Fribert ikke — det var en Afart af Polydor —, men paa Regnskabet forstod han, at hvert Parti gjaldt to Kroner, og at Haagen tabte.

Carlsen, der havde skudt Melonhatten i Nakken, blev efterhaanden oprømt.

— Jeg havde lovet mig selv, sagde han vigtigt, at jeg ikke skulde lade mig blokke. I Aften beholder Far Gnislingerne.

— Vi er ikke færdige endnu, mumlede Haagen, der var blevet bleg. Han skulde til at gøre et vanskeligt Stød.

— Det er umuligt at spille med de Klude paa, mumlede han, idet han tog Jakken af og rakte den til Fribert, hold den!

Fribert tog Jakken. Haagen bøjede sig ind over Banden. Lyset fra det dobbelte Gasblus faldt skarpt ned paa hans Ansigt. Han forekom i dette Øjeblik næsten styg, Ansigtet var hvidt, Næseboerne dirrede, Blodet havde forladt Læberne, og i Øjnene var der et uhyggeligt Glimt. Fribert bemærkede, at Haagens Haand ikke var nær saa sikker som ved Spillets Begyndelse. Tabene havde bragt ham ud af Ligevægt.

Haagen tog et lille Tilløb og stødte. Kuglen hoppede, og Stødet forløb. Partiet var tabt.

Fribert havde bøjet sig fremover spændt for at følge ham. Derved faldt Jakken ned paa Gulvet.

— Fæhovede! brummede Haagen. Det var Ærgrelsen over det daarlige Stød, der gav sig Luft.

Fribert lod, som om han intet hørte, han bøjede sig ned for at tage Jakken op. Men idet han løftede den, faldt der et Par Breve og en Tegnebog ud. Skyndsomst samlede han Brevene sammen og stoppede dem i Lommen. Haagen havde heldigvis vendt Ryggen til, han så ikke noget. Den Elastik, der holdt Tegnebogen sammen, var gledet af. Fribert anbragte Elastikken, hvor den skulde sidde og stak Tegnebogen ned til Brevene. Saa børstede han Jakken af med Haanden. Den var blevet tilsmudset, Gulvet var strøet med Sand.

— Giv mig min Jakke! sagde Haagen barskt.

Fribert rakte ham Klædningsstykket og hjalp ham det paa.

Carlsen var gaaet hen til Buffet'en og havde forlangt et Glas Øl fra Fad. Han tømte det i et Drag.

— Jeg bliver en rig Mand i Aften, sagde han.

— Naar vi kommer til tyve Kroner, holder vi op, sagde Haagen mørkt.

— De har vel Pengene med? spurgte Carlsen med et Grin.

Haagen svarede ikke; han anbragte sig paa Maven ind over Billardet, medens Køen atter gled frem og tilbage. Han tog sig sammen til en sidste Kraftanstrengelse.

De tre Slagtermestre ved Flaskebajerne kom nu ind og betragtede Spillet. De stod skrævende med Hænderne paa Ryggen, bøjede sommetider Knæene til et lille Kniks, sugede Ølskum af Overskægget og fremkom med sagkyndige Bemærkninger. De saå ikke venligt paa Haagen. I hvert Fald gav de mumlende deres Bifald til Kende, naar Carlsen havde gjort et godt Stød, medens de forholdt sig tavse, naar Haagen havde Held.

— Bravo, Carlsen! sagde en af dem, saadan skal han ha' det. Sla' ham i Nakken!

Atter havde Carlsen vundet. Stolt spankulerede han hen til Tavlen og satte et Kryds. Der stod nu syv eller otte Kryds ved C, medens der ved B var et tomt Rum.

— Der er noget i Vejen med mit Haandled, sagde Haagen og rystede Haanden i Luften.

— Ho, ho! sagde Slagtermestrene.

— Det gør ondt, sagde Haagen ærgerligt og smøgede Manchetten op.

— Lad mig se, sagde Klitgaard, det er maaske en Sene, der har forstrakt sig.

— Nej Tak, sagde Haagen og trak Armen til sig, jeg bruger ikke Bandagist.

— De vil maaske gøre op? spurgte Carlsen.

— Ikke endnu, sagde Haagen.

Atter rullede Ballerne over det grønne Klæde.

Fribert betragtede Lydias Broder. Det var tydeligt at se, at han ikke var vant til at tabe, han kunde ikke taale Modgang. Sveddraaber trillede ned over hans Ansigt, og hans Blik flakkede uroligere end nogen Sinde. Hver Gang, han havde gjort et daarligt Stød, eller endnu snarere, hver Gang hans Modpart havde gjort et godt, gik der en mørk Sky over hans Ansigt.

Fribert blev bekymret. Han havde en Fornemmelse af, at Aftenen vilde blive resultatløs, hans Strube snørede sig sammen, og han følte sig ulykkelig og forladt. Der var varmt i det lille Værelse. Han gik hen til Døren for at snappe en Mundfuld frisk Luft.

Fra Fru Bruns Lejlighed faldt der et hyggeligt Lys ud gennem de røde Gardiner. Fribert smilte, men det var et bittert Smil. Deroppe sad Kurt og passiarede med Lydia, medens han maatte tilbringe Aftenen paa en Knejs sammen med denne usympatiske Broder — maaske fjernere fra sit Maal end nogen Sinde.

Han spurgte sig selv, om dette Bekendtskab overhovedet vilde bringe ham nærmere til Lydia. Han begyndte at tvivle. Haagen syntes ikke at have Interesse for andet end Billardspil, og i Aften gik Spillet ham imod. Naar han havde tabt endnu nogle Partier, vilde han antagelig betale Carlsen, sige kort Godnat og gaa.

— Hør De dér, raabte Haagen fra Billardet, kom herhen et Øjeblik!

Han kunde ikke en Gang huske hans Navn!

— Hvad ønsker De? spurgte Fribert.

— Hold min Jakke, sagde han, men tab den ikke i Sandet!

Fribert tog Jakken, og Haagen stødte. Det var et Mesterstød. Skønt Kuglerne var daarligt placerede, løb de alle i Hullerne. Tæppet laa blankt.

— Bravo! raabte Fribert.

— Lad være med at skrige saadan! sagde Haagen.

Fribert hjalp ham Jakken paa og stillede sig hen i Døren. Da mærkede han en Haand i sin. Det var Klitgaard.

— Godnat!

— Du maa ikke gaa, hviskede Fribert.

— Jeg skal hjem, sagde Vennen.

— Nej, sagde Fribert, vi skal ud sammen bagefter, du og Haagen og jeg. Vi gaar hen paa en Kafé og drikker et Glas.

— Jeg lovede at forestille dig for Haagen.

— Ja, ja.

— Jeg forpligtede mig ikke til at være jeres Fører. Nu maa du selv klare Resten . . .

— Jamen, det kunde være saa morsomt

— Oprigtigt talt, nej. Det morer mig ikke at være sammen med Hr. Haagen Brun. Godnat!

Dermed gik han. Fribert tænkte et Øjeblik paa at løbe efter ham for endnu en Gang at forsøge paa at overtale ham. Men han opgav det.

Det var maaske klogest at opgive det Hele. Haagen var ikke den Rette. At være Broderens Bekendt kunde næppe være nogen Anbefaling i Lydias Øjne. Denne Aften syntes i hvert Fald ikke egnet til at knytte nye Venskabsbaand.

Inde ved Billardet var der opstaaet et heftigt Skænderi. Fribert følte, at han blev syg. Han holdt det ikke ud. Han maatte bort. Han vidste, at hvis Haagen igen var grov mod ham, vilde han ikke kunne styre sig. De mange Naalestik havde virket.

Han saå efter sin Hat. Den laa i Vindueskarmen indenfor. Han tog den, satte den paa Hovedet og gik ud ad Døren.

Hvor der var svalt udenfor! Ingen Tobaksrøg og ingen Stank af Øl! Maanen skinnede fra en klar Himmel, og i Horisonten blinkede en Stjerne. Han skyndte sig af Sted.

Han var dog kun kommet nogle faa Skridt ned ad Ga-

den, da han hørte Skridt bagved og mærkede en Haand paa sin Skulder.

— Hvorhen saa hastigt? lød en stakaandet Stemme. Det var den tykke Tjener.

— Det blev varmt derinde, sagde Fribert.

— Varmt eller ikke varmt, sagde Tjeneren, De maa følge med!

— Følge med! Hvorfor?

— Det skal De straks faa at vide.

De fleste af Gæsterne var kommet udenfor. Forrest stod Haagen og Carlsen.

— Tag ham ind i Billardstuen! sagde Carlsen.

Fribert var i høj Grad overrasket over den Tone, i hvilken de talte. Først gik han frivilligt med; det irriterede ham, at den tykke Tjener fremdeles holdt ham i Armen.

— Slip mig! sagde han.

— Saa løber De jo.

— Hvad? Hvad skal det betyde?

Tjeneren gav ham et Puf ind i Stuen. Køerne laa tværs over Billardet, og Kuglerne dannede en Trekant.

— Hvad er Meningen, spurgte Fribert, der begyndte at blive vred, har jeg ikke Lov til at gaa, naar jeg vil?

— Nej, raabte Tjeneren og slog i Billardet.

— Jeg begriber ikke, sagde Fribert.

— Der er ingen Grund til at gøre mange Ophævelser med saadan en Fyr, sagde Carlsen.

— Nej, nej, raabte Buffetjomfruen.

— Det bedste vilde maaske være, om vi kaldte paa en Betjent, indskød den tykke Tjener.

— Nej, det maa De ikke gøre, raabte Haagen.

— Ikke Tale om, sagde Carlsen, den Sag rager ikke Politiet, den kan vi klare selv.

Friberts Vrede var med ét forsvundet og havde givet Plads for en Forbavselse, som han daarligt lagde Skjul paa.

— Han ser virkelig helt uskyldig ud, bemærkede Carlsen.

— Jamen, jeg så det, sagde Buffetjomfruen.

— Der kan De selv høre, sagde Carlsen henvendt til Fribert, hun så det.

— Hvad?

— Det kan ikke nytte at nægte. Frk. Hasberg har staaet ved Buffet'en og set det Hele.

— Jeg tør aflægge Ed paa det, sagde Pigen.

Hun havde forladt Skænken og var traadt frem i Stuen i det stærke Lys. Hun så skrækkindjagende ud. Hendes store sorte Haar dannede et Brus om hendes Hovede, hun lignede en Kaffer, der skulde i Krig, hendes Øjne lyste som Glasperler, og hun betragtede Fribert med en Blanding af Harm og Afsky, der røbede, at hendes Indignation var ægte. Pigens Dragt var sikkert beregnet paa, at Skænken skulde dække den nederste Halvdel, i hvert Fald var der en stærk Modsætning mellem det rødternede Silkeliv foroven og Bomuldskjolen med det blaa vaade Forklæde og de grønne Fløjsslæber forneden. Hun strakte en halvnøgen Arm frem og pegede paa Fribert med en Mine, som havde han begaaet en Forbrydelse. Dødsstille var der i Stuen, og ingen rørte sig undtagen en sort Puddelhund, der gik tværs over Gulvet.

— Hvad er det, De tør sværge paa, lille Frøken? spurgte Fribert med et Forsøg paa at anslaa en lettere Tone.

— Maa vi være fri for den Slags! sagde Carlsen med grov Stemme og traadte et Skridt nærmere.

Fribert mærkede, at han igen begyndte at blive vred.

— De maa give mig en Forklaring, sagde han.

— Lad os hellere faa Pengene! sagde Carlsen.

— Pengene, hvilke Penge?

— De Penge, De har stjålet.

Fribert følte det, som om han havde faaet et Slag i Ansigtet. Det begyndte at snurre rundt for ham, og han støt-

tede sig til Billardet. Hvad var det, at Manden talte om? Hvilke Penge havde han stjaalet? Var det Spøg eller hvad? Spøg kunde det ikke være. Alle disse Mennesker, der omgav ham, stirrede stift paa ham. Det var klart, de troede, at han havde stjaalet. Hans Blik vandrede fra Carlsen til Buffetjomfruen, fra Buffetjomfruen til Tjeneren, fra Tjeneren til de tre Slagtermestre. I alle Øjne læste han den samme Beskyldning.

— Jeg har skam ikke stjaalet, sagde Fribert med brudt Stemme.

— Skulde De ikke til at gaa før? afbrød den tykke Tjener hidsigt.

— Jo, sagde Fribert.

— De løb Deres Vej.

— Nej, jeg gjorde ikke, jeg tog min Hat og gik.

— Jamen, De glemte at betale.

Regningen! Ja, den havde han ikke husket paa før i dette Øjeblik. Beslutningen om at gaa blev taget saa hovedkulds, at han helt havde glemt sit lille Mellemværende med Tjeneren. Han følte, at han blev hed i Kinderne.

— De vilde stikke af uden at betale, sagde den Tykke. Fribert samlede sig.

— Jeg maa beklage, svarede han roligt, at jeg før forlod Restaurationen uden at tænke paa, at jeg ikke havde afgjort min Regning.

— Den Slags Forglemmelser er meget uheldige, bemærkede Carlsen og kneb det ene Øje sammen.

— Det er de, sagde Fribert, og jeg er meget ked deraf. Men paa Grund af en Forglemmelse har man ikke Lov til at slæbe mig herind og behandle mig som en Tyv.

— Saa, saa, sagde Carlsen, nu ingen Overlegenhed! Naar De bekender det ene, kan De ogsaa bekende det andet. Kom bare med de tyve Kroner!

— Hvilke tyve Kroner?

— Naa, De skal altsaa ha' det paa den Maade! Stod De ikke før med Hr. Bruns Jakke?

— Jo.

— Faldt Tegnebogen ikke ud paa Gulvet?

— Det gjorde den.

— Tog De den ikke op?

— Jo.

— Der kan De selv høre, sagde Carlsen og vendte sig triumferende om i Kresen, jeg har faaet ham til at bekende, at han tog Tegnebogen.

— Jamen, sagde Fribert, jeg lagde den tilbage i Lommen.

— Efterat De først havde listet tyve Kroner ud af den, jo Tak! sagde Carlsen.

Fribert blev rasende.

— Nu kan det være nok, raabte han, jeg vil ikke høre paa flere Fornærmelser. Sig mig, hvad jeg skylder, saa jeg kan betale og gaa.

— Saa smaat, sagde Carlsen, vi maa til Bunds i de tyve Kroner.

Fribert bed sig i Læben. Saa faldt en Tanke ham ind.

— Hvis der skal rejses Anklager, sagde han, skylder jeg i hvert Fald ikke Dem Forklaring. Pengene var ikke Deres.

— Den gaar ikke, min Kylling, sagde Carlsen, det var jo de Penge, jeg havde vundet fra Hr. Brun.

Fribert vendte sig direkte til Haagen. Han havde trukket sig lidt tilbage, stod halvt i Skygge.

— Tror De, spurgte han, at jeg har stjaalet Deres Penge?

Fribert stirrede stift paa ham; han kunde ikke fastholde Haagens Blik.

— Pigen siger det, mumlede Haagen, idet han pegede paa Buffetjomfruen.

Først nu gik Sagens Alvor op for Fribert. Han beskyld-

tes i mange Menneskers Nærværelse for at have begaaet et Tyveri. Beskyldningen var latterlig, javel, i hans Øjne. Men de andre antog den for sand. Og hvorledes skulde han bevise sin Uskyld overfor den Kendsgerning, at der manglede tyve Kroner i Haagens Tegnebog og at Buffetjomfruen for et Øjeblik siden havde set ham staa med Tegnebogen i Haanden? Hun var overbevist om, at han var Tyv. Han vidste, at han intet havde gjort; men Visheden herom gjorde ham kun forvirret. Blodet steg ham til Hovedet, det sortnede for ham, og han snappede efter Vejret. Hvorledes bevise sin Uskyld? Han havde et halvt Hundrede Kroner i Sedler paa sig. Men hvad vilde det nytte at lægge dem frem? De var snarere et Vidnesbyrd mod ham. Han bandede indvendigt det Uheld, at Klitgaard var gaaet. Vennen kunde sikkert være kommet ham til Hjælp. Naar han nu saå sig om i denne Kres, opdagede han kun fjendtlige og haanlige Blikke. Carlsen havde skudt Melonhatten helt tilbage, han stod med højt hævet Bryst og be-
tragtede ham. Buffetjomfruen var besat af helligt Raseri. De tre Slagtermestre saå paa ham med stikkende Blikke. I deres Øjne lyste Pøbelens Glæde over, at det gik en anden galt. Her var ingen Pardon, ingen Naade, ikke et Menneske, han kunde tale med og forklare, hvor latterlig den Beskyldning var, der var rejst mod ham.

Et Pust af Uhygge gik gennem Stuen. Der var stille herinde, saa stille! Flammerne fra det dobbelte Gasblus strittede rakt op i Luften, og Lyset gav Genskin i de røde italienske Glas paa Buffet'en. Friberg stod ganske alene, kunde ikke vente Støtte fra nogen. Da faldt hans Blik paa Haagen, og en ny Rædsel gennemsnede ham. Dette gav Dødsstødet til hans Forhold til Lydias Broder. Nu var enhver Forbindelse afbrudt, Haagen vilde endnu i Aften fortælle Moderen og Søsteren, at han var en Tyv!

— Hvad siger Pigen? mumlede han med en Stemme, der lød fremmed i hans eget Øre.

Det gav et Ryk i Kresen. Hans Stemmes unaturlige Klang øgede Mistanken.

— Jeg saá selv, hvorledes han løsne- de Elastikken, sagde Pigen raskt; jeg tænkte ikke straks noget ved det; men da Hr. Brun sagde, at han ikke kunde betale Carlsen, fordi hans Tegnebog var tom, og der manglede tyve Kroner, saa var den jo tydelig nok.

— Ja, den er ikke til at tage fejl af, sagde den tykke Opvarter. Han slog i Luften med Servietten, tabte den, bøjede sig og tog den med noget Besvær op igen.

Fribert stod raadvild et Øjeblik.

— Tør De paastaa, sagde han og vendte sig direkte til Pigen, at De har set mig tage Pengesedlerne ud af Tegne- bogen?

Det sitrede lidt i de smaa Rynker omkring hendes Øjne. Hun svarede uden Betænkning:

— Ja.

— Godt, sagde Fribert, saa er der intet andet at gøre end at bede Politiet komme.

— Det staar De Dem ikke ved, unge Mand, sagde Carlsen overlegent, det bliver jo blot en Brummetur til Dem og Vrøvl og Sludder og Renden-i-Retten for os andre. Stik os hellere de tyve Kroner, saa taler vi ikke mere om den Sag!

— Kald paa Betjenten! sagde Fribert.

I det samme traadte Haagen frem fra Skyggen. Han var dødbleg.

— Nej, sagde han med dirrende Stemme, det er ikke nødvendigt, vi kan selv ordne den Bagatel.

— Er det en Bagatel paa et offentligt Sted at blive be- skyldt for Tyveri? spurgte Fribert.

— Vi finder nok Udvej for de tyve Kroner, sagde Haagen med forceret Latter.

— Der er ingen Grund til at have Medlidenhed med Fyren, bemærkede den tykke Opvarter.

De tre Slagtermestre nikkede bifaldende. De fandt

sikkert, at først naar alle kom paa Stationen, havde det interessante Drama faaet sin rigtige Afslutning.

— Hvis ikke andre vil hente en Betjent, sagde Fribert forbitret, saa vil jeg selv.

Han vendte sig om. Til sin Overraskelse kom han til at staa Ansigt til Ansigt med Abel.

— Nej, sagde Abel, der lige var traadt ind ad Døren, der skal ikke kaldes paa Politi.

— Hvorfor ikke?

— Fordi det Hele beror paa en Misforstaaelse.

— En Misforstaaelse?

— Ja. Hr. Haagen Brun troede, at han havde lagt de tyve Kroner i sin Tegnebog, inden han gik hjemmefra, men han glemte dem paa Skrivebordet. Der fandt jeg dem.

Abel halede to Tikronesedler op af Lommen.

— Værsgo, Hr. Carlsen, sagde han, dér er Deres Penge.

— Tak! sagde Carlsen og stak med en flot Bevægelse Sedlerne ned i Vestelommen, saa er den Affære forbi. Med et Nik til Fribert tilføjede han: Jeg beder Herren undskylde.

Den tykke Tjener kløede sig i Nakken, de tre Slagtermestre trak udenfor, og Haagen blev helt borte i Skyggen. Kun Buffetjomfruen stod midt paa Gulvet. Hun stirrede med et fjoget Udtryk paa Abel.

Fribert aandede lettet. Hans gamle Sikkerhed var vendt tilbage.

— Helt afsluttet er Affæren nu ikke, sagde han, Frøkenen har jo set mig tage Pengene ud af Tegnebogen.

Pigen stirrede forundret, næsten krænket paa ham.

— Jeg saå Dem i hvert Fald staa og pille ved Sedlerne, sagde hun.

— Det er mig ubegribeligt, sagde han, at jeg kunde pille ved nogle Sedler, da Tegnebogen var tom.

— Stod De ikke med den aabne Tegnebog? spurgte hun.

— Jo, sagde Fribert, men . . .

— Lad os ikke strides, afbrød Abel.

Fribert trak paa Skuldrene og tav.

— Tak, kære Ven, sagde Haagen til Abel, det var heldigt, at De klarede den Misforstaaelse for mig. Dem, Hr., sagde han henvendt til Fribert, Dem maa jeg . . .

Fribert hørte ikke, hvad han sagde. Han havde vendt sig mod den tykke Tjener, der stod i livlig Samtale med Pigen. »Jeg saå det ved den levende Gud,« hørte han hende sige.

— Maa jeg betale! sagde han.

Den Tykke noterede.

— Det Hele?

— Ja, sagde Fribert, alt undtagen Billardet.

Tjeneren strøg dybt bukkende Pengene i Lommen.

— Modtag ogsaa min Tak, Hr. Abel, sagde Fribert, for Deres betimelige Mellemkomst!

— Vi er desværre ikke helt over denne Sag endnu, sagde Abel saa dæmpet, at ingen anden end Fribert kunde høre det, Haagen har nemlig ikke glemt Pengene hjemme, det var et Paaskud, de tyve Kroner var mine egne.

Fribert blev igen bleg.

— Saa tror De alligevel, at jeg er en Tyv? hviskede han hæst.

— Nej, nej, Hr. Fribert, det tror jeg ikke.

— Hvad Forklaring har De?

— Endnu kan jeg ikke forklare mig, hvorledes det er gaaet til, jeg har blot en Anelse. Det skal ikke vare længe, før Sammenhængen bliver oplyst.

— Det vil jeg haabe, sagde Fribert rasende, ikke et Øjeblik længere vil jeg have den Mistanke siddende paa mig.

— Blot De er rolig, sagde Abel, faar vi nok Besked. Men her kan vi ikke tale sammen. Jeg foreslaar, at vi gaar op til Haagen.

Dette Forslag kom Fribert som en Overraskelse og

fremkaldte modstridende Følelser i hans Sind. Med et Slag stod han overfor det Maal, han foreløbig havde sat sig. At komme op til Haagen var det samme som at faa Foden indenfor i Lydias Hus. Men han kunde ikke sige Ja.

— Jeg gaar ikke op til Hr. Brun, stammede han.

— Hvorfor?

— For faa Minutter siden beskyldte han mig for at have stjaalet Penge af hans Lomme. Jeg kan ikke være hans Gæst.

— Ja men, han gør Dem en Undskyldning.

Haagen kom til.

— Jeg beder Dem undskylde min Mistanke, mumlede han.

— Saa gaar vi op til dig, sagde Abel.

— Kan vi ikke vente til i Morgen? spurgte Haagen, jeg har faaet Smerter af den nederdrægtige Snaps.

— Nej, sagde Abel strengt, det maa være nu med det samme.

— Er Kurt der? spurgte Haagen.

— Han gik med mig.

— Godt! sagde Haagen, lad os saa komme af Sted; De maa love mig, at Moder ikke bliver rodet ind i dette.

— Det afhænger af dig selv, sagde Abel.

Dermed forlod de Restaurationen fulgte til Dørs af Tjeneren, der atter var faldet tilbage i sit dagligdags Væsen.

Paa Trappegangen var der intet Lys, fordi det var Sommer. Entréen var ogsaa mørk som en Kælder. Med noget Besvær tændte Haagen et Gasblus.

Det første Fribert fik Øje paa, var Lydias Jaket og hendes hvide Kniplingstørklæde, der hang paa Knagerækken. Hans Hjerte bankede.

— Moder og Lydia er gaaet i Seng, sagde Haagen.

— Jeg foreslaar, sagde Abel, at vi beder Hr. Fribert vente et Øjeblik paa os i dit Værelse. Jeg vil gerne først tale med dig i Enrum.

— Værs'go! sagde Haagen.

Han smækkede Døren op til et ret rummeligt Værelse, der vendte ud mod Gaarden, og tændte Gassen.

Et Øjeblik efter var Fribert alene.

Han lod Blikket glide rundt i Værelset. Det var ganske net udstyret paa Ungkarlemaner; det sagde ikke meget om sin Beboer. Det ene Hjørne var optaget af en engelsk Seng, over hvilken der var ophængt en Del Billeder forestillende kendte Skuespillerinder. En Reol stod i et andet Hjørne med Bøger af Zola, Kipling og Johannes V. Jensen. Udstyret bestod i øvrigt af et lille Skrivebord, et Spinet og en bred lav Divan.

Følelsen af at være i Lydias Nærhed fyldte Fribert med Lykke. Her havde hun sikkert tilbragt adskillige Timer, hun havde spillet paa det lille Spinet, hun havde hvilet paa Divanen, hendes friske Latter havde lydt i denne Stue. Klitgaard sagde, at hendes Værelse vendte ud mod Gaarden. Det var sagtens Naboværelset til dette. Hun kunde ikke være ret langt borte, maaske laa hun og sov lige bag Væggen.

Hans Kærlighed blussede i dette Øjeblik op med en Styrke, der næsten tog Magten fra ham. Den hele Dag havde saa mange fremmedartede Indtryk væltet sig ind paa ham, at han ikke havde faaet Tid til at være alene med sine Tanker. Han gik hen til Vinduet.

Det syntes at være noget, inden Abel og Haagen blev færdige. Han stirrede ned i Gaarden, der laa som et mørkt Hul under ham. Skinnet fra en Lampe straaledede ud af Sidebygningen kun nogle faa Alen fra, hvor han stod. Vinduet derovre var aabent, Gardinet var trukket for; de mødtes ikke helt, Lyset straaledede frem af en aflang Sprække. En Tanke slog pludseligt ned i ham. Det maatte være Lydias Værelse. Hans Hjerter bankede voldsomt. Jo, rigtigt, nu hørte han hende nynne Refrænet af Landsbyigen — det var de samme Toner som i Teatret.

Uvilkaarligt havde han trukket sig et Stykke tilbage. Han vilde ikke belure Lydia. Nu hørte han, at hun gik omkring i Værelset. Hun var ved at klæde sig af. Paa Skyggen, der før tegnede sig mod Gardinet, havde han set, at hendes Haar var udsлагent. Blodet hamrede bag hans Tindinger, og det forekom ham, at en usynlig Haand atter trak ham hen mod Vinduet. Skjult bag Gardinet kunde han nyde Synet af hende, nu sad hun sikkert foran Spejlet og ordnede sit Haar, nu slog hun Sengens Tæppe til Side — taabeligt at han ikke benyttede denne Lejlighed! — Sveddraaberne løb ned over hans Pande, her var varmt som i en Stegeovn, Lyset flakkede for hans Øjne; han sad urørlig paa Divanen, han kunde ikke. Hans Kærlighed til Lydia var ren. At komme bag paa hende var Helligbrøde. Han harmedes paa sig selv over, at han overhovedet havde kunnet faa en saadan Tanke.

Da Haagen og Abel kom ind, fandt de ham siddende paa Kanten af Divanen. Haagen kom først. Det var let at se, at den unge Mand var bevæget, hans Ansigt var rødt, han havde vistnok grædt. Han styrtede tværs over Gulvet hen til Fribert, og endnu inden Abel havde faaet lukket Døren, raabte han:

— Tilgiv mig, tilgiv!

Fribert rejste sig overrasket.

— Kan De tilgive mig? spurgte Haagen og greb hans Haand.

Fribert svarede ikke. Den unge Mands Forvirring smittede ham.

— Jeg har begaaet noget nederdrægtigt, fortsatte Haagen stakaandet, men jeg mente ikke noget Ondt, jeg forsikrer Dem. Jeg har forklaret Abel, at det Hele skete mod min Vilje, jeg tænkte ikke paa, at det kunde faa et saadant Udfald — det var ogsaa den dumme Piges Skyld! Det ene Ord tog det andet, forstaar De, og jeg sad fast som en Mus i en Ildtang. Jeg er overbevist om, at De føler, at det ikke

kunde falde mig ind for Alvor at stemple Dem som Tyv, ikke sandt? De har ikke et Øjeblik troet, at jeg kunde mene det alvorligt! De Minutter i Restaurationen var s'gu ikke morsomme for mig, da den skrupfjollede Pige stod og sagde, at De havde taget Pengene ud af Tegnebogen. Jeg vidste jo, at det var Løgn; hvorledes skulde jeg stoppe hendes Mund? Og Carlsen var helt ude af sig selv! Han havde faaet den fortvivlede Tanke, at De var en Tyv! Hvad skulde jeg gøre? Hvorledes frelse Dem? Og saa talte dette Trommehovede af en Opvarter om at hente Politiet! Aa, det løb koldt ned ad Ryggen paa mig i det Øjeblik! Jeg er glad ved at give Dem denne Forklaring, Hr. Fri- bert, jeg maatte give den; det var forfærdeligt svært, jeg havde jo Uret fra Begyndelsen, jeg har ikke talt Sandhed, jeg har været bange som en Hare. Men nu siger jeg Sandheden, nu forstaar De, hvorledes det er gaaet til . . . det Hele!

Fribert stod forbløffet. Haagens Væsen var ikke til at kende. Den overlegne opblæste Maske var lagt bort, han talte næsten som en Skoledreng, der bekender sine Synder.

— Det var et Uheld, fortsatte Haagen, der er Skyld i Ulykken. Sagen fik pludselig en nederdrægtig Vending. Hvad skulde jeg gøre? At tage Dem i Forsvar vilde jo være det samme som at udlevere mig selv til Carlsen. Ikke sandt? Da var det, at Abel kom. Aa, hvor jeg blev glad, da jeg saá ham! Han forstod straks, han frelst mig, Tak, Abel!

Haagen løb hen til Abel og omfavnede ham. Saa kom han tilbage.

— De tilgiver, Hr. Fribert. De maa ikke sige Nej, ellers faar jeg Hundesygge Resten af mit Liv! De er et godt Menneske. Det ser man straks paa Dem. Ikke sandt, kære Ven, De forstaar mig?

— Ærlig talt, sagde Fribert, jeg forstaar ikke ret meget af, hvad De siger, og slet ikke, hvad det er, jeg skal tilgive.

— Lad hellere mig, sagde Abel og afbrød Haagen. Sagen er, at da vor Ven begyndte Spillet, havde han ingen Penge paa sig. Da Carlsen saa paa en Gang forlangte Opgørelse og han ikke kunde betale, tyede han til den Nødløgn, at tyve Kroner manglede i hans Tegnebog. Ikke saa snart havde han sagt dette, før Buffetjomfruen paastod, at hun havde set Dem stjæle Pengene. Dette bragte Carlsen i Harnisk, og da De i det samme forlod Beværtningen, troede Kelneren, at De ogsaa vilde snyde ham. Derfor kom det til den store Scene, og havde jeg ikke halvvejs gættet, hvorledes det Hele var gaaet til, er der ingen, der véd, hvorledes den Historie var endt.

— Ja, sagde Haagen, Abel er storartet. Jeg kender ingen, der som han kan ordne en Affære. Vær sikker paa, det er ikke første Gang, han har hjulpet mig. Men sig nu, er De stadig ond i Kødet?

— Nej, nej, sagde Fribert, lad os ikke tale mere om den Sag.

— Tak, sagde Haagen i overstrømmende Glæde, jeg skal huske Dem det altid. Jeg er »altid parat til Gentjeneste«, som det hedder i Deres forbandede Forretningssprog. Glem ikke det! Der er vel ikke noget, jeg kan gøre?

Fribert tøvede et Øjeblik.

— Jo, sagde han omsider, De kunde gøre mig en stor Tjeneste.

— Bravo! sagde Haagen, det er?

— At forestille mig for Deres Søster.

— Ikke andet! Hvornaar? Nu med det samme? Hun er gaaet i Seng; jeg kan vække hende.

— Vor Herre bevar's! udbød Abel.

— Næ, sagde Fribert med et Smil, det er tidsnok i Morgen.

— Det skal være mig en Fornøjelse, sagde Haagen. Kom herop og drik Te med os! Lad os sige Klokken tre. Saa skal jeg ogsaa præsentere Dem for min Moder.

— Fru Brun vil jeg meget gerne hilse paa, sagde Fri-
bert.

Endnu sad de en Tid og sagde hinanden Behageligheder.
Det blev sent, inden Fribert kom af Sted.

— Jeg er Dem evigt taknemmelig, raabte Haagen ned
ad Trappen efter ham, De er et Pokkers behageligt Men-
neske. Saa ses vi altsaa i Morgen!

Fribert skyndte sig hjemefter. Han var saa let om
Hjertet, at han knapt ænsede Trætheden.

VIII.

Da Fribert vaagnede, sad Emanuel paa Stolen ved Siden af hans Seng.

— Du her! sagde Fribert, idet han overrasket gned sine Øjne.

— Jeg har vel ikke vækket dig? spurgte Drengen.

— Hvor mange er Klokken?

— Halv ni.

— Saa er det paa Tide, at jeg kommer op, sagde Fribert. Hvad vil du?

Ved dette Spørgsmaal blev Emanuel lidt forvirret. Han stammede:

— Jeg syntes, det var saa længe siden, jeg havde set dig, og i Dag havde jeg Maanedsslov, saa stak jeg herop.

— Kender dine Forældre noget til det?

— Nej, du maa endelig ikke sige det til Fader, han har forbudt mig at besøge dig.

— Véd din Søster noget?

— Gudrun! Nej!

— De har nok fortalt dig, sagde Fribert og rejste sig, at jeg ikke længere er forlovet med Gudrun, og at mit Forhold til din Familie derfor er et andet.

— Ja, sagde Drengen, de taler ikke om andet hjemme.

— Naar Sagen er saaledes, er det vist bedst, at du ikke kommer mere.

— Jeg maa nok faa Lov til at komme en Gang imellem,

bad han. Det Vrøvl holder vi os udenfor, ikke sandt, vi er vel Mænd!

Fribert kunde ikke undertrykke et Smil. Den Dreng holdt han af. Ofte besøgte Emanuel ham Søndag Morgen, og de havde flere Hemmeligheder sammen, bl. a. den, at Fribert paa særlige Højtidsdage trakterede med et Glas svensk Banko og en Cigaret. Det kunde ogsaa godt falde dem ind Søndag Eftermiddag at fiske Hundestejler sammen i Graven ved Kristianshavns Vold. En Gang, da Emanuel med sin Slangebøsse var kommet til at slaa en stor og kostbar Drivhusrude ind, tog Fribert Skylden paa sig. Denne Opofrelse glemte Drengen ikke.

— En Gang imellem kan du jo nok faa Lov til at komme, Emanuel, men du maa ikke sladre hjemme.

— Er du tosset!

— Hvorledes gaar det med Gudrun, kommer hun snart igen paa Kontoret?

— Hun har det bedre; jeg tror nok, hun skal derind paa Mandag.

— Er der ellers noget nyt hjemme?

— Ikke andet, end at der ikke er til at være. Gudrun siger ikke et Muk, og Fader og Moder taler ikke om andet end Forlovelsen. I Gaar ved Middagsbordet skældte Fader dig ud, jeg tog dig i Forsvar.

— Hvad skete der saa?

Emanuel rødmede og vidste ikke, hvad han skulde svare.

— Jeg blev sat udenfor, sagde han.

— Tak, Emanuel! sagde Fribert og rakte ham Haanden.

Medens Fribert klædte sig paa og gjorde Toilette, anbragte Drengen sig i en Lænestol ved Vinduet.

— Den Dragt, du har dér, er ikke videre elegant, sagde han pludseligt.

Drengen havde Ret. Sollyset faldt ind paa Friberts blaa Jakke og afslørede ubarmhertigt, at den baade var

gammel og slidt. Han havde gaaet med den længe, hvor længe kunde han ikke huske.

— Den trænger til at blive afløst, sagde Emanuel.

— Ja, sagde Fribert, endnu i Formiddag maa vi ud og købe et andet Sæt. Du kan gaa med og hjælpe mig at vælge.

— Det skal blive morsomt, sagde Emanuel.

Da Fribert var klædt paa, gik de ind og drak Kaffe.

— I Dag ser De meget bedre ud, Hr. Fribert, sagde Fru Perlman, De er kommet Dem svært.

— Saa, sagde han, jeg vilde ellers have bedt Dem om at telefonere til Kontoret og sige, at jeg ikke var rigtig rask!

— Gud! sagde hun, det er da forhaabentligt ikke noget slemt.

— Næ, sagde han, naar jeg blot holder mig i Ro i Dag, saa bliver det nok bedre.

— Vil De ligge? spurgte hun.

— Nej, sagde han, jeg tror, at jeg vil gaa ud og faa lidt frisk Luft. Det behøver De ikke at sige, naar De telefonerer.

— Bevar's, sagde Fru Perlman, man er da ikke født i Gaar.

Derefter forlod Fribert og Emanuel Pensionatet. Først aflagde de Besøg hos en Konditor, hvor Drengen fik to Napoleonskager. Saa gik de ind i en Herreekviperingshandel. Fribert skulde købe en Skjorte; forinden han forlod Butikken, havde han faaet et halvt Dusin og desuden Flipper, Slips, silkeforede Handsker, en Stok med Sølvbeslag, et Bælte af blaat Silke, en Urkæde af Læder og to Par gulbrune amerikanske Sko. Han spurgte Herreekviperingshandleren, hvor der boede en god Skrædder.

— Skal det være den fineste?

— Ja.

— Der er to: en, hvor Hoffet faar syet, med ret moderate Priser, og en anden for Adelen, den dyreste.

— Hos hvem sidder Tøjet bedst?

— Ubetinget hos den adelige.

— Saa giv mig hans Adresse!

Paa Vejen til Skrædderen gik Fribert ind i Sparekassen og hævdede, hvad der stod paa hans Bog. Summen beløb sig til omtrent tusind Kroner og udgjorde, hvad han i Aarenes Løb havde sparet sammen af sin Løn.

Det var et meget fint Skrædderi, han var blevet henvist til, det var næsten ikke til at finde. Forretningen laa paa en Førstesal, og ud mod Gaden var der intet Skilt. Døren var heller ikke aaben som i andre Forretninger. Den Besøgende ringede paa, og en Tjener lukkede op.

— Jeg vilde gerne have et Sæt Tøj, sagde Fribert.

— Nu skal jeg kalde paa Direktøren, sagde Tjeneren.

Han førte Fribert og Emanuel ind i en lys Sal med talrige Spejle og en Række Borde, hvor der laa Stabler af Tøj-ruller.

Emanuel saå sig forundret om.

— Det er vist et dyrt Sted, hviskede han.

— Billigt er det næppe, sagde Fribert, men det er det bedste.

Direktøren viste sig. Det var en alvorligt udseende midaldrende Herre, klædt i en ulastelig Diplomatrakke. Han modtog Fribert med overbærende Høflighed.

— De ønsker et lyst Jakkesæt, sagde han. Det er lidt sent paa Sæsonen; ved et Tilfælde har jeg faaet en ny Model hjem. Den hænger paa Figuren. Vil De behage at prøve!

Han ringede paa Tjeneren, forlod selv Salen og kom først ind igen fem Minutter senere, da Fribert var omklædt. Han gik nogle Gange omkring ham med et kritisk Blik.

— Synes De om Snittet? spurgte han.

— Ja, sagde Fribert, jeg synes aldrig, jeg har haft Tøj, der har siddet saa godt. Hvor meget koster dette Sæt?

— Det Sæt er ikke til Salg, det er et Modelsæt. Men jeg kan sy Dem et andet paa otte Dage for 140 Kroner.

— Otte Dage! Jeg skal bruge Tøjet i Eftermiddag Klokken tre.

Skrædderen smilede medlidende.

— Vi fører ikke færdigsyet Tøj, sagde han.

— De maa sælge mig det, sagde Fribert, det klæder mig jo udmærket, De kan selv bestemme Prisen.

— Hvis det er Dem meget om at gøre, skal jeg overlade Dem Sættet for 250 Kroner, sagde Skrædderen. Det er en Tjeneste.

— Tak, sagde Fribert, saa er Tøjet mit. Jeg skal ogsaa have en let Sommerfrakke.

— Til i Eftermiddag?

— Ja.

— De kan maaske bruge en af disse?

Han slog et Gardin til Side, og paa en Række Knager hang Sommerfrakker i forskellige Stoffer og Størrelser.

I det samme gik Døren op, og Kurt traadte ind.

Fribert foer sammen. Det var ham ubehageligt, at Kurt skulde se ham ude en Dag, hvor han var sygemeldt, og at de skulde mødes hos en Modeskrædder.

Han tilkastede Brenges Søn et mørkt Blik. Den unge Mand syntes ikke at bemærke det. Smilende gik han frem og greb Friberts Haand uden at se til den Side, hvor Direktøren stod.

— Goddag, Goddag, Hr. Fribert, sagde han, det var da morsomt at træffe Dem!

— De bliver sikkert forundret over at se mig her, sagde Fribert.

— Aldeles ikke! De er oppe for at bestille Dem noget Tøj?

— Ja, sagde Fribert, jeg har de sidste Dage været træt. Jeg har ikke kunnet arbejde saa meget som ellers, og den

Mission, jeg i Aftes udførte for Deres Fader, var heller ikke saa let. Jeg befandt mig ikke vel og har derfor taget mig en Fridag.

— Overmaade fornuftigt! Hvad er det, De søger? Skal De have en ny Overfrakke? Goddag, Larsen!

Først nu fik han Øje paa Skrædderen, der stod dybt bukkende.

— Jeg skal have en let Sommerfrakke, sagde Fribert.

— Saa maa De tillade mig at hjælpe Dem med at finde en, der passer, sagde Kurt. Ikke de der, Larsen, ikke disse gamle Frakker! Lad os faa de sidste Modeller frem, dem De har inde paa Kontoret!

Skrædderen sprang af Sted og kom tilbage med fire— fem Frakker over Armen. Hans Tone var nu en anden.

En lysebrun Frakke med tyndt Silkefoer passede udmærket.

— Hvor meget? spurgte Fribert.

— 250 Kroner, sagde Skrædderen.

— Næ, véd De hvad, afbrød Kurt, det er en uforskammet Pris. Saa meget betaler Hr. Fribert ikke.

— Jo, sagde Fribert, 250 Kroner er ikke for meget.

— Jeg vil ikke tillade, at De betaler mere end 200. Hr. Larsen! Vi siger 200?

Skrædderen turde ikke gøre Indvendinger.

— Vil De beholde Tøjet paa med det samme? spurgte han.

— Ja, lad mig det, sagde Fribert.

Han tømte Lommerne i det gamle Sæt og stoppede Sagerne til sig. Blandt disse var ogsaa Brenges Revolver.

— Hvabeha'r, sagde Kurt, gaar De med Skydevaaben?

— Ja, sagde Fribert, Deres Fader har selv foræret mig den Revolver.

— De er en farlig Mand, sagde Kurt smilende, Dem skal man vistnok tage sig i Agt for.

Af Tegnebogen tog Fribert 450 Kroner og rakte dem til Skrædderen.

— Det kan jeg lide, sagde Kurt, kontant Betaling, det er ogsaa mit Princip — naar jeg har Penge.

Skrædderen lo høfligt.

— Var der noget særligt, Hr. Brenge ønskede? spurgte han.

— Næ, sagde han, jeg kom tilfældigt drivende forbi. Jeg var ude paa min sædvanlige Morgentur for at samle Appetit til Frokosten. Og saa faldt jeg indenfor for at drille Dem lidt, Larsen, og for muligvis at træffe en eller anden, som jeg kunde tage med hjem. Hr. Fribert, De vil sikkert gøre mig den Fornøjelse at spise en lille beskeden Frokost hos mig? I Gaar Aftes var De forhindret i at modtage min Faders Indbydelse. Min kan De ikke unddrage Dem.

Dette kom Fribert overraskende.

— Mange Tak, sagde han, jeg kan ikke.

— Snak, sagde Kurt, hvorfor?

— Nej, sagde Fribert, jeg har selv Gæster, jeg maa sørge for den unge Mand.

— Ham tager vi med, sagde Kurt.

— Nej, sagde Emanuel, jeg skal hjem.

— Saa har De altsaa ingen Undskyldning!

Fribert vidste knapt, hvad han skulde sige. Kurt havde overrumplet ham. Men hvorfor ikke? Hvis han bar sig behændigt ad, kunde et saadant Besøg blive til hans Fordel, han kunde faa et og andet at vide om Lydia, han kunde udforske Kurts Hensigter! Der var mange plagsomme Spørgsmaal, han brændte efter at faa besvaret.

— Tak, sagde han, saa skal det være mig en Fornøjelse; De maa love mig intet at sige til Chefen.

Paa Gaden anraabte Kurt en Bil.

— Lad os køre, sagde han, det er ved at blive varmt. Bilen standsede ved et af de store nye Huse i Nær-

heden af Havnen. Kurt boede paa fjerde Sal. Inden de gik op, tog de Afsked med Emanuel. Fribert gav ham en Krone, og Drengen forsvandt vinkende med Kasketten.

— Jeg kommer snart igen, raabte han.

Gennem Hussys Beskrivelse af Lejligheden var Fribert forberedt paa, at den ikke hørte til de sædvanlige. Alt, hvad Schweizeren havde talt om, var der: Spisestuen med de røde engelske Herregaardspaneler og Chippendale-Møblerne, den franske Salon med Flyglet og det orientalsk udstyrede Rygeværelse. Et Gode ved Lejligheden havde Hussy glemt: Udsigten. Traadte man fra Salonen ud paa den lille Stenbalkon, havde man et herligt Vue over Kanalerne, Kristianshavn og Amager. Lige nedenunder laa Fiske- og Pæreskuder paa Rad, paa den anden Side Havnen saas Strandgades gamle irgrønne Palæer, og mellem Bolværkerne strømmede og perlede det friske blaa Vand.

— Pæn Udsigt, ikke sandt? sagde Kurt, hvis De intet har derimod, beder jeg Petrof servere Frokosten paa Balkonen.

Efter alt at dømme havde Kurt haft Gæster den foregaaende Nat. Paa Bordet stod endnu brugte Tallerkener og halvtomme Flasker.

— Jeg havde et Par Damer heroppe fra Apollosalen i Aftes, sagde Kurt forklarende, De kender dem maaske af Omtale, Sisters Allen. Henrivende smaa Tingester, men frygtelig vilde! Kan De tænke Dem, hvad en af dem fandt paa? Hun borede med sin Gaffel Hul i alle mine Puder og pillede Dunene ud. Var det ikke besynderligt? Resterne ligger endnu derhenne i Hjørnet. Helt galt blev det, da de Små gav sig til at drille Mr. James Dun.

— Hvem er han?

— Gud, kender De ikke Dun! Det er jo den stærke Mand i »Venus«. Han kan vælte en Tyr. Tro De mig, jeg begyndte at blive betænkelig, da han Klokken tre i

Morges for Alvor blev vred. Han er jaloux af sig, han mener, at han har Krav paa begge Søstrene. Dette finder jeg nu ikke passende, og jeg var saa uforsigtig at sige ham det. Det var lige ved at gaa ud over Møblerne. Men Gud være lovet fik jeg ham god igen ved Hjælp af en fin gammel Whisky, som jeg har i Reserve til den Slags Lejligheder. De undskylder mig et Øjeblik! Jeg skal ud og tale med Petrof.

Paa den Maade havde Kurt tilbragt sin Nat! Han havde siddet til Klokken elleve hos Lydia og drukket Te sammen med hende og hendes Moder. Lige derfra var han taget hen til Apollosalen for at hente de to tvivlsomme Damer, og i Selskab med dem og den stærke Mand havde han fejret Orgier Resten af Natten. Værelserne bar Spor af, at det var gaaet livligt til. Paa Tæpperne laa Cigaraske og Cigaretstumper, Vinpropper og Frugtskaller blandet med Pudernes Indmad. Lysene paa Flygelet var brændt ned, og Tangenterne var plettede med Stearin. Fribert følte Harmen blusse op i sig.

Udenfor hørtes Støj og Skænderi. Et Øjeblik efter kom Kurt hurtigt ind.

— Jeg maatte give Petrof en Kindhest, sagde han, fordi han endnu ikke har faaet Lejligheden i Orden.

— Finder han sig i det?

— Han er Russer og er ikke vant til andet. Fik han ikke Prygl, vilde han savne det. Han er en flink Tjener; han har ulykkeligvis faaet Smag for det danske Brændevin, og da han har Kræfter som en Isbjørn, er han ikke altid god at tumle.

Afstraffelsen syntes ikke at have ødelagt Petrofs Humør. I hvert Fald fik han hurtigt dækket Bord paa Balkonen.

— Nu maa De tage til Takke med en tarvelig Frokost, sagde Kurt. Vi begynder med Zakouska — særlig anbefaler jeg Dem Kaviaren, der sendes direkte til mig fra

Nischnij-Novgorod. Dertil tager vi et lille Glas Vodka. Bag-
 efter faar vi en Portion Chi, en Bedekølle og lidt Frugt.
 Det er det Hele. Rap dig, Petrof!

De tog Plads, og Kurt skænkede op i Krystalglassene.

— Skaal, sagde han, idet han løftede det lille, gule Glas,
 skal vi drikke for h e n d e.

Det gav et Sæt i Fribert.

— Hvilken hende?

— Deres hende.

— Hvem er min hende?

Kurt brød ud i høj Latter.

— Det ved De virkelig bedst selv, sagde han. Jeg
 kan tælle og lægge sammen, selv om jeg ikke er nogen
 Mester i Bogholderi. De har lige hævet Deres For-
 lovelse. Det maa have sin Aarsag. Jeg tænker, at kun
 de Færreste hæver en Forlovelse, hvis de ikke har en anden
 i Baghaanden. Det har De. Til Lykke, gamle Mand! Hen-
 des Skaal!

— Godt! sagde Fribert. Han stirrede stift paa sin
 Vært og tømte Glasset.

— For Guds Skyld, sagde Kurt, tag ikke alt, hvad jeg
 siger, for Alvor! Vi Danske er saa massive, vi har meget
 at lære af Russerne. Derovre betragter man Livet lettere,
 mindre højtideligt. Her tør man jo næsten ikke tillade sig
 en lille Spøgefuldhed af Frygt for at blive misforstaaet. Og
 saa er den danske Moral saa plettet. Parolen er: alt er
 tilladt, blot du tier stille med det. I Rusland morer Folk
 sig aabenlyst, og ingen faar ondt i den Anledning. Man
 tager det overhovedet ikke saa nøje; man ser stort paa
 Tingene. Jeg befandt mig vel i Rusland. De kan næppe
 gætte Grunden til, at jeg tog hjem?

— Nej, sagde Fribert.

— Lov mig ikke at smile, det lyder saa sentimentalt.
 Det var Længslen efter den danske Kvinde! Jeg kunde
 simpelthen ikke undvære hende. De, der altid har levet

her i Landet, vil knapt kunne forstaa, hvor man kan komme til at savne hende. Russerinderne har jeg ærlig talt aldrig brudt mig om. De er haarde og kolde, det rene Marmor. Jeg skal indrømme, at vore Kvinder ogsaa har deres Skavanker, de er for letsindige. Jeg vil gerne møde lidt Modstand, naar jeg skal erobre en Dame. Men Kjøbenhavnerinden har Lidenskab, hun er naturlig og fri, hun er klog og underholdende; man bliver ikke straks træt af hende. Og saa er der et Ord, der hedder: man løber ikke bort fra sit Blod! Med Russerinderne var det mig ikke muligt at komme til en hjertelig Forstaaelse. Nogle af dem skulde behandles ligesom Petrof; men man bliver i Længden træt af at give Pigebørn Bank. Saa var der en anden Type, man kun kunde nærme sig næsegrus og bugtende sig paa Maven. Det bliver i Aarenes Løb kedsommeligt. Saa foretrækker jeg skam de danske Piger, ja, De maa tro mig; medens jeg var derovre, gik der ikke en Nat, hvor jeg ikke længtes hjem.

Fribert stirrede forbavset paa Kurt. Det stod ham pludseligt klart, at han for ingen Pris burde have modtaget denne Indbydelse. Kurt syntes ikke at bemærke det uheldige Indtryk, han gjorde. Han fortsatte uforstyrret:

— Sagen er, at de danske Kvinder har Sjæl. Tag f. Eks. den lille Skuespillerinde Frk. Lydia Brun, som De forleden saå mig sammen med. Hun er typisk. Hun besidder den danske Piges gode Egenskaber og ogsaa enkelte af de daarlige. De vil indrømme mig, at den unge Dame har en umiddelbar Charme, der virker lokkende og æggende. Man behøver blot at se hende for at finde hende yndig. Hvoraf kommer dette? Jeg har kendt adskillige Damer, deriblandt ogsaa Russerinder, hvis Træk var mere regelmæssigt skønne, jeg har set unge Piger, hvis Øjne var mere glimrende. Derimod skal jeg indrømme, at jeg aldrig har set en Kvinde med et saa henrivende Smil. Men det er nu alligevel ikke Smilet, der gør Udslaget. Det afgørende er, at Lydia er et Menneske.

Unge danske Piger er Mennesker. Derved bliver Fornøjelsen ved at kende dem tusindfold større. Vore unge Piger kan ikke købes for Penge; de maa vindes. Jeg indrømmer, at det er let at vinde dem, jeg nævnte før, at jeg fandt det altfor let; men de skal vindes med andre Midler end med Penge. Den største Millionær kunde ikke erobre en ung dansk Pige, hvis han ikke samtidig formaaede at fremkalde en Følelse hos hende. Ofte er denne Følelse latterlig let vakt og som Regel beror den paa en Illusion. Men Pigerne vil elske, og de vil, hvad der næsten er lige saa vigtigt, føle sig genelskede. Det er en Forestilling, der kun delvis kendes i andre Lande. Marie Antoinette solgte sin Ære for et Diamanthalsbaand. Gaver af den Art vil ikke gøre Indtryk paa den unge danske Pige, hvis ikke de ledsages af Ordene, jeg elsker dig. Dette maa vor Don Juan erindre. Han kan ikke vinde Kvinder ved Gaver eller Tapperhed og Kløgt, ikke en Gang ved Skønhed og Venlighed. Er han blot en lille Smule forelsket, eller er han saa meget Skuespiller, at han formaar at fremhykle denne Følelse, da lykkes hans Intrige — hvis han passer paa! For han maa hele Tiden erindre, at den danske Kvindes Mistanke er let vakt. Hun opfatter selv en ringe Dissonans i hans Forsikringer, og opdager hun, at han har løjet, faar han ikke let hendes Tilgivelse. Men lykkes det ham at erobre hende, skænker hun ham alt. Det er dette, der straks giver sig til Kende i hendes Udseende og i hendes Væsen, det er derpaa, at hendes Charme beror. Derfor er det værd at dyrke Kvinderne her i Landet. De er i Danmark Poesien levendegjort, haandgribelig, lad Landet ellers være nok saa flat og kedeligt, den har vi altid tilbage, og den kan vi nyde.

— De mener vel, at De har Ret til at nyde! sagde Fribert hæst.

— De spørger i en streng Tone, sagde Kurt, som vilde De sige, at jeg ingen Ret har. De tager fejl. Alle

Mennesker har Ret til at nyde og lever for at nyde, blot er den Maade, hvorpaa Nydelsestrangen tilfredsstilles, forskellig. Visse Folk, som De og min Fader, finder Livets Glæde i at sidde paa Kontor og bakse med Kontokuranter og Børsafregninger. De nyder hver Dag fra ti til seks. Andre har Trang til et ærbart Familieliv, de bliver Familie-fædre. Atter andre har deres Nydelse af at skælde ud og rive ned, de bliver Socialistagitatorer og Journalister. Min Nydelse er Selskab med smukke Damer. Det er den eneste virkelige Fornøjelse, jeg kender, og den har jeg samme Ret til som andre til deres.

— Den Form for Fornøjelse er ikke Nydelse!

— Jeg sporer en foragtelig Klang i Deres Stemme, der gør mig ondt. De glemmer, at jeg ikke kan omskabe mig selv efter Deres Hoved. Der har altid været Mennesker, for hvem en æstetisk Livsanskuelse var nok, altsaa Mennesker, der fandt deres Paradis her paa Jorden. Disse Mennesker skal naturligvis ikke have frit Spil. De letsindige bør lade de ærbare i Fred; men det samme gælder omvendt. Jeg vil alvorligt bede mig fritaget for, at De eller nogen anden skulde foreskrive, hvad der er Nydelse for mig. Jeg maa have Ret til selv at afgøre, hvad der bringer mig størst Lykke, jeg maa selv bestemme den Form for Nydelse, jeg ønsker.

— Kun forudsat, at De ikke derved gør andre Skade!

— Deri kan jeg ikke give Dem Ret. Jeg mener tværtimod, at jeg har Lov til at gøre andre Skade, hvis min Trang til Nydelse fordrer det, og hvis denne Trang er saa stærk, at den bryder Loves og Fordommes Skranker. Gør min Fader ikke Skade, naar han ved et Børskup har haft den Nydelse at tjene en Million? De Folk, der tabte Pengene, vil næppe være i Tvivl. Og Manden, der groft for-sømmer andre Pligter, der er topmaalt Egoist udadtil, for at de søde Børn hjemme i Familiens Skød kan faa saa meget desto mere at spise, gør ikke ogsaa han paa sin Vis Skade?

Jeg vil slet ikke tale om Munke, der lukker sig inde i Klostre for Livet og derved unddrager Samfundet en Arbejdskraft, der kunde være god Brug for. Her er det ganske aabenbart, at den Maade, hvorpaa en særegen Nydelsestrang tilfredsstilles, er skadelig. Men hvem har Skrupler? Hvem i hele Verdenshistorien har først tænkt paa andre og bagefter paa sig selv? Nej, Hr. Fribert, min Nydelse gaar først, ligegyldig om jeg gør Skade eller ej.

— De vilde ikke genere Dem for at indlede en Forbindelse med en ung Pige ved at indbilde hende, at De var forelsket?

— De spørger direkte, sagde Kurt, jeg skal give Dem oprigtigt Svar. Nej! Jeg vilde blot stille det Krav til mig selv, at jeg spillede min Rolle saa godt, at Pigen troede, jeg virkelig elskede hende. At gøre unødigt Ondt anser jeg for Synd. Jeg vilde heller ikke bagefter fortælle hende, at jeg aldrig havde holdt af hende. Med andre Ord: jeg vilde begrænse den Sorg, jeg kom til at forvolde, vidende, at blot hun forblev i den Tro, at jeg paa et givet Tidspunkt virkelig havde elsket hende, vilde hun have let ved at tilgive. Forresten hævder jeg, at Forførere ikke er saa skadelige, som de ofte fremstilles. Mange saakaldte Ofre gaar styrkede ud af en Kærlighedsforbindelse. I Japan anses det ikke for en Skam at have haft en eller flere Forbindelser inden Giftermaalet; det gør den unge Pige næsten mere attraktiv. Moralen i Evropa er paa dette Punkt forældet.

Lydias Navn brændte Fribert paa Læben. Han vilde høre, om den unge Kyniker ogsaa turde besudle det. Men han vidste ikke, hvorledes han atter skulde faa det inddraget i Samtalen.

— Vil De ikke have Te? spurgte Kurt og tændte en Cigaret.

— Nej, Tak, sagde Fribert.

Da kom Kurt ham af sig selv til Hjælp.

— Vi maa have en ny Moral, sagde han, og den faar vi, naar Kvinden indser, at et Forhold, selv om det ender paa den mest tragiske Maade i Vrede og med Skilsmisse, ofte er en Lykke og ikke en Ulykke. Se nu f. Eks. den lille Frk. Lydia.

— Hvad hun?

— Jeg nævner hende som et Eksempel.

— Ja, ja.

— De vil ikke misforstaa mig, hendes Navn slap mig ud af Munden.

— Nej, bliv ved!

— Hvad savner saadan en lille Dame andet end en Ven? Hun er omtrent nitten Aar gammel, jeg ved det nøje; hun fortalte mig det selv i Aftes. Hun er maaske lidt ung; men som mange andre Kunstnerinder er hun stærkt udviklet, hun ser ældre ud end sin Alder. Vil De virkelig ikke have et Glas Te?

— Nej, sagde Fribert. Han sad bøjet fremover og lyttede anspændt.

Kurt slog med en elegant Bevægelse Asken af Cigaretten og fortsatte:

— Tror De, at en Kærlighedsaffære vilde skade hende som Menneske og som Kunstnerinde? Jeg tror det ikke. Tværtimod! Den lille Dame synes at besidde alt: hun har Charme, hun har Ungdom, hun har Skønhed, hun har Talent og hun har en rig Følelse, der straalende af hendes Blik, og som viser sig i hendes Bevægelser. Hun er kort sagt glimrende udrustet! Guderne har været gavmilde mod hende. De har givet hende alt. Nu maa Menneskene give hende en Ven! Hvad nytter hendes Skønhed, hendes Charme, hendes Kløgt og hendes Følelse hende, naar hun ikke har en Ven? Hvorfor har Blomsterne straalende Farver, hvorfor dufter de? Tænk, hvor naturstridigt det vilde være at spærre en saadan ung Kvinde inde i et Kloster! Men hvis man nægter hende Retten til en Ven, bliver hendes Til-

værelse ti Gange grummere, end om man underkastede hende Klostertugten. I saa Fald skulde hun jo staa imod omgivet af Glæde og Synd til alle Sider. Omkring sig mærker hun fra Morgen til Aften den Livsglæde, som hun skal holde sig fra. De Stykker, i hvilke hun optræder, handler om Kærlighed, den Musik, der ombølger hende, er mættet med Elskov og Lyst, i det Bifald, der bruser op mod hende over Rampen, mærker hun Publikums hede Aande, de Buketter, der kastes for hendes Fødder, fortæller om Kærlighed, de Blikke, der møder hende paa Gaden, taler den lønlige Elskovs Sprog. Overalt mærker hun det samme, den voldsomme Følelse, der bølgere mod hende, thi hun er jo mere udsat end nogen anden, ung, skøn og henrivende, som hun er, hun er Maalet for alle Efterstræbelser, alt er i Bevægelse omkring hende, alle tragter efter hende, og hun, hun alene, skal være kold, skal intet føle! Skulde man ikke tro, at en saadan lille Pige maatte blive forvirret, rent ud sagt ulykkelig under disse Forhold? Hvis hun ikke kan elske, maa Livet forekomme hende en taabelig Narrekomedie, den Dyrkelse, for hvilken hun er Genstand, maa være hende uforstaaelig og derfor føles modbydelig, hun vil fyldes med Væmmelse og Lede ved Tilværelsen. Først naar hun faar en Ven, forandres dette; da udløses paa naturlig Maade hendes Følelse. Hun, der selv har vakt Begær hos saa mange, har aldrig tidligere anet, hvad Begær var. Hun har mærket de andres Raseri og har følt Skuffelse og Bitterhed over at maatte staa udenfor, skønt hun var Midtpunktet i Legen. Fra nu af forandres alt. Den Hyldest, der bringes hende, glæder hun sig over, den beviser jo, at andre finder hende attraaværdig og derfor, at hun giver sin Ven en Værdi, naar hun giver ham sin Sjæl og sit Legeme. Og hun vil give. Kvindens inderste Trang er at give; hidindtil har hun kun modtaget. Jubelen, Bifaldet, hele det stærke Brus, der tidligere var hende ligegyldigt for ikke at sige ubehageligt, bliver hende nu dyrebart.

Livet har paa een Gang faaet en Mening, alt det skønne, Guderne har skænket hende, kan hun give videre, for første Gang i sit Liv er hun lykkelig, fuldt ud lykkelig — hun har en Ven.

— Hvad sker der, naar Elskeren forlader hende?

— Hvad der sker? Der sker intet ondt. Den Lykke, hun har nydt, kan ingen tage fra hende. Der tales ofte foragteligt om at leve paa Minderne. Minderne betyder mere, end man tror. Hvorfor læser man? Er det blot for at interesseres i Øjeblikket eller er det for senere med Fornøjelse at tænke tilbage paa Bogen? Hvorfor rejser man? Er det for at spise daarlig Mad og sove i Hotel-senge, eller er det for, naar man kommer hjem, i Stillehed at kunne glædes over de mange skønne Indtryk? Minderne skal man ikke foragte, og den Nydelse, man har haft, den har man. Sikkert er det jo ikke en Gang, at hun efter nogen Tids Forløb er saa bedrøvet over, at hendes Ven forlader hende. Maaske sætter hun mindre Pris paa ham nu, end da Forholdet begyndte. Maaske er der en anden, som hun i Mellemtiden er kommet til at holde mere af. Men lad os sætte det værste Tilfælde, lad os sige, at vor lille Dame fortvivler over, at hendes Ven pludseligt forlader hende. Selv i dette Tilfælde vil jeg paastaa, at der ikke sker nogen større Ulykke. Modgang udvikler. Baade som Menneske og som Kunstnerinde trænger hun til Modgang, særlig efter en Periode, hvor Lykken har tilsmilet hende saa vedholdende. Tidligere har hun jo altid været Kælebarnet, baaret oppe af Publikums Yndest, Vennernes Begejstring og Familiens Kærlighed. Under alt dette har hun ikke faaet Tid til at udvikles, blive voksen. Nu gennemgaar hun en Krise, der sikkert kan faa Betydning for hende. Fra at være Barn, bliver hun Voksen, og naar Affæren er vel overstaaet, vil hun smile gennem Taarerne, ja, det Øjeblik vil komme, da hun selv ikke rigtig ved, hvilken Tid der var den lykkeligste, den Gang hun var lykkelig eller ulykkelig. Saaledes

vil Glæde og Sorg glide sammen og fortone sig i Harmoni, naar Taagerne først er lettede. Vennen er Forudsætningen. Hvis han ikke havde været, var hendes Liv blevet indhyllet i Mørke, han maatte til, for han var en Nødvendighed. Hvorfor skal man have Skrupler ved at forføre en saadan lille Dame? Man gavner hende i Virkeligheden! Der er ingen Grund for en saakaldt Forfører til at have Samvittighedsnag. Dette er mit Syn. Forstaar De?

Fribert skød pludseligt Stolen tilbage og rejste sig.

— Nej, Hr. Brengel, sagde han, jeg forstaar ikke et Ord af, hvad De siger.

— De maa virkelig ikke gaa, sagde Kurt, vi sidder jo netop saa rart og taler sammen.

— Jo, sagde Fribert, jeg maa bede Dem undskylde, jeg har travlt.

— Har jeg fornærmet Dem?

— Nej, nej, Farvel!

— Jeg skal ikke holde paa Dem, sagde Kurt, hvis De har Forretninger. Lov mig, se snart op til mig igen!

Smilende fulgte han sin Gæst til Døren.

— Farvel! sagde han endnu en Gang.

Fribert hilste tavs og gik.

IX.

Klokken var ikke mange Minutter over tre, da Fribert begav sig op i R-Gaden. Det forekom ham, at han var en gammel Kending her. Pigerne i Strygeforretningen hilste næsten paa ham, da han gik forbi.

Fribert var ikke helt tilfreds med sit Udseende. Tøjet sad udmærket, men han havde en ubehagelig Fornemmelse af, at man kunde se, det var nyt. I Haanden holdt han en stor Buket, maaske en Smule for stor, tænkte han.

En ganske ung Pige lukkede op. Fribert sagde, hvad han hed. Det lod til, at hun vidste, at han skulde komme; i hvert Fald tog hun hans Frakke og Hat og bad ham gaa indenfor i Dagligstuen.

— Fruen kommer straks, sagde hun, vil De tage Plads saa længe!

Fribert satte sig, tog et Lommetørklæde frem og tørrede Sveden af Panden. Stuen var lys og smuk; dog ikke særlig elegant udstyret. Langs Væggene stod gammeldags smaaborgerlige Møbler med en moderne Tilsætning, som sikkert skyldtes Børnene. I det ene Hjørne, ved Klaveret, var anbragt flere Mandoliner og Guitarer, over Dameskrivebordet en Vifte med Skuespillerfotografier, og paa den modsatte Væg et stort Oliemaleri, forestillende et Dampskib ud for Kronborg. I Vinduet saas Papegøjens Bur halvt skjult af de røde Gardiner, der bidrog til Værelsets Hygge. Saa-

ledes saå den Stue ud, han længselsfuldt havde set op til. Nu var han her.

En Portiére til Naboværelset blev draget til Side, og Fru Brun traadte ind. Fribert kendte hende straks; Fruen syntes ikke at bevare nogen Erindring om deres lille Møde paa Trappen.

— Goddag, sagde han og rejste sig skyndsomt, Goddag, Frue, mit Navn er Karl Fribert.

— Det glæder mig at gøre Deres Bekendtskab.

Han rakte hende tavs Buketten.

— Næ, hvor de er nydelige, sagde hun, det var virkelig venligt af Dem. Desværre er min Søn endnu ikke kommet hjem; han maa straks være her. Saa længe maa De tage til Takke med mit og Lydias Selskab. Lydia er hjemme. Hun vil blive henrykt over Blomsterne. Hun holder saa meget af Blomster. Vær'sgo at tage Plads!

Fribert fremstammede en Tak og satte sig uden at ane, hvad han skulde sige. Han havde forberedt en lille Tale; nu stirrede han blot ud i Luften.

— Haagen har fortalt os om den beklagelige Misforstaaelse i Aftes, fortsatte hun, den Historie er baade til at le og græde over. Haagen er saa hurtig i Munden. De kan tro, at Lydia læste ham Teksten i Morges ved Kaffe-bordet! Det var da godt, at Abel klarede Sagen.

— Hr. Abel er en god Ven af Huset?

— En meget god Ven. Jeg tror, at vi har kendt ham i en Snes Aar. Han var med, den Gang Lydia blev døbt. Men det holder han ikke af, man taler om. Han vil gerne gøre sig yngre, end han er. Det er hans lille Forfængelighed.

— Hvad er han?

— Han er Rentier. Han tjener vist Penge paa Børsen og er meget velhavende. Han bruger dog ikke noget paa sig selv, han har en Lejlighed her i Nærheden, han er lidt af en Særling, han opholder sig kun hjemme om Natten.

Ellers er han paa Kafé eller besøger os. Naar Lydia øver sig, kan han sidde timevis ved Siden af Pianoet og lytte. Han holder meget af os alle, mest af Lydia, han er en god og trofast Ven, der har været os til megen Nytte gennem Aarene, særlig efter at min salig Mand døde. De kan tro, Hr. Fribert, det er ikke let for en enlig Kvinde at opdrage to Børn. Det er nu ti Aar siden, at jeg blev Enke.

Fru Brun talte med en Tungefærdighed, der mindede om Sønnens. Det var ikke Fribert muligt at faa et Ord indført. Hun fortsatte:

— I sin Tid læste Abel hver Dag Fransk med Lydia. Hendes Udtale er god, siger han; desværre er hun begyndt med franske Romaner. Hvad der staar i de Bøger, ved jeg ikke, jeg kan kun selv meget lidt Sprog, desværre; franske Romaner har jo een Gang ikke noget godt Ry, og jeg har ofte sagt til Lydia, at det ikke er Lektüre for hende. Abel holder heller ikke af Romanerne, han giver hende filosofiske Bøger i Stedet; men de gaar naturligvis over Hovedet paa hende. Han er en lærd Mand, meget filosofisk anlagt. Sommetider kan han sidde og tale om Aand og Materie og saadan noget, indtil vi næsten er ved at tabe Vejret. Lydia holder af at høre paa ham. Naar han ikke kan mere, plejer han at bede hende spille og synge.

Fruen sad et Øjeblik i dyb Eftertanke. Saa fortsatte hun:

— Nu er Lydia ikke ret meget hjemme. Hun faar stadig mere Arbejde paa Teatret. Har De set hende i Landsbypigen? Ikke sandt, hun er udmærket! Det mener Direktøren ogsaa. Han standsede mig forleden paa Gaden og sagde, at han var overordentlig tilfreds. Til næste Sæson vil hun faa meget at bestille, sagde han; han har allerede halvt lovet hende at komme til at udføre Finalen i Ilddansen . . . De har sikkert hørt om det, den berømte Dans paa Baalet. Det er et meget flatterende Parti, skønt det er farligt paa Grund af Ilden og Flammerne. Ly-

dia maa være glad for, hvad hun kan faa. En saadan ung Pige gaar jo ene omkring derovre og har ingen til at støtte sig. Hun har aldrig haft Fortalere. Men nu kan vi ikke klage. Hun er knapt fyldt nitten Aar, og hvad kan man forlange i den Alder? Synes De ikke, hun er talentfuld?

— Jo, Frue, sagde Fribert, jeg har aldrig set en Skuespillerinde, der har gjort dét Indtryk paa mig.

Disse Ord kom saa oprigtigt og hjerteligt, at Fru Brun smilede. Hun tog en Scrap-Bog fra Bordet og rakte ham.

— Her skal De se, sagde hun, i denne Bog har jeg klæbet alt, hvad der har staaet i Bladene om Lydia, d. v. s. alt, hvad der er pænt.

Fribert bladede i Bogen og standsede ved et Billede, udklippet af et illustreret Blad.

— Hvor det er nydeligt!

— Synes De? Hun selv finder, at det er godt; jeg kan bedre lide hende i Profil. Nu skal De se, jeg har nogle, der er meget bedre!

Fru Brun hentede fra en Skuffe en Pakke med Fotografier, hvor man saá Lydia baade som Barn og som Voksen i forskellige Roller og Forklædninger. Særlig et af dem fra Landsbypigen forekom Fribert henrivende.

— Kan det Billede købes? spurgte han.

— Købes! udbrød Fru Brun, stik De det bare i Lommen. Naar Lydia kommer, kan vi bede hende skrive sit Navn paa det.

Fribert rødmede af Glæde. Fru Brun forekom ham at være det elskværdigste Menneske paa Jorden.

Ogsaa hun lod til at synes godt om ham. Det kom af hans aabenbare Interesse for Datteren. Først nu saá hun rigtigt paa ham; hun havde hidindtil talt lige ud i Luften.

— Hvad er De? spurgte hun.

— Jeg er Bankmand, sagde han, ansat hos Alexis Brenge & Ko.

— Saa er De sikkert en god Bekendt af den unge Brence, sagde hun. Et henrivende Menneske, synes De ikke? Lydia og jeg har kun kendt ham ganske kort; han har fuldstændig erobret vore Hjerter. Jeg kender ikke nogen, der er saa morsom som han. Han var her i Aftes og fortalte os den ene Anekdote efter den anden; jeg har aldrig leet saa meget.

— Jeg vidste ikke, at Kurt kunde være morsom.

— Kurt! De kalder ham Kurt! Det bad han ogsaa os om; jeg generer mig nu for det, han er jo ikke noget helt ungt Menneske. Han er ligefrem og naturlig; man kan slet ikke mærke paa ham, at han er en Rigmands Søn, han taler aldrig om sine Penge eller om Forretninger. Siden vi saå ham første Gang, har han saamænd været her hver Dag.

— Hvornaar var det?

— Vi lærte ham at kende ved et Tilfælde; jeg tror, det var i Mandags. Jeg kommer herind i Stuen, og han har taget Plads i Stolen, dér, hvor De nu sidder. »Maa jeg spørge,« sagde han, »er det Fru Brun, jeg har den Ære at tale med?« »Ja,« sagde jeg, »og hvem er De?« Saa sagde han sit Navn. »Hvad ønsker De?« spurgte jeg. Han rakte mig et Stykke Papir, et Forretningsbrev tror jeg, det var. Jeg blev meget overrasket og læste det igennem først en Gang, derefter en Gang til. Jeg begreb ikke et Ord af det altsammen. Det viste sig da ogsaa at være en Misforstaaelse, Brevet var til en helt anden. Saa blev han meget ulykkelig, han rødmede og bukkede og gjorde saa mange Undskyldninger, at jeg fik helt ondt af ham og bad ham om endelig at sætte sig igen. Han sagde, at han havde travlt, og at han skulde ud paa Forretninger for sit Firma; omsider fik jeg ham dog til at slaa sig til Ro. Og saa kom Lydia. Hun siger bagefter, at hun straks ikke kunde lide ham; han erobrede hende alligevel, for han er saa mageløs sød og rar. Det endte med, at han blev til Frokost. Siden

er han kommet hver Dag, og nu tror jeg næsten ikke, vi kunde undvære ham. Desværre holder Abel ikke af ham; han siger, at han er en Levemand. Kender De noget til ham?

— Kun meget lidt.

— Hvad mener De om ham?

— Jeg tør ikke udtale nogen Mening.

— Forleden sagde han, at Lydia burde gøre en Rejse til Paris i Ferien, og siden han talte om dét, har Pigebar-net ikke kunnet faa Paris ud af Hovedet. Han beskrev Livet dernede paa en ganske glimrende Maade, han fortalte om Damperne paa Seinen og Middagen paa de store Boule-varder. Lydia blev helt begejstret, hun vil hellere til Paris end til Bornholm.

— Skal De rejse paa Landet? spurgte Fribert ængsteligt.

— Koffiernerne er pakkede, vi tager af Sted i Aften. Havde det ikke været for den Rejses Skyld, vilde jeg have bedt Dem blive til Middag; nu er alt i Opbrud. De maa have det til gode. Vi kommer hjem igen til Lydias Fødselsdag.

— Hvornaar er det?

— Den femtende Avgust.

— Det er jo først om to Maaneder!

— Ja, sagde Fru Brun, heldigvis. Vi trænger til en god Ferie, Lydia har maattet slide i det i Vinter, og hun er ikke saa stærk. Om Morgen er hun paa Skole, om Eftermiddagen til Prøve og om Aftenen spiller hun. Hun har egentlig aldrig Tid til at øve sig, det maa hun gøre i Ferien.

— Hvor rejser De hen?

— Vi tager over til min Broder, der bor udenfor Gud-hjem. Hos ham opholder vi os hvert Aar. Omegnen er smuk, og vi bliver altid saa venligt modtaget. Men dér har vi jo Lydia!

Fruen standsede brat, og han drejede Hovedet.

Lydia stod i Stuen.

Det forekom Fribert, at han aldrig havde set hende smukkere. Hun var iført en beskeden hvid Kjole, der sad stramt og fast om hende, hendes Arme og Hals var bare, og Haaret var sat løst op uden Smykker og Baand. Jævn og ligetil, næsten fattig i sin Paaklædning syntes hun skønnere end nogen anden Kvinde. I hendes Smil var der en forunderlig Sødme, dog det var Øjnene, der gav Ansigtet Aand, de store Øjne, der var baade blaa og graa og i hvis Pupiller Lyset brødes saa mærkeligt, at Blikket paa en Gang udtrykte Melankoli og Fest og Glæde.

Fribert greb hendes Haand. En varm Blodbølge skød sig op i ham og forvirrede hans Syn, han så lige ind i Solen og blændedes, han følte sit Hjerte slaa, Kærlighed, Elskov, Lidenskab bruste og bølgede gennem hans Aarer, alt straaled i og omkring ham, han stod Ansigt til Ansigt med sin Elskede, hende, der havde været hans eneste Tanke fra det Øjeblik, hun dansede ind paa Scenen, til dette hellige Nu, hvor han følte hendes lille Haand indeni sin. Ikke et Ord kom over hans Læber, han så blot paa hende, så ind i disse Øjne, fyldte med mærkelige halvglemte Drømme, indaandede det søde varme Pust fra hendes Læber, han stod tavs, stille, beruset af Lykkefølelse.

Hvorledes han atter fandt sin Stol, og hvorledes hun kom til at tage Plads lige overfor ham i Sofaen, stod ham senere ikke helt klart. Han ønskede inderligt, at nogen vilde komme ham til Undsætning. Hvor blev Haagen af? Det første Indtryk virkede saa overvældende, at hans Sanser afstumpedes, han lyttede hen i Vejret uden at opfatte et Ord, han talte mekanisk, hvis han overhovedet talte.

Da hørte han til sin Skræk Fru Brun rejse sig og sige:

— De undskylder mig, jeg skal ud og se til Teen!

— Ja, sagde Lydia, gaa du bare, jeg skal nok underholde Hr. Fribert.

Han stirrede forfærdet efter Fruen, der løftede Portiøren til Side og forsvandt ind i Naboværelset. Det var, som tog man den sidste Redningsplanke fra ham. Nu sad han alene med Lydia og kunde ikke tale af Frygt for, at disse kostbare Minutter skulde spildes. Her var en enestaaende Lejlighed til at faa talt med hende paa Tomandshaand. Men om et Øjeblik vilde Moderen komme ind igen, og Haagen kunde da ogsaa komme! Gik denne Lejlighed tabt, var det ikke godt at vide, hvornaar en ny frembød sig. Hun skulde rejse helt over til Gudhjem. Det var paa Bornholm. Du store Himmel, Gudhjem! Og saa kom hun ikke hjem før . . .

— Hvornaar kommer De hjem fra Deres Rejse? stammede han.

— Den femtende Avgust, sagde hun.

— Paa Deres Fødselsdag!

— Hvorfra véd De det?

— Deres Moder fortalte det før.

Lydia trak Munden lidt surmulende sammen.

— Har Moder ogsaa fortalt det! Ja, hun er skrækelig, hun siger alt til Fremmede.

Dette Ord gjorde Fribert ondt. Det maatte være en Fejltagelse. Han syntes, han kendte hende saa godt.

Nu talte hun atter; Fribert havde ikke opfattet Begyndelsen. Hun sagde:

— Der er næsten Tradition i Familien for denne Fødselsdagsfest. Det er det eneste Selskab, vi holder om Aaret, og jeg faar Lov til at invitere Gæsterne. Vi plejer at more os godt. Derfor tager vi hjem fra Landet allerede den femtende Avgust, skønt jeg først skal møde paa Teatret den tyvende. De kan tro, vi har det morsomt. Vi leger Panteleg hernede, og bagefter gaar vi op og danser paa Loftet.

Fribert lyttede henrykt. Bare hun vilde blive ved, saaledes at han ikke behøvede at sige et Ord! Men hun

tav pludseligt, og saa var det hans Tur. Han stirrede dumt ud gennem Vinduet.

— Er den Buket til mig? spurgte hun omsider.

— Nej, plumpede det ud af ham, den er til Deres Moder.

Det slog ham, hvor uvenligt Tonefaldet lød. Hans Hjerter krympede sig. Der blev en lille Pavse.

— Det er mærkeligt, sagde hun, at Haagen ikke kommer. Han lovede at være her præcis Klokken tre. Han burde sørge bedre for sin Gæst. I Gaar har De jo ikke kunnet faa det bedste Indtryk, og der var god Grund for ham til at søge at bibringe Dem et bedre. Lov mig ikke at dømme Haagen straks! Han er paa Bunden et godt Meneske.

— De holder meget af Deres Broder?

— Ja, jeg forsvarende altid Haagen. Folk, der ikke kender ham, kan ikke lide ham. Han er jo ogsaa slem i Munden og roder sig ind i saa meget. Jeg kan betro Dem en Ting, men dét maa De ikke sige til nogen; i Vinter havde han pantsat hele mit Sølv-Toilet-Garniture. Aa, jeg var saa bange for, at Abel skulde faa det at vide.

— Hvorfor skulde det skjules for Hr. Abel?

— Det var ham, der forærede mig det til min Konfirmation. Men Haagen skaffede det hjem igen. Da han så, hvor bedrøvet jeg blev, blev han ligesaa bedrøvet, og Dagen efter løste han det hjem. Jeg aner ikke, hvorledes han skaffede Pengene.

Under de sidste Repliker havde Fribert nogenlunde genvundet sin Fatning. Han kunde nu atter tale sammenhængende.

— Hr. Haagen hjælper Dem ogsaa med Deres Uddannelse?

— Ja, han er utrættelig. Han lider af den fikse Idé, at jeg skal kunne drive det til noget paa Teatret. Derfor hører han med mig.

— Skulde kunne drive det til noget! udbrød Fribert. De er jo allerede en stor Skuespillerinde!

Han næsten snublede over Ordene og blev rød i Hovedet. Lydia lo.

— Nej, sagde hun. Nu maa ikke ogsaa De begynde. Jeg er ked af at høre paa Komplimenter. I Aftes sad Hr. Brenge her og var saa begejstret, at det ikke var til at udholde. Jeg forsikrer Dem, Smiger virker ikke paa mig.

— Jeg vil ikke smigre Dem, Frøken!

— Jo, De vil. Det hører sig en Gang til. Naar en Herre kommer sammen med en ung Skuespillerinde, er hun altid straalende talentfuld. Jeg lægger nu ikke nogen Vægt derpaa.

Fribert saå paa hende for at udforske, om det var hendes Alvor eller, om det kun var en Form for Koketteri. Men hun talte saa ligefremt og saa ærligt, at der ikke kunde være nogen Tvivl. Hendes Beskedenhed var ægte. Dette gav ham Mod.

— De har ikke Lov til at tale paa den Maade, sagde han. Jeg roser Dem ikke for Flid og Paapasselighed. Det vilde være Smiger, for jeg ved slet ikke, om De er flittig og energisk. Jeg taler kun om Deres Talent, det Talent De har faaet som en Gave fra oven. Jeg har kun ringe Forstand paa Skuespilkunst, men netop derfor har min Dom maaske Værdi, Helheden er for mig alt, jeg lader mig ikke som den Teaterkyndige blænde af Enkelthederne og af Tekniken. Jeg har set Dem i Landsbypigen, og jeg tør sige, at aldrig har nogen Kunstnerinde skabt en saadan Feststemning i mit Sind. De besidder Scenens Magnetisme, De har Evnen til straks at faa fat i Publikum, den Evne, som ingen Skole, ingen Uddannelse kan give, den maa være medfødt. Det er en Rigdom, som de faa besidder, og De maa ikke glemme, at De kun er Hersker over den i Fællesskab med os, med Publikum. Uden os, der fylder Teatret, vilde den ikke kunne fremkaldes, vi er altsaa medvirkende

og skabende, og vi har Lov til at kritisere og gøre Indvendinger, hvis Rigdommen ikke forvaltes paa rette Maade. De husker, at der næsten var Landesorg, da Fru Sara pludselig trak sig tilbage for at slutte sig til de Hellige. Det vakte Harmen. Publikum krænkedes over, at denne talentfulde Dame aandeligt begik Selvmord for aabent Tæppe. Det forekommer mig med Rette, thi det var Synd af hende at gaa, og det er Synd, hvis De undervurderer Dem selv.

Lydia saå overrasket paa ham. Efter hans Tavshed og Kejtethed før syntes denne Veltalenhed at forbavse hende. Men han lod sig ikke genere af hendes Forbavselse. Han havde talt sig varm og fortsatte:

— Den Kunststart, De repræsenterer, er uundværlig. Den bringer Sollys, Glæde og Musik ind i vort Liv. Trist er det ofte at leve, Vinteren er en Kæde mørke Dage, vor By er smudsig, Livet udendørs groft og skønhedsforladt, igennem vore offentlige Forhandlinger klinger ingen skønne Toner, og vore Kirker er kolde og hvidkalkede som Grave. Kun ét Tempel for Livsglæde har vi tilbage, det er dér, hvor De lever. Dér er der Fest og Lys og Liv, Tonerne strømmer fra Hundrede Instrumenter, og et Øjeblik ser vi selve Skønheden i Deres Skikkelse stige ned til os. Tro ikke, at Deres Opgave er lille og beskeden! Sandheden er, at vi ikke kunde undvære Deres Kunst; uden Kunsten vilde Livet forekomme os tomt og ligegyldigt, vi vilde glemme Glæden, vi vilde vandre i Mørke. De har en vigtig Mission blandt os, og derfor skal De værdsætte Deres Talent, værne om det, dyrke det og arbejde for at fuldkommengøre det!

— Fuldstændig rigtigt, sagde en Stemme bagved, jeg er ganske af samme Mening.

Fribert vendte sig om. Det var Abel, der var traadt ind i Stuen, uden at han i sin Iver havde bemærket det.

Abel klappede ham paa Skulderen.

— Præk dygtigt for hende, sagde han, dét gør hende godt. Jeg bliver i Længden træt af at sige det samme.

Før havde Fribert heftigt ønsket, at nogen vilde afbryde. Nu kom Forstyrrelsen ham ubelejlig. Han syntes ikke, han havde sagt Halvdelen af, hvad han vilde. Han havde slet ikke faaet talt om, hvad der mest laa ham paa Hjertet. Han var sprunget op. Nu satte han sig modløs.

I det samme bragte Fru Brun Teen.

— Næ, Goddag, kære Abel, sagde hun, det var da rart, at De endelig kom. Hvor har De været saa længe, og hvor er Haagen?

— Haagen kommer straks, sagde Abel, det er hans Skyld, jeg blev forsinket. Paa Vejen herhen mødte jeg ham sammen med Carlsen.

— Med Carlsen! udbrød Fru Brun, han forsikrede i Morges dyrt og helligt, at han aldrig mere vilde have med Carlsen at gøre.

— Det samme havde han lovet mig, sagde Abel; men vi kender jo Haagen. De havde mødt hinanden paa Gaden, og nu skulde de hen og have en Revanchekamp.

— Han har ikke Raad til at tabe flere Penge, sagde Fru Brun. Lydia gav ham de tyve Kroner i Morges, for at han skulde betale Dem. Hvorfor lagde De Dem ikke imellem, Abel?

— Det gjorde jeg skam. Han vilde ikke høre. »Jeg vil vinde de tyve Kroner, som den Skurk i Aftes tog fra mig,« sagde han, »og jeg vil vinde tyve til.« Dette fik jeg ham dog fra. Han lovede mig bestemt at holde op, saa snart han havde de tyve Kroner.

— Saa tabte han vel?

— Nej, han havde Held. Da jeg forlod ham, havde han allerede vundet atten Kroner. »Lydia skal have sine Penge tilbage,« hviskede han, »sig, at jeg kommer straks, jeg vil ikke, at hun skal betale min Spillegæld. Det er en Æressag dette her.«

— Hvor det er pænt af ham, sagde Lydia, Haagen er en Gentleman.

— Bare han kommer, sagde Fru Brun; vær'sgo!

Hun bød Te og Kager rundt. Lydia tog en Kop og tændte en Cigaret.

— Er Teaterlivet ikke meget trættende? spurgte Fri-
bert.

— Jo, sagde Fru Brun, hvis Lydia ingen Ferie havde, kunde hun skam ikke tage saa stærkt fat. Se i Lands-
bypigen, dér...

— Aa, Moder, afbrød Lydia, lad os ikke tale om det dumme Teater!

— Hvad skal vi da tale om, Barn?

— Vi finder nok paa noget, ikke sandt, Hr. Fribert!
De kan f. Eks. fortælle os, hvorledes Deres Forlovede har
det.

Friberf formaaede knapt at skjule sin Overraskelse. Det
trak op til et lille Smil paa Lydias Ansigt.

— Min Forlovede! stammede han.

— Ja, sagde Lydia.

— Jeg er skam ikke forlovet.

— Er De da ikke den Hr. Friberf, der er ansat i Kurt
Brenge's Forretning? Det sagde Haagen.

— Jo.

— Jamen, saa er De jo forlovet med Gudrun Aarup.

— Ikke længere! Jeg har været det.

— Er det forbi! Hun er ellers saadan en sød ung Pige.

— De kender hende?

— Ja, vi har gaaet i samme Skole. Hun er vist noget
ældre end jeg, hun gik to Klasser højere. Jeg kender
hende godt.

— Det var mærkeligt. Hun har aldrig talt til mig om
Dem.

— Ikke? Nej, vi har ikke set ret meget til hinanden i
de senere Aar. Nu og da møder jeg hende i en Sporvogn,
og saa snakker vi sammen. Det er det Hele. Jeg har

altid syntes om hende, og det glædede mig at høre, at hun var blevet godt forlovet. Ja, det har jeg virkelig hørt. Jeg kan ikke huske, hvem der har fortalt mig det; straks da Haagen nævnede Deres Navn, vidste jeg, hvem De var. Hvor længe har Forlovelsen været hævet?

— Siden i Mandags.

Lydia betragtede ham med Interesse. Det syntes, som om hun havde Lyst til at gøre et Spørgsmaal, men hun tav.

— Herregud, sagde Fru Brun, idet hun rørte rundt i sin Kop, det gaar op og ned her i Livet; det kan vel blive godt igen?

— Nej, sagde Fribert.

— Det skal De ikke udtale Dem saa bestemt om, man kender ikke Fremtiden, ak, nej! — vil De ikke have en lille Kop til?

— Nej, mange Tak!

Fribert stirrede aandsfraværende frem for sig. Det var paa en Maade heldigt, at denne Misforstaaelse straks var blevet klaret, medens Lydia hørte derpaa. Kun var det uheldigt, at andre var til Stede. Havde han været alene med hende nu, kunde han have lagt Sagen frem. Og gennem hans Forklaringer vilde hun maaske have anet, hvad Grunden var til dette pludselige Brud.

Han vækkedes af sine Tanker ved at mærke Abels Blik. Hvorfor stirrede Manden saa vedholdende paa ham? Det Blik var ham i høj Grad ubehageligt.

— Tror De ikke, Hr. Abel, sagde han irriteret, at det havde været bedre, om De var blevet i Kaféen og havde passet paa Haagen? Det forekommer mig, at det Parti varer temmelig længe.

— Vi kan jo gaa ned og søge efter ham, naar vi er færdige med Teen, sagde Abel.

Nej, Fribert kunde ikke lide ham! Abel førte sig og talte, som om han var Herre her, og de andre syntes at

finde hans Tone naturlig. Hvem var denne Mand, og hvorfor kom han saa meget i Huset?

— Ved De, hvorledes det er gaaet paa Børsen? spurgte Abel.

— Nej, sagde Fribert, det har jeg ingen Anelse om.

— Tror De ikke, at Kurserne stadig vil vige?

— Hvorfor skulde de det?

— Det saá mørkt ud i Gaar, og min Vekselerer raadede til at sælge. Den Storm kom uventet. Havde man blot anet noget om den, kunde man have dækket sig i Tide.

— Ja, sagde Fribert, var man blot sikker paa, hvad der skal ske paa Børsen i Morgen, vilde man hurtig blive en rig Mand.

— At vide noget bestemt er naturligvis umuligt. Naar man sidder midt i en Bank, hører man jo et og andet. Har De ingen Mening om, hvorvidt Krisen vil blive begrænset? Det gik jo i Gaar særligt ud over de Foretagender, i hvilke Deres Firma er interesseret. Jeg laa inde med ikke saa lidt Elektricitet.

— Har De givet Ordre til at sælge?

— Ja, Rub og Stub. Jeg bad Vekselereren sælge straks ved Noteringens Begyndelse for at faa saa meget for Papirerne som muligt. Jeg antager ikke, at Markedet klarer det Fald. Tror De?

— Jeg tror, sagde Fribert, der ikke kunde tilbageholde et lidt skadefro Smil, at De skulde have ventet med at sælge. Bølge er bedre funderet, end man aner. Jeg for min Part vilde ikke være bange for at købe saa meget Elektricitet, det skulde være, til de Priser, hvormed Markedet sluttede i Gaar.

— De er Optimist, sagde Abel, gid jeg var det samme! Denne Samtale syntes ikke at interessere Damerne.

— Det er dog mærkeligt med Haagen, sagde Fru Brun, hvor bliver han af? Jeg synes ikke, han kan være bekendt at lade sin Gæst vente.

Fru Brun skulde bare vide! Fribert var gerne blevet siddende her for stedse med Lydia lige overfor sig. Lyset faldt saa smukt ind paa hende, hun sad med Profilen mod Vinduet, den ene Halvdel af Ansigtet var stærkt belyst, medens den anden Halvdel laa i Skygge. Alt kunde læses i Lydias Træk, hun forstod daarligt at skjule sine Følelser og Tanker. Det var ikke alene Øjnene, der talte; Udtrykket om Munden, Draget om Kinden og Hagen, først og sidst dog det skælvende Smil, der kom og gik, som Solen over en foraarstrøn Mark.

Maaske havde Abel set den uskrømtede Beundring i Friberts Blik. Pludselig sagde den gamle Mand med hæst Stemme:

— Vil du ikke synge lidt for os saa længe, Lydia?

— Nej, sagde hun, jeg har Ferie.

— Aa jo, bad Fribert, kun en enkelt Sang!

Et Smil gled over Lydias Ansigt.

— Naar det er Dem, der beder, sagde hun, kan jeg ikke sige Nej. Før talte De saa pænt til mig om min Kunst, og derfor er jeg Dem taknemmelig. De kunde maaske ikke se paa mig, at jeg blev glad over, hvad De sagde; men det blev jeg. Det er helt nyt for mig at blive værdsat for Kunstens Skyld. Naar man læser Bladene, synes man, de kun taler om Ens Yndighed og Gratie og Ungdom og alt det. Det gør godt, naar nogen siger, at Ens Arbejde maaske ogsaa har Betydning. Ofte har jeg tvivlet derom. Naar jeg om Morgenens var paa Vej til Teatret, har jeg misundt Forretningsdamerne og Ekspeditricerne, der kom cyklende. De gør Nytte tænkte jeg, medens mit Arbejde er Gøgl. Det glæder mig, naar De siger, at mit Arbejde ogsaa er til virkelig Gavn.

Lydia talte paa en saa naturlig Maade, at Fribert blev revet med. Saa havde hun dog lagt Mærke til, hvad han sagde!

— Hvad skal jeg synge? spurgte hun, idet hun satte sig til Klaveret.

— Syng en af Sangene af Landsbypigen, sagde Fribert.

— De skal faa den paa Engelsk, sagde Lydia.

Hun slog et Par Akkorder an og sang The maids of dear old Thames. Straks kom Stemningen fra Teatret tilbage. Fribert saå hende igen paa den oplyste Scene i Spidsen for Koret, der nejede og faldt ind i Omkvædet. Han lyttede henrykt. Sangen lød endnu bedre her end i Teatret. Der kunde ikke være nogen Tvivl. Lydias Stemme egnede sig bedre for Stuen end for det store Rum. Aldrig havde han været saa lykkelig. Han havde en Følelse af Glæde og Stolthed, ja af Triumf, hun sang jo for ham, hun havde først sunget, da han bad hende.

Han kastede et Blik til Abel. Denne sad med bøjet Hoved og havde halvt begravet Ansigtet i Hænderne. Ogsaa i hans Øje var der en Taare. Dette bevægede Fribert. Han følte sig ussel over, at han før havde set saa uvenligt paa den gamle Mand, at han endog havde glædet sig over hans Tab. Det forekom ham, at alle Mennesker var bedre. Han saå intet godt og ædelt hos sig selv, der kunde tiltrække Lydia. Aldrig havde han gjort en virkelig god og uegennyttig Gerning, altid havde han klaret Dagen og Vejen, lykkelig over tilkæmpede Smaafordele og uden Skrupler ved at træde andre for nær. Men fra nu af skulde alt dette ændres! Han følte sit Hjerte udvides. Siden Lydia var kommet ind i hans Liv, havde han faaet noget at kæmpe for, han kunde nu se bort fra sig selv, løfte sig over Dagliglivets Smaatterier og maaske for en Gangs Skyld tænke stort. Tonerne indhyllede og bedøvede ham; samtidig løftede de ham op. Han lovede sig selv, at fra dette Øjeblik vilde han lægge sit Liv om: altid vilde han føle Lydias Øjne paa sig, altid vilde han handle for hende, han skulde ikke blive træt af at kæmpe, og den Dag vilde sikkert

komme, da han havde gjort sig fortjent til hendes Kærlighed; den Dag maatte komme!

En sidste Tone klirrede gennem Værelset og fik Mandolinen i Krogen til at synge. Saa blev der stille.

— Tak, hviskede Fribert, Tak, Frk. Lydia! Det lød herligt.

— Synes De? sagde Lydia, idet hun vendte sig om og saå paa Fribert med et glad Smil.

— Ja, sagde Fru Brun, saa smukt har jeg aldrig hørt dig synge.

— Nu synger jeg ikke mere, sagde Lydia, idet hun med et Smæk lukkede Pianoet, husk paa, at jeg har Ferie.

Abel rømmede sig og saå hen paa Fribert med et betydningsfuldt Blik.

— Jeg vil ikke opholde Dem længere, Fru Brun, sagde han, jeg ved, at De har travlt, De pakker.

Fribert rejste sig straks.

— Ogsaa jeg maa gaa nu, sagde han, jeg takker meget for den venlige Modtagelse, det har været en herlig Eftermiddag.

— De kan da ikke gaa, før De har hilst paa Deres Vært, sagde Lydia, Haagen kommer straks.

— Jeg tror, at jeg maa vente til en anden Gang.

— Det er meget uopdragent af Haagen at blive borte, sagde Lydia; De maa ikke være vred paa ham! Og saa gør De Besøget om! Næste Gang skal jeg nok sørge for, at han er hjemme. Husk, vi er her den femtende Avgust!

— Saa maa jeg maaske komme op og gratulere Dem?

— Vil De virkelig? sagde hun, det var pænt af Dem.

Hun hviskede et Par Ord til Moderen.

— Ja, sagde Fru Brun højt, naturligvis, De kommer til vort lille Selskab? Klokken otte Aften.

Fribert straaled af Lykke.

— Tusind Tak, sagde han.

Da sprang Døren op, og Haagen stormede ind.

— Vil I tænke jer, rabte han, den Æsel vandt alle Pengene fra mig.

— Fik du da ikke de tyve Kroner? spurgte Abel.

— Jo; men da jeg havde vundet, foreslog han et ti Kroners Parti.

— Du havde lovet ikke at spille!

— Hvad skulde jeg gøre? Jeg havde vundet og kunde ikke trække mig tilbage. Saa tog vi fire Partier, og han vandt dem alle. Slynglen spekulerede i, at jeg var blevet træt i Haandlede.

— Saa faar Lydia ikke sine Penge! sagde Fru Brun.

— Ikke en Hvid, sagde Haagen, Carlsen tog det alt-sammen.

— Det skal du ikke bryde dig om, skyndte Lydia sig at sige, blot du vil love mig ikke at spille mere med ham.

— Tak! sagde Haagen, du er altid god.

Først nu fik han Øje paa Fribert.

— Velkommen, velkommen, sagde han, og undskyld, at jeg er blevet lidt forsinket! Sæt Dem dog ned! Har De faaet Te?

— Jeg staar i Begreb med at gaa.

— Nej, De bliver, sagde Haagen, jeg maa snakke med Dem, jeg maa takke Dem, jeg maa gøre Dem en Undskyldning for min Tølperagtighed i Aftes paa Kaféen. Det er denne infame Carlsen, der er Skyld i det Hele. Jeg kunde kvæle ham.

— Saadan noget maa du ikke sige, afbrød Fru Brun.

— Vist maa jeg det, sagde Haagen; han skal ikke triumfere. Han handler med døde Heste, gør han! Men jeg skal ingen Medlidenhed have. Tyve Kroner Partiet, værs'go! Hans Tegnebog skal blive tømt paa en Aften.

— Tys, lille Haagen, sagde Fru Brun, husk, vi har Fremmede!

— Fremmede! udbrød Haagen og lagde sin Arm om

Friberts Liv, nej, Hr. Fribert er ikke Fremmed her i Huset, han er min Ven, min gode Ven, ikke sandt?

— Jo, sagde Fribert smilende.

Saa tog han Afsked.

Han trykkede atter Lydias lille faste Haand — det forekom ham, at den hvilede et Øjeblik længere i hans, end da han kom. I Korridoren var der mørkt; hendes Øjne holdt paa Dagslyset, de straaede mildt og skælmsk og med dette Skær af Melankoli, der gav Ansigtet Charme.

I sidste Øjeblik var der noget, Abel skulde sige Fru Brun, og Fribert gik alene ned ad Trappen. Han havde en Fornemmelse af, at Abels Opbrud før kun var et Paaskud til at faa ham bort. Hvad brød han sig derom? Han var lykkelig. Den Elskværdighed, der var blevet vist ham, havde langt overgaaet hans Forventninger. Han syntes, at Fremtiden laa solbeskinnet foran ham. I disse Timer var han kommet Lydia nærmere, end han havde kunnet haabe. Han var ikke længere nogen Fremmed for hende, snarere en Ven. Hans Bryst var overfyldt, han havde Lyst til at synge, til at bryde ud i Jubel.

Netop som han aabnede Gadedøren, holdt en Bil stille, og Kurt sprang ned paa Fortovet. Fribert vilde lade, som om han ikke saa ham, men Kurt raabte:

— De her, Fribert, Hallo!

Fribert vendte sig kun halvt om og mumlede et Par Ord.

— De gjorde Deres Sager glimrende i Aftes, raabte Kurt, Børsen har været ellevild, hele Markedet er sprunget op, tre—fire Points ad Gangen. Straks ved Noteringens Begyndelse kneb det; der var mange, der havde givet Salgsordre. Men et Kvarter efter indfandt Steinwalt sig, og saa fik Fløjten en anden Lyd. Folk saa, at det var Alvor, og straks røg alle Obligationer og Aktier op. Der var vældig Stemning, og Børsen sluttede fastere end nogen Sinde. Den Gamle er henrykt.

— Hvor skal De hen?

— Jeg skal op til den lille Lydia. Hun rejser i Aften. Jeg er inviteret til Middag.

— God Fornøjelse! sagde Fribert.

Han gik over paa den anden Side af Gaden. Oppe i Vinduet ved Siden af Papegøjen stod Lydia. Hun smilede og nikkede til ham.

Han hilste og gik hurtigt. Var hun kommet til Vinduet for at sige Farvel til ham, eller var hun blevet kaldt derhen ved Lyden af Kurts Bil?

X.

Da Fribert i nyt Kjoletøj med høj, elegant Silkehat kørte op foran Indgangsdøren i R-Gade, straaled Lyset fra Stuerne. Dette Syn næsten overraskede ham, saa vant havde han i disse to Maaneder været til at se Gardinerne trukket for og Lejligheden liggende som uddød.

Men i Aften var der Liv derinde. Helt ud paa Trappen hørtes Snakken og Summen, den lille Entré var saa overfyldt, at man næsten ikke kunde slippe ind, og foran Spejlet stod unge Damer i lette Dragter og rettede paa deres Frisure, medens unge Herrer anbragte Damernes Overtøj paa de allerede tæt behængte Knager.

Det var endnu lyst paa Gaden; alligevel var Dagligstuen Krones tændt, og midt i Stuen stod Fru Brun i en dybt nedringet, stærk rød Silkekjole og tog imod Gæsterne, smilende lige elskværdigt til alle.

— Godaften, Godaften, gentog hun for tyvende Gang, det var da morsomt at se Dem.

Friberts Øjne søgte Lydia. Hun stod lidt bagved Moderen, iført en Kjole af fint lysegult Stof og med et Baand om Haaret. Hun var om muligt blevet endnu smukkere. Solen havde ikke brunet hende, Kinderne havde bevaret deres fine Farve; hun var blevet lidt sværere, og det mørke Drag under Øjnene var forsvundet. Hun så friskere ud nu end for to Maaneder siden, i hendes Øjne var der

Ild, hun stod foran ham, saaledes som han i Drømme havde set hende, kæernesund, frisk, leende som Foraaret.

— Til Lykke! mumlede han og bukkede dybt.

Da han så op, syntes han, at hun var blevet en Kende rød.

— Tak, sagde hun, for det dejlige Armbaand. De ser, jeg har det paa.

Hun rakte Haandledet frem og viste Armbaandet, som han allerede havde bemærket.

— Jeg var lige ved at sende Dem det tilbage, fortsatte hun smilende, jeg fandt, det var altfor galt af mig at modtage en saa stor Gave. Men saa sagde Haagen, at De sikkert vilde blive fornærmet . . .

— Jeg var blevet bedrøvet, Frøken, hvis De ikke havde modtaget min Present.

— Ja, ja, De ser, at jeg overvandt mine Skrupler, og dét, skønt Moder ogsaa var betænkelig. Det var de smukke Blomster, De sendte med, der blødgjorde mig. Tak for dem!

— De har haft en smuk Sommer paa Bornholm?

— Henrivende!

Lydia maatte vende sig om for at hilse paa nogle nye Gæster, der var traadt ind i Stuen og nu stod og ventede paa at komme til at sige »Til Lykke« og trykke hende i Haanden.

Fribert gik et Skridt til Side. Da mærkede han et Slag i Ryggen.

— Godaften, min kære, gamle Ven, sagde Haagen og tog ham om Livet, hvordan lever vi, jeg synes, at vi er blevet lidt magrere, hva' be'ha'r? Det er anderledes med mig, jeg har spist Tykmælk helè Sommeren og har taget to Pund paa. En prægtig Sommer har det været! Man har maaske fortalt Dem, at jeg er blevet forlovet med en tysk Dame, Frau Pumper. Men det er Bagtalelse, Kære!

Hun vilde; men hun glemte, at vi Danske er en Nation af Æstetikere.

— Saå De noget til Kurt Brenge?

— Om vi saå ham! Vi kunde ikke blive fri for ham, den Abekat. Han kom kørende til Gudhjem i Bil, og fra det Øjeblik havde vi ikke Ro længere. Han inviterede os ganske skamløst paa Ture, skønt han lige var kørt mod et Træ og nær havde knækket Halsen. Jeg betakkede mig; Lydia og Moder var naturligvis ude med ham hele Tiden.

— Hvor længe var han der?

— Jeg tror i fjorten Dage. Han gjorde ligefrem Tilnærmelser til Lydia, og jeg maatte advare Moder adskillige Gange; hun fandt det vistnok henrivende. Efter min Mening gik det over alle Bredder. En ung Pige bør ikke tage ud alene paa Bilture om Aftenerne, og . . .

— Tal ikke saa højt, sagde Abel, der traadte ind mellem dem, man hører, hvad du siger.

— Saa for Pokker! sagde Haagen, jeg haaber ikke, at Lydia har hørt noget.

Abel gav Fribert Haanden og hilste paa ham med en Hjertelighed, der stod i besynderlig Modsætning til hans Væsen ved det foregaaende Møde.

Friber saå sig om. Stuen var overfyldt; ingen kunde røre sig. Gæsterne bestod hovedsagelig af yngre Damer og Herrer. Flere af dem tilhørte Scenen. Fribert bemærkede i en Klynge Modeskuespilleren Drulander, der med skurrende Røst fortalte en Historie, som Damerne ikke forstod et Ord af, men som de slugte med maabende Beundring. Han hilste paa Klitgaard; i øvrigt kendte han kun faa af de Tilstedeværende. Haagen vilde præsentere ham; han bad sig fri. Helst stod han ubemærket i en Krog og betragtede Lydia. Hun var paa Færde alle Vegne, hun trykkede i Hænderne, modtog smilende Lykønskninger, forklarede, af hvem hun havde faaet de Presenter, der var

fremlagte paa Bordet, hun gik ud og ind mellem Grupperne, sørgede for, at Gæsterne blev præsenteret for hinanden, og lo ad de Bemærkninger, der blev henvendt til hende. Fru Brun tog sig sine Værtindepligter noget lettere, hun stod i den stærkt snørede højrøde Kjole og lod sig beundre. Ved Siden af hende saå Fribert en stor svær Herre, hvem han syntes at kende. Nu vendte Herren sig halvt om, og han saå til sin Overraskelse, at det var Hussy. Schweizeren fik ogsaa Øje paa ham og gik hen imod ham.

— Hvordan kommer De her? raabte Hussy paa Afstand.

Dette Spørgsmaal næsten saarede Fribert.

— Hvordan kommer De her selv? spurgte han.

— Jeg vidste slet ikke, sagde Hussy, at De kendte Familien. Det har Fru Brun ikke talt til mig om.

— Hvor kender De Bruns fra? spurgte Fribert.

— Fra Bornholm, sagde Hussy, jeg har boet der fjorten Dage, jeg kom hjem i Morges sammen med dem og skal paa Kontoret i Morgen. Er der noget Nyt?

— Nej, alt er roligt.

— Jeg har ikke hørt et Ord, medens jeg var borte. Jeg har moret mig glimrende.

Hussy rettede paa den store røde Rose, der sad i Kjølens Opslag.

— En fortræffelig Dame! Synes De ikke?

— Hvem?

— Fru Brun, naturligvis. Altid er hun i godt Humør.

— Saå De noget til Kurt?

— Næsten ikke. Han kørte rundt i sin Bil med Frk. Brun. Saadan noget morer jo en ung Pige paa sytten Aar.

— Hun fylder nitten i Dag.

— Det er umuligt! Fru Brun er kun midt i Trediveerne.

Det har hun selv fortalt mig.

Han tilføjede triumferende:

— Og nu gaar jeg hen og bukker for hende, for nu skal vi til Bords.

Fribert bemærkede, at Lydia stadig sendte et søgende Blik hen mod Døren, som om hun ventede nogen. Alle Gæsterne syntes imidlertid at være kommet, fra Entréen hørtes ikke mere Tale. Men Døren gled endnu en Gang op, og Kurt traadte ind. Det gav et Sæt i Fribert.

Kurt så ualmindelig godt ud. Tøjet sad støbt om ham, han førte sig rankt, og han bar i Knaphullet en hvid Nellike. Haaret var friseret og flammert og strøget saaledes tilbage, at man så den høje Pande. En elegantere ung Mand kunde næppe tænkes, og idet han smilede Selskabet i Møde, maatte han uvilkaarligt vinde Alles Hjerter. Der lød da ogsaa næsten et Suk af Bifald fra Damerne, som vendte sig mod ham, og i Blikkene læstes Beundring. Selv Modeskuespilleren følte sig et Øjeblik forladt, hvilket bevirkede, at han straks efter endnu mere højroestet fortsatte sin forbavsende Historie.

Kurt gik forbi Lydia, som om han slet ikke bemærkede hende, lige hen til Fru Brun, for hvem han bukkede dybt, og hvis Haand han førte til Læberne.

— Til Lykke med Deres smukke Datter, Frue, sagde han.

— Tak, Tak, sagde Fruen, og Tak for det pragtfulde Halsbaand!

Fribert så hen paa Lydia, og først nu opdagede han, at hun bar en Guldkæde med Diamanter om Halsen. Dette Halsbaand var altsaa Kurts Gave, en Gave, der var smukkere, i hvert Fald langt kostbarere end hans.

Først efter at have udvekslet endnu et Par Bemærkninger med Fru Brun vendte Kurt sig mod Lydia. Han sagde noget til hende. Samtalen, der et Øjeblik var sagtnet af, blev nu livlig.

Lydias Blik søgte igen et eller andet. Det standsede ved Haagen.

— Bed Herrerne om at tage Damer til Bords, sagde hun.

Haagen, hvem denne Anmodning syntes at komme noget overraskende, klappede i Hænderne og raabte ud over Selskabet:

— Herrerne bedes dele Damerne!

Under megen Munterhed bukkede Herrerne, Portiøren blev trukket til Side, og ind i Spisestuen forsvandt som første Par Hussy stolt førende Fru Brun ved sin hævdede Arm.

Fribert holdt sig tilbage. Dette saå Lydia, hun kom ilende hen til ham.

— Jeg tror, der er for mange Herrer, sagde hun; De kan komme til at sidde ved Siden af mig; Hr. Brønge sidder ved den anden Side.

— Udmærket, sagde Kurt og hilste.

Fribert svarede knapt, men tog den Arm, Lydia bød ham.

For at skaffe Plads til alle Gæsterne var der dækket baade i Spisestuen og i et Værelse, der laa i Fortsættelse af denne, og som vistnok til daglig var Fru Bruns Sovekammer. Bordene var pyntet med Blomsteropsatser, og midt for saå Fribert den vældige Buket mørkerøde Nelliker, han om Morgen havde sendt Lydia sammen med Armbaandet. Langs Bordet stod høje Krystalkander med Vin, og disse, tilligemed Kniplingsløberne, de mange Lys og de spraglede Blomster gjorde et saa festligt Indtryk, at Samtalen gik højroset, endnu inden det første Glas var tomt.

For Enden af Bordet sad Fru Brun og Hussy. Schweizeren sendte Fruen smægtende Øjekast.

— Deres Kollega er meget interesseret i Moder, sagde Lydia.

— Ja, mumlede Fribert, han opfører sig besynderligt.

— Er det Tyroleren, I taler om? spurgte Haagen, der sad paa Friberts anden Side. Den Fyr aner ikke, hvordan

man skal gebærde sig i dannet Selskab. Jeg har set ham sidde og fri til Moder, medens han brugte Tandstikkeren.

— Tys, Haagen! sagde Lydia.

— Maa jeg sige Sandheden, eller maa jeg ikke? Han er en latterlig Person, der tror, at han forstaar sig paa Vin, fordi han hælder en hel Masse sammen. Han har ikke Begreb om Vin. Det har kun Folk, der ikke drikker. Jeg f. Eks. smager paa Vinen og spytter den ud igen. Saa faar Ganen, hvad den skal have, uden at genere Maven, og samtidig holder man sin Smag ren.

— Du maa ikke kritisere Gæsterne, sagde Lydia.

— Jeg skal ikke tale ondt om nogen anden, sagde Haagen; Tanken om at faa den Bogholder til Stedfader gør mig desperat.

— Tal i det mindste ikke saa højt, sagde Lydia.

— Nej, sagde Haagen, nu skal jeg tale til mit Slips.

— Hvordan har De haft det i Sommer? spurgte Lydia. Der gik et smerteligt Træk over Friberts Ansigt.

— Jeg har haft det uudholdeligt.

— Har De været daarlig?

— Ja.

— Hvad har De fejlet?

— Jeg har været syg — syg af Længsel!

Lydia saå et Øjeblik forskende paa ham. Saa sagde hun:

— Jeg forstaar Dem — det er Skilsmissen med Deres Forlovede. De er ikke blevet gode Venner endnu?

Fribert smilede:

— Nej, sagde han, De tager fejl, den Forlovelse var en Fejltagelse.

— Saa begriber jeg ikke, hvad der kan have været i Vejen!

— De er den, jeg helst af alle havde forklaret mig til; jeg kunde ikke.

— Hvorfor tog De ikke Ferie, hvorfor aflagde De os ikke et Besøg?

— Uheldet vilde, at jeg allerede havde haft min Ferie, inden De tog af Sted. Ellers var jeg kommet, særlig efter at Haagen sendte mig sit venlige Brevkort. I et stort Firma maa man tage Ferie efter Tur. Min Tur faldt i Aar midt i Maj. Da jeg fik Deres Kort, gik jeg straks til Chefen og bad om en ekstra Ferie, men den Bøn blev afslaaet.

— Saa har De tilbragt hele den varme Sommer i Byen?

— Ja, jeg har været her, og mine Tanker har været paa Bornholm. Aldrig har jeg kendt en saadan Længsel, aldrig har jeg døjet en lignende Pine!

Lydia rødmede og saå undrende paa ham. Saa løftede hun sit Glas:

— I Stedet for at tale i Gaader, sagde hun, vil jeg, da De ikke gør Mine dertil, hilse paa Dem. Tak for Deres smukke Presenter!

— Selv Tak og til Lykke!

Lydia satte Glasset fra sig og saå sig om til venstre. Kurt hørte ikke efter, han sad i livlig Samtale med en purung, dybt nedringet Dame, der lo overmaade højt. Han lo selv med.

— Særlig var Søndagene slemme, fortsatte Fribert. Til daglig havde jeg Arbejdet paa Kontoret; om Søndagen, naar Solen skinnede og alle skulde i Skoven, og Gaderne laa tomme og støvede, gjorde den blaa Himmel Byen dobbelt frastødende; jeg havde Tid til at længes. Saa vandrede jeg op og ned gennem den gamle Bys Gader. Jeg opsøgte de mørkeste og de mest afsides liggende. Naar jeg blev træt, gik jeg ind i en snavset, menneskeforladt Gaard og satte mig. Der blev jeg siddende, indtil Arbejderfamilierne kom hjem, støvede, belæssede med Bøgegrene og støjende. Saa reves jeg ud af mine Tanker, jeg gik hjem og tog Deres Billede frem.

— Mit Billede?

— Ja, det Fotografi, som Deres Moder har givet mig.
Det var Dem, jeg længtes efter, Lydia.

— De maa ikke tale saaledes!

— Tilgiv mig!

Kurt vendte sig i det samme fra den Dame, han talte med, og hviskede til Lydia, dog saa højt, at Fribert kunde høre det:

— Hun er mageløs den lille Rasmussen, efter hvad hun siger, har hun en stor Fremtid ved Teatret, begge Direktørerne er forelskede i hende, og hun er sikker paa at faa din Rolle i Ild dansen. Du har ikke Spor af Stemme, siger hun.

Fribert blev bleg. Havde han hørt fejl? Nej, Kurt og Lydia var dus. Straks efter fik han Bekræftelsen.

— Du maa ikke være for haard mod Rasmussen, sagde Lydia, husk, hun har en Moder og tre smaa Søskende at forsørge.

— Saa begriber jeg, at hun er onskabsfuld, sagde Kurt.

Haagen spurgte om noget, men Fribert svarede ikke. Hvorledes var det gaaet til, hvilken Betydning skulde han lægge deri? Var Spillet ikke allerede tabt? Han overvældedes af den samme Følelse, der greb ham den Dag, da han paa Kontoret hørte, at Kurt var taget til Bornholm. Hvor han dog havde lidt i de fjorten Dage! Han var først kommet til sig selv, da Kurt atter viste sig paa Kontoret. Hans Rival havde benyttet Tiden! Fra Morgen til Aften havde han fartet omkring med Lydia. De havde nydt den herlige Sommer sammen, hun havde kørt i hans Vogn, og om Aftenerne havde han hentet hende til Ture. Og saa var de blevet dus! Harmen blussede op i ham. Hvorfor havde han ikke i rette Tid advaret hende? Hvorfor havde han ikke fortalt hende om sin Samtale med den unge

Kyniker? Nu var det maaske for sent! Han saá ængsteligt op paa Lydia. Straks efter tog han Blikket til sig. I hendes Ansigt var der et Udtryk af Uskyld, en ungpigeagtig Finhed, der maatte nedslaa Tvivl. Hendes Smil var rent og uskyldigt som et Barns.

Haagen puffede ham i Siden.

— Hvad tænker De paa, sagde han, hvorfor svarer De ikke, naar man taler til Dem?

— Svarer jeg ikke? sagde Fribert.

— Nej, De sidder og stirrer ind i Stearinlyset og tænker paa Lydia. Tror De ikke, jeg har opdaget den?

— Jeg maa bede Dem tale noget sagtere, sagde Fribert rødmande.

— De behøver ikke at være bange, sagde Haagen, jeg skal ikke røbe noget, jeg er paa Deres Parti. Jeg kan ikke taale Kurt. Saadan en Sukkerprins! Han bukker og er saa høflig mod Moder og slesker; jeg har paa Fornemmelsen, at han ikke mener et Ord med det altsammen, og at han, saasnart han kommer hjem, tager sig et godt Grin af os. Det er mig ubegribeligt, at Lydia bryder sig om ham.

— Gør hun det?

— Jeg ved det s'gu knapt. Hun lader sig saa let paavirke, hun er blødere end Voks. Derfor skal De ikke give Slip! Tag det Raad fra en Kamerat, der mener Dem det godt!

Han løftede sit Glas.

— Skaal, sagde han, lad os to drikke dus!

De tømte deres Glas.

Kurt tog ikke stærkt Del i Samtalen. Han drak desto flittigere. Hvert Øjeblik skænkede han ny Vin op, hilste paa en eller anden og tømte Glasset i et hurtigt Drag. Efter at have drukket ud sad han stille og stirrede frem for sig. Nu og da henvendte han et Ord til Lydia, han syntes ikke at være i rigtigt Humør, hans Latter lød

forceret. Disse Indtryk beroligede Fribert. Maaske var ikke alt tabt endnu. Han behøvede jo blot at skotte til venstre for at se Lydias smukke Profil. Selv om hun ikke henvendte Ordet til ham, kunde han stadig høre hendes Stemme, han kunde nyde Klangen af hendes Latter, og han kunde i Stilhed betragte hendes smalle hvide Haand, der laa paa Borddugen, og hvis Fingre nervøst pillede ved Brødkrummerne. Naar han vilde, kunde han vende sig om mod hende, tale med hende og se ind i disse Øjne, der for ham indeholdt alt. Hvilken Forskel paa i Aften og paa disse sidste Maaneders Kæde af tomme Aftener! Ved denne Tid plejede han at gaa hvileløs ved Vestre Kirkegaard, hvor Maanen skinnede over en hvid Mur, alene med sine Tanker og med sin Smerte. Nu sad han ved Siden af hende, kunde se hende, kunde høre hende le, kunde tale med hende. I Aften havde han Grund til at være lykkelig.

Selskabet syntes at befinde sig vel. Postejerne var allerede fortæret, og man var gaaet i Lag med den kolde Souper, der gjorde Huset Ære. Der var Vildt og Hummer og Salater, Paalæg, Grøntsager og meget andet, og to unge Piger med hvide Kapper og Forklæder gik stadig rundt og skænkede Vin. Det var varmt herinde, og ikke engang Haagens Brændevinsflaske kunde Gæsterne lade i Fred. Stemningen var kommet stærkt op, Herrerne havde aflagt al Stivhed, og Damerne tænkte ikke længere udelukkende paa deres Haar og paa, hvorledes Toiletten sad. Latteren lød betydelig stærkere nu, og Modeskuespilleren Drulander brølede op med en Stemme, der sikkert maatte kunne høres ned paa Gaden.

Lod man opmærksomt Blikket glide fra Par til Par, opdagede man hurtigt, hvem der interesserede sig for hinanden. Det havde sikkert været en god Idé af Lydia at bede Herrerne selv vælge, hvem de vilde have til Bords, hellere end at vælge for dem; derved havde enhver faaet

den, han syntes bedst om, og dette var ikke til Skade for Underholdningen.

Samtalen blev efterhaanden saa høj, at det var umuligt at opfatte andet, end hvad Ens Nabo sagde. Derved gik man sikkert tabt af en Del, thi at dømme efter de varme Øjekast, som Herrerne sendte Damerne over Vinglassets Rand, at dømme efter den Rødmen, der fra de unge Pigers Kinder bredte sig helt ned over deres Hals og Bryst, var de Bemærkninger, der faldt, værd at høre.

Det var et livligt Selskab, hvilket behagede Fribergt i den Stemning, hvori han for Øjeblikket befandt sig, og Værtinden, Fru Brun, der sad for Enden af Bordet i sin knaldende røde Silkekjole, var den livligste af alle, hvilket behagede ham mindre. Han saá, at Lydia nu og da skottede derned; hun vendte hastigt Hovedet bort og fortsatte Samtalen med Kurt. Hussys Interesse for Fru Brun vilde sikkert have vakt Opsigt, hvis Selskabet havde været blot en Grad mindre livligt. Schweizeren sad bøjet helt hen mod Fruen og talte hende lige ind i Ansigtet, medens han sendte hende ømme Blikke. Denne mærkelige Hyldest syntes ikke at genere hende, hun lo højt, og nu og da slog hun ham med sin Vifte over Armen. Hvad han sagde, var det umuligt at høre; han sparede sikkert ikke paa sine Forsikringer.

Der blev banket paa et Glas, og Samtalen sagtnede efterhaanden af, indtil der blev helt stille, og man kunde høre Pigerne rumstere i Køkkenet — alles Blikke var rettet mod Abel, der havde rejst sig. I Modsætning til de andre Herrer var han bleg. Hans Stemme sitrede en Smule.

— Mine Damer og Herrer, sagde han, undskyld, at jeg et Øjeblik afbryder den muntre Samtale; det er god gammel Skik, at vi, inden vi forlader Bordet, ønsker Fødselsdagsbarnet til Lykke og hilser paa hende i et Glas Champagne. Først i Løbet af dette Aar har det store Publikum opdaget, hvilken fin og indtagende Kunstnerinde der er vokset op mellem de støvede Kulisser. Fuldt ud-

voksen, moden, henrivende skøn og gnistrende af Talent stod hun pludselig i Rampelyset, og Publikum overraskedes og henrykkedes og fandt, at denne Stella Nova var skønnere end alle de andre Stjerner. Folk, der har Forstand paa Teater, har stillet Lydia et lovende Horoskop. Jeg vil nøjes med at udtale et Haab om, at hun i det private Liv maa forblive den samme, hun var før — til Trods for Lykken og den megen Medgang. Vi, der kender Lydia, har altid glædet os over hendes Karakters Renhed, hendes Aabenhjertighed og hendes venlige, beskedne Væsen. Lad os haabe, at hun maa bevare disse Egenskaber, der pryder hende mere end noget andet Smykke!

Abel vendte sig direkte mod Lydia. Han havde en stilfærdig og fin Form, der var meget klædelig, og nu, da han stod belyst af de flakkende Stearinflammer, lidt foroverbøjet med det halvfylde Champagneglas i Haanden, smilende og dog bevæget, udbredte der sig over hans Ansigt og Skikkelse en sælsom Skønhed — han lignede en gammel Markis fra Frankrigs forgylde Tid.

— Lille Lydia, sagde han, lyt ikke til den Smiger, der ombølger dig, lad dig ikke blænde af Glansen! Teatrets Kunst kan løfte sine Udøvere højt, den kan ogsaa styrte dem i Afgrunden. Det er altid farligt for en ung Pige at betræde Scenen, dobbelt farligt, naar hun besidder din Uskyld og din rene Tillidsfuldhed. Jeg ser, Lydia, at du smiler, og Smilet hjælper gennem meget. Vær ung og glad, mor dig, syng af Hjertets Lyst, dans din Bolero, lad dig beundre og fejre, omtale i Bladene og afbilde paa Postkort, udøv din Kunst og gaa fra Sejr til Sejr, vær Skønheden paa vor Scene og henryk og glæd dine Medmennesker; men, Lydia, bevar dit Hjerte rent! Dette er blot en beskedne Paamindelse fra en Mand, der mener dig det godt og som nu løfter sit Glas og tømmer det paa, at det nye Aar for dig maa blive lykkeligt som det gamle. Mine Damer og Herrer! Frk. Lydia leve!

Hurraraabene fik Glas og Tallerkener til at klirre, og alle klinkede baade med Lydia og med Abel.

— Jeg syntes, at han var noget højt oppe, mumlede Kurt og greb sit Glas.

— Det er hans Vane, svarede Lydia.

Saa drak de og saa paa hinanden over Glassene.

Disse sidste Ord satte atter Fribert i daarligt Lune. Lydias Tonefald havde lydt haanligt. Han syntes, at Abel fortjente en bedre Tak.

Straks efter var Konversationens Livlighed sagtnet af; nu blussede Ilden atter op. Drulander fortalte, sikkert for at faa Lejlighed til at efterligne forskellige Dyrestemmer, om et Besøg, han lige havde aflagt i Dyreparken ved Hamborg. Kurt var atter kommet i Disput med den lille Rasmussen, Lydia sad med Ansigtet halvt vendt mod Fribert; hun lyttede vistnok til, hvad de sagde.

— Er De glad for, at De skal begynde paa Teatret igen? spurgte Fribert.

— Jeg er i Aar ikke saa ked af det, som jeg plejer. Det skyldes, hvad De sagde den Gang, De sidst var heroppe. Deres Ord har jeg ofte tænkt paa i Sommer.

Den blege, matte, kølige Farve var forsvundet fra hendes Ansigt, og i hendes Kinder brændte Ild. Han saa, at hendes Haand rystede, naar hun løftede Glasset. Hvorfor? Var det, fordi Kurt uafbrudt underholdt sig med den lille Rasmussen, medens han tømte det ene Glas efter det andet?

— Det er et smukt Halsbaand, De har faaet, sagde Fribert.

— Ja, ikke sandt? sagde Lydia, jeg elsker Ædelstene. Men Deres Armbaand er ogsaa smukt. Se, hvor Diamanterne lyner!

Hun holdt Armbaandet op mod Lyset. Stenene funkled, og Facetterne kastede Straalerne tilbage. Fribert besluttede, at han i Morgen skulde købe hende et Smykke, der

var smukkere og kostbarere end det, Kurt havde givet hende.

Atter var der nogen, der slog paa sit Glas. Lyden kom denne Gang fra den modsatte Ende af Bordet, og stor var Friberts Forbavselse, da han saá Hussy rejse sig. Hussys Ansigt var nu lige saa mørkerødt som Rosen, han bar i Knaphullet, han ragede med sine store Hænder Sølvtoj og Service til Side for at finde et Støttepunkt paa Bordet, hvad der nok kunde være nødvendigt. Den megen Spiritus, han havde drukket, bevirkede, at hans Akcent blev stærkere end ellers. Man kunde høre Schweizeren gennem hvert Ord.

— Mine Damer og Herrer, sagde han, jeg maa meget beklage, at ingen har haft den Idé at udbringe en Skaal for vor Værtinde. Maa jeg spørge: fortjener vor Værtinde ikke en Skaal?

Denne direkte Forespørgsel besvaredes med høje Raab som »Jo, jo!« »Naturligvis!« og »Hun skal leve!« Op-muntret af dette Bifald fortsatte Hussy:

— Naa, det var da godt! Hun fortjener en Skaal. Det synes jeg ogsaa. Og hun fortjener at faa lidt Ros, at der siges nogle pæne Ord om hende — ikke sandt?

— Jo, jo!

— Stille! sagde Hussy, der nu havde plantet begge Hænder saa solidt i Bordpladen, at han følte sig sikker. Det er mig, der taler, og jeg skal nok sige, hvad der skal siges.

Der blev en forventningsfuld Pavse, i hvilken Hussy søgte lidt i sin Hukommelse. Saa fortsatte han:

— Jeg har tilbragt en storartet dejlig Sommer med Fru Brun paa Bornholm. Vi gik Ture sammen, og vi gik i Vandet sammen. Fru Brun skal ses i Naturen. Hun er ikke bange for at falde ned af Klipperne, hun er ikke bange for Tyre og andre vilde Dyr. Hun er kort sagt en mageløs Værtinde. Har jeg ikke Ret?

— Jo, jo! lød det.

— Naturligvis har jeg Ret, sagde Hussy. Fru Brun klæder sig med megen Smag. I Aften har hun en prægtig rød Kjole paa, hvilket beviser, hvad jeg før sagde, at hun ikke er bange for Tyre, hi, hi! Altsaa Fru Brun er ligesaa smagfuld, som hun er elskværdig og venlig og gæstfri — er det Usandhed, hvad jeg siger?

— Nej, nej!

— Det var rart, sagde Hussy, jeg kan ikke lide Lunkenhed, naar det gælder en Dame af Fru Bruns Slags. Hvor finder man ellers en virkelig Dame? Man søger og søger og finder intet! Jeg er født i Schweiz, men jeg har aldrig set en saa smuk Dame som Fru Brun. Derfor beder jeg Dem rejse Dem og raabe tre Hurraer for min Borddame. Hun leve!

Stolt over at have fuldført sin Tale satte Hussy sig og genoptog Samtalen. Fru Brun var ikke pinligt berørt af denne Hyldest, hun smilede til ham, ja syntes endog at takke ham.

— Han er dog den værste, vi endnu har haft i Huset, mumlede Haagen; tidligere var det Lydia, de løb efter; Moder kunde være i Fred.

Samtalen var efter Hurraerne blevet livligere end nogen Sinde, alle Baand syntes løste, og da Bordet kort efter hævedes, og Selskabet begav sig ind i Dagligstuen, var Stemningen paa Højde med Termometret. Fribert havde aldrig været i et Selskab, hvor Tonen var saa fri som her. De Sammenkomster, han plejede at komme til, var kedelige Familiemiddage og nu og da en Forretningsmiddag. Han var ikke vant til Omgang med Kunstnere, og han stødtes mere end een Gang over de Bemærkninger, der faldt.

Modeskuespilleren trykkede efter Bordet Lydias Haand ømt og stirrede hende længe ind i Øjnene.

— En udmærket Souper, sagde han, gratulerer!
Lydia lo højt.

— Maden maa have været god, naar den kunde stille dig tilfreds.

Det skar Fribert i Hjertet. Ogsaa med denne Nar var hun dus. Men det maatte vel skrives paa Teaterkameratskabet.

Et mærkeligt Frimureri syntes at herske mellem disse Mennesker. De sagde næsten alle du til hinanden, og Herterne syntes ikke at genere sig, de fortalte frivole Historier, medens Damerne hørte derpaa, og ingen tog Forargelse. Herrerne var ogsaa langt fra galante. »Hent mig Sukkeret, Anna,« sagde en Skuespiller til en purung, nydelig Pige i gul Silkekjole, og den unge Dame gik hen og hentede Skaalen øjensynlig stolt over at faa et saadant Tillidshverv. Herrerne tændte Cigaretter til Damerne, og to og to drak af det samme Likørglas.

Saadan var Tonen, og Lydia lod ikke i nogen Maade til at befinde sig ilde derved. Hun gik smilende gennem Stuen, drak Likør et Sted og Kognak et andet, tændte en Cigaret og kastede den igen, sørgede for, at alle fik Kaffe, talte med en her og trykkede en anden i Haanden ved Vinduet.

— Jeg synes, at De staar og følger mig med Øjnene, sagde hun, idet hun gik forbi Fribert.

— Det gør jeg, sagde han.

— Tjen mig i at lade være!

Fribert satte sig, tændte en Cigar og skænkede sig et Glas Likør.

— Maa jeg sætte mig ved Siden af Dem? spurgte Abel.

— Ja, vær's'go, sagde Fribert.

Abel tog Plads.

— Jeg vil gerne tale med Dem om Lydia, sagde han.

— Om Lydia?

— Ja, jeg har nu kendt hende længe, snart i atten Aar. Dette kom langsomt, næsten sørgmodigt.

— I atten Aar, gentog han. Allerede som Barn var

hun yndig; men den Gang blev der ikke taget saa meget Hensyn til hende. Lidt overset gik hun herhjemme uden at ane, at hun med Tiden skulde blive Familiens Stolthed, den, man først og fremmest regnede med. Den Gang var der ingen, der forstod hende. Hendes Moder begyndte først at interessere sig for hende, da det blev aabenbart, at hun vilde gøre Karrière ved Teatret. Haagen benyttede hende til at løbe Byærinder, ligesom han nu laaner Penge af hende. I Skolen fandt hun ingen Forstaaelse, Kameraterne kunde ikke lide hende, fordi hun var smuk. Kun for mig aabnede hun sit Hjerte. Og jeg saå ind i en henrivende og fin lille Verden.

Abel gjorde en Pavse. Fribert sagde intet. Saa fortsatte han:

— Jeg kender Lydia, jeg har fulgt hende opmærksomt, jeg har glædet mig over hendes Karakters gode Sider; hendes Svagheder har bedrøvet mig. Og derfor er jeg bedre end nogen anden i Stand til at se de Farer, der truer hende.

— Hvilke Farer?

— De Farer, jeg nævnte i min Tale. Lydia er svag, og jeg er bange for, at hun vil være eftergivende overfor en Mand, der ikke har Samvittighed. Hun har i sin Barn-dom Aften efter Aften staaet i Teaterkolonnaden og set de Skuespillerinder, der var i Skudet, blive hentet af deres . . . Venner. Disse Indtryk har hun ikke glemt. Nu er hendes Tid kommet. Hun er fornøjelseslysten, hun elsker Smykker og Diamanter, det nye Liv vil friste hende. En Mand som Hr. Kurt Brenge kan blive en farlig Ven. Ogsaa han kender hendes Svagheder, han har allerede foræret hende altfor kostbare Presenter. De forstaar mine Bekymringer!

— Hvorfor fortæller De mig dét? spurgte Fribert.

Abel saå et Øjeblik paa ham.

— Fordi jeg føler, at De holder af Lydia og gerne vil beskytte hende.

Fribert greb Abels Haand og trykkede den.

— Ja, sagde han, det vil jeg. Tak for Deres Tillid!

Abel skulde atter til at tale; han blev afbrudt af Haagen, der stod op paa en Stol og klappede i Hænderne.

— Mine Damer og Herrer! raabte han.

Det varede temmelig længe, inden man i Stuens Kroge opdagede, at der blev sagt noget. Endnu lød hist og her Latter og Fnisen. Modeskuespilleren drillede Papegøjen ved at puste Cigaretrøg ind paa den. Omsider blev der Stilhed.

— Mine Damer og Herrer, gentog Haagen, De ved, at vi efter Souper'en plejer at gaa ovenpaa for at faa os en Svingom.

— Det er hørt! raabtes der fra flere Sider.

— Vi plejer at danse paa Loftet, fortsatte Haagen; det kan vi desværre ikke i Aar, fordi vor Husvært har fyldt Loftet op med alskens Skrammel.

— Sikken en Araber, blev der raabt, vi vil danse! lød det fra flere Sider.

— Naturligvis vil vi danse, sagde Haagen; men vi kan ikke danse paa Loftet, og vi kan ikke danse hernede.

— Saa danser vi paa Trappen, sagde Modeskuespilleren og lo højt.

— Nej, sagde Haagen, vi tager hen til Hr. Kurt Brengé, der har tilbuddet at stille sin Lejlighed til Raadighed for den dansende Del af Selskabet.

— Bravo, bravo! lød det.

— Hvordan kommer vi derhen?

— Vi har bestilt Biler, som straks vil være her. Jeg vil dog bemærke, at Selskabet fortsættes her uden Hensyn til de Dansende, og at der vil blive sat Bridge-Borde frem i denne Stue for dem, der foretrækker Hjemmets Hygge fremfor Eventyr. Ogsaa hos Hr. Brengé vil der blive spillet; dér spilles Roulet.

Disse sidste Ord blev hilst med stærkt Bifald, og Haagen satte sig ned og viftede sig med en Avis.

Det varede ikke mange Minutter, inden en vedholdende Trutten, Stønnen og Pusten nede fra Gaden tilkendegav, at de bestilte Biler var ankommet og ventede. Damerne fik travlt med at iføre sig Tørklæder og Slag, og Herrerne trak i Overfrakkerne og skændtes om Hattene.

Da mærkede Fribert en Haand paa sin Arm.

— Pas godt paa hende! hviskede Abel.

— Skal De ikke med?

— Nej, jeg vil ikke besøge den Fyr.

— Jeg skal nok passe paa!

— Giv mig det Løfte, at De ikke lader hende være alene med ham et Øjeblik!

— Det lover jeg.

Lydia kom løbende fra sit Værelse. Hun var trukket i et tyndt, sort Silkeslag, der passede nydeligt til hendes gule Kjole, og om Haaret havde hun bundet et Kniplings-tørklæde.

Det viste sig, at næsten hele Selskabet vilde hen til Kurt. Foruden et Par gamle Tanter og Abel blev kun Klitgaard og Hussy tilbage.

Under megen Latter og en Del unødig Spektakel kom Selskabet ned ad Trapperne. Fribert saå efter Lydia; han kunde ikke opdage hende. Han steg da ind i den Bil, der stod nærmest, og et Øjeblik efter satte Vognen sig i Bevægelse. Bilens elektriske Lampe var ikke tændt, og det Par, der sad lige over for ham, var begravet i Halvmørket. Saa vidt han kunde se, var det Modeskuespilleren, der havde fundet den lille Rasmussen. De var tavse de faa Minutter, Turen fra R-Gaden til det Hus, hvor Kurt boede, varede. Fribert lagde ikke videre Mærke til dem, han sad hensunket i sine egne Tanker.

Foran og bagved sydede de andre Biler. Det var et helt Optog, der strøg gennem den gamle Bys øde og mennesketomme Gader. Toget passerede Steinwalt-Banken, der laa udslukt lignende et Fængsel. Da Selskabet nærmede sig

Bestemmelsesstedet, stak Fribert Hovedet ud af Vinduet for at se, hvem der steg ud af den første Bil. Hans Anelse bekræftede sig. Han så Kurt hjælpe Lydia ud.

Da alle var samlede paa Fortovet, aabnede Kurt Gadedøren og tændte Lys, fire Damer gik ind i Elevatoren, Resten af Selskabet begav sig op ad de mange Trapper. Midtvejs slukkedes Lyset, hvad der gav Anledning til høje Raab og Vittigheder.

I Kurts Lejlighed var alle Lamper tændte. Salonen var ryddet og Flyglet skubbet til Side. En Pianist hamrede i Tangenterne — det var Ouverturen til *Landsbypigen* — assisteret af en Violinist og en Mand, der spillede paa Fløjte. Modeskuespilleren skubbede allerede med krum Ryg sin Dame over Gulvet i den moderne Takt, og snart var alle ude. Kurt havde straks inklineret for Lydia. Hun dansede med svaj Ynde, og hendes Kavalier førte hende let og elegant. Fribert så til fra en Krog.

Pludselig stod hun foran ham.

— Nu skal vi to, sagde hun.

— Nej, Tak, sagde han vredt.

— Vist saa, sagde hun, hvorfor ikke?

— Jeg danser ikke de nye Danse.

— Jeg skal lære Dem det.

Hun trak ham med ud paa Gulvet, og et Øjeblik efter var han under Rytmens Magt. For første Gang holdt han hende i sine Arme. Han kunde mærke hendes varme Legeme, han så hendes Ansigt og hendes nøgne Hals tæt ved, han inddrak Duften af hendes Haar. Maatte dette aldrig holde op! Alle Indtryk svandt sammen i en mørk Ring med et flakkende gult Lys foroven, stadig spillede Musikken de indsmigrende Toner af *Landsbypigen*, han mærkede, at hendes Haand blev varmere, han syntes, at hun skælvede i hans Arme, hun lænede sit Hoved ind mod ham, og han trykkede hende fastere til sig, han havde kun ét Haab, at Musikken aldrig vilde standse!

Da slog Pianisten et Slag over Tangenterne, Violin og Fløjte hvinede. Dansen var forbi.

— Tak, Lydia! hviskede han.

Hun smilede.

— Der kan De se, sagde hun, hvor hurtigt De lærer.

— Ja, han lærte hurtigt! Han havde i disse Minutter lært, hvor højt han elskede hende. Han syntes, at hun tilhørte ham nu; han taalte ikke, at en anden nærmede sig hende.

Kurt kom frem i Døren.

— De maa ikke glemme, raabte han ud over de Dansende, at der staar Champagne herinde.

Fribert saå hadefuldt paa ham. Denne unge Mand med de udlevede Træk var kommet mellem ham og den Kvinde, han elskede. Kurt kastede en uheldsvanger Skygge over hans Forhold. Men han vilde ikke miste hende og led allerede Helvedes Pinsler ved den blotte Tanke derom.

— Værsgo! sagde Kurt.

Inde i Spisestuen stod ikke alene Champagne, men en hel Opstilling af Flasker med forskellige Drikke. Der stod endvidere Skaale med Frugt og Konfekt og Sølvæsker fyldt med Cigarer og Cigaretter. Saasnart en Flaske var tømt, satte Petrof en ny i Køleren. De, der ikke dansede, sad herinde og røg, og Luften blev hurtigt graa og tæt.

Sveden stod i hvide Perler paa Kurts Pande; han drak uafbrudt.

— Kom herhen, sagde han til Fribert, se ikke saa bøs ud; lad os klinge!

— Lad os det! sagde Fribert.

Med skælvende Haand hældte Kurt den halvfrosne Vædske i Friberts Glas og fyldte sit eget.

— De har endnu ikke sagt Tak for sidst, stammede han.

— Saa takker jeg!

De tømte deres Glas.

— Lad os faa et til, sagde Fribert.

Atter tømte de Glassene.

— Det er god Champagne, sagde Kurt med tykt Mæle, ikke sandt —

I det samme mærkede Fribert Lydia ved sin Side. Hun bøjede sig over ham og hviskede:

— De maa ikke drikke med Kurt, han kan ikke taale det!

Fribert bøjede skamfuldt Hovedet.

— Hvor er Rouletten? blev der spurgt.

— Haagen er gaaet efter den, oplyste en anden.

— Lad være med at spille! sagde Lydia.

— Ikke Tale om, sagde Kurt, vi maa have Lov til at more os.

Lidt efter kom Haagen ind bærende en Monte Carlo Roulet og et grønt Tæppe med paamaalede Striber og Tal.

— Hvem vil være Bankier?

— Det vil jeg, sagde Kurt.

Fra Bukselommen hentede han en Haandfuld Guldstykker, Herrerne ledte deres Tegnebøger frem og tog Plads, og paa et Øjeblik lignede Stuen en Spillesal.

— Har De gjort Deres Indsatser? spurgte Kurt, idet han efterlignede de franske Kroupier'ers Snøvlen.

— Ja, ja.

— Godt! sagde han og satte Rouletten i Bevægelse.

Den lille Elfenbenskugle fløj for første Gang rundt i Skaalen, den sprang frem og tilbage og op og ned; om sider faldt den med et lille Plump i sit Hul. Om dette var rødt eller sort, var det umuligt straks at afgøre. Først nogle Sekunder efter raabte Kurt:

— Rødt!

Rødt havde vundet.

— Lad os danse! hviskede Lydia.

Atter holdt Fribert hende i sine Arme. Musiken spillede denne Gang I l d d a n s e n. Der var god Plads paa Gulvet.

Kun faa Par dansede, de fleste opholdt sig i Naboværelset omkring Rouletten.

— Rødt! lød det derindefra.

De dansede; men det var ikke som før. Fribert mærkede, at Lydias Opmærksomhed var i Naboværelset.

— Rødt! lød det atter.

En Sitren gennemløb hende.

— Er De syg? spurgte han.

— Jeg kan ikke taale at høre paa det Spil, raabte hun, Kurt er værre end Haagen. Naar først de begynder, holder det aldrig op. Lad os gaa derind og passe paa!

De gik ind i Værelset, over hvilket der allerede hvilede det Tryk af Uhygge, der er ejendommeligt for Spillesale.

Bag Rouletten sad Kurt og fulgte stift den lille Kugle, der hoppede over Metallet med en uheldsvanger Lyd. Ved hans Side stod en halvtømt Champagneflaske.

— Rødt!

Fra Haagen kom der et Udraab af Glæde.

— Jeg har vundet to Hundrede Kroner, raabte han Lydia i Møde, jeg spiller kun paa Rødt.

— Du skal slet ikke spille, hviskede Lydia.

— Men jeg vinder jo, sagde Haagen.

Atter lagde han en Seddel paa Bordet, og baade Sedler og Sølv fulgte efter fra de andre. Næsten hele Selskabet var engageret. Herrerne havde trukket Bundter af Noter op, og Damerne sad og legede med Tokronestykker. Foran Kurt laa en Bunke brune Sedler, som han stadig tog af. Banken var foreløbig ikke heldig. Zero kom ikke ud en eneste Gang, og det tyndede i Sedlerne.

Det var tydeligt at se, at Kurt var Spiller. I hans Blik var der kommet et flakkende grønt Skær, og hans Haand rystede saa stærkt, at han ikke kunde føre Krystalglasset til Læben, uden at Champagnen flød over. Ogsaa i Haagens Øjne brændte en Ild; hans Blik var snarere rettet mod

Sølvet og Sedlerne end mod den lakerede Skaal. En af Damerne kom med sin Albue til at vælte hans Sølvstabel. Det var lutter nye Tokroner, i hvilke det elektriske Lys gav Genskin. Haagens Blik badede sig i Glansen af disse Mønter.

— Sort! raabte Kurt.

Det lød triumferende. Lokket af Haagens Held havde Flertallet af de Spillende efterhaanden overført deres Indsatser paa Rødt, og Kurts Udbetalinger var stadig vokset. Modeskuespilleren havde allerede beregnet, at Bankierens Beholdninger kun kunde holde to Gange til; nu var det Kurt, der strøg til sig. Damerne sukkede.

Kurt raabte paa Russisk en Besked, og Tjeneren bragte frisk Champagne.

— Nu vil vi danse, sagde Lydia.

— Nej, nej, raabte Haagen, jeg vil have Revanche.

Efter de sidste Tab syntes der ikke at være Stemning for at holde op. Spillet var godt begyndt, det maatte gaa sin Gang.

— Bare ikke tabe Modet, sagde Kurt med grødet Stemme.

I det samme vendte han sig om og så paa Fribert.

— Hvorfor spiller De ikke? spurgte han haanligt.

Fribert svarede ikke; tog sin Tegnebog op og lagde en Hundrekroneseddel paa Bordet. Flere så paa ham. Han var vistnok, foruden Lydia, den eneste i Selskabet, der hidtil ikke havde vovet noget.

— Det var Ret, sagde Kurt.

Fribert turde ikke se op. Han var bange for Lydias bebrejdende Blik. I det samme satte Kurt Rouletten i Gang, og Kuglen hoppede.

Sort kom ud. Fribert havde vundet hundrede Kroner.

Et næsten umærkeligt Smil gled over hans Ansigt. Her var jo Lejligheden til i en Haandevending at vinde de Penge, han saa haardt trængte til! Med Spillet paa Børsen havde

han ikke haft Held de sidste Dage, og de Værelser, han havde lejet i Byen efter at have taget Afsked med Fru Perlman, skulde møbleres. Hos Hr. Sahl havde han laant fire Tusind Kroner. Af dem havde han givet to Tusind til sin Vekselerer som Margen paa Spekulationskontoen, og de seksten Hundrede var gaaet med til forskellige Indkøb. Tilbage havde han fire Hundrede Kroner. Dem lagde han paa Bordet sammen med de Hundrede, han lige havde vundet, i alt fem Hundrede Kroner — paa Sort.

Han besluttede, hvis han vandt, da straks i Morgen at købe et Diamantsmykke til Lydia, kostbarere end det, Kurt havde foræret hende. Abel sagde, at hun satte Pris paa Diamanter. Hun skulde faa saa mange, hun vilde have, blot han var en Smule heldig. I Erindringen genkaldte han de Smykker, han havde set i Butikkerne, og som han havde ønsket at give hende. Nu var Øjeblikket kommet, da hans Ønsker skulde gaa i Opfyldelse. At han vandt Pengene i Duel med Kurt vilde gøre dem dobbelt kærkomne. Een Gang maatte Alexis Brenges sige Stop til Sønnens Ekstravagancer.

— Værs'go, sagde Kurt, spil bare væk og gør store Indsatser ligesom Hr. Fribert. Saa bliver vi hurtigere færdig. Gener Dem ikke, mine Damer og Herrer!

Haagen lagde to Hundrede Kroner, ligeledes paa Sort, og snart var det grønne Spilleklæde dækket med Sedler og Sølv.

Først da Fribert så sine fem Sedler paa Bordet, gik det op for ham, hvor ubehageligt det vilde være, hvis han tabte dem. Han stod da med fuldstændig tom Kasse, og hvorledes skulde det lykkes ham at skaffe Penge til Dækning af de mange Udgifter, der forestod?

Da Kurt ikke kunde faa Selskabet lokket til at holde mere, satte han Rouletten i Gang. Kuglen løb rundt med en hvislende Lyd, der virkede paa Nerverne som Æggen af en Kniv.

Der var varmt. Tobaksrøgen laa i tunge Dynner under Loftet. Fribert hostede hvert Øjeblik.

Alle sad i Spænding bøjede over Rouletten, stive som Figurer i et Vokskabinet.

Der gik et halvt Minut.

— Sort!

— Ha, ha, brølede Haagen og slog Fribert paa Skulderen, vi har vundet.

Fribert tog de Tusind Kroner, som Kurt rakte ham, og holdt dem usikkert i Haanden uden at vide, om han skulde stikke dem i Tegnebogen eller fortsætte Spillet.

Kurt havde travlt med at inkassere og udbetale. Om-sider var han færdig.

— Saa begynder vi igen, raabte han.

— Vær's'go, sagde Haagen og lagde den Haandfuld Sedler paa Klædet, han lige havde modtaget. Fribert holdt sig endnu tilbage. Han følte, det var klogest at sige Stop. Han havde vundet seks Hundrede Kroner. For dem kunde han købe Lydia et Smykke, og gik Børsen blot nogle faa Points til Vejrs, var han ude over de værste Sorger. Da lød Kurts Stemme:

— Hvor bliver Deres Indsats af, Hr. Fribert?

Det var, som om en stærkere Magt førte hans Haand. Halvt mekanisk kastede han de Tusind Kroner paa Sort.

— Bravo, sagde Kurt, nu begynder Spillet at lugte af noget.

— De maa ikke spille om saa store Summer, sagde Lydia.

— Vil du have, at vi skal spille om Krakmandler, spurgte Drulander.

— Vi holder straks op, sagde Kurt og satte Rouletten i Gang.

Fribert tændte en Cigaret, men kastede den straks, da han mærkede en brændt Smag i Munden.

Der kom et pinefuldt Kvartminut. Han følte sig ube-

hagelig til Mode ved den Opmærksomhed, han var Genstand for og søgte at se ligegyldig ud. Det lykkedes ikke. Smilet blev til en nervøs Trækning i Mundvigerne.

Plump sagde det i Skaalen.

— Rødt! raabte Kurt uden at lægge Skjul paa sin Triumf og skrabede Friberts Penge til sig som den første af Indsatserne. Fra Selskabet hørtes en urolig Mumlen, og Fribert mærkede mange Blikke paa sig.

— Jeg har ikke flere Penge, stammede han; De tager vel mod en Anvisning?

— Anvisninger modtages, sagde Kurt og strøg Sveden af Panden.

— Jeg ønsker at tale med dig et Øjeblik, udbrød Lydia.

— Med mig? spurgte Kurt.

— Ja.

— Tal væk!

— Jamen i Enrum.

— Kan det ikke vente?

— Nej, det maa være med det samme.

Kurt rejste sig tvært.

— Undskyld, sagde han, jeg skal straks være der. Hr. Fribert, De glemmer ikke, at jeg tager mod Anvisninger!

Han fulgte med usikre Skridt Lydia ind i Dansesalen. Fribert rev et Blad ud af sin Notebog og skrev en Anvisning paa tusind Kroner til Udbetaling hos den Vekselerer, hvor han havde Penge staaende som Margin.

Et Øjeblik efter kom Kurt tilbage, efterfulgt af Lydia.

— Jeg kan ikke slutte af midt i det Hele, hørte Fribert ham sige, Banken kan kun lukkes, naar den er fallit. Saa længe der er Spillere, maa jeg blive ved.

— Værsgo', sagde Fribert og lagde Anvisningen paa Sort.

— Der kan du se, sagde Kurt til Lydia. Hr. Fribert vil ikke holde op.

Uden at afvente flere Indsatser satte han Rouletten i Gang.

Fribert vidste, at hvis han ogsaa tabte disse Penge, var han saa godt som ruineret. Han havde da kun tusind Kroner tilbage af den Sum, han havde laant. Hvorledes skaffe Penge til Smykkerne og til Lejligheden? Hvorledes om et Par Maaneder skaffe de fire Tusind Kroner til Hr. Sahl?

Alt var Taage omkring ham. Rouletten foer rundt med en hvinende Lyd, der fik Vandet frem i Tænderne. Fribert støttede sig til en Stol. Han forudsaa Tabet.

— Rødt! lød det.

Stemmen kom langt borte fra. Det svimlede for ham.

— Værsgo' at gøre Deres Indsatser!

Han famlede efter sin Lommebog for at skrive en ny Anvisning. I det samme mærkede han et Ryk i Armen.

— Jeg vil tale med Dem, hviskede Lydia, det er vigtigt.

Hun tog ham ved Haanden og ledte ham ind i Salonen. Der var ingen derinde undtagen Musikken, der straks gav sig til at spille, da Parret traadte ind.

— Hvad vil De? hviskede han hæst, rystende af Sindsbevægelse.

— Jeg vil, at De holder op med at spille.

— Umuligt! sagde han.

— Jeg beder Dem derom — jeg beder Dem straks følge mig hjem.

Da skete det mærkelige. Han glemte i samme Nu Spillet, Tankerne om Revanche, sine Bekymringer og sin krænkede Ære. Lydia bad ham følge sig!

— Naturligvis, sagde han, jeg er parat, jeg kan gaa naar som helst.

Et Smil tændtes paa hendes Ansigt. Først nu saå han, at hun havde Taarer i Øjnene.

— Om Forladelse! hviskede han.

De gik ud i Korridoren. Fribert fandt hurtigt Tøjet og hjalp hende med skælvende Hænder Slaget paa. Uden at nogen bemærkede det, slap de ud.

— Sort! lød det derindefra, og fjernt hørtes Elfenbenskuglens Raslen. Men denne Gang brød de sig ikke om den.

Paa et Øjeblik kom de ned og tog Plads i en Bil.

Natten var ved at vige for Morgen. Over Tagene sivede det første graa Lys, og Lygterne skinnede mat. Bilen løb med stærk Fart.

Han vendte sig mod hende og greb hendes Haand.

— Kan De tilgive mig, Lydia, kan De?

— De behøver ikke at bede om Tilgivelse, mumlede hun, det var Kurts Fejl.

— Jo, sagde Fribert, jeg har meget at bede om Tilgivelse for. Jeg elsker Dem, Lydia, jeg har elsket Dem fra den første Gang, jeg så Dem paa Teatret, og nu elsker jeg Dem højere end nogen Sinde. De er mit Liv. Den Tid, De har været borte, ser jeg tilbage paa med Gru. De Maa neder har givet mig Beviset for, at jeg ikke kan leve uden Dem.

— Nej, sagde hun, jeg vil ikke høre Dem tale saaledes.

— Lydia, sagde han indtrængende, det er mit Alvor, jeg kan ikke leve undtagen i Deres Nærhed. At vaagne om Morgen med den Tanke ikke at skulle se Dem vilde være mig uudholdeligt. Jeg føler, at hvis jeg ikke ser Dem hver Dag, ikke taler med Dem, gaar jeg til Grunde. De er blevet en Nødvendighed for mig, Lydia! De maa have Barmhjertighed! De er saa smuk og god — ikke sandt, jeg maa faa Lov til at høre Dem tale, maa være i Deres Nærhed, De vil ikke jage mig bort?

— Men jeg . . . jeg elsker Dem jo ikke, stammede hun.

— Jeg ved det, Lydia; det behøves heller ikke, jeg vil være beskeden og taknemmelig for lidt. De skal i mig kun faa en god Ven. Aa, Lydia, hvis De vil, kan vi blive lykkelige. Jeg skal ikke være Dem til Ulejlighed. De be-

høver ikke at være bange. Saa snart jeg mærker, at jeg er i Vejen, gaar jeg. De maa give mig Lov til at besøge Dem daglig. Tro ikke, at jeg vil trætte Dem! Jeg sætter mig med en Bog i Haanden i et Hjørne og læser, medens De synger og spiller. Jeg skal ikke stirre paa Dem, hvis De ikke kan lide det, men hele Tiden passe mig selv. Naar De har Lyst, taler vi sammen om Deres Kunst, som jeg sætter saa højt, og som jeg tror, De vil udrette meget med. Og om Aftenen følger jeg Dem til Teatret. De gaar op og klæder Dem om og jeg tager Plads i Teatret. Saa ved De, at De blandt Publikum i det mindste har een Ven. Efter Teatret følger jeg Dem hjem; jeg trænger mig ikke paa. Hvis De en Aften vil ud med andre, lader De mig det vide, og jeg holder mig borte. Jeg skal ikke kny, jeg finder mig i alt; for jeg er først og fremmest Deres Ven.

— Nej, nej, sagde hun, det vil aldrig gaa.

— Jo, Lydia, sagde han, De maa give mig det Løfte, hører De, ellers ved jeg ikke, hvad der sker, jeg springer ud af denne Vogn, jeg dræber mig! Lydia, De skal, skal love mig, at jeg maa komme — hver Dag, hver evige eneste Dag!

— Hvordan skal det dog ende? mumlede hun.

— Jeg ved det ikke, Lydia, stammede han, jeg kan ikke tænke klart, jeg kan ikke se ind i Fremtiden. Men jeg bryder mig heller ikke derom. Blot jeg kan faa Lov til at være sammen med Dem! Vil De love mig dét?

Bilen havde naaet R-Gaden. Den standsede. Lydia sprang ud, og Fribert fulgte hende.

Der var endnu Lys i Lejligheden. Vinduerne stod aabne.

— Gaar De med op? spurgte hun.

— Nej, sagde han, jeg venter paa et Svar.

Hun saå paa ham et Øjeblik; en Sitren løb gennem ham. Saa greb hun hans Haand.

— Kom i Morgen! sagde hun.

— Tak, tak, hviskede han, jeg maa komme . . . hver Dag?

— Ja, sagde hun.

Fribert saá atter en Taare i hendes Øje. Han pressede hendes Haand mod sine Læber, hedt og lidenskabeligt, indtil hun rev sig løs og løb op ad Trappen.

— Paa Gensyn altsaa! raabte hun.

XI.

— Lydia er endnu ikke kommet hjem fra Prøve, sagde Fru Brun.

Hun stod i Entrédøren og gjorde ikke Mine til at flytte sig endsige til at opfordre Fribert til at gaa indenfor.

Saaledes havde hun været mod ham i den senere Tid. Hun forsøgte ikke at lægge Skjul paa, at hans Besøg var hende ukærkomne.

— Godt, sagde han, saa kommer jeg igen senere.

Han saå prøvende paa hende; hun vilde ikke bede ham indenfor. Tværtimod, det glædede hende sikkert at vise ham sin Uvilje. Naar Lydia var til Stede, turde hun det ikke; naar de var alene, behandlede hun ham uvenligt. Skylden var ikke hans. Han tog ethvert Hensyn, var altid høflig og opmærksom. Og i Begyndelsen var hun ogsaa venlig nok. Men efterhaanden, som han kom hyppigere, forandredes hendes Væsen. Hun opfordrede ham ikke til at komme igen, og det hændte ofte, at hun forlod Stuen, naar han traadte ind. I Dag var hun dog mere uelskværdig end nogen Sinde.

— Jeg vilde gerne, stammede han, gaa indenfor og vente paa hende.

Fru Brun flyttede sig ikke af Stedet.

— Jeg tror, sagde hun, at det vil vare noget endnu. Lydia sagde, at Prøven vilde blive lang.

— Jeg vil alligevel gerne vente, sagde Fribert, det regner.

— Som De vil, sagde hun.

Først nu aabnede hun Døren til Dagligstuen, og han kunde træde ind.

Han lagde straks Mærke til en Blomsterbuket paa Pianoet.

— Hvem er den fra? spurgte han.

— Jeg ved det ikke, sagde Fru Brun.

— Ved De det ikke?

— Nej.

Fribert bed sig i Læben. Selvfølgelig talte hun ikke Sandhed. Hun var blevet saa hemmelighedsfuld paa det sidste. Særlig siden Venskabet med Hussy var gaaet over Styr. Hvorledes dette var sket, fik han aldrig opklaret. Lydia talte ikke derom, og Haagen kom kun med Antydninger. Der havde vistnok været et Opgør mellem dem, der var blevet brugt stærke Ord, og Hussy var gaaet for ikke mere at vende tilbage. Fribert havde paa Kontoret berørt det forefaldne. Han havde ikke faaet Svar. Medens Hussy endnu kom i Huset, kunde Fru Brun ofte spørge ham ud om Forholdene paa Kontoret. Han fortalte da løst og fast. Han mente, det glædede hende at høre noget godt om den tykke Schweizer, og han undlod ikke at rose ham. Hun smilede den Gang taknemmeligt, naar han udmalede Vennens Fortrin. Nu var det, som om alle de hykleriske Ord vendte sig imod ham selv.

Fribert tog Plads i Lænestolen ved Sybordet, hvor han plejede at sidde. Buketten paa Pianoet havde været kostbar, det var Roser og Orkidéer.

Han kom uvilkaarligt til at rynke Panden. Han havde aldrig kunnet forstaa den Letsindighed, hvormed Lydia modtog Blomster og Gaver fra hvem som helst. Hun sagde heller ikke nej, naar Herrer, hun kun kendte flygtigt, inviterede hende paa Restauration eller til Bal. Fru Brun

lagde sig ikke imellem. Hun opmuntrede tværtimod Lydia til at tage mod Indbydelserne, som følte hun, at Datterens Lykke ude kastede Glans tilbage paa hende. Den eneste, der holdt igen, var Abel. Men han syntes ikke at have saa stor Indflydelse over Lydia som tidligere. Hvert Øjeblik var hun ude, og spillede hun om Aftenerne, begyndte Festerne efter Teatertid.

— Tror De, at Lydia kan holde til alt det? spurgte Fri-
bert pludseligt.

— Til hvad?

— Til disse Adspredelser.

— Man kan da ikke fortænke Barnet i, at hun ikke har Lyst til at tilbringe hele sin Fritid hjemme! De Ansigter, hun ser her, er jo som Regel ikke lystige.

— Hvad mener De?

— Jeg mener, at De ikke skulde præke saa meget for hende. Jeg er bange for, at hun ikke holder det ud.

— Jeg vil kun Lydias Bedste.

— Det siger De; jeg tror, at De gør hende nervøs med Deres Snak. Ja, det er min Mening.

Fribert sad tavs.

— Hvis De ikke er her, fortsatte hun, saa er Abel her, og altid er det det samme, hun maa høre. Barnet bliver til sidst bange for at komme hjem. Hun er saa nervøs nu, at hun farer sammen, bare man taler til hende.

Fribert svarede fremdeles ikke. Han stirrede ud i Regnen, der trøstesløst silede ned fra en mørk Novemberhimmel.

— Det gik godt i Aftes, sagde han omsider.

— Ja, sagde Fru Brun; Rollen var lille. Aviserne skriver næsten ikke noget. De venter til I l d d a n s e n s P r e m i è r e.

— Hvor tog Lydia hen efter Forestillingen?

— Jeg ved det ikke, jo, jeg tror forresten, hun sagde, at Grosserer Bohn hentede hende.

— Var Haagen med?

— Nej, han komponerede.

— Ja saa, sagde Fribert, hun var alene ude med Gros-sereren.

— Hun har vel Lov til at gaa, med hvem hun vil!

— Naturligvis! Det er mig blot paafaldende, at det stadig væk er Hr. Bohn, hun er sammen med. Kurt Brengé har hun ganske opgivet. Han kommer her jo aldrig.

— Det har jeg ikke lagt Mærke til.

Fru Brun syntes i Dag at være i ualmindeligt slet Lune, og Fribert var ikke bedrøvet, da hun rejste sig og uden et Ord forlod Stuen.

Han stirrede atter ud i Regnen. Det forekom ham, at han hver Dag maatte vente længere paa Lydia. Prøverne holdt op Klokken tre, Klokken blev ofte baade fire og fem, inden hun kom, og det kunde ske, at hun først kom henad seks, kun nogle faa Minutter før hun skulde spise til Middag. Paa de Dage fik han næsten ikke vekslet et Ord med hende, skønt han havde ventet hele den lange Eftermiddag. Naar hun saá hans bebrejdende Blik, havde hun altid en Undskyldning parat; enten havde hun været paa Skræddersalen for at faa taget Maal til en ny Dragt eller hun havde været hos Instruktøren eller hos Fotografen. Han vidste, at hun savnede ham, hvis han ikke kom, og derfor kom han — eller snarere, han kom, fordi han ikke kunde undvære hende.

For at faa Eftermiddagstimerne fri var han gaaet til Alexis Brengé og havde bedt ham om at maatte forlade Kontoret allerede Klokken tre mod at udføre noget Hjemmearbejde. Chefen havde først sagt rent ud nej, men da Fribert mindede ham om den Tjeneste, han havde gjort Firmaet i Steinwalt-Sagen, gav Brengé sig omsider, og han fik, ene af alle Personalets Medlemmer, Lov til at gaa tre Timer før Lukketid. Denne Ordning virkede som en Revolution paa Kontoret. Hr. Bock rystede misbilligende paa

Hovedet og sørgede for, at Friberts Hjemmearbejde blev saa besværligt som muligt. Han maatte derfor sidde oppe til langt ud paa Natten for at komme gennem det store Stof. Kun sjældent begyndte han at arbejde, før han var kommet hjem fra Teatret og havde fulgt Lydia til hendes Gadedør. Hver Aften, hun optraadte, sad han paa sin faste Plads i Parterret, og han fulgte hende regelmæssigt hjem efter Forestillingen, hvis hun ikke skulde ud med en anden. Det kunde ogsaa hænde, at de sammen gik hen paa den lille Kafé, hvor de drak Te og saå til, medens Haagen og Carlsen udkæmpede deres Kampe under Gasblusset.

Saadanne Aftener var Fribert lykkelig. Naar han kom hjem, syntes Arbejdet at gaa let for ham. Men der var andre Aftener, hvor hans Humør var langt nede. Det var, naar Lydia havde bedt ham ikke hente sig. Saa vidste han, at hun skulde ud med en anden. Nu og da gemte han sig i Kolonnaden for at se, hvem den Lykkelige var. Og naar han kom hjem fra en af disse Udflugter, var det ham umuligt at faa begyndt paa Arbejdet. Dagen efter forefaldt der voldsomme Scener mellem ham og Lydia. Han bebrejdede hendes Opførsel; hun lo blot og appellerede til Moderen. Efter en af disse Scener var Dagen ødelagt for ham og Natten med. Han kunde intet bestille, og træt og forvaaget kom han paa Kontoret, hvor Hr. Bock modtog ham med et strengt Blik.

Klokken blev i Dag omtrent fem, inden Lydia kom. Han sad i to Timer og stirrede ud i Regnen. Fru Brun saå han intet til, og Haagen viste sig heller ikke. Omsider traadte Lydia ind i Stuen. Han saå straks, at hun var i daarligt Humør.

— Har De ventet? spurgte hun.

— Ja, sagde han.

— Jeg kunde ikke komme før. Jeg maatte selv vente en Time paa Direktøren. Ikke et Ord havde han om Forestillingen i Aftes.

— Hvad skulde De hos ham?

— Jeg vilde bede om Orlov.

— Orlov?

— Ja.

— Det er jo kun nogle faa Maaneder siden, De kom hjem fra Deres Sommerferie.

— Hvad gør det! Derfor kan jeg vel være daarlig nu. Jeg lider af Svimmelhed og kan ikke taale den strenge Tjeneste. Derfor bad jeg ham om at maatte faa Lov til at rejse straks efter Jul.

— Hvad sagde han?

— Han snakkede om I l d d a n s e n og om alle de Penge, Stykket havde kostet ham at sætte op, og at han haabede, at det kunde holdes paa Repertoiret til langt hen paa Foraaret. Og saa var der naturligvis ingen Ende paa hans Begejstring over mig. Jeg var uundværlig for Teatret og saa videre; — jeg skal nok skaffe en Lægeattest, og hvis han ikke giver mig Orlov, tager jeg min Afsked.

Lydia kastede sig paa Divanen og stirrede op i Loftet.

Fribert kendte disse Udbrud. Lydia henfaldt ofte til Melankoli, og da tegnede alt sig for hende i de sorteste Farver. Sommetider kunde hun ligge paa Divanen og stirre ud i Luften i Timevis. Talte nogen til hende, svarede hun ikke. Pludselig kunde Stemningen vende sig, og hun blev overstadig lystig. Hun sprang da hen til Væggen, greb en Guitar, fæstnede en Rose i Haaret og gav sig til at synge og danse. Hvis Haagen ved saadanne Lejligheder kom ind, faldt hun ham om Halsen og forsikrede ham højlydt, at hun ikke holdt af nogen som af sin Broder, at hun var en daarlig Søster, dét vidste hun; hun vilde ham det bedste, og hvis han ønskede at laane Penge, kunde han faa dem — et Tilbud, Haagen sjældent undlod at benytte sig af. Hun var da meget elskværdig mod Fribert, takkede ham, fordi han var overbærende mod hende, og kaldte ham sin gode Ven. Hun bad ham ogsaa om Undskyldning for, at hun til Tider var irritabel,

hun fortjente slet ikke den Interesse, han viste hende, hun var en slet Karakter og et elendigt Menneske.

— Hvor vil De tilbringe Deres Ferie? spurgte Fribert hæst.

— Jeg vil rejse bort . . . til Paris.

— Til Paris! udbød han forfærdet.

— Ja, hvorfor ikke?

— Saa kan jeg jo ikke faa Dem at se!

Lydia lo.

— Det vilde være forfærdeligt, ikke sandt, om De ikke saå mig to—tre Maaneder?

— Ja, sagde han alvorligt, det vilde være forfærdeligt. Jeg har prøvet det een Gang; nu kunde jeg ikke holde det ud.

— Undskyld, sagde Lydia, at jeg ler, men De maa ikke være tragisk. De skal se, De overlever det.

— Hvis De rejser til Paris, sagde han, saa rejser jeg med.

Lydia sprang op fra Divanen, rødmende af Vrede.

— Det var nydeligt. Hvad tror De, Folk vilde tænke!

— Det er mig ligegyldigt.

— Jamen, ikke mig! Jeg kan ikke have Dem med, hvis jeg rejser. Saa bliver jeg hellere hjemme. Med hvad Ret vilde De for Resten paanøde mig Deres Selskab? Naar De ikke er indbudt, maatte De vel blive hjemme!

— Jeg rejser med, fordi jeg ikke kan leve uden Dem.

— Pyt! Det har De sagt saa tidt.

— Hun kastede sig atter paa Divanen.

— Jeg er aldrig fri mere, sagde hun, altid har jeg nogen løbende i Hælene paa mig. Ovre paa Teatret plages jeg af to af Skuespillerne og ved Gud ogsaa af en Herre fra Balletten for ikke at tale om Direktøren, der hver Dag nøder mig til at spise hans væmmelige Konfekt. Naar jeg kommer hjem og skal have Ro, sidder De her, og efter Middag er det Abel. Han er endda ikke saa trættende, for han siger

ikke noget, han ser bare paa mig. Naar jeg saa endelig har spillet og er dødtræt, kommer naturligvis Kurt Brence og henter mig ligesom i Aftes.

— Det var jo Grosserer Bohn.

— Hvor ved De det fra? De ved alt. Jeg tror, De udspionerer mig. Forleden fortalte Bodil Hansen, at hun havde set Dem staa i Kolonnaden og lure paa, hvem der hentede mig. De har lovet mig ikke at spionere, og alligevel gør De det. Hvorfor?

— Fordi jeg elsker Dem!

— Elsker mig! Ja, det paastaar De. Jeg har snart hørt det saa mange Gange, at jeg er ked af det. De elsker mig slet ikke; De elsker at kritisere mig, at opdrage og skænde paa mig. Haagen sagde forleden, at De var en pædagogisk Natur. Hvor jeg kom til at le! De er en rigtig gammel Skolelærer med et Ris i Baglommen — meget værre end Abel. Og saa generer De mig altid med Deres Forsikringer om, at De elsker mig. Jeg kan sige Dem, at jeg tror ikke en Smule derpaa.

Lydia stirrede op i Loftet. Fribert svarede hende ikke.

— Hvorfor siger De ikke noget? raabte hun til sidst utaalmodigt.

— Hvad skal jeg sige, sagde han, naar De er i dét Humør!

Hun rejste sig halvt op.

— De skal ikke være ked af det, sagde hun med forandret Stemme, jeg er maaske lidt urimelig i denne Tid. Jeg er saa nervøs. Jeg sover ikke om Natten.

— Ja, sagde han, jeg har bemærket, at der var noget i Vejen. Hvad er det? Jeg vil saa gerne, at De skal betro Dem til mig.

Lydia lo igen højt.

— Selvfølgelig skal De straks være højtidelig, sagde hun. Saadan er De. Abel er ogsaa et vandrende Spørgsmaalstegn. Jeg holder det ikke ud!

Fribert sad bedrøvet og vidste ikke, hvad han skulde svare. Blot han aabnede Munden, syntes det at irritere hende.

— Saa vil jeg gaa, sagde han lidt efter og rejste sig op.

— Gaar De?

— Ja, jeg føler, at jeg ikke er velkommen. At Deres Moder er uvenlig mod mig, kan jeg til Nød finde mig i; men at De

— Har Moder ikke været elskværdig? spurgte hun, idet hun atter løftede Hovedet og saå paa ham med sine dybe Øjne.

— Nej.

— Hvorledes?

— Jeg maatte ligefrem forhandle med hende for at komme ind i Dag. Næste Gang viser hun mig bort. Tal for Guds Skyld ikke til hende om det, for saa bliver hun min Fjende, og saa faar jeg aldrig Lov til at besøge Dem.

— Det er vel noget, jeg bestemmer, sagde Lydia. Jeg skal nok tage hende i Skole. Og, tilføjede hun, idet hun rakte ham Haanden, vær nu ikke vred paa mig!

Han saå smilende paa den unge, slanke Skikkelse, der laa udstrakt paa Sofaen. Hun var blevet endnu smukkere i de forløbne Maaneder, mere Kvinde. Hendes Øjne straa- lede med en varm Glans.

— Jeg kan ikke være vred paa Dem, sagde han.

— Nej, sagde hun, jeg ved det.

Han blev staaende et Øjeblik ved Døren med bøjet Hoved.

— Naar De har haft Premiére, plejer jeg at give Dem en lille Present.

— Det var kun en Bagatel i Aftes!

— Ja, jeg har heller ikke noget til Dem denne Gang, stammede han. De er ikke ked af at maatte undvære Presenten?

— Nej, nej, tværtimod, sagde hun og lod sig falde til-

bage paa Divanen, jeg har ofte tænkt paa, at disse Forærin-
ger maatte koste Dem en Bunke Penge.

— Saa Farvel! sagde han.

— De skal ikke bryde Dem om Moder, raabte hun efter ham. Hun ser hellere Kurt end Dem, det ved vi; De kommer her for at besøge mig, ikke hende. Derfor kom, naar De har Lyst! Jeg kan ikke undvære Dem. Hvem skulde gaa mine Ærinder, hvis jeg ikke havde Dem? Og hvem skulde jeg vælte mit daarlige Humør over paa? Besøg mig saa ofte, De vil! Bring mig endelig ikke Gaver! Jeg har Smykker nok.

Fribert gik langsomt ned ad Trappen. Lydias daarlige Humør havde smittet.

— Atter en Dag spildt! mumlede han.

XII.

Var Lydias Forsikringer om, at hun ikke ønskede hans Gaver ærlige? Han kunde knapt tro det. I de forløbne Maaneder havde han haft saa rig Lejlighed til at iagttage hendes Glæde over Juveler og Diamanter. Naar hun kom hjem om Eftermiddagen, kunde hun sætte sig alene i Dagligstuen med alle sine Smykker for at beundre deres Virkning i det store Spejl. Derfor fornøjede det ham at forære hende Diamanter, derfor havde han købt paa Kredit, indtil Gælden nu var ved at vokse ham over Hovedet. Han følte, at hun ikke talte Sandhed, naar hun foregav Ligegyldighed for hans Gaver.

Det var for at glæde hende, at han havde ruineret sig. Stillingen var fortvivlet. De tusind Kroner, Kurts Spilleaften havde levnet ham, var tabt. Han var gaaet til Hr. Sahlt; Aagerkarlen vilde ikke mere; han meddelte tværtimod skarpt, at han paa selve Forfaldsdagen agtede at komme og forlange sine fire Tusind Kroner. Saa henvendte han sig til en anden Pengeudlaaner og fik paa stramme Vilkaar to Tusind Kroner. De gik til Dækning af Gæld og Foræringer. Møblerne i Lejligheden i V-Gaden havde han faaet paa Kredit. Lejligheden var smagfuldt udstyret, og han glædede sig til den Dag, da Lydia vilde indfri sit Løfte og aflægge ham Besøg. Men Indflytningen havde ogsaa kostet saa meget, at han for at dække de sidste Udgifter havde maattet tage Penge op hos Hr. Bock. I Øjeblikket ejede

han ikke to Kroner. Han havde givet sine sidste Penge til den Kone, der passede hans Lejlighed.

Alligevel havde han ønsket at forære Lydia et Smykke. Juveleren vilde ikke give ham Kredit. Straks da han traadte ind i Butiken, præsenterede Manden ham de gamle Regninger. En Henvendelse til Konkurrenten lige over for var ogsaa resultatløs. Han maatte derfor denne Gang opgive Gaven.

— Der sidder en Herre i Dagligstuen, sagde Konen, da han traadte ind i Lejligheden.

— Hvem er det?

— Hr. Sahl.

Det gav et Sæt af Glæde i ham. Aagerkarlen var sikkert gaaet i sig selv. Han kom for at tilbyde ham de to Tusind Kroner, som han nægtede ham forleden. Hvis han kunde faa dem, havde han dog en øjeblikkelig Respit, og der kunde findes nye Udveje.

Han gik rask ind i Stuen.

— Goddag, kære Hr. Sahl, sagde han, det var morsomt at se Dem.

Hr. Sahl smilede.

— Det glæder mig, sagde han, at jeg er saa velkommen, det er Folk af min Slags ikke altid — desværre.

— Hvor kan De sige det, Hr. Sahl, De har een Gang hjulpet mig, og jeg ved, at De altid er parat til at gentage den lille Tjeneste.

— Hr. Friert, maa jeg bede Dem, sagde han, ingen ufortjente Komplimenter! Jeg er ikke Menneskeven; jeg siger: Forretninger for sig og Filantropi for sig. Naar Folk kommer og vil laane Penge, saa spørger jeg :— »Hvilken Sikkerhed?» Giver de mig god Sikkerhed, faar de Penge til moderate Renter. Ellers ikke. Det er rent undtagelsesvis, at jeg laaner mod ringe Pant; saa stiller jeg altid mine Betingelser. Mit Princip er: Renten bør forholde sig til Risikoen. Har jeg ikke Ret?

— Selvfølgelig, Hr. Sahlt, hvad Renterne angaar, kommer man altid overens.

— Ikke altid, nej! jeg har haft Tilfælde, hvor Folk trak sig tilbage, fordi Renten var for høj; jeg indrømmer, det sker sjældent. Jeg ser mine Kunder an. Første Gang, jeg laaner, er jeg forsigtig; naar Sum og Renter betales punktligt paa Forfaldsdagen, bliver jeg medgørlig. Mine gode solide Kunder kan jeg aldrig nægte noget. Men betaler man ikke, er jeg ubarmhjerterig. De forstaar, ikke sandt, Forretninger!

— Jeg finder Deres Principer de bedste, jeg er jo selv Bankmand og har nogen Forstand derpaa. De to Tusind, jeg har Brug for, kan jeg jo nok faa paa rimelige Vilkaar.

— Derom kan vi tale bagefter, sagde Hr. Sahlt, idet han trak et Stykke Papir op af Lommen, naar De har indfriet denne.

— Hvad er det? spurgte Fribert og strakte en skælven-
de Haand ud efter Papiret.

— Ih, det er jo den lille Veksel med Deres Navn!

— Kommer De allerede med den?

— Jeg ved ikke, hvad De mener, sagde Aagerkarlen og plirede med de smaa Griseøjne. Det er en tre Maaneders Veksel. De skrev Deres Navn under dér — Hr. Sahlt pegede med en tyk Finger paa Friberts Underskrift — den femte Avgust. Ikke sandt, det passer! Vekslen forfalder i Dag, og jeg maa bede Dem om de fire Tusind Kroner samt tre Hundrede og halvtreds Kroner i Rente, Kommission, Saalær og Provision. Saaledes var vor Aftale.

Fribert sad halvt bedøvet og stirrede paa Papiret. Vekslen forfaldt i Dag. Og han havde ikke tænkt paa den! Da han i Avgust laante Pengene, gjorde han ingen Ophævelser over, at Laanet kun var paa tre Maaneder. Det vigtigste var at faa Pengene straks, og han haabede ved Spillet paa

Børsen at kunne tjene baade Hovedsum og Renter igen indenfor den givne Frist.

Hr. Sahlst læste Overraskelsen paa hans Ansigt.

— Har jeg ikke Ret, Hr. Fribert, sagde han og lagde den kødfulde Del af Haanden paa sin skaldede Pande, halvfems Dage fra den femte Avgust, det bliver i Dag — ikke sandt?

— Jo, vist saa; men Vekslen kommer alligevel lidt bag paa mig, jeg havde oprigtig talt helt glemt den.

— Det sker den Slags, jeg ved det.

— De burde forud have sendt mig et Ord.

— Og saa havde De ikke været hjemme, naar jeg kom, jo Tak! Nej, jeg tænkte, at De som Bankmand ikke behøvede nogen a v i s. De er jo opdraget i Faget og ved, hvor alvorlig en Ting en Veksel er. De ved, at har man skrevet sit Navn under, skal man betale paa Dato, ja paa Klokkeslet.

Hr. Sahlst viste en Række hvide Tænder mellem de stærkt farvede røde Læber. Fribert havde ondt ved at samle sig.

— Alligevel, stammede han, burde De have sendt mig et Kort og mindet mig om Betalingen. Jeg har haft saa meget at bestille i den senere Tid, at jeg helt har glemt denne Veksel.

— Har De Pengene eller har De dem ikke?

Spørgsmaalet lød truende.

— Nej, sagde Fribert, jeg har dem ikke — ikke her, jeg skal først skaffe dem. Det vil tage nogen Tid. De maa have Taalmodighed.

— Taalmodighed har jeg ikke, sagde Hr. Sahlst. Jeg er en hæderlig Mand, hæderlig mod andre og hæderlig mod mig selv. Det kunde ikke falde mig ind at kræve Pengene, Dagen før Forfaldsdagen, selv om jeg havde nok saa megen Brug for dem. Saa forlanger jeg til Gengæld at faa Pengene netop den Dag, de skal betales. Bød De mig Sikkerhed eller Kavtionister, Hr. Fribert? Nej, jeg gav Dem Pengene, fordi De var kommet i en øjeblikkelig Forlegen-

hed, fordi De skulde sætte Bo — og fordi De var ansat hos Alexis Brengé & Ko.

Hr. Sahlst lod Blikket glide rundt i Stuen.

— Jeg ser, at De har holdt Ord og har købt Dem et Udstyr. Det er ganske net, særlig Møblerne her i Dagligstuen. Jeg tog mig den Frihed at se mig lidt om, medens jeg ventede. Meget hæderligt altsammen; men næppe fire Tusind tre Hundrede værd paa en Avktion foruden Omkostningerne.

— Jamen, Hr. Sahlst, sagde Fribert, her er jo ikke Tale om, hverken at jeg ikke vil eller ikke kan betale. Den Veksel er kommet noget uforvarende bag paa mig. De maa give mig Tid, De maa forlænge den i tre Maaneder paa samme Vilkaar.

— Nej.

— Saa to Maaneder.

— Nej.

— En Maaned!

— Jeg giver Dem ikke længere Frist end til i Morgen.

— Hvorledes vil De, at jeg skal skaffe de Penge til i Morgen?

Den lille Mands Øjne lynede.

— Det maa De selv om, sagde han. Pengene ligger her paa Bordet i Morgen ved denne Tid! Forstaar De? Hvis ikke, foretager jeg de alvorligste Skridt mod Dem. Jeg spørger aldrig; dét vil De kunne faa oplyst hos mine Venner.

Hr. Sahlst rejste sig, og Fribert fulgte ham ud.

Da de stod i Entréen, hørtes en Støj ved Døren. Nogen var ved at liste et Brev ind gennem Metalsprækken. En hvid Konvolut faldt til Gulvet. Straks efter hørtes Trin ned ad Trappen.

— Dér er maaske Pengene, sagde Hr. Sahlst, der atter var blevet rolig, Farvel, Hr. Fribert!

Han gik uden at tage Hatten af.

Fribert så paa Brevet. Konvolutten var hvid og fir-

kantet, og hans Navn og Adresse var skrevet med Maskine. Paa et Ark fandtes nogle faa Linjer. Der stod: —

»De lader stadig væk intet høre fra Dem. Hvorfor? Forstaar De ikke Deres egen Interesse? De kan forlange hvad Sum, De vil.«

Ingen Overskrift og ingen Underskrift!

I Løbet af de sidste Par Maaneder havde han modtaget to eller tre Skrivelser af samme Art. Hvad betød det? Var det Steinwalt, der skrev til ham paa denne hemmelighedsfulde Maade? Det vilde ligne Italieneren!

Fribert blev siddende med Brevet i Haanden og stirrede ud i Luften, indtil Klokken slog otte. Da sprang han op og ilede hen i Teatret. Han satte sig paa sin sædvanlige Plads, netop som Tæppet gik op, og Lydia traadte ind paa Scenen hilst af Publikums Bifald.

XIII.

Gudrun forlod Alexis Brenges Privatkontor, da Fribert traadte ind. Deres Blikke mødtes; kun et Sekund; hun saá hastigt den anden Vej. Det var første Gang i lang Tid, han havde set hende. Saa stort var Firmaet, at der kunde gaa Uger, uden at Funktionærerne i de forskellige Departementer hilste paa hinanden.

I Kontoret var alt uforandret. Paa Chefens Pult laa nogle gamle Kopibøger og en Bunke uaabnede Breve.

— De vil tale med mig, sagde Brenges uden at bede ham tage Plads.

— Ja, sagde Fribert.

— Jeg har ogsaa noget, jeg vil sige Dem. Det er heldigt, at De kommer, thi det var mig ubehageligt at kalde Dem herop i den Anledning. Klagerne over Dem er i den senere Tid blevet hyppige. Især Hr. Bocks. Han siger, at De, siden De fik Lønforhøjelse, har sløjet af paa alle Omraader. Jeg sagde til ham, at jeg personlig kun havde Grund til at være tilfreds med Dem, og søgte at slaa det hen. Han kom stadig med nye Klager. Ogsaa Hr. Hussy har klaget over Deres Udfærdigelse af Kontokuranterne og over fejlagtig Fakturering. Der var i Forvejen meget Arbejde i Bogholderiet. Det Ekstraarbejde, De har foraarsaget, er kommet i høj Grad paa tværs. Efter hvad der paastaas, skal det ogsaa være galt med Deres Hjemme-Regnskaber.

Chefen gjorde en Pavse. Da Fribert intet sagde, fortsatte han:

— Jeg har faaet Beviser for, at Klagerne er berettigede; der var næppe blevet klaget saa meget over Dem, hvis vi ikke havde forkortet Deres Kontortid. De husker, at da De bad mig om at maatte gaa Klokken tre, havde jeg Betænkeligheder. Arbejdstiden her er fra ti til seks, og den har været gældende for alle, ogsaa for mig. Nu brød De en Regel, og det har sat ondt Blod. Det vil derfor være i Deres egen Interesse at vende tilbage til den gamle Ordning. Lad Hjemmearbejdet fare og bliv paa Kontoret til Klokken seks ligesom det øvrige Personale!

Fribert blev bleg. I de faa Sekunder, der gik, inden han svarede, genoplevede han de Eftermiddage, han havde tilbragt sammen med Lydia. Ganske vist var det særlig i den senere Tid hændt, at hun blev forsinket paa Prøverne; ogsaa Ventetiden i R-Gaden havde sine Tilløkkelser. Hvis han fremtidig skulde forlade Kontoret Klokken seks, maatte disse Besøg falde bort.

— Det kan jeg ikke, stammede han.

— Hvorfor? spurgte Chefen.

— Jeg kan ikke, det er aldeles nødvendigt for mig at have Eftermiddagstimerne fri.

— Hvad bestiller De?

— Det er Forhold af privat Natur.

— Vi tilhører alle Firmaet ikke alene i Kontortiden; ogsaa udenfor denne. Hvad bestiller De i Eftermiddagstimerne fra tre til seks?

— Det kan jeg ikke sige.

— Gør De Forretninger?

— Nej.

— Hvad er det da, der optager Deres Interesse? Siden i Sommer har De forandret Dem. De var baade energisk og paapasselig, ja, jeg tilbød Dem endog at rejse til Hamborg og blive Chef for vor nye Filial. De vilde ikke modtage mit

Tilbud og gav ikke Grunde for Deres Afslag. Saa maatte jeg sende Hermansen. Filialen er etableret, vi er denne Gang kommet Steinwalt i Forkøbet. Hermansen klarer sig brillant, medens jeg kun modtager Klager — over Dem.

— Jeg har maaske gjort Fejl, sagde Fribert, Hr. Bock har sikkert overdrevet.

— Nej, han har ikke.

Chefen rejste sig og gik hen til Pengeskabet, hvis Dør som sædvanligt stod aaben. Paa nederste Hylde saá Fribert den gule Konvolut med Paaskriften »Steinwalt«. Bringe søgte noget og kom et Øjeblik efter tilbage med et Bundt Papirer.

— Her er Beviserne, sagde han.

Det viste sig, at Hr. Bock havde skrevet en Rapport over de Fejl, Fribert havde begaaet, og at han havde vedlagt en Række Bilag.

— Var dette ikke en Fejl? spurgte Chefen og pegede paa en fejlagtig Sammentælling, Fribert havde gjort en sen Nat, da han var kommet hjem fra Teatret efter forgæves at have ventet Lydia.

— Jo, sagde han.

— Og dette?

— Jo, jo, indrømmede han.

— Hvis en Begynder gjorde saadanne Fejl, vilde jeg intet sige dertil; De er en Mand, der har været ved Bankvæsenet i adskillige Aar. Fejlene skyldes ikke Uvidenhed, men Distraktion eller, for at sige det rent ud, Sløseri. Den Slags Arbejde kan vi ikke være tjent med. Deres Fejl gaar igen i Bogholderiet, og først naar de enten bringer os direkte Tab eller volder Forstyrrelse i Regnskabet, opdages de. Dette kan ikke blive ved. De maa tage Dem sammen! De er ikke rask og trænger til Ro. Jeg ser nu, at jeg burde have bevilget Dem den ekstra Ferie, De bad om i Sommer.

— Jeg fejler intet.

— Jo, De gør. De ser træt og daarlig ud. Hvis De

ønsker det, skal jeg gerne give Dem en mindre Ferie nu med det samme. Betingelsen er, at De rejser bort fra Byen. De trænger til Luftforandring.

— Jeg har det udmærket, sagde Fribert, jeg ønsker ikke at forlade Byen.

— Saa ved jeg ikke, hvad der er at gøre, sagde Brence, hvad vil De selv, hvad ønsker De, hvorfor kom De herop?

Dette Møde var forløbet anderledes, end Fribert havde tænkt sig. Nu havde han Vanskelighed ved at fremføre sin Bøn.

— Det gør mig ondt, sagde han, at Chefen har haft Grund til at klage over mig. For en Maanedstid siden eller maaske snarere i Sommer, da jeg bad om Ferie, var jeg syg og oprevet. Nu har jeg det bedre, og mit Arbejde vil sikkert ikke mere give Anledning til Klage.

— Det haaber jeg, sagde Brence, hvorfor kom De herop i Dag?

— Jeg kom, stammede Fribert, for at spørge, om Firmaet vilde give mig et Laan.

— Et Laan?

Brence saá overrasket paa ham.

— Ja, sagde han.

— Hvor stort?

— Fem Tusind Kroner.

Brence smilede.

— De vil vel ikke, at jeg skal tage den Anmodning alvorligt?

— Jeg maa have de Penge, stammede Fribert.

— Til hvad?

— Det kan jeg ikke sige.

En sort Sky trak op paa Brences Pande.

— Er dette ikke at drive Spøgen for vidt? sagde han haardt. Jeg har oplevet, at en og anden har bedt om nogle Hundrede Kroners Forskud, og jeg har bevilget Pengene, hvis jeg fandt, at Formaalet var godt. Indtil i Dag har

ingen haft Dristighed til at bede om et Laan paa fem Tusind Kroner, og oven i Købet uden at sige, hvad Pengene skal bruges til. De vil sikkert forstaa, at jeg kun kan svare nej.

— Jeg mente ikke, at det var helt uberettiget af mig, sagde Fribert, at bede om en Tjeneste, jeg har dog ved Lejlighed . . .

— Jeg holder ikke af Folk, der minder mig om de Tjenester, de har gjort mig, tordnede Breng. Jeg har sagt Dem Tak for Deres Optræden den Gang, bl. a. ved en klækkelig Lønforhøjelse. At jeg ikke i saa lang Tid har taget noget Hensyn til de mange Klager, der kom, er ogsaa en Form for den Tak, jeg mente at skylde Dem. Nu kan jeg ikke være taknemmelig længere. Hvis jeg ikke havde ment mig i Gæld til Dem, vilde De have faaet Deres Afsked for en Maaned siden. Om noget Laan kan der ikke være Tale. Og saa vil jeg bede Dem fra paa Mandag holde samme Kontortid som os andre, hvorved forhaabentlig Grunden til den megen Utilfredshed falder bort. Har De forstaaet mig?

Fribert havde forstaaet. Han bukkede og forlod Værelset uden et Ord. Han vidste, at naar Breng havde taget en Beslutning, nyttede det ikke at komme med Indvendinger.

Da Klokken var tre, tog han sin Hat og gik.

Det var i Dag Fredag. Han havde altsaa to Eftermiddage endnu, hvor han kunde besøge Lydia! I Fremtiden vilde han være afskaaret fra at se hende før efter Teatertid. Lidt over seks spiste hun til Middag og rejste sig først fra Bordet for i Huj og Hast at begive sig til Teatret.

Denne Udsigt hensatte ham i det sletteste Lune. Han følte Brenges Bestemmelse som ensbetydende med, at Lydia vilde glide fra ham. Naar han var bundet om Eftermiddagen, kunde han ikke ledsage hende paa hendes Indkøbstournéer til Strøgets Forretninger, han kunde ikke gaa Ærinder for hende, ikke laane Bøger til hende, ikke gøre sig nyttig. Kom han ikke i R-Gaden hver Eftermiddag, vilde hans Forhold til Lydia være forbi, hun var uigenkaldelig tabt for ham!

Denne Vished gjorde ham rasende, og han vendte sin Vrede mod Brengre. Chefens Utaknemmehed forekom ham grænseløs. Paa et givet Tidspunkt havde han reddet Firmaet. Hvis han ikke havde grebet ind, vilde Alexis Brengre & Ko. have gjort Fallit. Han alene skyldtes det, at Faren afværgedes, og nu sagde Chefen Tak paa denne Maade!

At han ikke kunde faa de fem Tusind Kroner, forekom ham næsten en Bagatel i Sammenligning med, at han i Fremtiden skulde sidde bundet paa Kontoret i Eftermiddagstimerne. Hvor han vilde komme til at lide, naar Klokken slog tre, og han ikke kunde gaa! Medens han sad ved sin Pult, vilde han forestille sig Lydia kommende hjem. Andre ventede hende, andre sad ved Tebordet, andre snakkede og lo med hende. Maaske vilde Kurt atter indfinde sig. Den unge Mand syntes ganske vist at være løbet træt; han vilde maaske forny sine Tilnærmelser, og saa kunde han komme om Eftermiddagen, saa meget han lystede. Brengre forlangte ikke af sin Søn, at han skulde passe Kontorets Tider.

Et blindt Had voksede i ham mod disse to, Fader og Søn, der syntes at have sammensvoret sig for at ruinere hans Lykke. Han bebrejdede sig selv, at han ikke straks havde anmodet Chefen om Afsked. Han maatte jo nu se at finde en Plads, hvor Arbejdstiden var kortere. Hvor?

Han var allerede kommet halvvejs ud til R-Gaden. Efterhaanden sagtnede hans Skridt. Til sidst stod han stille.

En Beslutning var ved at modnes hos ham. Hvorfor ikke se Sandheden i Øjnene? En Mand med hans Uddannelse kunde kun med Haab om Resultat søge Plads ét Sted. Der var ikke andre Huse i Byen end Steinwalts, der havde Brug for ham.

Endnu tøvede han. Det maskinskrevne Brev tegnede sig for hans Blik med advarende Flammeskrift. Det Brev behøvede intet at betyde! Han maatte finde et Sted, hvor han kunde være.

Saa vendte han om og gik langsomt tilbage mod Stein-

waltbanken. Dog, da han naaede den skumle Trappe, der førte op til »Citadellet«, fik han atter Betæneligheder. Staaende paa de snavsede Trin kæmpede han en haard Kamp med sig selv. Da han endelig naaede op, var han badet i Sved.

Han blev straks lukket ind.

Steinwalt sad i den stive Skrivebordsstol, og Sønnen stod ved Døren ligesom sidst.

— Det har varet længe, inden De kom, sagde Sønnen, sid ned!

Gamle Steinwalt gryntede nogle Velkomstord, rakte ham en varm blød Haand og betragtede ham velvilligt gennem de tykke slebne Brilleglas.

— Kedeligt Regnvejr, vi har haft i de sidste Dage, sagde Steinwalt jun., man maa gaa med Galoscher, ellers sætter man Helbredet til.

— Ja, sagde Fribert, det har regnet.

— Kommer De som Udsending fra Alexis Brenges eller som Privatmand? spurgte Steinwalt.

— Privat, sagde Fribert.

— Det var rart, sagde Sønnen og gned sig i Hænderne, hvorledes gaar det for øvrigt hos Dem, gør De Forretninger?

— Ja, sagde Fribert, der har været meget at gøre paa det sidste. Firmaet har udvidet sig.

— Siden vi frelst Dem, ja! De anlægger Filialer! I Hamborg har De faaet en udmærket Afdeling. Tør jeg spørge: vil De anlægge flere?

— Det tænker jeg.

Steinwalt bøjede sig fremover.

— Sig, i hvilke Byer!

— Det ved jeg ikke.

Steinwalts Ansigt røbede ikke hans Skuffelse.

— De sagde, at De kom privat, bemærkede Sønnen.

— Ja, sagde Fribert, jeg er blevet ked af at være hos Alexis Brenges.

— Steinwalt junr.s Ansigt straaled.

— Jeg forstaar, sagde han, De er blevet træt af den Projektmager. De er en intelligent Mand, Hr. Fribert, en klog og fin Mand. De kan ikke i Længden udholde disse glidende Forhold. De vil have fast Bund under Fødderne — ikke sandt?

— Ja, sagde Fribert, det er, hvad jeg ønsker.

Steinwalt jun. klappede ham paa Ryggen.

— De er fortræffelig, sagde han, det opdagede jeg straks, da jeg saá Dem. Ikke sandt, Papa, jeg sagde til dig: »Hr. Fribert faar vi Fornøjelse af, i ham er der det rette Stof!«

— Ja, ja, sagde Steinwalt og løftede afværgende Haanden; lad nu den Herre selv tale! Hvad er det, De ønsker?

— Ansættelse i Deres Firma.

— Hm! Fra hvornaar?

— Fra Mandag.

— Er De blevet sagt op?

— Nej.

— Hvorfor vil De forlade Brenges?

— Jeg er ked af at være der af forskellige Grunde. Jeg vil hellere tjene Dem.

— Tror De ikke, at De kunde gøre os bedre Tjeneste ved indtil videre at blive i Deres Stilling? De kunde da betragte Dem som ansat her. De vilde naturligvis faa Deres faste Løn. Der sker en Del indenfor Brenges Firma, som vi nok kunde ønske at vide Besked med. De forstaar mig vel.

— Jeg kan ikke blive hos Brenges, sagde Fribert med skælvende Stemme, jeg ønsker at have Eftermiddagstimerne fri fra tre til seks, og det vil han ikke give mig.

— Derfor forlader De ham?

— Ja.

Steinwalt trommede med Fingrene paa Bordet.

— De skal faa den Frihed, De lyster, hos os, og samme Gage som hos Brenges.

En varm Glædesbølge skød sig op i Fribert.

— Tak, sagde han og rakte Haanden frem, tak Hr. Steinwalt, det skal jeg aldrig glemme Dem.

— De forstaar, fortsatte den Gamle uden tilsyneladende at bemærke hans Haand, at Urø-Papirerne er Betingelsen. De maa først skaffe os de Papirer.

Fribert kom til at skælve.

— Det kan jeg ikke, stammede han.

Steinwalt gik hen til Væggen, aabnede Pengeskabet og tog nogle Seddelbundter frem.

— Her er tyve Tusind Kroner i Sedler, sagde han, som jeg har lagt til Side til Dem. De Penge er Deres, naar De har bragt mig Papirerne. Og saa er Stillingen ogsaa Deres.

— Ellers ikke?

— Nej.

Ved disse Ord følte Fribert en dyb Skuffelse.

— Hvis Papirerne er Betingelsen, tror jeg ikke, det kan nytte, at vi taler sammen længere, sagde han.

— Jo, sagde Steinwalt, det kan nytte. De er endnu ansat hos Brenges, og derfor kan De, hvis De vil, ordne denne Sag.

— Nej, nej, sagde Fribert og rystede paa Hovedet.

— Har De Skrupler?

— Maaske ikke. Men det er en Umulighed at tage Papirerne, uden at det bliver opdaget.

— Intet er umuligt. Hvor gemmes de?

— De opbevares i en Konvolut i Brenges Pengeskab. Til dette Skab findes der kun een Nøgle, som Brenges altid har hos sig. At aabne Skabet uden Nøgle lader sig ikke gøre. Det bevogtes strengt. Mulatten John sover om Natten i Gangen udenfor Værelset, hvor Skabet findes.

— Om Natten skal Papirerne ikke tages, sagde Sønnen, det vilde være for risikabelt . . .

— Om Dagen vilde det være endnu vanskeligere, faldt Fribert ham i Munden. Brence lader kun Pengeskabet staa aabent, naar han selv er i Værelset. Jeg har lagt Mærke til, at fjerner han sig blot et Øjeblik, glemmer han aldrig at laase Skabet af.

— Har De hyppigt Adgang til hans Kontor?

— Nej. I Løbet af de Aar, jeg har haft Ansættelse hos ham, har jeg maaske ikke været deroppe tyve Gange.

Steinwalt var gaaet hen til Vinduet og stirrede ned paa Gaden. Hans Søn sad paa Sofaen med bøjet Hoved.

— Alene kan De næppe gøre det; hvis De havde en Medhjælp . . .

— En Medhjælp?

— Ja, hvis der f. Eks. var en anden i Værelset, som talte med Brence og optog hans Opmærksomhed, kunde det sikkert lykkes Dem . . .

— At stjæle Papirerne!

— Kald det, hvad De vil, sagde Steinwalt heftigt, det skal gøres, og Medhjælperen maa findes.

— Der er ingen, som vil være min Medhjælp.

Steinwalt vendte sig pludseligt om.

— Den sorte Tjener! raabte han.

Fribert rystede paa Hovedet.

— Nej, det gaar ikke! Brence har en Gang reddet Johns Liv. Han lod sig hellere flaa levende end overtale til at være med i en saadan Affære.

— Hvem kommer ellers paa Kontoret?

— Foruden Kurt Brence, Afdelingscheferne og de to Bogholdere saa godt som ingen.

— Ingen Stenografer?

— Ikke andre end Frk. Aarup.

— Hvem er det?

— En ung Pige paa en Snes Aar.

— Brillant, sagde Steinwalt jun., hun skal skaffe os Papirerne.

Fribert stirrede forbavset paa ham.

— Hvad mener De? spurgte han.

— Hun kan snakke med Brenges, medens De tager Konvolutten eller omvendt. Det vil være den letteste Sag. Og naar der er to i Værelset, vil han ikke vide, hvem han skal have Mistanke til.

— Umuligt!

— Hvorfor umuligt? De er jo en net Mand, der sagtens kan snakke Dem til Rette med en ung Pige. Lykkes det ikke paa anden Maade, saa lov at gifte Dem med hende! Endnu i Morgen vil De, hvis De gaar til Værks med lidt Behændighed, kunne bringe denne Sag i Orden, Papirerne er vore og Pladsen og Pengene Deres.

— Det lader sig ikke gøre!

— Hvorfor? spurgte Fader og Søn som med en Mund.

— Nej, jeg staar i et særligt Forhold til denne unge Dame. Hun har i sin Tid været min Forlovede; for et halvt Aarstid siden hævede jeg Forlovelsen.

— Det var Pokkers!

— Kan De ikke gøre det godt igen?

— Nej.

— Jo, De kan, fortsatte Sønnen. At De har været forlovet med hende, betyder kun, at Sagen vil glide saa meget desto lettere. De kender hende og ved, hvorledes hun skal behandles.

— Selv om jeg vilde indlade mig paa en saadan Komædie, vilde det næppe lykkes. Hun har gode Grunde til at være vred paa mig. Hun vil antagelig slet intet have med mig at gøre.

— Vist saa!

— Hendes Fader har endog truet mig med at kaste mig ned ad Trapperne, hvis jeg igen indfandt mig i hendes Hjem.

— Det er Pigebarnet, ikke Faderen, vi skal have fat i.

En Gang maa hun jo have brudt sig om Dem, siden hun forlovede sig med Dem.

— Ja, sagde Fribert, der var en Gang, da hun nærede venlige Følelser for mig. Den Tid er forbi. Sandsynligvis har hendes Kærlighed forvandlet sig til helt andre Følelser.

— Er hun blevet forlovet med en anden? spurgte Sønnen.

— Ikke saa vidt jeg ved.

— Jamen, saa er det jo udmærket. De er blot lidt venlig mod hende, og alt føjer sig efter vore Ønsker. Det er vel et Forsøg værd! Husk, det gælder Deres Plads og de tyve Tusind Kroner!

De sidste Ord sagde han med en Højtidelighed, der næsten fik Fribert til at smile. Ak, gjaldt det blot de usle Penge! Men det gjaldt Lydia. Hvis han ikke fik den Plads, vilde han miste hende. Fik han ikke Pengene, da vilde hun ogsaa være tabt for ham. De tyve Tusind Kroner vilde derimod stolt bringe ham over alle Vanskeligheder. Han kunde betale sin Gæld og tilbyde Lydia et Hjem.

Med slet skjult Mishag betragtede han den lille, kraftige Mand med den skarpe Næse og den blodløse Mund og hans store Hvalp af en Søn. Atmosfæren var uren i dette Kontor; der var lavt til Loftet, og Luften var tung. Han syntes, at han var ved at kvæles. Sveden sprang frem paa hans Pande.

Et Øjeblik tænkte han paa at tage sin Hat og flygte bort ned ad Gaden uden at sige et Ord. Han burde aldrig være gaaet herop. Men han havde allerede udleveret sig til Steinwalt. Hvorfor stritte imod? Før eller senere maatte det komme.

Steinwalt jun. tog en 500-Kroneseddel og rakte ham.

— Værsgo', sagde han, det er til foreløbige Udgifter.

Fribert krammede Sedlen i Haanden. Hans Æresfølelse

sagde ham, at han skulde kaste den i Ansigtet paa den unge Slyngel; en anden Stemme hviskede: behold den!

— Tak, mumlede han næppe hørligt.

Da han et Øjeblik efter gik ned ad de snavsede mørke Trapper, var det med en Følelse af at have solgt sig. Han havde forraadt sin Herre! Han forstod næppe, hvorledes han kunde have ladet sig lokke af Steinwalt. Og dog, hvorfor lyve for sig selv? At det maatte gaa saaledes, havde han jo vidst, inden han gik derop.

Fribert løb mod Glasdøren, der førte ind til Banklokalet. Herinde var hele Dagen de elektriske Lamper tændt. Under grønne Kupler i det dæmpede Lys sad Personalet bøjet over Bøger og Regnskaber. Han stod stille et Øjeblik. Disse udtærede Personer, der sad trætte og bøjede paa Kontorstolene i deres slidte Tøj, var hans Kolleger! En Kuldegysning gennemløb ham. Her i dette mørke Lokale laa hans Fremtid, og han maatte endda være glad, hvis disse Mennesker vilde anerkende ham som Kamerat. I Øjeblikket var han en Spion, et foragteligt Individ, der for Betaling solgte sin Herres Hemmeligheder. Pengesedlen brændte i hans Haand. Han spyttede af Væmmelse.

Var det for sent at trække sig tilbage? Han følte et afmægtigt Raseri. Det var for sent!

Ude paa Gaden laa en tung gul Taage. Det var mørkt, og Fortovet var fugtigt. Han spejdede et Øjeblik til begge Sider. Om nogen saå ham gaa fra dette Hus!

Saa mærkede han pludselig et Smil om sine Læber og følte til sin Forundring en varm Strøm skyde op i sig. Han var kommet til at tænke paa Lydia. Hvad brød han sig til syvende og sidst om disse Bekymringer? Hun sad maaske i dette Øjeblik og ventede ham i R-Gaden uden at kunne forstaa, hvor han blev af. For hende solgte han gerne sin Ære, sin Stolthed, sin Uafhængighed. Alt vilde han ofre. Hvad betød Alexis Brenge i Sammenligning med

denne Følelse? Gerne stødte han Dolken i ham. Og kunde det befordre hans Planer, hvorfor saa ikke bedrage Gudrun?

Han mærkede atter Kræfterne spille i sig. Tanken om Lydia gjorde ham stærk og handlelysten. Hvorfor vise noget Hensyn? Enhver Forbrydelse, der blev begaaet i hendes Navn, var en god Gerning. Intet kunde nu standse ham. Med Glæde vilde han baade stjæle og røve og slaa ihjel, hvis det kunde bringe ham nærmere til hende. Penge var nødvendige for ham, Penge maatte han have, derfor var alle Skrupler, alle Betænkeligheder taabelige. Vejen tilbage var lukket, Vejen fremad laa aaben for ham, og i det Fjerne skimtede han en Ildsøjle — en Søjle, hvis Flammer snoede sig om Lydias yndige Legeme.

— Ønsker Herren en Bil? spurgte Bankens Portner.

— Ja, sagde han.

Skulende til begge Sider af Frygt for, at nogen skulde se ham, steg han op i den anraabte Bil. Han bad Chaufføren køre til R-Gaden. Paa Vejen standsede han ved en Juvelérforretning og købte en Diamantring til fem Hundrede Kroner. Han betalte med Steinwalts Seddel.

XIV.

— Du skal ikke gaa op, sagde Haagen, som han mødte paa Trappen, de er blevet helt tossede.

— Hvad er der i Vejen? spurgte Friert.

— Jeg aner det ikke; Lydia har grædt, lige siden hun kom hjem, og Moder har grædt, og nu er Abel deroppe.

— Er Lydia syg?

— Det maa du spørge Klitgaard om! Jeg kan ikke holde det Tuderi ud. Nu gaar jeg hen paa Restaurationen. Du har vel ikke set Carlsen?

— Nej. Ved du slet ikke, hvad Lydia er bedrøvet over?

— Hun har været humørsyg længe. Naar hun kommer ind til Kaffeboardet om Morgen, kan man se, at hun har tudet hele Natten.

— Hun er dog ude at more sig omtrent hver Aften.

— Det har du Ret i. I Aftes havde Bohn inviteret hende, og hun kom først hjem Klokken to. Da Abel fik det at vide, blev han helt ude af sig selv. Han holdt et frygteligt Hus med Moder.

— Er det paa Teatret, det er galt?

— Ja, Gu' ved! Jeg tror, hun er bange for Ild-dansen. I Dag holdt de Generalprøve, og i Morgen er der Première. Det bliver en morsom Forestilling! Kan du laane mig ti Kroner?

Friert forklarede, at han ingen Penge havde. Saa forsvandt Haagen hurtigt.

Lydia lukkede op. Hun så bleg ud og træt, men smilede venligt.

— Jeg troede ikke, De var kommet i Dag, sagde hun, Klokken er mange.

— Jeg blev opholdt paa Kontoret, sagde Fribert. Hun lukkede ham ind i Dagligstuen.

— Hvor er Deres Moder og Abel? spurgte han.

— De sidder i det andet Værelse.

— Er der noget paa Færde?

— Nej.

Han tog den lille Fløjsæske frem, hvori Ringen laa, og rakte hende den.

— Hvad er det? spurgte hun.

— Min Gave til Dem!

Hun tog Ringen og stirrede ligegyldigt paa den.

— Tak, sagde hun og stillede Æsken fra sig.

— Haagen sagde, at det var galt fat med Dem. Baade De og Deres Moder havde grædt i Dag.

— Han har ikke talt Sandhed, jeg har ikke grædt.

Fribert betragtede hende stift. De røde Rande om hendes Øjne fortalte, at Haagen ikke havde talt usandt.

Pludselig kastede hun sig paa Divanen og gemte Hovedet i Puden.

— Hvorfor skal De altid se paa mig, sagde hun, hvorfor skal De altid spørge? Er det ikke nok, at jeg er syg? Hvorfor vil man aldrig lade mig i Fred!

Fribert satte sig paa Divanen og tog hendes Haand.

— Kære Lydia, sagde han, jeg vil Dem jo kun godt. Naar jeg spørger, er det for at bringe Dem Hjælp. Jeg er Deres Ven.

Hun trak Haanden til sig.

— Mandfolk er Egoister, sagde hun. De ogsaa. De kalder Dem min Ven, De er forelsket i mig, derfor kan De ikke slippe mig. Ogsaa Abel er forelsket. Han har

friet til mig over ti Gange. Han er min Ven lige saa lidt som De.

Lydia begravede Ansigtet i Pudsen.

— Har De haft Skuffelser paa Teatret?

— Skuffelser! Hvad bryder jeg mig om det, hulkede hun. Jeg vilde ønske, at jeg aldrig var kommet til Teatret.

Fribert sad dybt ulykkelig, raadvild, uden at ane, hvad han skulde sige.

— Gik det ikke godt paa Generalprøven? spurgte han.

Hun svarede ikke, laa blot og hulkede. Han havde ofte set hende melankolsk; det var første Gang, han så hende græde. Nu mildnede hans Sind. Helst havde han kastet sig paa Gulvet ved Siden af Divanen og havde blandet sine Taarer med hendes. I Dag havde alle Udsigter tegnet sig mørkere for ham end nogen Sine. Himlen var overtrukket. Men han kunde ikke græde, hans Smerte havde intet tilfælles med hendes — han anede end ikke, hvad der gjorde hende bedrøvet!

— Elskede Lydia, hviskede han og greb atter hendes Haand, betro Dem til mig, jeg beder Dem, jeg bønfaller Dem!

— Aldrig! sagde hun, idet hun satte sig halvt op og tørrede sine Øjne.

I det samme kom Fru Brun og Abel ind. De hilste kort paa ham og gik hen til Vinduet.

— Hvad er dét? spurgte Abel og pegede paa Sybordet.

— En Ring! sagde Fribert.

Abel tog Etuiet, smækkede det i og rakte det til Lydia.

— Giv den Ring tilbage!

Hun rakte tavs Fribert Etuiet.

— Hvad betyder dette, Hr. Abel? spurgte Fribert.

— Det skal betyde, at Lydia herefter ikke modtager Gaver af nogen Art. Ikke sandt?

Lydia nikkede.

— Hun har allerede modtaget altfor meget af Dem,

fortsatte Abel, alle de Ting, De har foræret hende, vil De faa tilbage.

— Jeg forstaar Dem ikke, sagde Fribert opbragt. De Smaagaver, jeg har givet Lydia, maa hun vel beholde!

— Nej. Det har Lydia i Dag lovet sin Moder.

Lydia nikkede.

— Jeg begriber ikke hvorfor, sagde Fribert, jeg ved ikke, at jeg har opført mig paa en Maade, der forklarer denne Opførsel.

— Det gælder ikke alene Deres Foræringer, sagde Abel, ogsaa, hvad Lydia har modtaget af andre.

Fru Brun gik hen mod Døren.

— Vi skal spise nu, sagde hun.

Lydia rejste sig halvt op.

— Spiller De i Aften? spurgte Fribert.

— Nej.

— Maa jeg komme herop?

— Nej. Jeg gaar tidligt i Seng. Jeg er træt og syg. Jeg vil forsøge at faa sovet lidt.

— De vil altsaa ikke modtage min Ring?

— Nej, sagde Fru Brun skarpt. Lydia kan ikke modtage Gaver af Fremmede.

Da kunde Fribert ikke styre sig længere. Han sprang op.

— Er det mig, De kalder fremmed, Frue! raabte han, er det mig, De fornærmer paa denne Maade! Lad mig da sige Dem rent ud, at jeg ikke længere vil taale Deres Behandling. Jeg vil finde mig i Fornærmelser og Ydmygelser af Lydia, hende elsker jeg; jeg taaler ikke Indblanding af andre. De kalder mig fremmed! Har De ikke Øjne og Øren, forstaar De ikke, at Lydia og jeg er uadskillelige, at vi hører sammen nu og evigt. Har De slet ingen Anelse om, hvilke Følelser der rører sig i mig! At jeg, fra det Øjeblik, jeg lærte hende at kende, har været bundet til hende med en Lænke, som ingen og intet kan sønderbryde! At jeg allerede har ofret alt for hende, min Karrière, min

Fremtid, mine Løfter, min Tro. At jeg, hvis jeg ikke en bestemt Aften i Juni havde set Lydia paa Teatret, vilde have siddet ude i Byen lykkelig gift og glad, tryk og rolig, medens jeg nu pines — halvt sindssyg af Angst og Kummer. Er Skylden min? Jeg spørger Dem. Nej og nej, Skylden er Deres Datters, hun har Ansvar for at have omstyrtet min Karrière og mit Liv, mine Idealer og min Fremtid, hun har Skylden for denne Omvæltning, der næsten har bragt mig til Vanvidets Grænse, hun alene — og saa kalder De mig fremmed!

Fru Brun vilde afbryde; Fribert kom hende i Forkøbet. Han vendte sig mod Lydia og sagde:

— Lille Lydia! Jeg elsker Dem inderligt og oprigtigt! Lad mig erklære det her, medens Deres Moder hører derpaa! De sidste Maaneder har været tunge for mig. Ikke fordi der var nogen ydre Modstand, der skulde overvindes. Den regner jeg for intet. Der har været lange Tider, hvor jeg har tvivlet om, at De nogen Sinde vilde forstaa mig, Tider, hvor jeg til min Fortvivlelse troede, at vi aldrig skulde forenes. Jeg har nu set Glimt, der beviser, at De holder af mig som jeg af Dem. Jeg ser det i Deres Øjne, naar jeg kommer ind, jeg føler det i Deres Haandtryk, ja selv i Deres Spot og Deres Haan. De lader, som om jeg er Dem ligegyldig, De afviser mig, De behandler mig med Grusomhed og med Kulde, De modtager andres Kur, De er ustandseligt ude; men De kan ikke, hvor gerne De vil, helt undertrykke Deres Følelse, nu og da røber De Dem, oftest naar De mindst aner det.

Lydia havde rejst sig halvt op i Divanen. Hun stirrede forundret paa ham.

Friberts Øjne lynede. Han havde rettet sig, han syntes et Par Tommer højere. Atter vendte han sig mod Fru Brun:

— Min Kærlighed, min Forelskelse i Deres Datter har virket paa to Maader, Frue. Det forekom mig straks, at

jeg var traadt ind i en ny Tilværelse, hvor alt var bedre, hvor der bruste den skønneste Musik. Livets Kampe gik over mit Hoved, Elskoven forklarede alt, den gjorde mig seende og tryk. Tidligere havde jeg vadet gennem den tommeste Prosa. Nu kunde jeg pludselig se Farverne og Blomsterne, kunde nyde Efteraarets Pragt, kunde glæde mig ved Naturen. Hele den hæsblæsende Kamp for Brødet var mig ligegyldig, jeg havde faaet andre og bedre Ting at tænke paa, Narrekomedien kunde for mig gaa saa trekantet, den vilde, jeg var blevet mild i Sindet, gav Penge til de Fattige. Paa een Gang forstod jeg, at Verdens ydre brutale Halløj ikke var det vigtigste, at der gaves rigere og finere Værdier. Jeg saå tværs igennem Bjerget ind paa Guldaarerne, der laa derinde, jeg fik Deltagelse for andre og afskyede de Okser, der braser frem og intet ser og lærer. Paa een Gang følte jeg, at det spirede i mig, jeg begreb, at jeg havde taget fejl i mangt og meget, jeg græd og bad. Al min tidligere dumme Stolthed og Hovenhed var forsvundet, som blæst bort, jeg blev ydmyg og spag, jeg havde lært at elske, det vil sige at forstaa. Tidligere havde Livet for mig kun været Kontoret, Arbejdet, Forfremmelsen, min Ærgerrighed, Mad og Drikke og en lun Krog. Nu forstod jeg paa een Gang, at Livet kan være noget andet, at det skønneste ikke er at sejre, men at lide, at give, at være ydmyg, at elske andre end sig selv. Jeg lod Flertallet styrte videre i deres hæsblæsende Egoisme og blev selv siddende tilbage paa Vejkanten, lyttende til Fuglenes Sang, lykkelig.

— Han er vanvittig, sagde Fru Brun, fuldkommen gal. Fribert saå paa hende med et Smil:

— Vent lidt, Frue, sagde han, De har endnu ikke hørt det værste. Jeg sagde før, at min Forelskelse virkede paa to Maader. Dette var den første. Den anden var langt alvorligere og langt farligere, og den skal jeg ikke skjule for Dem. Lykken var kun kortvarig. Det begyndte

med en ganske svag Angst. Jeg følte dunkelt, at det ikke gik an, at jeg fuldstændig hengav mig i min Beruselse. Jeg var lykkelig, jeg burde derfor gøre noget for at værne og befæste min Lykke. I de første Dage var jeg slet ikke bange for, at nogen skulde tage Lydia fra mig. Jeg var saa vis i min Sag, saa sikker paa mine Følelser, at den Tanke forekom mig rent ud fantastisk. Efterhaanden gik det op for mig, at jeg ikke kunde vente nogen Støtte i min Kamp. Alle var imod mig, Forholdene, Lydias Venner og hendes Familie. Ganske vist tvivlede jeg ikke et Øjeblik om, at jeg jo nok skulde overvinde denne Modstand; men det nyttede ikke, at jeg holdt mig i Ro. Samtidig med, at jeg erobrede Lydia, tog jeg derfor Maal af Fjenden. Jeg følte, at der skulde kæmpes. I Dag har De erklæret Krigen. Det vil sige, De har erklæret den for længe siden; jeg har blot ikke villet høre, fordi jeg endnu ikke var sikker paa Lydia. Nu er jeg sikker. Hun svigter mig ikke, og derfor er jeg villig til at tage Handsken op. De har i Dag kaldt mig fremmed! Det lød uhyrligt i mine Øren, thi jeg troede, De mente, at jeg var fremmed for Lydia. For Dem derimod er jeg fremmed og vil altid vedblive at være det. Vore Interesser er modsatte. De har allerede længe betragtet mig med Mishag. De har forfulgt mig ud fra Motiver, som jeg ikke begriber og som jeg nødigt taler om. Men af os to er jeg den Stærkeste. Overfor Modstand er jeg lutter Flint, intet er mig helligt, ethvert Middel vil jeg benytte, Dag og Nat tænker jeg kun paa dette ene: at Lydia skal blive min, at hun skal ophøre at eksistere for Dem og alle andre, at jeg, der har Viljen og Magten, faar hende udleveret helt og holdent — hører De mig, Fru Brun, dette er Alvor, jeg giver ikke fortabt, aldrig, aldrig!

Fru Brun slog Hænderne sammen.

— Har man nogen Sinde hørt noget saadant Tøjeri!

Friberts Kinder blussede. Han vendte sig mod Abel.

— Ogsaa De er min Fjende, sagde han. Fru Brun er

Lydias Moder, og selv om hun ser skævt, saa tror hun dog, at hun kæmper i Datterens Interesse. Men De, De tænker kun paa Dem selv, bag alle Deres Handler ligger egenkærlige Motiver, De optræder som Familiens Ven og Raadgiver, som den uselviske Hjælper; i Virkeligheden forfølger De bestemte Formaal. Lydia har i Dag fortalt mig, at De har friet til hende ikke een, men mange Gange. Saa vidt havde jeg ikke troet, at det var gaaet! Jeg er glad over at have hørt Sandheden; jeg føler en vis Betryggelse ved at vide, at De, Formynderen, der har set Lydia som Barn, der kunde være hendes Fader, vover at bejle til hendes Haand, og at De endog gaar saa vidt, at De nægter hende Retten til at modtage Foræringer af andre. De maa kunne forstaa, at der efter dette er Krig mellem os, Krig paa Liv og Død!

Fribert snappede efter Vejret. De sidste Ord var fremstammet i den højeste Ophidselse.

— Naa, sagde Fru Brun til Abel, hvad siger saa De?

Der var dødsstille i Værelset et Øjeblik. Lydia sad støttende sig til Albuen og stirrede spændt paa dem. Fru Brun var højrød i Ansigtet af Vrede, og Fribert stod, dampende af Sved, med Øjne, der brændte af Foragt og Had.

En smertelig Trækning løb over Abels Ansigt. Saa gik han tæt hen til Fribert og greb hans Haand.

— Nej, nej, hviskede han med skælvende Stemme, jeg kan ikke være Fjende med en Mand, der nærer en saadan Følelse for Lydia.

Der var et fint, næsten forklaret Udtryk paa Abels Ansigt. Fribert saå ned.

— Giv De blot Lydia Deres Foræring, fortsatte Abel, hun skal have Lov til at beholde den.

Fribert kastede Æsken bort og rakte Ringen frem mod Lydia.

— Tag Ringen, sagde han, men kun, hvis jeg har Ret, hvis De virkelig elsker mig.

Lydia stirrede et Øjeblik paa ham. Hun vilde strække Haanden frem; straks efter trak hun den tilbage.

— Nej, nej, raabte hun pludseligt, jeg elsker Dem ikke!

— Jo, De gør, sagde Fribert, De vil ikke. Der er en Hemmelighed, som jeg ikke kender. Sig, hvad det er, sig det!

Lydia svarede ikke. Hun begravede Ansigtet i Pudens og hulkede.

Om Fru Bruns Mund lyste et triumferende Smil.

— Nu synes jeg, sagde hun, at det var paa Tide, De gik.

— Ja, sagde Fribert, jeg gaar. Men det varer ikke længe, før Lydia modtager Ringen. De skal se!

Han bukkede for Fru Brun og Abel og forlod Stuen. Lydia så ikke op.

Hendes Ansigt var dybt begravet i Pudens, og hendes Legeme rystedes af en voldsom Hulken.

XV.

Da Fribert kom hjem, sad Hr. Sahl i Stuen og ventede.

— De ser, sagde den lille Mand, jeg kommer præcis.

— Jeg har ingen Penge, sagde Fribert kort, jeg kan ikke betale Dem før Mandag.

— Snak! sagde Hr. Sahl, hvis De overhovedet kan skaffe de Penge, kan De jo lige saa godt lægge dem paa Bordet med det samme. Sig hellere rent ud, at De har bedraget mig!

— Nej, nej, paa Mandag!

Hr. Sahlts sorte Øjne lynede.

— Stop lidt, min gode Mand, jeg vil have mine Penge straks — senest i Morgen Formiddag!

— Det er umuligt.

— Saa panter jeg Dem.

— Jeg ejer intet af Værdi.

— Deres Bohave!

— Hvad der findes i denne Lejlighed er ikke betalt.

Hr. Sahl blev rød i Ansigtet.

— De fik Laan af mig til at købe Møbler for, og saa brugte De Pengene til noget andet! Hvad kalder De det?

— De skal faa Deres Penge.

— Skal faa! Det lyder nydeligt! De er simpelthen en Bedrager.

— Nu maa jeg bede Dem holde op, sagde Fribert vredt.

— I Morgen Formiddag gaar jeg til Deres Chef og forklarer ham Sagen.

— Det vil De ingen Fornøjelse faa af. Alt, hvad De kan opnaa er, at jeg bliver afskediget.

— De bliver afskediget, ja.

— Og De faar ikke en Øre.

— De er en Snyder, hvæsedes Hr. Sahlt. Alexis Brengel vil dække Deres Svindlerier, saa længe De endnu er hos ham. Han betaler.

Fribert fik en Idé. Ganske langsomt listede han den Revolver op af Inderlommen, som Brengel havde foræret ham.

Med alle Tegn paa Skræk retirerede Hr. Sahlt nogle Skridt.

— Du godeste Gud, Menneske, gispede han, hvad er det, De har i Haanden!

— Hvis De gentager, hvad De sagde før, at De i Morgen vil skandalisere mig hos min Chef paa Grund af denne lumpne Gæld, saa skyder jeg mig her for Deres Øjne.

Da Hr. Sahlt hørte, at det ikke var ham selv, det gjaldt, genvandt han snart sin Fatning.

— For Guds Skyld, De maa ikke tale saaledes, Hr. Fribert, sagde han.

— Det er Dem selv, der driver mig dertil. Jeg er i Øjeblikket ruineret. De fire Tusind Kroner, som De har laant mig, har jeg spillet bort paa Børsen. Der er intet, der binder mig til Verden undtagen den Plads, jeg har. Hvis De berøver mig den, er det ude med mig, og saa skyder jeg mig.

— De kan altsaa ikke skaffe Pengene!

— Jo, mine Slægtninge kan hjælpe mig. Fra dem faar jeg ikke noget afgørende Svar før i Morgen Eftermiddag. Hvis De vil, kan De se herop ved den Tid.

— Jeg glemte før, jeg gør aldrig Forretninger paa en Lørdag; men Søndag Morgen!

— Det er altsaa en Aftale!

— Og saa, Hr. Fribert, maa jeg have to Hundrede Kroner ekstra for disse Ventedage.

— Det har jeg intet imod. De skal faa fire Tusind fem Hundrede i Morgen Aften.

— Nej, Søndag Morgen.

— Saa er vi enige!

Hr. Sahlt anbragte sig ved Bordet og udfærdigede et Dokument, som Fribert underskrev. Derpaa tog han Afsked.

— Vil De lyde mit Raad, sagde han og tog Fribert familiært i Armen, saa skal De aldrig lege med Skydevaaben. Der kommer kun Fortrydelse deraf. Jeg er en erfaren Mand.

Da Hr. Sahlt var gaaet, lagde Fribert sig paa Sofaen for at overtænke Stillingen. Det værkede i hans Hoved. Aldrig havde Udsigterne forekommet ham saa mørke som nu. Længe laa han, indtil han blev vækket ved, at nogen ringede paa Entrédøren. Han gik selv ud, og et Udbrud af Overraskelse undslap ham, da han saå, at det var Selmer.

Siden hin Aften, da Selmer besøgte ham i Fru Perlmanns Pensionat, havde de intet set til hinanden privat, og de havde paa Kontoret kun udvekslet korte Bemærkninger.

— Jeg kommer fra Chefen, sagde Selmer uden videre Indledning.

— Fra Chefen?

— Ja, han kaldte mig op til sig lige efter, at du havde været der. Han spurgte mig ud angaaende dig, han vidste, at vi var Venner. Benge sætter Pris paa dig, Fribert, og omtalte dig paa den elskværdigste Maade.

— Vil han opfylde min Bøn?

— Du ved, at det kan han ikke. Men han tilbød at laane dig Penge til en Rejse nu lige med det samme, saaledes at du kan hvile ud og blive rask. Du er sunket dybt, og du maa tage et ordentligt Tag i dig selv, hvis det skal lykkes dig at komme op. Derfor, afslaa ikke hans Tilbud!

— Det kan ikke nytte det mindste, sagde Fribert skarpt. Din Indblanding forekommer mig utidig, jeg skal nok selv forhandle med Chefen.

— Tal ikke til mig i den Tone, sagde Selmer alvorligt, vi har jo en Gang været Venner. Jeg holder meget af dig! Jeg haaber stadig, at du kan reddes.

— Hvad mener du?

— Du har endnu ikke mistet Gudrun! Saa længe, du har hende, er alt ikke tabt. Hun vil kunne føre dig tilbage til din Pligt, blot hun faar Lov.

— Fribert saá interesseret paa ham.

— Tror du, at Gudrun endnu bryder sig om mig?

— Lad mig gøre dig en Tilstaaelse! Den Aften, da du fortalte mig, at Forholdet mellem jer var brudt, jublede det inden i mig. Jeg elskede hende jo, og den Tanke var ikke fjern, at hun maaske en Gang vilde tage til Takke med mig. Du husker, hvor indtrængende jeg talte til dig, hvorledes jeg formanede dig og bad dig ikke forlade din Kæreste, ja, jeg næsten truede dig. Det var Hykleri! Inderst inde var jeg glad over, at du lod hende i Stikken. Jeg skammer mig ved at sige det: den triste Aften var en af mit Livs lyseste.

— Du har ingen Grund til at skamme dig. Du passer bedre til Gudrun end jeg.

— Det syntes jeg ogsaa. Derfor var det ikke oprigtigt af mig at lade ædelmodig og ligefrem gøre alt for, at hun kunde vedblive at være din. Jeg mente jo den Gang, at du var Fejltagelsen i hendes Liv, og at kun jeg kunde gøre hende lykkelig.

— Mener du ikke det længere?

— Nej.

Fribert saá overrasket paa Vennen.

— Er du da ikke længere forelsket i hende?

— Jo vist! Men det er haabløst. Tiden læger mange Saar, og jeg troede straks, at det ikke vilde vare længe,

før Gudrun havde glemt dig. Jeg tog fejl. Hendes Følelse for dig var stærkere, end jeg havde anet. Jeg opdagede hurtigt, at hun aldeles ikke ansaa Forholdet til dig for at være forbi. Hun betragtede tværtimod dette Brud som noget foreløbigt, en ond Drøm, fra hvilken hun en Dag vilde vaagne op. Hvis du var død, vilde Forholdene have været anderledes. Men du gik omkring, hun saå dig hver Morgen komme ind paa Kontoret, du levede og virkede i det samme Hus som hun. Hvorfor skulde hun da opgive dig? Haabet blev hendes Religion. Hun tror fuldt og fast, at du en Dag vil komme tilbage.

— Du har søgt at rive hende ud af den Tro!

— I Begyndelsen, ja. Hun var den Gang saa bedrøvet, at alle maatte ynkes over hende. Men hun vilde ikke høre. Haabet om, at du skulde komme, var det eneste, der holdt hende oppe. I Løbet af disse Maaneder er jeg blevet overbevist om, at kun du kan gøre Gudrun lykkelig. Og hun fortjener at blive det. Hun har et lyst og et godt Sind, hun har aldrig sveget, hun er trofast og tapper. Det vilde være Synd, om hun gik til Grunde. Du kan frelse hende — og hun kan redde dig fra Undergang. To Livsskæbner afhænger af, at I finder hinanden. Da derfor Chefen bad mig gaa herop, blev jeg glad over at have en Undskyldning. Mit Maal er at føre jer sammen.

Hans Stemme skælvede.

— Jeg maa se bort fra mig selv, tilføjede han, jeg kan maaske ogsaa blive lykkelig, paa en anden Maade, hvem ved! . . .

Han smilede sygt.

Fribert sad et Øjeblik tankefuld.

— Hvad vil du, at jeg skal gøre? spurgte han.

— Jeg vil, at du skal opsøge hende, tale med hende saa snart som muligt. Det gælder begges Lykke. Hun vil bedre end nogen anden kunne forklare dig Nødvendigheden af, at du kommer bort en Tid, saaledes at du kan

blive rask. Og naar du saa er kommet hjem, vil alt det Onde forhaabentlig være glemmt som en styg Drøm.

— Du tror, at hun vilde modtage mig?

— Ja, ja, hun venter dig altid, betænk dig ikke, gaa ud til hende . . . endnu i Aften!

Fribert sad et Øjeblik ubeslutsom. Saa sagde han hæst:

— Godt, min Ven, jeg skal følge dit Raad. Jeg gaar derud.

Selmer sprang glædestraalende op.

— Tak for det, Fribert, hun vil blive henrykt. Blot jeg kunde staa i en Krog og se hendes Ansigt, naar du traadte ind! Hun fortjener det, hun har haft det saa ondt. Hun vil glemme Sorgerne og blive lykkelig. I to hører dog sammen! Jeg tror, at Forsynet vaager over hende.

Han tilføjede hen for sig selv:

— Paa den Maade kommer jeg ogsaa til at bidrage til hendes Lykke.

Saa vaagnede en Mistanke pludseligt i ham:

— Det er vel ikke Spøg, hvad du siger? raabte han.

Fribert slog Øjnene ned.

— Nej, nej, jeg vil gaa derud, selv om det kun bliver for at tale med hende.

— Tak, sagde Selmer, det vil du faa Glæde af; opsæt det ikke!

— Du kan selv følge mig. Hvis du vil, gaar vi med det samme.

— Tak, stammede Selmer og greb Vennens Haand, jeg har taget fejl af dig, du er et godt Menneske — paa Bunden.

Fribert svarede ikke. Han gjorde sig i Stand til at gaa. Sveden sad i store hvide Draaber paa hans Pande.

XVI.

Fribert tog Afsked med Selmer paa Hjørnet og gik alene de sidste Skridt. Han mærkede Knæene ryste under sig, da han traadte op ad de to Trin til Villaen, og der gik et Stød gennem ham ved Gangklokkens lidt sprukne Klang. Beslutningen om at gaa herud var taget hovedkulds, han havde næsten ingen Tid haft til at gennemtænke sin Plan. Hvad var det, han havde indladt sig paa? Hvorledes skulde dette ende?

Emanuel lukkede op. Den Forbavselse, der tegnede sig i Drengens Ansigt, gjorde ham end mere nervøs. Han havde ikke set Emanuel i nogen Tid. Gartner Aarup havde faaet Mistanke og havde strengt forbudt Sønnen at besøge ham.

— Er der nogen hjemme? spurgte Fribert.

— Ja, sagde Drengen, idet han traadte udenfor paa Trappestenen og omtrent skubbende Døren til bag sig, Fader og Moder og Gudrun er hjemme. Det er meget uforsigtigt af dig at komme paa denne Tid.

— Hvorfor?

— Jo, for nu kan jeg ikke slippe ud.

— Det er ikke dig, jeg vil tale med, men Gudrun.

— Gudrun?

— Javel.

— Det gaar aldrig!

— Saa vil jeg tale med din Fader.

— Det skal du ikke! Han skælder dig ud.

— Bryd dig ikke om det! Gaa blot ind til ham og sig, at jeg er her!

Emanuel aabnede Døren, og Fribert traadte ind i Forstuen. Han genkendte Luften herinde, en sød Duft af Æbler, der vistnok kom fra et Rum ved Trappen, hvor Gartneren gemte sine Gravenstenere. Der var temmelig mørkt i Gangen, kun en lille Petroleumslampe lyste op. Han maatte støtte sig til Væggen, han følte sig pludselig svag.

Ligesom han i Eftermiddags mest af alt havde haft Lyst til at flygte fra Steinwalts Kontor, saaledes paakom der ham nu en Trang til at aabne Døren, der lige havde lukket sig bag ham, og styrtede ud, bort. Han så en Afgrund foran sig. Her trængte han ind i en Familie, som han blodigt havde fornærmet! Efter at være blevet betragtet som hørende til Hjemmet havde han pludseligt og uden Varsel hævet sin Forlovelse med Husets Datter. Og efter den Hændelse havde han ikke bekymret sig om hendes Skæbne. Baade hun og Forældrene havde maattet faa det Indtryk, at det var ham den ligegyldigste Sag, hvorledes det gik hende. Han havde været uhøflig for ikke at sige hensynsløs mod Gartner Aarup og hans Kone ved deres sidste Møde paa Gaden, og da Moderen sagde, at hendes Datter var syg og havde anmodet ham om at se til hende, havde han svaret paa en Maade, som om Gudrun gerne kunde ligge og dø for ham. Siden — da hun atter kom paa Kontoret — havde han undgaaet hende. Naar han mødte hende, vendte han Hovedet bort for ikke at hilse.

Alt dette stod ham pludseligt klart, og en Følelse af Rædsel paakom ham. Han var ikke Skuespiller nok til at spille den Komædie, han her uden at overveje det havde indladt sig paa. Baade Forældrene og Gudrun vilde gennemskue ham.

Han stod allerede med Haanden paa Dørgrebet, da han følte noget lignende som oppe hos Steinwalt; han kunde ikke vende om! Gartner Aarup vilde sikkert falde over ham, Mo-

deren vilde rejse Bebrejdelser mod ham, og Gudrun vilde be-
tragte hans Forsikringer med Mistro. Men her var ingen Vej
tilbage. Hvis han ikke forsøgte nu, var det ude med ham.
Han maatte skaffe de Penge til i Morgen Aften. For Lydias
Skyld maatte han gøre det.

— Værsgo' sagde Emanuel og aabnede Døren.

Fru Aarup gik ham i Møde. Hun havde Taarer i Øjnene
og var blevet saa bevæget, at hun ikke kunde tale. Den lille
hvide Kappe paa hendes Hoved havde drejet sig. Hun havde
siddet og læst Aftenavisen højt for sin Mand, da Emanuel
kom med den overraskende Meddelelse. Helt befippet hav-
de hun rejst sig, saa pludseligt, at Kappen var kommet i
Uorden.

Nu trykkedes hun Friberts Haand tavst og saå paa ham
med et taarevædet Blik. Hendes Læber bevægede sig op og
ned; der kom ikke en Lyd over dem.

— Naa, lød en dyb Stemme henne fra Sofaen, nu kan det
være nok, Kone, det er ikke værd at lade ham mærke, at du
er altfor glad. Jeg har Lyst til at tale et Par Ord med
Fyren.

Fribert var forberedt paa at høre haarde Ord. Denne
Modtagelse var næsten værre. Hans Stemme skælvede, da
han sagde:

— Jeg er kommet for at bede om Forladelse.

— Det var Ret, sagde Aarup. Du har gjort meget ondt.

— Det har jeg vel, sagde Fribert.

Først nu opdagede han, at Gudrun ikke var i Stuen. Dette
gav ham Mod.

— Maa jeg sætte mig? spurgte han.

— Ja, sagde Aarup, siden du er kommet.

Fru Aarup tog Plads i Gyngestolen og vedblev at stirre
paa ham. Emanuel gjorde sig lille bag sit Bord i Krogen.

— Du vil bede om Forladelse, sagde Gartneren, hvad
har du mere at sige?

— Intet mere, end at jeg handlede taabeligt, da jeg gjorde det forbi med Gudrun.

— Du bar dig sjofelt ad, sagde Aarup. Hun har været ulykkelig siden. Og det vidste du!

— Nej, sagde Fribert, jeg vidste ikke, at hun holdt saa meget af mig.

— Du har aldrig forstaaet noget! Du er som alle unge Mænd i vor Tid, du er kun optaget af dig selv. Om I anretter Ulykker her i Verden, er jer ligegyldigt, blot I faar jeres Lyster tilfredsstillet. Jeg siger: det er en Snavs Ungdom! Først forlover du dig, og da det ikke passer dig længere, hæver du uden videre Forlovelsen. Føj for Pokker!

— Tys, sagde Fru Aarup, du maa ikke tale saa haardt til Karl!

— Det er noget, jeg afgør, Kone, brummede Aarup.

— Vil du ikke have en Kop Kaffe? spurgte Fruen.

— Jo, Tak, sagde Fribert.

I det samme traadte Gudrun ind i Stuen. Hun havde været ovenpaa og havde ikke hørt, at der var blevet ringet paa Døren. Synet af ham kom hende uventet. Hun blev bleg, greb til Dørkarmen og vilde være styrtet om, hvis ikke Fribert var sprunget til og havde støttet hende.

Fru Aarup lod nu Taarerne løbe frit.

— Det kunde have dræbt hende, raabte hun.

Blodet vendte snart tilbage til Gudruns Kinder, hun smilede og forsikrede, at der ikke var noget alvorligt i Vejen, det var blot et Ildebefindende.

Fru Aarup gik ud for at lave Kaffe, og Fribert gav sig til at tale med Emanuel. Drengen viste ham en levende Skildpadde, han havde faaet foræret, og fortalte en hel Mængde.

— Du skal lade Karl i Fred, sagde Gudrun.

— Nej, sagde Fribert, lad mig endelig se det alt sammen. Det interesserer mig.

Medens han smaasnakkede med Emanuel, skævede han til Gudrun. Hun var sikkert ikke mindre smuk nu end tidligere; det forbavsede ham alligevel, at han en Gang havde været indtaget i dette bondepigeagtige Ansigt med de altfor blaa Øjne og det altfor blonde Haar. Hvilken Forskel paa hende og Lydia! Lydias Træk straaled af Aand, hendes dybe Øjne skød mærkelige Lys og hendes Smil var skønt, foranderligt, vigende ubestemmeligt. Hendes Skikkelse var fri og let, man løftedes ved at se den. Gudrun stod paa Jorden, hun forekom ham i dette Øjeblik tung og klodset.

Det varede ikke længe, før de blev alene. Saa snart Kaffen var drukket, gik Fru Aarup ovenpaa sammen med Emanuel, og lidt efter bankede Gartneren sin Pibe ud og forlod Værelset uden at sige et Ord.

Gudrun sad lige overfor ham ved Bordet med det røde Plyschtæppe.

— Det var pænt af dig, sagde han omsider, at modtage mig saa venligt.

Ordene kom stammende. De var ved at blive siddende i hans Mund.

— Saadan maatte jeg modtage dig, sagde hun stille, jeg vidste jo, at du vilde komme.

Hendes Ord gjorde ikke den Virkning, de vilde have gjort paa en anden. Han fyldtes snarere med Ubehag ved Tanken om hendes Følelse. Og dog var det den, han nu skulde benytte sig af. Var den blot stærk nok!

— Du har altsaa ikke helt glemt mig i den forløbne Tid? stammede han.

— Nej, sagde hun, jeg har ikke tænkt paa andet end dig. Det gjorde mig ondt, at du ikke vilde se til mig paa Kontoret. Jeg tror næsten, at du skjulte dig for mig!

— Ja, sagde han, jeg skjulte mig.

— Hvorfor?

— Fordi jeg ikke kunde udholde at møde dig efter den Maade, hvorpaa vi skiltes.

— Holder du da lidt af mig endnu?

— Ja, Gudrun, jeg holder af dig.

Det gik godt! Gudrun havde endnu ikke faaet Mistanke.

Pludselig rejste hun sig, gik hen til ham og lagde sin Haand paa hans Skulder.

— Hvordan kunde du gøre det? spurgte hun og saå ham ind i Øjnene.

— Jeg ved det ikke selv, stammede han, jo, ser du

Han fik en Idé; den vilde ikke straks forme sig.

— Ser du, fortsatte han, naar jeg den Gang brød med dig, gjorde jeg det kun, fordi jeg var tvunget dertil — det var mod min Vilje.

— Holdt du da af mig den Gang?

— Ja vist, jeg holdt lige saa meget af dig som nu.

— Nej, Karl, jeg ved bestemt, det gjorde du ikke, saa havde du ikke behandlet mig saa haardt den forfærdelige Aften oppe hos dig.

— Det var Komediespil, Gudrun, jeg maatte jo gøre det forbi.

— Hvorfor? Tvang hun dig til det, hende den anden, Skuespillerinden?

— Nej, nej, hende var der slet ikke Tale om. Hun var kun et Paaskud. Noget maatte jeg finde paa, og saa fortalte jeg Selmer denne taabelige Historie med Skuespillerinden, for at han skulde lade den gaa videre til dig.

— Er det sandt, hvad du siger? spurgte hun, og hendes Øjne straaledede, du brød dig ikke om hende, du bryder dig ikke mere om Lydia Brun?

— Nej, nej.

— Aa, Tak, raabte hun, jeg er det gladeste Menneske paa Jorden!

Saa kom hun i Tanker om noget.

— Hvad var da den egentlige Grund? Hvorfor dette Paaskud? Var der en anden, du var forelsket i? Sig mig Grunden!

— Jeg kan ikke, stammede han.

— Du skal!

— Jeg kan ikke betro mig til nogen, det er en alvorlig Sag; det gælder mit Liv. Hvis nogen røber min Hemmelighed, kan jeg blive straffet.

— Du maa fortælle mig, hvorledes det Hele hænger sammen, sagde Gudrun, du gør mig angst.

— Ja, sagde han, jeg føler, at jeg kan betro mig til dig. Lov mig først din Tilgivelse.

— Den lover jeg.

Gudrun satte sig, lænede Albuerne mod Bordkanten, støttede Ansigtet i sine hule Hænder og stirrede spændt paa ham. Fribert sad forvirret under hendes Blik. Han vidste ikke, hvorledes han skulde begynde.

— Ser du, stammede han, det Hele kommer af, at jeg spekulerer paa Børsen.

— Du, udbrød Gudrun — Forbavselsen var tydelig at høre i hendes Stemme — du spekulerer!

— Ja, jeg har til Tider været stærkt engageret. Det var Mindet om Frandsen, der fristede mig. Du husker, han tjente en Formue paa Staal.

— Jamen, da Brenge afskedigede ham, holdt du med Chefen. Du har altid ivret mod Børsspekulation, altid sagt, at det vilde bringe Tab. Hvor mange Gange har jeg ikke hørt det!

— Rigtigt! Det er min Mening endnu. Hvis man skal vinde paa Børsen, maa det være ved et Kup. Forretningen maa gøres op med det samme, og man maa have saa megen Selvbeherskelse, at man ikke faar Tilbagefald og begynder paa ny. Kan man ikke modstaa Fristelsen, ender det med Tab. Saaledes gik det mig.

— Du tabte?

— Ja, jeg havde store Tab. Og for at dække dem gjorde jeg mig skyldig i en Gemenhed.

— Nej, nej!

— Jo, jeg stjal.

Guðrun gjorde en Bevægelse.

— Afbryd mig ikke, jeg er en Tyv. Jeg stjal en Obligation.

Guðrun var blevet bleg — saa bleg, at det kunde ses selv i Skæret af den røde Lampe.

— Umuligt! hviskede hun.

— Jeg skal ikke undskylde mig, sagde han; jeg maa alligevel forklare, hvorledes det gik til; jeg var den Gang forelsket i dig, Guðrun, det var for din Skyld, jeg gjorde det, jeg holdt saa usigelig meget af dig — naar jeg spillede, var det for at samle en smuk rund Sum sammen, for hvilken vi kunde sætte Bo.

— Det var jo ganske unødvendigt! Fader og Moder vilde have hjulpet os.

— Ja, men jeg vilde ikke modtage Hjælp af dem; jeg vilde selv sørge for min Kone.

— Hvorfor sagde du ikke et Ord til mig?

— Det skulde komme som en Overraskelse! For de Penge, jeg tjente, vilde jeg købe Møblerne, indrette Lejligheden og det Hele og saa en skønne Dag vilde jeg føre dig til dit nye Hjem.

Fribert havde holdt Blikket fæstet ved Dugen. Han skottede nu op til Guðrun for at se, hvilken Virkning hans Ord gjorde. Hun stirrede frem for sig. Det var umuligt at aflæse hendes Tanker. Hendes Ansigt var ubevægeligt.

Han fortsatte usikkert, fordi han ikke vidste, om hun troede eller ikke troede.

— Jeg ønskede, at vort Hjem skulde være festligt og rigt, forstaar du; det koster Penge. Hvad forslog de tusind Kroner, jeg havde staaende i Sparekassen! Og der var ingen Udsigt til, at jeg ved mit Arbejde for Firmaet kunde tjene noget videre. Der var derfor kun een Udvej, naar jeg vilde have stor og hurtig Gevinst; jeg maatte spille.

— Derfor behøvede du ikke at begaa noget uheldigt!

— Jo. Da Tabene kom, maatte jeg dække og saa stjal jeg.

— Fra hvem da ikke fra Firmaet?

— Jo, jeg tog en af de udenlandske Obligationer, som jeg skulde sende til Amerika.

Pludselig strømmede Taarerne ned over Gudruns Kinder.

— Det var altsaa fra Chefen, du stjal, hviskede hun.

— Ja.

— Hvor lavt!

— Naar man begaar et Tyveri, er det En ligegyldigt, hvem man stjæler fra. Bringe er mig ikke mere hellig end nogen anden.

— Det burde han være! Den Mands Godhed skulde du ikke have misbrugt. Han, der selv er saa hæderlig!

— Han er aldeles ikke hæderlig, bruste Fribert op, og nu lød hans Stemme ægte, i hvert Fald ikke, saaledes som du forstaar Ordet. Det har jeg faaet Beviser nok for i denne Sag.

— Var det ikke dig, der stjal?

— Jo; da han havde opdaget, hvad jeg havde gjort, begik han en Nederdrægtighed, der ikke alene gjorde ham til min Medskyldige, men gjorde ham langt værre. Han tvang mig til fra Steinwalt at stjæle nogle Papirer, som han havde Brug for?

— Hvilke Papirer?

— De hemmelige Breve i Urø Havnesagen.

— Dem har han jo haft i flere Aar! De staar i en gul Konvolut i Pengeskabet.

Fribert aandede tungt.

— Ja, sagde han, du har set Konvolutten; du har ikke set de Papirer, den indeholder. Det er en stor Samling Breve og Dokumenter, der ganske rigtigt har været i Bringes Besiddelse længe. Men de vigtigste manglede. Dem var det, jeg tog fra Steinwalts Skrivebord.

— Og det skulde Chefen have opfordret dig til, udbrød hun, nej, det tror jeg ikke!

Hun så fast paa ham. Fribert stirrede lige saa fast igen. Han rejste sig.

— Godt, sagde han, naar du ikke vil tro, hvad jeg siger, har vi to intet at tale om.

Gudrun tog ikke den Haand, han rakte hende.

— Du maa ikke gaa, bad hun med Graad i Stemmen, du maa forklare mig det Hele, jeg vil saa gerne forstaa; jeg kan slet ikke fatte, hvad der er sket.

Fribert satte sig. Med sagte, næsten skælvende Røst hviskede han:

— Du er for god, Gudrun. Du ser kun det bedste i Brenge, og det er smukt af dig; du glemmer, at han først og fremmest er Forretningsmand, og naar han gør Forretninger, er han følelsesløs. Jeg skriver selv Fakturaerne, jeg kender hans Affærer, jeg ved, hvor store Summer han f. Eks. har snydt den østrigske Regering for. Han bedrager ogsaa andre. Naar han har sat sig en Ting i Hovedet, kender han ikke til Skrupler, ja han skammer sig ikke over at benytte sig af sine Undergivnes Fejltrin. Urø Havnepapirerne vil de han have fat i, og derfor tvang han mig til at begaa en Handling, der var langt værre end at stjæle Obligationen. Et Værdipapir paa nogle Tusind Kroner kunde jeg erstatte

— Har du erstattet det?

— Obligationen er tilbagebetalt. Jeg har spillet og vundet, og i Gaar betalte jeg Brenge det sidste Afdrag.

Det lysnede i Gudruns Ansigt.

— Du skylder ham intet!

— Ikke en Øre.

— Gudskelov! Brenge har tilgivet dig?

— Ja; men jeg har ikke tilgivet ham. Det gør jeg aldrig. Det Tyveri, han lokkede mig til, har hvilet tungere paa mig, end du kan fatte. Jeg er blevet mager og bleg, jeg sover ikke, jeg gaar om Dagen omkring i en Drøm. Det er for-

færdeligt at vide, at man har Tyvemærke paa Panden, selv om ingen kan se det. Før eller senere maa det blive opdaget. Ingen undgaar sin Skæbne.

— Nej, mumlede Gudrun, er der mere?

— Hvad mere skulde der være?

Gudrun stirrede fjendtligt paa ham.

— Du kunde f. Eks. fortælle mig, hvorfor du gjorde det forbi mellem os! sagde hun hæst.

— Forstaar du da ikke, hviskede han, at den Dag, da jeg stjal Obligationen, maatte jeg hæve vor Forlovelse. Jeg vilde ikke, at du skulde være bundet til en Tyv. Det var nok, at Ulykken ramte mig. I de Dage trængte jeg mere end nogen Sinde til en Trøster og en Hjælper, og din Sorg gjorde mig fortvivlet. Jeg maatte bære Ulykken alene.

Fribert bøjede sig ned over den unge Pige. De sidste Ord hviskede han saa sagte, at de næppe var hørilige. Han greb hendes Haand.

— Gudrun, tror du mig saa?

Hun lod ham et Øjeblik beholde Haanden; pludselig rev hun den til sig og sprang op.

— Ikke et Ord tror jeg, sagde hun foragteligt, hvis du havde elsket mig, havde du først og fremmest betroet mig dine Vanskeligheder. Du ved, at jeg med Glæde vilde have delt selv de tungeste Sorger med dig. Hvis du havde elsket mig, vilde du ikke have behandlet mig saa hjerteløst. I det sidste halve Aar har jeg intet været for dig. Du er gaaet tæt forbi mig paa Kontoret uden at vide af det, du har stirret paa mig uden at se mig. Tror du, at det hænder overfor den Kvinde, man elsker? Nej, nej!

Fribert vilde afbryde; Gudrun løftede afværgende Haanden.

— De Maaneder, der er gaaet, har sagt mig, at dine Tanker var hos en anden. Mig bryder du dig ikke om mere, det er Lydia, du elsker. Siden den Aften, du så hende i Teatret, har du været forhekset. Jeg hader det Kvindemenneske!

Gudrun sank sammen paa Stolen, lagde Armene paa Bordet, medens hun brast i lydelig Graad.

— Hvor jeg dog er ulykkelig! hulkede hun.

For første Gang i Løbet af Samtalen blev Fribert grebet. Det var Synd, at det maatte gaa ud over den unge Pige. Han havde ondt af hende. Men det kunde ikke være anderledes!

Saaledes sad de i nogle Minutter. Omsider sagde han med træt Stemme:

— Saa er der vel ikke andet for mig at gøre end at sige Farvel.

— Er det derfor, at du er kommet? spurgte hun, idet hun løftede Hovedet og tørrede sine Øjne.

— Ja, sagde han, det var derfor.

Gudrun stirrede stift paa ham. Saa sagde hun tøvende:

— Det var ikke, for at vi skulde genoptage vort gamle Forhold?

— Jeg er en Tyv!

— Nej, nej, du har betalt Pengene tilbage!

— Ja, men jeg har ikke kunnet give Steinwalt de Papirer igen, som jeg tog fra ham.

— Steinwalt vilde ikke have haft Skrupler, hvis det var ham, der havde handlet saaledes.

— Maaske ikke! Men jeg pines af Samvittighedsnag baade Dag og Nat. Jeg faar først Ro, naar jeg har meldt mig til Politiet.

— Til Politiet, raabte hun. Hvad tænker du paa!

— Jeg melder mig i Aften. Det er derfor, jeg er kommet. Jeg vilde hilse paa dig endnu en Gang, inden jeg gik i Fængsel. Senere faar jeg dig maaske ikke mere at se.

— Det er jo Vanvid, udbød Gudrun.

— Paa ingen Maade, det er blot en Følge af mine Handlinger. Enten maa jeg levere Steinwalt hans Papirer tilbage eller jeg melder mig til Politiet. Det første kan jeg ikke.

— Det skal ikke ske, raabte hun, Papirerne maa leveres tilbage.

Fribert smilede.

— Ja, sagde han, kan du skaffe mig dem?

— Hvorfor ikke? udbrød hun blussende af Ophidselse, kan jeg ikke faa dem paa anden Maade, skal jeg tage dem til dig.

Fribert stirrede forskende paa hende.

— Du vilde stjæle dem! hviskede han.

— Ja, for at frelse dig!

— Nej, nej, det vilde jeg aldrig tillade. Det er nok, at jeg har gjort mig selv til Tyv. Du skal holdes udenfor.

— Jeg er rede til alt; jeg ofrede gerne mit Hjerterblod ..

— Jeg ved det Gudrun; jeg kan ikke modtage noget Offer af dig. Saaledes som jeg har opført mig.

— Tænk ikke mere paa det! Fra nu af har du og jeg de samme Sorger. For dig vil jeg kunne gøre, hvad det vilde være mig umuligt at gøre for mig selv.

Fribert aandede dybt.

— Tak! mumlede han og greb hendes Haand.

Denne Gang lod hun ham beholde den.

— At tage de Papirer er overordentlig vanskeligt, fortsatte han, maaske langt vanskeligere end du tænker dig. Jeg har i den senere Tid ofte spekuleret paa, hvorledes det skulde gøres.

Gudrun lo.

— Det bliver slet ikke nødvendigt at stjæle Papirerne, sagde hun. Det behøves ikke. Straks i Morgen tidlig, naar jeg kommer paa Kontoret, vil jeg gaa til Brengse og forklare ham Sagen, saaledes som den er.

Fribert blegnede.

— Hvad tænker du paa! hviskede han.

— Det er den ærligste Fremgangsmaade, sagde Gudrun og derfor den bedste. Naar jeg faar forklaret ham, hvad de Papirer betyder for dig og for mig, saa ved jeg, at han vil give os dem. Jeg vil fortælle ham, at mit Livs Lykke er af-

hængig af disse Papirer; jeg stoler paa hans Godhed og Storhed

— Du maa da kunne begribe, næsten raabte han, at jeg først har forsøgt med det gode. Jeg har bedt og tigget Breyne om at faa Papirerne igen. Til ingen Nytte! Sidst var jeg deroppe i Eftermiddags. Brevene er vigtige. De giver Bevis for, at Steinwalt har opnaaet Fordele ved at bestikke Embedsmænd. De er en Klemme paa Steinwalt. Det er derfor, at Breyne ikke vil udlevere dem.

— Naar jeg beder ham, gør han det, sagde Gudrun.

— Er det din alvorlige Beslutning?

— Ja.

Fribert sprang op.

— Saa gaar jeg og melder mig!

Disse Ord faldt med en Bestemthed, der virkede overbevisende. Gudrun formaaede ikke at undertrykke et Skrig.

— Nej, nej, raabte hun og tog fat i ham, det maa du ikke, sig blot, hvad du ønsker, og jeg skal gøre det! Jeg er parat til alt.

— Nu kender jeg dig igen, sagde han.

Fribert kyssede hende, hun aandede tungt og gemte sit Hoved ved hans Bryst. Han tog hende paa Skødet, og medens de kyssedes, udviklede han sine Planer.

— Godt, sagde hun endelig, jeg skal gøre, som du siger. Elsker du mig saa?

— Ja, sagde han, jeg elsker dig.

Atter kyssede han hende, skønt det var ham ubehageligt. Han begreb ikke, at det for kun nogle faa Maaneder siden, havde været ham en Glæde at kærtegne den unge Pige.

Han aandede lettet, da nogen kom ned ad Trapperne og en Haand famlede ved Døren. Gudrun sprang op og gamle Aarup traadte ind.

— Naa, sagde han, er I saa kommet paa det rene med hinanden?

— Ja, hviskede Gudrun.

— Det var ret, sagde Aarup.

Nu dukkede hans Kone ogsaa op. Hun havde ængsteligt skjult sig bagved ham. Hendes lille godmodige Ansigt var eet Smil, hun kyssede Gudrun og trykkede Fribert i Haanden.

— Jeg maa op og fortælle det til Emanuel, sagde hun.

— Hvad skal det til, Kone, brummede Aarup, det er sent.

— Ja, sagde Fribert, nu skal jeg gaa.

— Det bliver du vist nødt til, min Ven, sagde Gartneren; du kommer vel igen i Morgen.

— Ja, i Morgen, sagde Fribert.

Han sendte Gudrun et Blik, som hun gengældte.

Først da Gadedøren havde lukket sig bagved ham, og han var kommet et Stykke bort fra Huset, begyndte Angeren at indfinde sig. Saa længe han talte med Gudrun, hindrede Spændingen ham i at overskue den Uret, han gjorde den unge Pige. Han havde under Samtalen kun været optaget af, om han kunde faa hende med. Nu var det lykkedes! Han kom til at tænke paa hende, paa de Forhaabninger, han havde vakt hos hende, paa den Glæde, der atter var blusset op og som vilde forvandle sig til Sorg, naar Sandheden kom for en Dag.

Han mærkede Taarer i sine Øjne, han blev blød om Hjertet og følte sig svag. Han sagtnede sine Skridt. Men hvad kunde det nytte nu at vende om og sige hende Sandheden? Det var for sent!

Han travede af Sted i Mørket, medens han hviskede for sig selv:

— Det er lavt af mig, lavt, lavt!

Disse Ord gentog han i det uendelige, ogsaa da han sad i Sporvognen.

Af gammel Vane steg han ud ved Torvet og gik henimod R-Gaden. Hvor var Lydia? Anede hun, hvad han i Dag

havde gennengaaet for hendes Skyld? At han havde forraadt sin Chef og solgt sig til en Forbryder, at han havde løjet og hyklet for en ung godtroende Pige og overtalt hende til at begaa en nederdrægtig Handling? Han skælvede. Nej, derom anede Lydia intet. Hun havde naturligvis uden at skænke ham en Tanke tilbragt Aftenen paa Restauration med en af sine Venner.

Han fulgte Husrækken til Nr. 48. Da opdagede han paa den anden Side en Skikkelse, der uafbrudt stirrede op mod Vinduerne. Mørket laa tæt, han kunde ikke afgøre, hvem det var, og da Manden saá sig iagttaget, trykkede han sin bløde Hat ned over Øjnene og fjernede sig. Fribert, der blev grebet af en pludselig Skinsyge, fulgte efter.

Det var Abel.

Ikke et Menneske var at se paa de vaade Gader. Abels Skridt gav Genlyd mellem Husrækkerne. Fribert sneg sig frem i Skyggen.

Saaledes bevægede de to sig gennem Gader og Stræder. Abel stadig forrest. Han gik med sænket Hoved, bemærkede ikke, at nogen fulgte.

Omsider stod de paa det store Torv. I Baggrunden ludedede Prinsesse-teatrets sorte Mure. Den vældige Kuppel forsvandt oppe i Mørket. Torvet laa øde. En enlig Lygte ved Kolonnaden spejlede sig i en Vandpyt.

Fribert gik nærmere.

Da løftede Abel pludselig sin knyttede Haand truende.

— Det er Teatret, der har ødelagt hende, hviskede han, min egen lille Lydia. Forbandet være den Dag, da hun satte sin Fod i Bygningen.

— Hvad mener De, raabte Fribert og sprang frem.

Abel syntes ikke overrasket. Han sagde hæst:

— En Ulykke truer Lydia!

— Hvad for en Ulykke, tal!

Fribert greb fat i den gamle Mand for at holde ham fast,

tvinge ham til at tale; Abel sled sig løs. Hans Skridt tabte sig hurtigt i den øde Gade.

— Jeg taaler ikke de Spaadomme, brølte Fribert efter ham, du gode Gud!

Ovre paa den anden Side Torvet saas Teaterbygningens Linjer. Skyerne spredte sig lidt, og Murene stod skarpere nu end før.

Taarerne strømmede ned over Friberts Kinder, da han rystende af Kulde begav sig hjemefter.

XVII.

Paa Vejen til Kontoret gik Fribert ind i en Gadedør og telefonerede til Klitgaard.

— Hvad fejler Lydia? spurgte han spændt.

— Hun er ikke rask, lød det tøvende tilbage.

— Ikke rask! Hvad skal det sige?

— Hun er træt, nervøs, overarbejdet. Jeg raadede hende til at rejse. Hun gør en Tur til Paris med det første.

— Hun skal jo have Premiére i Aften, afbrød Fribert, hun kan ikke rejse. I l d d a n s e n vil komme til at gaa i mange Maaneder.

— Hun maa alligevel bort.

— Jeg begriber dig ikke, sagde Fribert med rystende Stemme, der er noget, du skjuler.

Vennen svarede ikke.

— Ikke sandt, der er noget? fortsatte Fribert.

— Er du stadig lige forelsket? kom det lidt efter med en underlig Stemme.

— Ja, ja vist, jeg elsker hende højere end nogen Sinde.

— Du skulde holde op, medens Legen er god. Lydia er maaske ikke helt den, du tror.

— Hvad mener du?

— Jeg mener, at hun er naa, det er kun en Formodning. Jeg skulde ikke have talt til dig om det, hvis du ikke havde været min gamle Ven. Slaa hende af Tankerne, Fribert, det bliver du alligevel nødt til før eller senere!

— Du ved noget, stammede Fribert, du maa sige mig det.

— Nej, sagde Klitgaard, jeg er Læge hos Bruns, og hvad jeg erfarer, kan jeg ikke sige. Nu maa du undskylde mig. Jeg har travlt.

Fribert hørte, at Vennen lagde Røret paa Stativet.

— Du ser daarlig ud, sagde Selmer, da han et Kvarter over ti kom ind paa Kontoret og tog Plads ved sin Pult. Fik du talt med Gudrun? Hvorledes gik det?

Fribert trak paa Skuldrene.

— Hvorledes skulde det gaa! Skål vi ikke vente med at snakke om det til en anden Gang, jeg har travlt!

— Du er syg, sagde Selmer, lad hellere mig gøre dit Arbejde og tag hjem!

— Jeg er kun lidt træt, sagde Fribert, det gaar nok over.

Han begyndte paa Arbejdet; han mærkede, at det gik ikke over. De Smerter, han i den senere Tid havde følt i Hovedet, var taget til. I Dag var de utaaalelige. De kom i lange Sting. Nu og da holdt de ganske vist op, men det gav næsten ingen Lettelse — en tung Sløvhed bemægtigede sig ham. Tidligere kunde han i Løbet af en Time ekspedere tre Konossementer. Urets Viser nærmede sig i Dag tolv, inden han blev færdig med det første.

Hr. Bock lukkede Døren til sin Glaskasse op og sendte ham et Blik over Brillerne. Der var i den senere Tid kommet et stramt Træk i Hr. Bocks Ansigt. Han følte sig krænkert over, at Fribert ikke mere lovede saa godt som tidligere.

Klokken var tolv, og første Hold gik nedenunder for at spise Frokost. Fribert havde et Par Gange gjort Ærinde hen i Nærheden af Stenografernes Værelse; han havde ikke truffet Gudrun. Nu spiste en Del af unge Damer, og da han saå indenfor, sad Gudrun alene ved Maskinen. En elektrisk Lampe var tændt og kastede

et skarpt Skær ned over Papiret. Ellers var der Tusmørke i Værelset, Dagens Lys trængte kun sparsomt ind gennem et tavlet Vindue foroven.

Fribert rakte hende Haanden.

— Tak for i Aftes! sagde han.

Gudrun saå ængsteligt paa ham.

— Hvor du er bleg! mumlede hun.

— Det er ikke underligt, at disse Dage har taget paa mig. Jeg har gaaet i en Spænding, der ikke er til at udholde.

— Jeg er ogsaa saa bange, hviskede hun, sæt, at det gaar galt, sæt, at Brence opdager os!

— Der kan ikke ske noget.

— Var det alligevel ikke bedre at opgive det Hele og sige ham Sandheden?

Fribert blev ude af sig selv.

— Tænkte jeg det ikke nok, sagde han og løftede Hænderne, du vil forraade mig! I Aftes gav du mig smukke Løfter, og i Dag har du glemt dem.

Gudrun stirrede paa ham forbavset over hans Heftighed.

— Det var jo kun et Spørgsmaal, sagde hun, du ved, at jeg er parat til at gøre, hvad du forlanger.

Fribert blev roligere.

— Det haaber jeg, sagde han. Det bliver altsaa ved det aftalte. Har du været deroppe i Dag?

— Ja, jeg saå Konvolutten.

— Er du sikker paa, at du skal derop igen?

— Det vil jeg antage. Chefen kom kun gennem Halvdelen af Posten. Han havde travlt.

— Træk det ud saa længe som muligt og forlad under ingen Omstændigheder Værelset, før jeg kommer!

— Har du tænkt paa John? spurgte hun efter en Pavse.

— Ham skaffer jeg bort.

— Hvorledes?

— Det har jeg endnu ikke overvejet.

— Maaske bliver det ikke saa let, som du tror, sagde Gudrun, han er stædig.

— Naturligvis, udbrød Fribert irriteret, han ødelægger Alt for os!

— Lad du hellere mig om ham! hviskede hun.

I det samme traadte to af Damerne ind. De stirrede nysgerrigt paa Fribert. Det var et halvt Aar siden, han sidst havde ladet sig se i Stenografernes Værelse.

— De er kommet for at hilse paa Deres Forlovede? spurgte den ene.

Fribert svarede ikke.

— Gudbevar's, vi kan saa godt gaa udenfor, hvis vi generer, sagde den anden.

Fribert nikkede til Gudrun, gjorde Forsøg paa et Smil og forlod Værelset.

Udenfor var han ved at løbe paa Breen, der kom i susende Fart ned ad Vindeltrappen. Han forsvandt gennem Svingdøren.

— Der er store Planer i Gære, sagde Hussy, har De hørt Rygterne?

— Nej, svarede Fribert.

— En ny Sammenslutning! De smaa Dampskibsselskaber skal danne Ring for at være fælles ved Indkøb af Kul og Proviant. Paa den Maade vil Breen spare Millioner om Aaret. En mageløs Idé, ikke sandt, det er blot kedeligt, at han holder Møder hele Dagen, saa man først kan komme op til ham med Regnskaberne om Aftenen.

— Gik han til Møde nu? spurgte Fribert.

— Det aner jeg ikke. Men jeg tør bande paa, at det bliver sent.

Fribert satte sig uroligt ved Pulten og tog fat paa Arbejdet. Han haabede at kunne skrive Nervøsiteten af sig; han mærkede, at hans Haand rystede. Tallene dansede.

Atter en Bekymring! Sæt, at Chefen ikke kom tilbage

før sent, som Hussy sagde, saaledes at han ikke kunde naa ud til Middagen i R-Gaden! Han var bekymret for Lydias Skyld. Abel havde forudsagt en Ulykke, og Klitgaards Ord havde gjort ham endnu mere urolig. Ogsaa han var fyldt med bange Anelser. Han vidste ikke, hvad der var i Vejen, de skjulte noget for ham. Og i Aften havde Ild dansen Première! I Aften skulde hun danse paa Baalet. Denne Forestilling havde han set frem til i mange Maaneder. Nu vilde Skæbnen maaske, at han slet ikke kunde være med!

Efterhaanden tændtes Lamperne over alle Pulte. Taa-gen udenfor havde holdt sig, Lyset kæmpede for sparsomt at trænge ind gennem de høje smalle Ruder. Der var Stilheden paa Kontoret. Enhver sad bøjet over sit Arbejde. Nu og da kom der Bud fra Telefonværelset, og en og anden rejste sig. Svingdøren var i Ro.

Fribert stirrede frem for sig. Han var underlig til Mode ved at skulle forlade dette Kontor, hvor han havde tilbragt sine Ungdomsaar. Ganske vist havde Arbejdet som oftest været en Trædemølle; nu mærkede han, at han alligevel havde faaet Kontoret kært. Uvilkaarligt kom han til at sammenligne dette Lokale med den skumle Kælder, i hvilken Steinwalts Folk sad indespærret.

Skønt han næsten intet bestilte, fløj Tiden. Klokken blev to, tre og fire; stadig var Brenge usynlig. Fribert sad næsten ubevægelig med Blikket fæstet vekselvis paa Svingdøren og paa Uret.

Lidt over fire blev han kaldt til Telefonen. Det var Haagen, der spurgte, om han ikke kom. Der var noget, han ønskede at sige, og han havde ventet siden Klokken tre.

— Hvorledes har Lydia det? spurgte Fribert.

— Det er hende, det gælder. Det er rent galt fat.

Mere vilde Haagen ikke sige, og Fribert lovede at komme saa hurtigt, han kunde.

Kvarter gik efter Kvarter.

Klokken var halv fem. Han begyndte at blive virkelig bange. Han rejste sig fra Stolen og vilde gaa ind i Stenografernes Værelse. Da endelig hørtes en Bil udenfor, Svingdøren drejede, og ind traadte Brenge.

Snart efter begyndte den sædvanlige Ringen. En for en maatte Afdelingscheferne ovenpaa. Først henimod Klokken fem blev der Ro. Saa lød atter Klokken. Denne Gang var det Gudrun.

Da hun gik op, kastede hun et Blik til Fribert. Hun smilede, og han nikkede næsten umærkeligt. Saa vendte han Hovedet til højre. Selmer iagttog dem.

Hr. Bock havde trukket sig tilbage til Arkivet for at opsøge et Brev, og Hussy benyttede hans Fraværelse til at snakke.

— Var det ikke dét, jeg tænkte, sagde han, nu kan Klokken blive over seks, inden Brenge kalder paa mig. Tror De, at en Arbejder vilde finde sig i en saadan Behandling? Nej, de gode Herrer gaar, naar der pibes. Men vi, vi forlader ikke Kontoret, før han har Lyst.

Fribert svarede ikke. Han overvejede, om han skulde gaa op nu eller vente.

— De skal i Teatret i Aften? spurgte Hussy og stak sit røde Ansigt frem. Jeg kan tænke det. Det bliver en stor Aften for Frøken Lydia. Jeg haaber, at hun faar Succes. Hun har fortjent det. Hun kan jo ikke gøre for sin Moder. Hvis der ikke er udsolgt, tager jeg maaske en Billet til Parterret. Ved Gud!

For at blive fri for Hussys Overhæng rejste Fribert sig pludseligt.

— Hvor skal De hen? spurgte Schweizeren.

Han svarede ikke; han gik langsomt op ad Vindeltrappen. Flere Øjne hvilede paa ham. Alt svømmede i en Taage. Hans Haand søgte Gelænderet for Støtte. Saa tog han sig sammen og steg op med fastere Skridt.

— Hvor skal De hen? hørte han Hussy spørge nedefra.

I Forværelset holdt John Vagt. Det var ikke lykkedes Gudrun at faa ham bort. Fribert tilkastede Mulatten et vredt Blik.

— Jeg maa have Bud paa Posthuset, sagde han, kunde De ikke stikke derhen, saa skal jeg tage Deres Vagt saa længe?

John rejste sig.

— Om en halv Time kan jeg gaa, svarede han høfligt, ikke før. Jeg sidder og venter paa Breve fra Chefen.

Blodet steg Fribert til Hovedet.

— Saa meld mig! sagde han barskt.

— Der er nogen hos Chefen.

— Jeg ved det, sagde Fribert, meld mig alligevel!

— Det tør jeg ikke, stammede John, jeg har Ordre til . . .

— Fordømte Hund! mumlede Fribert og gjorde et rask Skridt henimod Døren og bankede paa, endnu inden John havde besindet sig.

— Nu eller aldrig, tænkte han. Han tog et fast Greb i Haandtaget og aabnede Døren uden at afvente noget »Kom ind!«

Brenge sad paa sin Plads ved Skrivebordet med et Brev i Haanden. Han så overrasket op. Lige overfor ham sad Gudrun med Ryggen halvt mod Døren. Paa Knæet holdt hun Bogen, i hvilken hun indførte Diktatet. Hun drejede Hovedet om og så paa ham, men vendte det straks efter om igen. Gardinerne for Værelsets tre spidse gotiske Ruder var nedrullede og den elektriske Krone tændt. Foran Brenge stod en Vandkaraffel og et Glas halvt fuld af Vand. Til venstre paa Bordet laa en Bunke Breve.

Det var alt, hvad Fribert opfattede i det Sekund, der gik, inden Døren sagte faldt til bag ham.

— Hvordan kommer De ind uden at være meldt? spurgte Brenge i en Tone, der var stærkt irriteret.

Medens han talte, kom han aabenbart til at huske paa,

at andre var til Stede. Han skyndte sig at føje til i en Tone, der var betydelig mildere:

— Hvorledes er De kommet ind, Hr. Fribert?

— Chefen maa undskylde, sagde Fribert med rystende Stemme; John var gaaet nedenunder et Øjeblik og jeg troede, at der ikke var nogen herinde. Det er en vigtig Sag, jeg gerne vilde tale med Chefen om.

— Kom igen om et Kvarter! sagde Brenge. Hans Stemme lød denne Gang helt velvilligt.

Fribert skottede hen til Gudrun. Hun havde drejet Hovedet; netop som han skulde til at give det aftalte Tegn, vendte hun ham atter Ryggen.

Fribert krammede Lommetørklædet i sin højre Haand. Han følte kold Sved paa Panden.

— Det er en ret vigtig Sag, mumlede han, eller rettere sagt, jeg kan vanskelig vente med at fremsætte den . . . jeg . . .

— Er De ikke rask? afbrød Brenge.

— Nej, sagde Fribert, jeg har været daarlig hele Dagen, og derfor . . . jeg har ventet længe paa Chefen . . . lige siden Klokken tre . . . og . . . De maa undskylde mange Gange; De forstaar . . .

Fribert anede ikke, hvad han sagde. Han stirrede blot stift paa Gudruns Nakke, medens det Spørgsmaal hamrede i hans Hjerne: hvorfor vender hun sig ikke om?

— Er det saa galt med Dem? spurgte Brenge deltagende.

Hans Ord naaede Fribert som en Hvisken.

Da indtraf det Øjeblik, han havde ventet paa. Gudrun vendte sig om og saå paa ham. Med en bred, unaturlig Bevægelse førte han Lommetørklædet op til Panden og tørrede Sveden af. Nu gjaldt det. Nu skulde Gudrun lade, som om hun blev syg.

Til hans Overraskelse sad hun urørlig. Det var umuligt, at hun ikke skulde have set hans Bevægelse, hun stir-

rede jo lige paa ham. Alligevel sad hun som en Støtte. Han gentog Tegnet. Det havde ingen Virkning!

Da mærkede han pludselig en Blødhed i Knæene. Gudrun svigtede, nu da det afgørende Øjeblik var kommet! Han strakte Hænderne frem for at søge Støtte, han var lammet.

Saa hørtes atter Chefens Stemme:

— Hvis De er syg, maa jeg naturligvis tale med Dem med det samme; lad mig diktere dette Brev færdigt. Sæt Dem ned saa længe!

Brenge pegede paa Bøffellædersofaen i den modsatte Ende af Værelset og fortsatte Diktatet.

Fribert vaklede hen til Sofaen. Hvorfor svigtede Gudrun? Hvad var der gaaet af hende? Hele Planen var ødelagt, alle Chancer spildte. Turde hun ikke? Eller vilde hun tale med Brenge, som hun havde truet med, fortælle ham Eventyret maaske netop nu, da han var deroppe parat til at fanges i sit eget Net? Hvorledes skulde han saa klare Sagen, hvad skulde han svare, hvilke Udflugter skulde han finde paa? Alt løb rundt for ham.

Viljeløs lod han sig dumpe ned i Sofaen. Straks efter var han ved at springe op. For første Gang, siden han kom ind i Værelset, var hans Øje faldet paa Pengeskabet bagved Chefen. Det var lukket.

Ha, ha! Dette var altsaa Forklaringen! Nu forstod han det døde Blik, Gudrun havde sendt ham. Hun svigtede ikke. Naar hun ikke havde lydt Tegnet, beroede det paa, at Brenge ved et mærkeligt Tilfælde i Dag havde glemt at lukke Skabet op. Det jublede i ham. Alt var altsaa ikke tabt endnu. Hans Medhjælp var stadig parat.

Straks efter veg denne Stemning for en Følelse af Skuffelse. Der var stødt et Uheld til, som i Alvor ikke stod tilbage for et Forræderi af Gudrun. Pengeskabet var lukket, Planen derfor i Bund og Grund mislykket.

Fribert fik Tid til at samle sig. Han tænkte paa de

Gange, han havde været i dette Rum. Saa vidt han minde-
des, havde Pengeskabet altid staaet aabent. Det var Bren-
ges Vane, saa snart han kom ind paa Kontoret, at lukke
Skabet op. Han lod det da blive staaende aabent, indtil
han gik. Kun i Dag havde han glemt det.

Fribert følte en Kuldefornemmelse ned ad Ryggen.
Hvad nu? Om et Øjeblik vilde Brenge slutte Diktatet,
henvende sig til ham og spørge ham om, hvad han havde
paa Hjerte. Saa vilde han fremstamme noget Tøjeri, og
Brenge vilde forundret sende ham bort. Dermed var alle
Porte lukkede. Han vilde næppe igen kunne komme ind.
Chancen var tabt.

Chefens Stemme lød monotont. Han blev ved med at
diktere. Det var et Brev til Agenten i Basel med en
Mængde Instruktioner. I Stemmens Klang sporedes nogen
Træthed.

Fribert bemærkede, at Lampen paa Bordet ikke var
tændt. Lyset kom fra Kronen i Loftet. Dette betød an-
tagelig, at Brenge, saa snart han var færdig md at diktere,
vilde forlade Kontoret. Det var sikkert derfor, at han ikke
havde aabnet Pengeskabet. Han var blot gaet op for at
gøre Posten færdig og vilde skynde sig bort.

Da gjorde Chefen en Bevægelse, der farvede Friberts
Kinder. Han holdt inde med Diktatet og søgte noget paa
Bordet. Saa drejede han langsomt Stolesædet en kvart
Gang rundt, stak Haanden i Bukselommen og trak et Bundt
Nøgler frem. Det hamrede bag Friberts Tindinger. Chefen
rejste sig og gik hen til Pengeskabet.

Fribert var saa bevæget, at han ikke bemærkede, at
Gudrun havde vendt sig og stirrede paa ham. Brenge ras-
lede med Bundtet og tog en lille takket Nøgle, hvis
Fornikling fangede det elektriske Lys. Han stak Nøglen i
Laasen og aabnede Skabets svære Dør.

Endelig! Fribert strakte Hals for at faa et Glimt at se
af den gule Konvolut. Den stod paa sin gamle Plads paa

nederste Hylde. Saa var der ingen Grund til at tøve. Han gjorde et hastigt Tegn, og Gudrun rejste sig halvt op i Stolen.

Der hørtes Banken paa Døren. John stak Hovedet ind.

— Det er Hr. Hussy, sagde han.

Gudrun faldt tilbage, og Fribert snappede efter Vejret. Brengende vendte sig:

— Er det muligt at faa Ro, sagde han, sig, at han maa vente!

Men Hussy havde allerede skubbet John til Side og stod inde i Værelset med et stort hvidt Ark i Haanden.

— Klokken er snart seks, sagde han, saa hvis Chefen havde Tid . . . Udskriften kom i Gaar for sent med Aftenposten, og Hermansen ringede i Morges og klagede. Jeg frygter for, at . . .

— Det er godt, sagde Brengende utaalmodigt, lad mig se!

Aldrig var Schweizeren forekommet Fribert saa frastødende. Hans store røde Ansigt lyste af Selvgodhed og fiffig Dumhed, et snavset Opvartersmil gjorde Trækkene end mere utiltalende — hans krybende Fremtræden her stod i skærende Misforhold til hans Brovten, naar han var nedenunder. Fribert så paa ham med blodskudte Øjne, og fra Gudrun udgik en isnende Kulde. Da Hussy et Øjeblik støttede sin Haand til Ryggen af den Stol, i hvilken hun sad, bøjede hun sig fra ham med en hastig Bevægelse.

Brengende lod Blikket glide hen over Arket.

— Hvor skal jeg sætte mit Navn? spurgte han.

— Dér, sagde Schweizeren og pegede med en tyk Finger nederst til højre.

Pennen spruttede over Papiret. Derpaa trak Hussy sig bukkende tilbage, medens hans Hestetænder lyste i et triumferende Smil. Han havde reddet sin Aften.

— Naa, sagde Brengende, da jeg nu er blevet forstyrret, kan jeg lige saa godt høre paa Dem. Hvad vil De?

Fribert sprang op med et Sæt og nærmede sig Bordet,

idet han atter nervøst krammede Tørklædet i den højre Haand.

— Siden min Samtale med Chefen i Gaar, sagde han, har jeg tænkt nærmere over, hvad Chefen sagde.

— Ja, sagde Brence, jeg foreslog Dem at lægge Deres Kontortid om, saaledes at den blev som i gamle Dage.

I det samme rejste Gudrun sig.

— Undskyld, sagde hun, maa jeg bede John hente mig en ny Notebog?

— Værs'go', sagde Brence.

Gudrun gik hen til Døren, lukkede den op og sagde en Besked ud.

Dette gav Fribert Mod.

— Jeg forstod paa Chefen, fortsatte han dristigere, at De lagde Vægt paa at faa Arbejdstiden gjort ens for alle . . . og at . . .

Han stod nu omtrent ved Skrivebordet. Brence sad med Ansigtet vendt mod ham. I dette Øjeblik fik han en Idé. Han rykkede lidt til højre henimod Udgangsdøren.

— . . . at kort sagt, fortsatte han, idet hans Tanker stadig var optaget af det nye Indfald, at — kom det usammenhængende —, at . . . der bør være samme Tider her for mig som for de andre.

— Naturligvis, sagde Brence utaalmodigt, det glæder mig, at De har indset det rigtige heri. Det følte jeg mig forresten overbevist om, hvad ogsaa Deres Ven, Hr. Selmer mente, med hvem jeg i Gaar talte om dette Spørgsmaal. Fra paa Mandag altsaa bliver De her til Klokken seks!

— Ja, sagde Fribert forvirret over at blive afsnuppet.

— Godt, sagde Chefen, saa er det en Aftale.

Fribert var omtrent henne ved Døren og vendte sig nu halvt om. Han stod ved Siden af Gudrun. Hun nikkede til ham som for at sige, at alt var klart. Saa gik hun et Skridt frem. Der var ikke Tid til at gøre Tegn. Han så blot bestemt paa hende, og hun forstod. Hun aandede tungt og lod sig falde fremover mod Stolen.

— Aah, hviskede hun og sank i Knæ, det gør ondt . . .
hun pressede Hænderne mod Brystet og sank helt sammen.

Brenge rejste sig hastigt fra sin Stol for at hjælpe hende. Fribert havde i dette Øjeblik naaet Døren. Med et Blik maalte han Afstanden mellem sig og Pengeskabet, han så, at Banen var klar, blot skulde han bøje lidt til højre for Brenges Stol. Endnu en Brøkdal af et Sekund tøvede han for at overbevise sig om, at Brenge var optaget af Gudrun, saa vendte han sig og drejede med en lynsnar Bevægelse paa Lyskontakten. Lysene i Kronen slukkedes. Det blev mørkt i Kontoret.

— John! hørte han Chefen raabe, tænd Lyset, hurtigt!

Med et Spring gik han fremad. Han mente at have beregnet Afstanden rigtigt; i Mørket tøvnede han alligevel mod Stolen.

— Tænd, Fribert! raabte Brenge.

Fribert svarede ikke. Han strakte Hænderne frem mod Pengeskabet. Det var saa mørkt, at han intet kunde skelne; han følte Fingerspidserne støde mod den massive Dør. Hans Haand var nu kun en halv Alen fra Konvolutten.

— John, brølede Brenge, hvor Fanden bliver han af, John!

I det samme hørtes et Knæk fra Kontakten. Stuen laa badet i det stærke gule Lys.

Alt var tabt.

Fribert havde Aandsnærværelse nok til ikke at vende sig om for at se, hvem der traadte ind i Kontoret. Han var i Fart fremover mod Pengeskabet; ved blot at dreje en Smule af til venstre, kunde det se ud, som om det var Vandglasset paa Bordet, han søgte. Først, da han havde naaet Vandglasset og stod med det i Haanden, vendte han sig og så.

Det var Kurt.

Brenge Søn kom sjældent paa Kontoret ved denne Tid. Netop i Dag skulde det naturligvis træffe sig. Den

unge Mand syntes vist selv, at han kom meget tilpas. Han var allerede ved Siden af Faderen og hjalp ham med at bære Gudrun hen paa Sofaen. Fribert blev paa en Gang saa mat, at han næsten ikke kunde slæbe sig over Gulvet. Men han strammede sig op og rakte Vandglasset frem. Kurt tog et Tørklæde, dyppede det i Vandet og strøg den unge Pige over Panden.

Alt dette skete paa et Øjeblik.

— En Besvimelse, sagde Kurt, en almindelig Besvimelse, hun kommer straks til sig selv.

— Lad hendes Hoved hvile saa lavt som muligt, sagde Brenge, saa gaar det over.

Tænderne klaprede i Friberts Mund. For blot faa Sekunder siden havde han følt sig sikker paa sit Bytte. Det var ham næsten umuligt at forstaa, at Kup'et var mislykkedes.

— Hvordan kunde Lyset gaa ud? spurgte Brenge.

— Jeg ved det ikke, stammede Fribert, jeg tror, at jeg kom til at røre ved Kontakten med Ærmet.

— Stakkels Pige, mumlede Brenge, hent noget mere Vand!

Fribert kunde godt have naaet Vandkaraflen fra denne Side af Skrivebordet; men han gjorde Omvejen omkring de to Stole for at komme Pengeskabet saa nær som muligt. Atter var hans Haand kun en halv Alen fra den gule Konvolut — et rask Tag, og Papirerne var hans! Han skottede til Siden; Kurt havde vendt sig.

Først i dette Øjeblik gik det op for Fribert, at Slaget var fuldstændig tabt.

Hans Haand rystede saa stærkt, da han skænkede op, at Vandet løb over.

— De skal ikke være bange, sagde Brenge, den Slags Besvimelser lider unge Piger ofte af. Det behøver intet at betyde. Bare Frk. Aarup faar Lov til at blive liggende paa Sofaen og udhvile sig, bliver hun hurtigt kæk igen. De skal se!

— Jeg synes alligevel, der bør ringes til Lægen, sagde Kurt.

Fribert kastede endnu et Blik paa Gudrun. Hun laa med lukkede Øjne, men saá ikke syg ud. Hendes Kinder var røde, og hendes Aandedræt kom naturligt. En let Sitren mærkedes i det lille Parti mellem Øjet og Tindingen, da Ordet Læge blev nævnt.

— Dét vil De nok besørge hurtigst! sagde Brence, da Fribert stod urørlig.

— Ja, ja, mumlede Fribert. Han gjorde et kejtet Buk og tumlede hen mod Døren, hvor John kom til Syne med den Notebog i Haanden, han var blevet sendt ned for at hente.

Fribert gik i Taage. Han satte sig ind i Telefonrummet og blev siddende nogle Minutter uden at telefonere. Saa tog han Plads ved sin Pult.

Klokken var blevet over seks. Kontoret var tømt. Kun Selmer sad under den grønne Lampe og arbejdede med de store Folioark.

Mekanisk pakkede Fribert sine Papirer sammen og gemte dem i de forskellige Skuffer. Han undrede sig et Øjeblik over, hvor sirligt han ordnede dem, Fakturaerne til højre, Konnossementerne til venstre og de aflange røde Lagerbøger i Midten. Brenges Revolver, som laa i Pulten, stak han til sig. Saa laasede han af og gik ud i Personalets Værelse for at hente sit Overtøj. Ogsaa her var der øde. De tomme Knagerækker grinede ham i Møde.

Tilfældigt kom han til at se sig selv i Spejlet. Han havde nær udstødt et Skrig. Hvid var han i Ansigtet, om Øjnene laa dybe Ringe. Kindbenene traadte skarpt frem, hans Øjne lyste som i Vanvid; sammenfalden og slunken var Skikkelsen.

Alt var tabt. Ha, ha! Hans Latter gav Genlyd i det skumle Bagværelse, hvor der ellers kun hørtes et sagte Dryp fra Vandhanen over Kummen. Saa gik han atter ind i Kontoret.

Et Øjeblik stod han stille og betragtede Selmer. Lyset faldt ned paa Vennens Ansigt. Trækkene var brede og alvorlige, maaske ikke netop smukke, men tiltalende og sympativækkende. Det var ham ubegribeligt, at Gudrun ikke foretrak Selmer.

For første Gang rørttes han ved Tanken om Gudrun. Hun kunde jo ikke gøre for, at det var gaaet galt, hun var uden Skyld i Kurts Tilsynekomst. Hun havde holdt sit Løfte! Og nu skulde hun undgælde, hun skulde lide lige saa meget som han.

Fribert gik rask hen til Selmer og rakte ham Haanden.

— Farvel, sagde han, og Tak for alt!

Selmer saå overrasket op.

— Hvad betyder det?

— Det betyder kun, stammede han, at jeg er nødt til at sige Farvel.

— Du er syg, sagde Selmer, du skulde være gaaet hjem, saaledes som jeg sagde dig i Morges.

— Ja, sagde Fribert, jeg er syg, og jeg kommer mig ikke.

Selmer saå deltagende paa hem.

— Blot du faar Ro, gaar det nok over.

Fribert greb ham pludseligt i Armen.

— Vil du hilse Gudrun fra mig, hviskede han, og sig til hende, at jeg har holdt af hende en Gang; jeg gør det ikke længere. Bed hende om at tilgive mig, hvis hun kan.

Han saå et Øjeblik stift paa Selmer.

— Sig til hende, at jeg beundrer hende, og at jeg er hende taknemmelig til det sidste!

Han vilde gaa; han vendte sig om og tog Selmer endnu en Gang i Armen.

— Hun er din, sagde han, du skal passe paa hende, det er din Pligt. Vil du love mig dét?

— Ja, sagde Selmer, jeg skal nok passe paa hende.

— Tak, sagde Fribert og gik henimod Svingdøren.

Et Øjeblik efter stod han paa Gaden. Det var fugtigt og vaadt. Taagen var taget til.

Da mærkede han, at Døren atter gik, og nogen kom hurtigt ud. Han gjorde en Bevægelse, som vilde han flygte; Gudrun greb fat i ham.

— Jeg fik den, sagde hun.

I det samme rakte hun ham den gule Konvolut.

— Brence gik et Øjeblik ud, hviskede hun, idet hun spejdede til begge Sider, og saa tog jeg den, medens Sønnen saa paa det.

Fribert vaklede, han var ved at besvime.

— Du er modig, mumlede han.

— Jeg elsker dig, sagde hun; skynd dig, inden han opdager, at den er væk.

— Ja, sagde Fribert, Tak for din Hjælp, Gudrun!

— Saa snart jeg er færdig med Brevene, kommer jeg op til dig.

— Nej, sagde han tøvende, gør ikke det!

— Hvorfor?

— Tal først med Selmer!

— Jeg har intet at tale med Selmer om, sagde hun med rystende Stemme, jeg vil tale med dig.

— Nej, sagde han og vendte Hovedet for at undgaa hendes spørgende Blik, lad os opsætte det til i Morgen. Jeg kommer først hjem sent.

Der hørtes Trin paa Gaden. Svingdøren drejede sig atter om sin Akse, og Gudrun gik ind i Kontoret.

Tilbage stod han med den gule Konvolut. Et Øjeblik stirrede han paa den, som begreb han ikke dens Indhold. Saa stak han den ind paa Brystet.

Klokken var halv syv. Han raabte en Vogn an og bad den køre til R-Gaden saa hurtigt som muligt.

XVIII.

Da Vognen holdt udenfor Nr. 48, kom Klitgaard ned. Han hilste og vilde skynde sig bort; Fribert standsede ham.

— Naa, sagde Fribert, vil du saa sige mig Sandheden. Klitgaard betragtede ham med et medlidende Blik.

— Nej, sagde han, det kan jeg ikke.

Fribert rystede af Sindsbevægelse. Han greb fat i Vennens Arm.

— Forstaar du ikke, hviskede han, at alt afhænger af, at jeg faar at vide, hvad der er i Vejen. Jeg føler, at der er noget galt; jeg ved ikke, hvad det er. Fortæl mig det!

— Du skal holde dig borte fra det Hus, sagde Klitgaard.

— Hvorfor?

— Der venter dig intet godt!

— Saa sig mig dog, hvorfor. Hvad er der?

— Hvis du elsker, saa forsøg at glemme hende!

— Umuligt! Hvorledes skulde jeg kunne glemme!

Forklar mig, hvad du mener. Er hun syg?

— Ja, hun er meget syg.

Fribert blev bleg. Han stirrede med et vildt Blik paa Vennen.

— Er det alvorligt, er der Fare for hendes Liv?

— Nej, nej, saa slemt er det ikke.

— Men saa sig mig dog, hvad der er i Vejen.

— Gaa derop og spørg selv!

— Jeg vil have det at vide nu med det samme. Jeg lover dig, jeg skal ikke med et Ord eller en Mine forraade, at jeg har nogen Viden fra dig.

— Har du ikke mærket, at Lydia i den senere Tid har været forandret, at hun er træt og irritabel.

— Jo, jo.

— Dette er de første Tegn. Ja, du, det er sørgeligt at fortælle det . . . jeg vil helst lade være, det er andres Hemmeligheder.

— Mit Liv beror paa, at du siger mig Sandheden.

— Godt! men tag det roligt og lov mig ikke at begaa nogen Overilelser. Som jeg sagde dig i Morges, Lydia er maaske ikke helt den, du tror. Hun er et Teatermenneske, der er mange Fristelser paa hendes Vej, og . . . ja, for at sige det rent ud, hun har haft et Forhold.

Det svimlede for Fribert.

— Et Forhold, hviskede han hæst, hvorledes ved du, har hun betroet sig til dig?

— Ja, hun har. Jeg blev kaldt derop i Aftes, jeg mødte dig paa Trappen; du saå mig ikke. I den sidste Tid har jeg haft Mistanke om det, i Gaar fik jeg Bekræftelsen: hun skal føde. —

Fribert maatte støtte sig. Vennens Ord ramte ham som Slag i Ansigtet. Han blev pludselig askegraa, og Sveden sprang frem paa hans Pande.

— Et Forhold . . . føde, mumlede han, det kan ikke være rigtigt, det er umuligt! Umuligt!

Klitgaard saå paa ham med et deltagende Blik.

— Hvis jeg havde anet, at du vilde tage det saaledes, mumlede han, havde jeg ikke sagt saa meget. Men det er maaske alligevel det bedste, at du faar alt at vide. Du har taget fejl af hende, hun er en anden end den, du troede . . .

Fribert hørte ikke et Ord. Han stod lænet mod Muren og stirrede ud paa den vaade Gade. Det regnede ikke;

det dryppede alle Vegne. Det var allerede mørkt. I Restaurationen paa Hjørnet var Gasblussene tændt. Inde bag Gardinerne saas Silhuetter af Folk, der gik frem og tilbage.

— Et Forhold . . . føde, blev han ved med at gentage for sig selv. Dette var Forklaringen!

Pludselig forstod han hendes Opførsel i disse sidste Uger. Han begreb hendes Uro og hendes Heftighed, han forstod, hvorfor hun saa voldsomt havde afvist ham, naar han spurgte, han huskede det jagede Udtryk i hendes Øjne. Dette var Grunden. Klitgaard talte sandt. Selvfølgelig! Han havde været blind, at han ikke for længe siden havde set Sammenhængen.

Han rakte mekanisk Haanden frem.

-- Farvel, sagde han, Tak, fordi du viste mig Fortrolighed. Jeg skal ikke misbruge den.

— Hvor gaar du hen, sagde Klitgaard, hjem?

— Ja, sagde Fribert, det er vist bedst, jeg maa have Ro, jeg maa samle mine Tanker.

— Gaa hjem og hvil dig, sagde Klitgaard, det trænger du til. Herregud, vi har alle Skuffelser. Disse Skuespillerinder er ikke til at stole paa. Ingen skulde have tænkt det om Lydia. Hun er ung og ser uskyldig ud. Maaske er hun til Tider lidt koket; jeg maa sige, at dette overraskede mig. Nuvel, saadan er de jo, og hvorfor skulde den ene være bedre end den anden? Ja, hvorfor?

Fribert lod ham tale. Han søgte at samle sine Tanker. Hvad skulde han gøre? Gaa hjem? Han kom til at smile. Han havde jo intet Hjem, blot nogle Stuer, som han havde monteret for en Gang at modtage hende.

— Jeg tror, stammede han, at jeg alligevel vil gaa derop.

— Nej, sagde Vennen, gør ikke det, dét maa du love mig. Du kan ikke beherske dig . . . du vil komme til at sige . . .

Fribert tog sig sammen med en Kraftanstrengelse.

— Nej, sagde han, du behøver ikke at være bange. Det var kun straks, da du sagde det, at jeg . . . nu gaar det bedre.

Han tav. Saa sendte han Vennen et Blik fra Siden.

— Ved du, spurgte han tøvende, idet han søgte at gøre sin Stemme saa rolig som mulig, hvem hun har staaet i Forhold til?

— Nej, sagde Klitgaard, jeg er kun Læge, ikke hendes Sjælesørger. Derom har hun intet sagt, derom aner jeg intet.

— Nuvel, sagde Fribert, saa gaar jeg derop, jeg føler mig stærkere nu; jeg lader som ingenting.

— Slaa hende helt af Hovedet, sagde Klitgaard, hun er ikke noget for dig, hun tilhører en anden Verden. Du vil kun faa Sorger og Bekymringer, hvis du fortsætter det Bekendtskab.

— Sorger og Bekymringer, det er maaske netop det, jeg ønsker, sagde Fribert. Farvel!

Han vendte sig og gik op ad Trappen.

Da han traadte ind og traf Familien i Spisestuen, var det let nok at se, at der var noget alvorligt paa Færde.

Ved Synet af Lydia følte Fribert et Stik i Hjertet. Hun var næsten ikke til at kende. Hvor var nu det henrivende Smil og det straalende Blik? Hendes Ansigt var udtryksløst, næsten udvisket, Øjnene matte, hun saá træt og syg ud. Fru Brun var klædt i mørkere Farver end sædvanligt. Det var tydeligt at se, at hun havde grædt, hendes Øjne var røde og Haaret sad ikke i den bedste Orden. Abel var tilknappet. Paa den nervøse Trækning, der gik over hans Ansigt, da Fribert traadte ind, var det tydeligt at se, at dette Besøg ikke kom ham belejligt.

Den eneste, der syntes at være i Ligevægt, var Haagen

— Et morsomt Selskab, ikke sandt, sagde han og pegede rundt, det er godt, du kommer, selv om du kommer

sent. Jeg ringede paa dig, fordi jeg ikke kunde holde ud at se paa disse Ansigter.

— Hvad er der paa Færde? spurgte Fribert.

Fru Brun saå strengt paa Haagen. Der blev en Pavse.

— Hvorfor siger du mig ikke, hvad der er i Vejen? sagde Fribert.

— Naa, sagde Haagen, begynder du nu ogsaa! Jeg har ikke hørt andet end Skænderi og Tuden hele Dagen. Jeg havde haabet, at det skulde blive bedre, naar du kom.

Lydia stirrede ned i Dugen og sagde intet. Hun havde kun hilst paa Fribert med et Nik.

— Ja, sagde Haagen, det er et muntert Première-Selskab! Bliver I d d a n s e n en lige saa stor Sukces, saa

— Ti stille med dine Spotterier, sagde Fru Brun, den Sag er for alvorlig

— Hvad er det for en Sag? spurgte Fribert ubarmhjerligt, hvorfor taler De i Gaader?

— Rolig! sagde Haagen, det kan være, at du, naar du fik at vide, hvad der er i Vejen, ønskede, at du ikke havde faaet noget at vide.

Fribert skulde til at svare, men blev forstyrret af Telefonen, der ringede. Haagen gik ind i Dagligstuen for at høre, hvad det var. Et Øjeblik efter kom han tilbage.

— Det var Direktøren. Han bad, om Lydia vilde komme paa Teatret allerede Klokken ni.

— Hvorfor? sagde Lydia, jeg skal jo først være paa Scenen senere.

— Ja, men der skal tages endnu en Prøve paa Dansen. Det er nok Brandinspektørens Paafund.

Fru Brun hviskede nogle Ord til Abel.

— Nej, nej, sagde denne, De maa ikke, Frue!

— Jo, sagde hun højt, vi maa glemme, hvad der foregik i Gaar, og Hr. Fribert skal vide det. Maaske kan han give os Besked, naar h u n ikke vil tale.

Abel rejste sig og gik ind i den anden Stue. Haagen fulgte ham.

Fribert saå paa Lydia. Hun sad som et saaret Dyr og stirrede uafbrudt ned for sig.

Lydia vilde ogsaa rejse sig; hendes Moder kom hende i Forkøbet.

— Du bliver! sagde hun.

Lydia faldt viljeløs ned paa Stolen.

— Der er hændt os en Ulykke, sagde Fru Brun, som der takket være Lydia ikke synes at skulle kunne raades Bod paa. Hendes Karrière ved Teatret er ødelagt, hun maa rejse bort, Premièren og den Sukces, hun vil faa i Aften, bliver til ingen Nytte; alt, hvad vi har ofret og kostet paa hende, er spildt.

Lydia sprang op.

— Du maa ikke sige mere! raabte hun.

— Jo, sagde Fru Brun, Hr. Fribert skal vide det, han er Husets Ven. Endnu i Gaar stod han her og forsikrede os om sin store Interesse for dig. Nu skal det vise sig, om han talte Sandhed.

— Nej, nej, hviskede Lydia.

— Jo, sagde Fru Brun, jeg har mine Grunde, hvorfor jeg vil sige det netop til Hr. Fribert. Han skal hjælpe os. Han bør vide, at du har indladt dig paa et Forhold, og at — ja, nu er det sagt! — at dette Forhold skal have Følger.

Fribert var forberedt; alligevel frøs hans Hjerte. Han stirrede ud i Luften, turde ikke se paa Lydia.

— Hvad mener De? spurgte Fru Brun skarpt.

Han søgte at samle sig. Aldrig havde et Svar kostet ham saa stor Anstrengelse. Da han endelig talte, lød hans Stemme rusten og fjern.

— De maa forsøge, Fru Brun, sagde han, at tage denne Sag saa roligt som muligt

Han stammede nogle usammenhængende Ord og stirrede paa hende med et forlegent Smil.

— Roligt! raabte Fru Brun, ogsaa De siger roligt! Det er, fordi De er en Mand, der ingen Følelse har, De kan ikke sætte Dem i en Moders Sted.

Lydia var atter sunket ned paa Stolen. Hun sad med sammenknebet Mund og stirrede paa Dugen.

Fru Brun sagde noget og ledsagede sine Ord med stærke Fagter; Fribert hørte intet. Inde i hans Hjerne sydede det. Udadtil var han kold. Han saå næsten ligegyldig ud.

— Begribe, hvad der er foregaaet, kan De sikkert ikke, fortsatte Fru Brun, forstaa den Ulykke, der her har ramt os alle, nej .. selvfølgelig! Det er heller ikke derfor, at jeg har talt til Dem, det er aldeles ikke for at blive trøstet. Skulde jeg ønske Trøst, vilde jeg søge andre. Naar jeg har henvendt mig til Dem, er det for at spørge Dem, om De ikke kan give mig en vigtig Oplysning.

— En Oplysning?

— Ja, naar Lydia ikke vil tale, er jeg nødt til at gaa til andre. Skønt jeg har trængt stærkt ind paa hende, saa .. ja saa nægter hun rent ud at sige noget om, hvem der er hendes Elsker.

Lydia gjorde en Bevægelse.

— Maaske nu? spurgte Moderen.

Datteren svarede ikke.

— Der kan De se, Hr. Fribert, hun har ingen Tillid til sin Familie!

— Naar hun ikke vil sige det, stammede Fribert, saa synes jeg ikke, at De skulde spørge yderligere.

Lydia løftede Hovedet og tilkastede ham et taknemmeligt Blik.

— De giver hende Ret, udbrød Fru Brun indigneret, naturligtvis, jeg burde have tænkt mig det, man kunde næppe vente sig andet af Dem!

Fribert svarede ikke. Han havde endnu ikke faaet samlet sig.

— Jeg begriber ikke, afbrød Haagen, der pludselig stak Hovedet ind mellem Portiøren, at I gider blive ved med at vrøvle om det samme. Der kan jo ikke være nogen Tvivl. Allerede i Sommer advarede jeg mod en Herre, der kom i Bil baade om Morgen og om Aftenen. Den Gang vilde man ikke høre mig. Det er overhovedet ikke nogen Fordel at være klogere end andre.

Haagen trak straks igen Hovedet til sig efter at have afleveret sin Replik.

Lydia rejste sig.

— Hvor skal du hen? spurgte Moderen.

— Jeg gaar ind til mig selv.

— Du vil altsaa ikke tale?

Hun rystede paa Hovedet.

— Det ligner dig, sagde Moderen, du er ligeglad til det sidste. Naar det gaar rigtig galt, skal vi alligevel redde dig ud af Vanskelighederne. Har jeg ikke Ret!

Pludselig flammede det i Lydias Øjne.

— Hvad vedkommer hele den Sag jer? spurgte hun med haard, trodsig Stemme. Hvorfor blander I jer i den? Jeg skal nok klare mig og ikke ligge nogen til Byrde.

— Saadan taler du altid.

— Jeg lader mig i hvert Fald ikke tvinge, sagde Lydia heftigt, den Maade, I behandler mig paa, er utrolig.

— Har man hørt Mage, udbrød Fru Brun, hun føler ikke det mindste Ansvar overfor sine Nærmeste.

— Nej, sagde Lydia. Den eneste, jeg har Tillid til, er Fribert.

Saa skulde du betro dig til ham!

— Ja, sagde Lydia, jeg vilde saamænd hellere tale med Fribert end med nogen af jer, hvis Fribert vilde høre paa mig.

— Nej, nej, sagde Fribert tonløst. Jeg bryder mig ikke om at høre.

Lydia kæmpede med sig selv.

— Jo, sagde hun, gør mig den Tjeneste, jeg vil gerne raadføre mig med Dem.

— Tal! sagde Fru Brun.

— Ja, sagde Lydia, naar vi bliver alene.

Fru Brun slog Hænderne sammen.

— Du gode Gud, udbrød hun, forlanger du nu ogsaa, at jeg skal forlade min egen Lejlighed!

— Nej, sagde Lydia, vi kan gaa ind i mit Værelse.

Fribert rejste sig mekanisk og fulgte efter hende.

Da de var kommet ind, tændte hun Gasbluset, laasede Døren af og trak et Gardin for Vinduet.

Det var første Gang, han befandt sig i hendes Værelse. Men han lagde ikke Mærke til, hvor han var. Han sank ned paa Sofaen og begravede sit Ansigt i Hænderne. Denne Dags Spænding havde været for voldsom. Han hulkede som et Barn.

Lydia satte sig lige overfor ham med en træt og opgivende Mine.

— Var det ikke bedre, om jeg tog Livet af mig, udbrød hun.

Han saå op.

— Nej, nej, sagde han, hvorledes kan noget saadant falde Dem ind!

— Jeg er jo slet ingen Nytte til, fortsatte hun, jeg gør kun Ulykker. Min Familie er fortvivlet, og De er fortvivlet, og jeg selv er ulykkelig.

— De maa gifte Dem, sagde Fribert med brudt Stemme.

— Hvis han nu ikke bryder sig om mig, ikke vil!

— Han skal! sagde Fribert.

— Jeg ønsker ikke at blive gift med en Mand, der tvinges.

Fribert kunde ikke længere styre sin Utaalmodighed:

— Saa sig det dog! Hvem er han?

Lydia blev blegere. Hendes Læber bevægede sig, da det var umuligt at opfange, hvad hun sagde.

Fribert stirrede paa hende. Han grebes pludselig af Medlidenhed. Hvad Ret havde han til at spørge? Hvad Ret havde han til at gøre hende ondt? Nu var han jo ikke bedre end Familien, der plagede hende. Selv havde han lidt for hendes Skyld. Men han følte, at hans Lidelser var for intet at regne!

— De skal ikke sige det, stammede han, medmindre De selv vil. Jeg tvinger Dem ikke. Føler De, at det er en Lettelse for Dem at sige mig Navnet paa Deres Forfører, saa gør det! Maaske kan jeg være Dem til Tjeneste.

Selv nu syntes det vanskeligt for Lydia at overvinde sig til Fortrolighed. Hun saá længe paa Fribert. Endelig sagde hun:

— De maa give mig Deres Æresord paa intet at meddele hverken til min Familie eller til Abel.

— Selvfølgelig, sagde han.

— Jeg stoler paa Dem!

— Det kan De, kære Lydia.

Der var i Friberts Stemme en saa ærlig Klang, at det gik Lydia til Hjerte. Hun skammede sig en Smule over sin Mistro og skyndte sig at sige:

— Haagen har gættet rigtigt. Det er Kurt Brenges.

Fribert følte, at han blev kold, og for hans Blik flakkede et Lys. I Spisestuen, da Haagen talte, haabede han endnu, at det ikke var rigtigt. Den Tanke, at Lydia, som han tilbød, havde kastet sig bort til denne tarvelige Fyr, forekom ham utrolig. Der var noget uretfærdigt, en Mangel paa Rimelighed i dette, der fik hans Sjæl til at oprøres. Kurt Brenges Navn sved ham allerede som et gloende Spyd i Hjertet. Og nu brast ethvert Haab om Lindring!

Det var, som sank han ned i en Afgrund.

— Elsker De ham? spurgte han.

— Nej.

— Har De da været forelsket i ham?

— Nej, sagde Lydia, det har jeg ikke, det er det forfærdelige.

Der blev en lang Pavse. Hun stirrede stadigvæk ned paa Gulvet. Hendes stumme Sorg rørte ham.

— Hvor kunde De indlade Dem paa et Forhold, naar De ikke elskede? spurgte han omsider.

— Jeg ved det ikke, sagde hun tøvende, jeg syntes godt om ham til at begynde med, men jeg elskede ham ikke. Han var altid høflig og elskværdig og viste sig hjælpsom baade overfor Moder og mig. Jeg troede, at han var en helt anden. Og saa talte han saa smukt og fulgte efter mig alle Vegne. I Ferien kunde jeg ligefrem ikke blive fri for ham. Naar jeg stod op om Morgen, ventede han paa Verandaen, han spiste Frokost og Middag med os og inviterede os paa Køreture. Ogsaa om Aftenen kom han, og Moder opmuntrede ham paa alle Maader. Hun indbildte sig, at hun kunde faa mig gift med den rige Arving, og — Lydia brød paa en Gang sammen — det er forfærdeligt vanskeligt for mig at fortælle det!

— Jeg er Deres Ven, mumlede Fribert.

— Ja, ja, fortsatte hun, Moder sørgede paa alle Maader for, at vi blev alene. Saa snart han kom, gik hun sin Vej, og Haagen var altid ude om Aftenerne. Saa bad han og trængte paa saa længe, at jeg var ved at gaa fra Sans og Samling. Og til sidst fik han sin Vilje.

— Der var ikke noget Kærlighedsforhold, mumlede Fribert.

— Nej! Det ubegribelige var, at jeg indlod mig med en Mand, som jeg ikke elskede. Den næste Morgen var jeg forfærdet. Jeg forstod ikke, hvad der var gaaet for sig, og jeg havde kun ét Haab, at han skulde holde af mig. Ellers syntes jeg, at der slet ikke var nogen Mening i det. Men det gik hurtigt op for mig, at han ikke brød sig om mig. Det var en frygtelig Letsindighed. Straffen er ikke en Smule for haard.

— De maa gifte Dem, sagde Fribert, det er den eneste Udvej.

— Det syntes jeg ogsaa. Men han vil ikke. Jeg har skrevet til ham, tre Breve, og har intet Svar faaet.

— Han er en Usling!

— Det er min egen Fejl, altsammen, mumlede Lydia. . .

— Hvad agter De at gøre?

— Intet.

Der blev atter en Pavse.

— De skulde forsøge at komme til at tale med ham, sagde Fribert endelig.

En Rødmen gød sig over Lydias Kinder.

— Jeg har intet at tale med ham om nu, sagde hun, jeg har skrevet.

— Vil De da lade ham slippe?

— Ja.

— Hvis han erklærede sig villig til at gifte sig med Dem, vilde De saa?

— Det Spørgsmaal har jeg tænkt over. Ja. I saa Fald vilde jeg gifte mig.

Fribert overvejede et Øjeblik. Saa sagde han bestemt:

— De skal blive gift med Kurt Brenge!

— Nej, nej!

— Jo, hvis De lader mig raade.

— Lade Dem raade! Det bliver maaske kun til Ulykke for os begge.

— Der er ingen anden Udvej. De har nu kun at tænke paa Dem selv.

— Jeg klarer mig saamænd nok. Abel har tilbudt at gifte sig med mig.

Ved disse Ord følte Fribert Blodet stige sig til Hovedet.

— Det kan ikke være Deres Alvor, stammede han, noget saadant kan De ikke tænke paa; det maa De ikke gøre, det vilde være en endnu større Ulykke.

— Jamen, dette vil jeg dog hellere end at blive gift med Kurt — og mod hans Vilje

— Nej, afbrød Fribert, Abel maa De under ingen Omstændigheder tage. Han kunde jo være Deres Fader. Saa hellere enhver anden!

Lydia saå paa ham med et gennemtrængende Blik.

— Jeg er ikke saa sikker derpaa som De. Jeg synes, at hans Tilbud er stort.

— Stort?

— Ja, husk, hvilken Skæbne han gaar ind til! Jeg vil ikke tale om Barnet. Det er ikke hans; han kan maaske glemme, at en anden er Faderen. Men et kan han aldrig glemme: den Maade, hvorpaa Ægteskabet er kommet i Stand. Jeg ser det Hele for mig. Hver Gang jeg er venlig mod ham, hver Gang jeg smiler, vil han tro, at det er Afbetaling paa Gæld. Naar jeg græder, vil han forklare det som Vrede over, at Skæbnen har ført mig sammen med en gammel Mand. Er jeg bedrøvet, tror han, at Skylden er hans, og er jeg glad, vil han mistænksomt betragte min Glæde.

Fribert slog Øjnene ned. Han følte, at hun talte Sandhed. Netop saaledes vilde det gaa.

— Jo større det Offer er, Manden bringer, desto vanskeligere vil det blive for mig, fortsatte hun. Det var derfor, jeg stadig klyngede mig til det Haab, at Kurt vilde gifte sig med mig, derfor sendte jeg ham det andet og det tredje Brev, da han ikke svarede paa det første. Jeg ved, at den Plan er taabelig, den maa jeg opgive. Han bryder sig jo ikke en Gang om mig som Elskerinde. Jeg har kun Abel tilbage.

Hun sad tavs et Øjeblik. Saa sagde hun:

— Abel, ja, ham maa det være, skønt jeg er forvisset om, at det bliver forfærdeligt for ham. Han vil slides op i den daglige Mistanke, pines ihjel, og snart vil han afsky mig. Han ved jo, at han for mig kun var Redningsplanken,

som jeg greb efter, da Bølgerne var ved at skylle over mig. Som Tiden gaar, vil han komme til at hade mig.

Lydia græd atter. Fribert flyttede sig uroligt paa Stolen. Hvad skulde han svare, hvorledes skulde han tale til hende?

— Det synes saa let altsammen, hulkede hun, han er forelsket i mig og er mig taknemmelig, hvis jeg slaar til. Men jeg har ingen Ret til at benytte mig af hans Lidenskab.

— Hvorfor vil De da gifte Dem med ham, sagde Fribert. Der er jo andre.

— Andre! udbrød Lydia og saá forbavset paa ham; hvem mener De? Hvem tror De, der under disse Omstændigheder vil gifte sig med mig? I Dag er jeg feteret Prima-donna. I Morgen er jeg den stakkels Pige fra det halvdannede Hjem, hvem det er gaaet galt; min Ungdom og Skønhed har ikke længere Værdi, man regner ikke med mig, jeg er gaaet i Stykker som de andre. Saa længe Lykken er gunstig, smiler Verden; men nu, hvem tror De vil bryde sig om mig, hvem vil gifte sig med mig?

— Der er f. Eks. mig!

Lydia betragtede ham et Øjeblik.

— Dette er for alvorligt til at spøge med, sagde hun.

— Jeg spøger ikke.

— Kunde De da tænke Dem at gifte Dem med mig nu?

Et Sekund sad han forstenet under hendes Blik. Han kunde ikke finde Ordene. Han vidste ikke, hvad han skulde sige. Det stod ham klart, at de Vanskeligheder, hun havde nævnt, for et Ægteskab mellem hende og Abel var tifold til Stede, naar det gjaldt ham og hende. Allerede nu hamrede det inde i hans Hjerne af Mistro og Frygt. Naar hun overhovedet spurgte ham, saa var Forklaringen jo hendes Forhold til Kurt. Tidligere havde han kunnet vinde hende. Nu vilde han aldrig faa Sikkerhed, aldrig, aldrig! Og medens Abel var en ældre Mand, en Filosof, der allerede skuede tilbage paa Livet i udslukt Ro, saa var han ung og

fordrende — i disse Maaneder havde han følt de Kræfter, der bruste i ham. Han havde besluttet at erobre hende, og nu var det umuligt. Han mærkede, hvorledes det bevægede sig i hans Bryst, hans Tindinger var ved at sprænges, han følte allerede Vreden blusse op i sig, Begyndelsen til det Had, der skulde næres og styrkes og vokse i de kommende Aar; han vendte sig mod hende med et foragteligt Blik, rejste sig halvt op og løftede Haanden som til Slag. Kun ved at slaa hende kunde han faa Hævn, Hævn for denne frygtelige Skuffelse, hun havde beredt ham, for disse Lidelser, han havde gennemgaaet siden det Øjeblik, da Klitgaard aabenbarede for ham den forfærdelige Sandhed. Slaa hende, slaa indtil hun laa paa Gulvet blødende for hans Fod, det var hans Indskydelse, det var hans Tanke.

Han sprang op og nærmede sig hende. Standsede. Strøg sig over Panden:

— Lydia, sagde han, hvor kunde De et Øjeblik tvivle! Hellere end gerne gifter jeg mig med Dem. Ligegyldig hvorledes det gaar, hvad De end foretager Dem, hvem De er, altid er jeg Deres.

Han greb hendes spinkle hvide Haand og trykkede den til sin Mund. Et Smil tændtes paa hendes Ansigt.

— Tak, sagde hun, jeg anede det!

Han saå et Øjeblik kærligt paa hende; saa gled der en Sky for hans Blik. En frygtelig Bevægelse rystede ham. Han slap Haanden. Inde, dybest inde, mærkede han en Smerte, en Knugen. Han maatte have alt at vide, det Hele, indtil de mindste Detailler.

— Fortæl, raabte han, fortæl mig alt!

Hun saå overrasket paa ham.

— Der er intet mere at fortælle.

— Jo, stammede han forvirret, hvor længe har det varet, blev Forholdet fortsat ogsaa efter, at De var vendt hjem fra Bornholm?

— Ja, men det var altfor tydeligt, at han nu betragtede

mig som en Byrde. Og saa var hans Opførsel til Tider saa hensynsløs, at jeg næsten kom til at hade ham. Han forstod mig ikke, brød sig kun om mig for mit Udseendes Skyld. Endnu, da jeg forlod Bornholm, haabede jeg, men jeg begreb efterhaanden, at jeg kun var en Oplevelse for ham, han mente intet alvorligt med Forholdet, han havde overtalt mig uden at nære nogen dybere Følelse. Det Hele var en sørgelig Misforstaaelse.

— Hvordan hørte det op?

— Han kom ikke mere og besøgte os, og han skrev ikke.

— Skrev De ikke til ham?

— Nej, ikke før jeg sendte ham det første af de tre Breve.

— Hvor længe er det siden?

— En halv Snes Dage.

Fribert grundede et Øjeblik.

— Den Opførsel er netop, som jeg kunde tænke mig den af ham. Han skal ikke slippe. Jeg vil tale med ham endnu i Aften.

— Hvad skal det til?

— Vi maa have en Besked.

Fribert undrede sig over, at det lykkedes ham at give sin Stemme en saa rolig Klang. Hans Ro var tilkæmpet, det Hele var Komediespil, han havde i Virkeligheden mistet Herredømmet over sine Tanker. Han lod frejdig, og hans Ansigt afspejlede ikke Sjælens Pine.

— Jeg vil blot tale med ham, fortsatte han, lad De mig om Resten. Alt kan endnu blive godt.

Fribert rystede over hele Kroppen. Hvad var det, hans Mund sagde?

Forundret så han sig om i dette lille Værelse, som han aldrig tidligere havde betraadt. Alt var pænt og hyggeligt herinde. Møblerne var hvidlakerede, paa Gulvet laa smukke Tæpper, og paa Væggene hang Fotografier i kunstneriske

Rammer. Lyset faldt fra Gasblusset ned over Interiøret. Han kunde se Lydias Ryg i Spejlet.

Hvorfor sad han og sagde til hende, at han vilde gaa til Kurt? Hvad vedkom den Sag ham? Han havde jo gjort det, han burde: han havde tilbudt at gifte sig med hende. Hvorfor saa gaa til Kurt? Kunde det, han allerede havde gjort, ikke være nok?

Endnu i Gaar, da han ilede hjem fra Familien, havde han haft en Følelse af Triumf. Han havde smeldet dem sin Kærlighed i Ansigtet, sikker i Troen paa, at han nok en Gang skulde sejre. Og nu! Det brødes i ham ved Tanken om, hvad der var sket. Nu skulde hun udleveres til denne unge Mand, der ikke vilde vide af hende. Og han selv, han, der elskede hende usigeligt, skulde forgaa!

Haagens Stemme hørtes ude paa Gangen.

— Luk op! raabte han og bankede paa Døren.

Lydia skød Slaaen fra.

— Skal I sidde indespærret hele Aftenen? Direktøren har lige ringet og spurgt, om du ikke kunde komme med det samme.

— Jo, sagde Lydia, jeg tager straks af Sted.

— Naa? sagde Haagen, henvendt til Fribert.

— Jeg har ikke Lov til at sige noget.

— Godt, raabte Haagen, vil du ikke værne min Søster, saa skal jeg gøre det. Jeg gaar med det samme til Kurt og kræver en Forklaring.

Haagen aabnede Entrédøren.

— Nu gaar jeg, hverken Moder eller jeg kommer i Teatret, at du ved det!

Han smækkede Døren haardt i.

— De maa give mig noget med, der beviser, at jeg kommer fra Dem, sagde Fribert. Har De Breve fra Kurt?

Hun aabnede en Skuffe og tog en lille Pakke frem, om hvilken der var viklet et Baand.

— Her er, hvad han har skrevet til mig.

Fribert kendte Kurts store Skrift.

— Dem kan jeg vise ham!

— Ja, sagde hun, giv ham dem tilbage og bed ham om mine. Naar De har talt med ham, kom saa hen paa Teatret. Jeg er klædt om inden Klokken ti, og jeg skal først paa Scenen ved Ellevetiden.

Samtalen havde bragt Blod i hendes Kinder, og Øjnene, der før var udslukte, havde atter faaet Glans. Hun syntes frisk som en Lilje.

Et Øjeblik glemte han sin Sorg, Kærligheden og Liden-skaben blussede op i ham, han bøjede sig ned over hende. Hastigt drejede hun Hovedet. Han trykkede sine brændende Læber mod hendes Kind.

— Lydia, mumlede han, inden jeg gaar, maa jeg bede Dem om noget.

— Hvad er det? spurgte hun.

— At De vil modtage den Gave, De afslog i Gaar, den Ring, som jeg saa gerne vilde se paa Deres Haand.

Han famlede i Lommen efter Ringen, fandt den frem, rakte hende den. Lydia saá ikke Ringen. Hendes Blik hang ved Revolveren, som han samtidig havde faaet op af Lommen.

— Vil De tage den Revolver med? spurgte hun.

— Ja, sagde han.

— Giv mig den! bad hun.

— Nej, sagde han, den skiller jeg mig ikke ved.

Han stak det lille Skydevaaben i Inderlommen og knappede Frakken.

Lydia stirrede paa ham.

— De husker, sagde hun, at jeg ikke vil giftes med en Mand, der bliver tvunget til at gifte sig med mig.

— Det skal jeg ikke glemme, sagde Fribert; tag nu Ringen!

Lydia satte Ringen paa Fingeren. Lyset straaled i den ægte Sten.

— Tak, sagde hun, det er den smukkeste Ring, jeg nogen Sinde har haft. Jeg skal ikke bære andre Smykker.

Hun havde rejst sig, og han saå nu hendes Skikkelse foran sig og hendes Dobbeltgænger i Spejlet.

Han stod fortryllet. I dette Nu forstod han, at hun var hans Liv. Indtil det Øjeblik, da han havde lært hende at kende, havde han levet i en materiel Verden, en tung og klodset Verden fyldt med Sten og Sand. Da var hun kommet med Duft af Blomster som en mild Solskinsregn, der havde blændet ham, men gjort ham lykkelig. Og nu var det forbi. Atter skulde han stødes ud i Kulden og Mørket, igen skulde han vandre ad de stenede Veje uden Haab og uden Lindring.

— Farvel! sagde han og rakte hende Haanden.

Lydia aabnede Entrédøren for ham, og han hilste med et Smil, da hun sagte skød den til.

Saa var det forbi med hans Kræfter. Hele den lange Tid havde hans Ansigt ikke røbet den Angst, der havde besat ham, hans Øjne havde intet fortalt om den dybe nagende Skuffelse, der fyldte ham, hans Hænder havde ikke rystet, skønt han var ganske kold; han havde talt frejdigt og modigt, skønt Ordene var ved at blive stikkende i Halsen, han havde ladet ligegyldig, ja havde endog smilet i sin bitre Sorg. Nu brød han sammen. I det Øjeblik, han hørte Døren blive lukket, tumlede han fremover, kastede sig paa Trinene og hulkede som et Barn.

Dette var altsaa Enden paa hans Forhaabninger! Han mindedes den Skuffelse, han havde følt, da han for et halvt Aar siden første Gang stod udenfor denne Dør og ikke kunde komme ind. Nu forekom den Tid ham som den lykkeligste i hans Liv. Den Gang levede han paa Haabet, det Haab, der i Dag var bristet. Han havde faaet Foden indenfor; for sent! Lydia var tabt, han vilde aldrig vinde hende, hun var

gaaet til Grunde lige for hans Øjne, uden at han havde formaaet at redde hende. Han brød ud i en voldsom Hulken.

Da flammede det pludselig i ham: Kurt Brengel!

Her var et Regnskab!

Han stod op med Besvær, udmattet, syg. Som en Krøbling slæbte han sig ned ad Trappen.

XIX.

Da Fribert naaede Torvet, slog Klokken otte. Klokkeslagene sank langsomt ned gennem den fugtige Luft.

Han fik en Vogn og bad Chaufføren køre til Havnebroen. Hvorfor opgav han ikke Kurts Adresse? Han havde intet at skjule, og dog spejdede han til alle Sider, da han naaede Broen, om nogen skulde have set ham stige ud.

Han gik over paa den anden Side af Gaden til Kanalens Bolværk og saå op. To af Stuerne laa fuldt oplyste. Kurt var hjemme.

Idet han aabnede Gadedøren, grebes han af en kvælende Fornemmelse. Aldrig havde han følt Skinsygen som her. Op ad de samme Trapper var Lydia gaaet sent om Natten efter Teatertid, medens han hvileløst vandrede i R-Gaden, ventende paa hende til det første Dagskær. Frivilligt havde hun hengivet sig til Forførelsen! Han kom til at ryste, men tvang sig til at være rolig.

Endnu et Øjeblik tøvede han, da han stod overfor den massive Egetræsdør paa fjerde Sal. Ingen havde set ham gaa ind. Der var maaske Gæster hos Kurt. Han lagde Øret til Døren, han kunde intet høre. Der var stille i Ejendommen.

Ingen svarede paa hans Ringning, han kimedede igen. Da hørte han Døre smække indenfor og mærkede en Klap i Entrédøren blive draget til Side. Et Øje betragtede ham

gennem Glasset. Saa faldt Klappen til, og Døren aabnede sig hurtigt. Det var Kurt, der lukkede op.

— Godaften, Hr. Fribert, sagde han kendelig overrasket.

Fribert smilede anstrengt.

— De maa undskylde, at jeg kommer paa denne Tid, sagde han; det er en vigtig Sag, jeg skulde tale med Dem om endnu i Aften.

Kurt syntes ikke oplagt til at modtage Fremmede.

— Det skal naturligvis være mig en Fornøjelse at tale med Dem, Hr. Fribert, sagde han, det er det altid; men, ærlig talt, jeg saá helst, at det ventede til i Morgen, hvis det ikke er overordentlig presserende.

— Det er umuligt at vente, sagde Fribert.

— Jeg har nemlig et Par Besøgende, fortsatte Kurt; det kan forresten ikke vare ret længe, inden de gaar, for de skal optræde. Det er Mr. James Dun fra »Venus«, De kender ham, den stærke Mand, der kan vælte en Tyr, og saa de to Søstre Allen fra »Apollosalen«. De har spist.

— Jeg tror hellere, sagde Fribert usikkert, at jeg vil vente nedenfor paa Gaden, til Deres Venner er gaaet . . .

— Vist ikke, sagde Kurt, kom De blot, jeg skal præsentere Dem.

Han slog Døren op til Salonen. Der var mørkt; i den aabne engelske Kamin brændte en høj Ild.

— Mine Gæster sidder i Spisestuen, fortsatte han, Mr. Dun har spist fire Koteletter. Søstre Allen er ogsaa derinde. De Smaa har altid henrivende Indfald. I Aften har de fundet paa at drikke Petrof fuld. Han er allerede halvt fra Sans og Samling. De kan Engelsk, ikke sandt?

— Jo, sagde Fribert.

Gennem Salonen og Rygeværelset kom de ind i Spisestuen med de røde Paneler. Fribert havde ikke været der siden den Aften, der blev spillet Roulet. Da han traadte ind,

forekom det ham, som om han atter hørte den lille Elfenbenskugles Raslen i Skaalen.

Det var et ejendommeligt Selskab. For Bordenden sad en uhyre svær og bred, muskelstærk Mand med Kinder, der posede af Fedt, og med udstaaende graablaa Øjne. Foran ham stod et Krus og en Kande Øl. Han skulde til at føre Kruset til Læben, da Kurt præsenterede den Nyankomne.

Ved Mr. Duns Side sad to smaa Damer, meget spinkle og tynde med Baby-Ansigter, allerede mærket af Sminke. De var næppe fyldt atten Aar og saá endnu yngre ud. Deres Øjne var duggede, Kinderne røde og Haaret sjusket. Ogsaa Klædedragten lod adskilligt tilbage at ønske. De havde ensfarvede, blaa uldne Kjoler paa. Dragten var puritansk; de unge Damers Væsen ligefremt og fordomsfrit. . . .

Søstrene Allen havde Morskab for. De klinkede med Petrof, der sad paa en Stol lidt tilbage opad Væggen. Det var tydeligt, at Tjeneren havde faaet mere at drikke, end han kunde taale. Hans Ansigt var hvidt og svedigt og hans Øjne tinnede. Han stirrede ud i Luften, og nu og da førte han Haanden op til Næsen.

Den ene Baby rakte ham et Glas Genever.

— Værs'go, lille Petrof, sagde hun, drik bare væk, din Herre har Raad, og du er jo ikke paa Vandvognen, vel?

Petrof tog Glasset med et Grin, han spildte Halvdelen af Indholdet, inden han havde faaet det i Niveau med Munden.

— Kan det nu ikke snart være godt! udbrød Mr. James Dun ærgerligt.

— Ikke endnu, lille Dun-Dun, sagde Babyen, han har kun faaet fjorten Glas. Naar han har faaet dette her, vil jeg haabe, at han gaar i Gulvet.

— Jeg kan ikke indse, hvad Fornøjelse I kan have af de Narrestreger, brummede Atleten. Det er Synd for den gode Snaps.

Ved disse Ord opslog de unge Piger en høj Latter.

— Du er misundelig, lille Dun-Dun, raabte den ene, alt, hvad der ikke kommer ned i din Kælderhals, gaar til Spilde, synes du. Men vi spørger ikke dig. Mr. Kurt har givet os Lov til at drikke Petrof fuld.

— Giv mig et Glas med, sagde Dun, og skynd jer! Vi maa snart af Sted.

— Petrof skal blot have et lille bitte Stænk til, saa er han saa pyntet som ved den største Kirkefest i Rusland.

Hun rakte Petrof et Glas. Tjeneren saå det og søgte at tage det; hans Haand var saa usikker, at han greb i Luften.

— Sikke Manerer, udbrød Babyen skændende, der er ingen Fluor her, min gode Hr. Petrof.

Tjeneren kunde stadigvæk ikke naa Glasset.

— Han vil have Maden puttet ned i sig med Magt ligesom en Suffragette, raabte den anden Baby. Nu skal jeg holde hans Hoved.

Hun sprang op og satte Petrofs Hoved i Stilling, medens Søsteren løftede Glasset. Den ulykkelige Mand anede ikke, hvad der foregik. Først efter flere forgæves Forsøg lykkedes det at faa ham til at synke Spiritussen. Saa faldt hans Hovede ned paa Brystet, og pludseligt snorkede han højlydt.

— Uf, hvor han er uappetitlig, raabte den ene og stak ham en Selleristilk ind i Munden, lad os gaa, jeg vil ikke se paa ham!

Mr. Dun rejste sig.

— Godnat, Kurt, sagde han, du skulde ikke tillade disse indtagende Damer at gøre, hvad de vil.

Kurt tog den ene af dem under Hagen.

— De er saa naturlige de Smaa, sagde han, jeg kan godt lide deres Indfald.

Her opslog Damerne en høj Latter og forsvandt ud i Entréen sammen med Mr. Dun.

— Jeg kommer straks igen, sagde Kurt.

Fribert blev tilbage i Spisestuen. Petrof var faldet helt sammen. Han laa mere paa Gulvet end paa Stolen og snorke med smaa bitte Pust. Fribert tog ingen Notits af ham.

Et Øjeblik efter kom Kurt ind.

— Her er ikke hyggeligt, sagde han, det var en dum Idé at drikke Petrof fuld. Nu vaagner han ikke de første Timer og er utilpas i Morgen.

Han lagde Tjenerens Hoved ned paa Gulvtæppet.

— Lad ham blive liggende, sagde han, dér kan han ikke falde ned. Og lad os saa gaa ind ved Siden af.

Kurt lagde et Par Brændestykker paa Kaminen, og Ilden blussede op. Saa saatte de sig.

— Vi kan lade Lyset være slukket, sagde han, hvis De ikke har noget derimod.

Han tændte en Cigaret.

— Naa, fortsatte han, jeg er spændt. Hvad bringer Dem herhen i Aften?

Friberts Stemme rystede en Smule, da han svarede:

— Jeg kommer fra Frk. Lydia Brun.

— Ja saa, sagde Kurt langsomt — han søgte at gøre Tonefaldet naturligt; Fribert opdagede alligevel en fremmed Klang — gør De det! Hvorfor henvender Frk. Brun sig til mig ved Mellemand? Hvorfor kommer hun ikke selv?

— Hun mente ikke, det var Umagen værd, naar De ikke besvarede hendes Breve.

— Se, se, sagde Kurt, De synes at være inde i Sagerne. I hvilken Egenskab maa jeg spørge. Maaske er De Frk. Bruns Forlovede?

Der var noget spottende i Tonen, der opirrede Fribert. Han svarede fremdeles roligt:

— Jeg er ikke hendes Forlovede, jeg er hendes Ven, og som saadan er jeg kommet for mundligt at faa en Forklaring af Dem.

— Hvis jeg nu ikke vil give nogen Forklaring! udbrød Kurt. Han greb sig straks i det og tilføjede: Misforstaa mig ikke, Hr. Fribert, jeg stoler paa, at De, som De siger, kommer fra Lydia, og jeg er fuldkommen villig til at tale med Dem om alt.

— Har De faaet de tre Breve, Lydia har sendt Dem?

— Ja.

— De kender altsaa den Stilling, i hvilken hun befinder sig?

— Ja.

— Hvorfor har De ikke svaret?

— Fordi, sagde Kurt, det vilde være yderst farligt at svare. Et hvilket som helst Brev fra mig til Lydia vilde blive taget for en Anerkendelse, og det har jeg villet undgaa.

Fribert sad et Øjeblik tavs og overvejede.

— Jeg forstaa Dem vist ikke, Hr. Brence, sagde han. En ung Pige, som De har forført, skriver og beder Dem om Deres Hjælp. I Stedet for at tilbyde hende Oprejsning ænsrer De ikke hendes Henvendelser. Naar jeg af den Grund gør Dem Bebrejdelser, er Deres Undskyldning, at et Svar vilde blive betragtet som en Anerkendelse! Jeg ved ikke, om De mener, den Stilling kan indtages af en Mand af Ære?

Kurts Ansigt var blevet rødere; det kunde godt skyldes Gløderne fra Kaminen. Han tog et Drag af Cigaretten og sagde roligt:

— Denne Sag er blevet fremstillet forkert for Dem. Det eneste rigtige er, at jeg . . . nuvel, naar De ved det! . . . at der mellem Frk. Brun og mig har bestaaet et Forhold. Der er dog ikke her Tale om nogen Forførelse. Naar jeg ikke svarer paa hendes Breve, skyldes det, som jeg sagde, udelukkende, at jeg ikke vil gøre hende en Indrømmelse, hun senere kan benytte. Jeg er nemlig ikke forpligtet til at hjælpe.

— De indrømmer, sagde Fribert, at De har staaet i

Forhold til Frk. Brun, men De hævder, at De ikke har nogen Pligt!

— Ja.

— Jeg begriber ikke rigtig . . .

— Jo, fortsatte Kurt, jeg er ikke Fader til hendes Barn.

Fribert blev forvirret. Han undrede sig over denne Samtales tørre Forretningsmæssighed. Da han for faa Minutter siden gik paa Gaden, brændte det i hans Hoved, han var overvældet af det forfærdelige, der var sket, han maatte med Vold tvinge sig til at gaa op til dette Menneske, der af alle havde bragt størst Ulykke over ham.

Og nu sad han her og talte koldt og lidenskabsløst, som var de paa et Sagførerkontor. Kurts Tone var endog saa fast og bestemt, at den gjorde ham usikker.

— Hvem er da Faderen? spurgte han.

— Det tør jeg ikke sige bestemt; jeg tror . . . jeg føler mig overbevist om, at det er Grosserer Bohn.

— Umuligt!

— Hvorfor umuligt?

Fribert gjorde en Bevægelse.

Kurt fortsatte i samme Aandedræt:

— Har Lydia fortalt Dem om de Gange, hun har aflagt Besøg hos Bohn?

— Nej!

— Det skulde De spørge hende om! Gang paa Gang har hun besøgt ham alene.

Der blev en Pavse. Fribert stirrede ud i Luften.

— Jeg ved, sagde Kurt, at det er farligt at angive andre, og jeg burde derfor maaske have tiet. Men jeg tør sige, at jeg i hvert Fald ingen Skyld har. Lydia tror heller ikke derpaa.

Det hamrede i Friberts Hjerne. Kurts rolige Tone virkede. Var der noget sandt i, hvad han sagde? Ogsaa han havde nu og da følt Skinsyge mod Grosserer Bohn. Det var mærkeligt, saa meget Lydia havde været sammen med

ham i den senere Tid. Bohns Bil ventede som Regel paa hende ved Kolonnaden. Det var ikke mere end en Uge siden, at han sidst fra et Skjul havde set hende komme ned og blive modtaget af den pelsklædte Grosserer, der overrakte hende en Buket Blomster og galant fulgte hende til Vogns. Den Aften havde han været fortvivlet. Og ofte havde han bebrejdet Lydia, at hun modtog baade Gaver og Blomster. Hun havde en egen Maade at vige udenom paa. Aldrig gav hun klar Besked, hun overhørte hans Spørgsmaal, hun svarede et, naar han spurgte om noget andet. Han havde slaaet sig til Taals med en Bemærkning fra Haagen om, at Grosserereren var en af de Mænd, af hvem Lydia lod sig traktere. Det morede hende at komme ud!

— Vil De forklare mig, Hr. Brengé, fortsatte Fribert i en lidt forandret Tone, hvorfor Frk. Brun skulde henvende sig til Dem, naar en anden var den Rette?

— Det er ikke vanskeligt at forklare, sagde Kurt. Bohn er gift. Ganske vist fortælles det, at han er skilt; det er ikke rigtigt. Han er gift og bliver maaske aldrig skilt. Det ved Lydia. Hun kan intet vente sig af ham. Jeg derimod er ung og ugift og regnes for et godt Parti. Det er da ikke saa mærkeligt, at jeg faar den første Henvendelse. Hun gør Regning paa, at jeg skal gifte mig med hende. Sligt er set før. Og, vær ærlig, dette er ogsaa Hensigten med Deres Besøg: De er kommet for at faa mig til at tilstaa og moralsk forpligte mig til at ægte Lydia!

Fribert lænede sig tilbage i den bløde Stol. Det blev tomt i hans Hjerne. Ilden i Kaminen forekom ham at flamme langt borte, han var det ene Øjeblik varm, kold det næste.

Maaske kunde ogsaa denne Sag ses fra to Sider. Det havde han ikke før tænkt paa. Endnu var det ikke faldet ham ind at drage Lydias Ord i Tvivl. Naar han talte til hende, lagde han jo sin Sjæl blot, fortalte hende sine

inderste Tanker. For ham, der altid havde været sanddru, vilde det have været unaturligt at nære Tvivl til hende. Nu og da havde han ganske vist grebet hende i en Fortielse, men han havde ikke skænket det nogen Opmærksomhed. Da han gik herop, var det med den faste Overbevisning, at han vidste Besked om alt. Nu slog Kurt selve Grundlaget bort under hans Fødder!

— Jeg har altid ment, fortsatte Kurt, idet han saå stift paa Fribert, at De var en fornuftig og forstandig Mand. Jeg har Respekt for Dem. Men, undskyld mig, jeg tror ikke, at De forstaar Dem paa Kvinder. De har i denne Sag helt glemt, at Lydia er Skuespillerinde. De har ladet Dem blænde.

Fribert blev rød. Han gjorde en Bevægelse. Han følte, at han var afmægtig. Der var ved at ske et Omslag i ham.

Hvad kendte han til Lydia? I Virkeligheden kun hendes Udseende og Klang af hendes Stemme. Lukkede han Øjnene, saå han hende ganske tydeligt for sig, enten naar hun smilende traadte ind paa Scenen, eller naar hun laa hjemme paa Divanen med Hovedet mod den røde Pude støttende sig til de nøgne Arme. Ogsaa hendes Stemme kunde han genkende. Hvad vidste han ellers om hende? Indtil i Aften havde hun ikke vist ham nogen Art af Fortrolighed. Tværtimod, hun havde tiet for ham, havde aldrig talt om, hvad der optog hende, havde været tavs, næsten mistænksom. Hvorfor skulde han tro hende?

— Jeg ved godt, hvorledes dette er gaaet til, sagde Kurt, De er ikke Lydias Forlovede, nej, De er indtaget i hende, forelsket, og derfor tror De paa, hvad hun siger. Kvinder kommer aldrig til at staa skønnere i Mænds Øjne, end naar de har maattet lide Uret. Ogsaa dette véd Lydia. Hun véd, at efter sin Tilstaaelse sætter De hende højere end nogen Sinde, De er parat til at ofre alt, at gøre alt, hvad hun beder Dem om. De er blevet hendes Redskab.

Fribert overvejede. Hvilke Beviser havde han for, at der ikke bestod et Forhold mellem Lydia og Bohn? Klitgaard havde sagt, at hun var et Teatermenneske, der ikke kunde dømmes efter almindelige Regler. Selv havde han indtil i Aften ikke haft nogen Mistanke om, at Lydia havde været Kurts Elskerinde. Først da andre med Magt aabnede hans Øjne, blev han seende. Hvis nogen for otte Dage siden havde fortalt om denne Forbindelse, vilde han have kaldt det Bagvaskelse. Og nu, nu!

— Tro De mig, sagde Kurt, det er rigtigt dét, jeg siger, jeg kender disse Damer. Ogsaa Lydia.

Det trommede i Friberts Hoved. Hvorfor havde hun modtaget alle Bohns Invitationer? Var det ikke paa-faldende? Den Mand havde aldrig vist sig i hendes Hjem, han kendte ikke hendes Familie, og alligevel kom hun gladelig, saasnaart han kaldte. I Lydias Karakter var der en Trang til at give efter for Indfald, en grænseløs Letsindighed. Hvorfor skulde hun ikke have aflagt Bohn Besøg i hans Lejlighed? Alt talte derfor. Han kom til at tænke paa en Nat for en Maanedstid siden. Han havde faaet at vide, at hun var ude, og han holdt Vagt nedenfor hendes Vinduer. Time efter Time gik. Det var meget sent, før Bohns Bil standsede ved Indgangsdøren, og Lydia steg ud. Hvor kom hun fra paa den Tid? En frygtelig Mistanke blussede op i ham. Dagen efter havde hun været elskværdigere og venligere end forhen, og han havde, medens hun spillede og lo, glemt sine Bebrejdelser og de Pinsler, han havde gennemgaaet.

— Hun er i Bunden god og rar, sagde Kurt, forfærdelig skikkelig. Men hun er Kvinde og benytter sig af alle Chancer. Hun tror endog selv, at hun taler Sandhed. Dét, hun siger, er i hvert Fald Sandhed for hende.

Fribert var overrumplet. Han følte sig som en Kriger, der styrter frem med løftet Sværd mod en sagesløs Vej-

farende. Kurt kendte Lydia bedre. Han kunde bedømme hendes Karakter.

— De skal faa Beviset, fortsatte Kurt med triumferende Stemme, De skal se! Lykkes ikke den ene Plan, forsøger hun en ny. De bliver sendt videre! Hun forstaar at spille Komedie med os alle.

I dette Øjeblik følte Fribert det, som om en Skare af mørke Aander blev sluppet løs etsteds ude i Universet, de nærmede sig og omringede ham. »Hun har bedraget dig,« sang de, »hun har løjet for dig.« Han tog sig til Hovedet. Han følte, at hans sunde Fornuft lidt efter lidt slukkedes, han gav efter for sin Skinsyge. Pludselig kastede han sig i det gloende Sværd. Naturligvis! Hun havde bedraget ham i Aften som gennem alle disse Maaneder. Aldrig havde hun talt Sandhed. Klitgaard havde Ret, hun tilhørte en anden Verden, han havde tilbudt en Uværdig, han havde været blind, opført sig som en Taabe!

Endnu en Gang kastede han sig i Sværdet. Hvilken Vellyst! Dét, som han havde taget for hendes Kærlighed, de hurtige Øjekast, de dvælende Haandtryk, den tavse Forstaaelse, var Koketteri. Med disse plumpe Midler havde hun fastholdt ham. Hvorfor? Fordi hun havde Brug for ham. Han skulde hjælpe hende, naar Lejlighed frembød sig. Han havde været villig!

Dybest inde var der stadig en Stemme, der hviskede: »Pas paa!« Men Skinsygen gjorde det af med hans Dømmekraft. Han følte, hvorledes Blodet steg ham til Hovedet. Han sprang op. Han maatte af Sted, hjem til Lydia, tvinge hende til at sige Sandheden. Hans Kinder blussede, og hans Stemme skælvede:

— Giver De mig Deres Æresord paa, at hvad De har sagt er sandt fra Ende til anden?

Kurt rejste sig.

— Ja, sagde han med fast Stemme.

Fribert tog mod den fremstrakte Haand. Den var kold og fugtig. Et Gys løb gennem ham.

— De kan sige til Lydia, føjede Kurt til, at jeg har megen Medlidenhed med hende, og at jeg, hvis hun ønsker det, skal hjælpe hende efter Evne. Hun behøver blot at give mig et Par Ord om, at hun intet Krav har paa mig, og ved Lejlighed sende mig mine Breve tilbage.

Fribert studsede.

— Brevene, sagde han, dem har jeg med.

Han rakte Kurt Pakken.

Den unge Mand løste Baandet.

— Tak, sagde han.

Saa kastede han et for et Brevene i Ilden. De fløj som hvide Fugle ind i Baalet, blussede op og krølledes sammen til Aske.

— Jeg troede ikke, sagde Kurt, at den Lille godvilligt havde givet dem fra sig.

Det gav et Sæt i Fribert.

— Hvorfor?

I det stærke røde Lys saå han et Smil paa Kurts Ansigt.

— Fordi, sagde Kurt, der nu ikke forsøgte at undertrykke Smilet, fordi vi har taabelige Domstole her i Landet. Disse Breve var det juridiske Bevis. Havde man fremlagt dem i Retten, var jeg blevet dømt, og jeg havde maattet ægte Lydia; det havde Papa forlangt. Han er saa ualmindelig retsindig.

Han lo højt og slog Fribert paa Skulderen.

— Farvel, sagde han, De er et elskværdigt Menneske, og De skal have Tak for Deres Besøg.

I dette Øjeblik tonede det dybt inde i Fribert. Det kom som en dump Gurglen, saa brusede det, han gennemrystedes fra Fodsaal til Isse, det steg og steg, der kunde ikke være nogen Tvivl, han havde ladet sig bedrage, han saå det tydeligt, Kurts Smil sagde ham alt.

Det blev paa een Gang skærende lyst omkring ham.

I Tankerne genoplevede han den halve Time her paa Balkonen for nogle Maaneder siden, da Kurt havde skildret for ham Forførerens Glæder, hans Mangel paa Medlidenhed. Den Gang havde han lyttet med Afsky, halvt overtydet om, at Ordene var Pral. Nu saå han, at Kurts Handlinger svarede til hans Ord. Hvad var det, at denne Mand havde gjort? Han havde lokket en ung Pige, havde uden Kærlighed forført hende, og nu, da Sammenbrudet kom, lod han hende om Ansvaret. For at gøre Forbrydelsen endnu mere hæslig slæbte han hendes Rygte i Støvet.

I det røde Lys fra Kaminen saå han stadig dette haanlige Smil. Han snappede efter Vejret, forstod endnu ikke helt, hvad der var sket, hvorledes han havde kunnet lade sig narre!

Der var ganske stille i Værelset. Ilden brændte uden en Lyd.

Da vendte han sig mod Kurt. Smilet døde bort, den unge Mand blegnede.

Fribert virrede med Hovedet som en Tyr, der tager Maal. Saa styrtede han frem.

— De løj før, skreg han, det er Dem, der har Skylden, jeg kan se det paa Deres Smil.

Kurt traadte et Skridt tilbage; Friberts Hænder havde allerede grebet om hans Hals.

— De har brændt det juridiske Bevis, raabte han, ha, ha!

Hans Latter lød som Rallen, han greb endnu haardere fat.

Kurt blev dødbleg. Han søgte at frigøre sig.

— Lad os tale roligt, gispede han, lad os . . .

Fribert lod ham ikke tale, han væltede sig ind over ham og slog ham ned i Gulvet.

Den unge Mand laa foran ham bleg og skælvende. Det lyse Haar var kommet i Uorden, og paa hans Kind blinkede en Taare.

Med rystende Hænder ledte Fribert Revolveren op af Lommen.

Kurts Øjne var ved at springe ud af deres Huler.

— Hvad gaar der af Dem, raabte han, vil De skyde mig?

Fribert svarede ikke, han handlede som i Drømme, det prikkede og stak i hans Hoved. Aandsfraværende stirrede han frem for sig.

I dette Øjeblik glemte han alt andet end den Uret, han havde begaaet mod Lydia. Han forstod ikke, hvorledes det kunde være gaaet til. Det skortede da heller ikke paa Beviser for denne Fyrs sande Karakter! Havde han været i Tvivl endnu, da han gik herop, maatte han være blevet overbevist ved de Scener, der udspilledes mellem ham og hans Tøjter. Og denne Fyr havde han troet, medens der i hans Sind havde rejst sig en hæslig Mistanke mod Lydia! Han følte en Pine, der var voldsommere end nogen Smerte, han tidligere havde kendt. Han havde gjort sig til denne Uslings Medskyldige, havde forenet sig med Lydias Fjender og havde begaaet et Forræderi mod sin Kærlighed saa groft og saa uhyrligt, at han aldrig vilde kunne sone det. Hvorledes nogen Sinde gøre Afbigt, hvorledes bede Lydia om Forladelse for denne Troløshed!

Et blindt Had betog ham mod den Elendige, der skælvede for hans Fod.

Han drejede Sikkerhedshanen til Side. Det gav et Smæk.

— Hjælp, Petrof, Hjælp! raabte Kurt.

Saa rettede han Revolverens Munding mod den unge Mands Pande.

Kurt bøjede sig bagover:

— Stands! stønnede han.

Fribert trak Revolveren en Smule tilbage.

— De tilstaar, hviskede han, at det var Usandhed, hvad De før sagde!

— Ja, ja!

— At Lydia har Ret i ét og alt?

— Ja.

Kurts Tænder klaprede, saa Svarene knapt kunde høres.

— At det er Dem, der har Skylden og ingen anden?

— Ja.

— At De ikke svarede paa hendes Breve for at unddrage Dem Deres Forpligtelser?

— Nej, nej, jeg vilde ikke unddrage mig . . . jeg var jo villig til at hjælpe, jeg vil hjælpe . . .

— Hvad mener De?

— Jeg vil gøre alt, hvad Lydia forlanger.

— Vil De gifte Dem?

— Ja, ja, skaan mig, jeg er villig til alt, jeg vil gifte mig, jeg vil . . .

Fribert brød ud i en hæs Latter. Af denne sølle Fyr havde han ladet sig narre!

— De vil gifte Dem, lo han, ja saa, De vil tage til Takke. Det er virkelig for haarde Betingelser i Forhold til de Bagateller, i hvilke De har gjort Dem skyldig. At blive gift med Lydia! Du gode Gud! Den Straf vil jeg skaane Dem for!

Fribert førte Revolveren tæt hen til den unge Mands Tinding.

— Jeg beder om Forladelse, hulkede Kurt, om Forladelse . . .

Da kom et Sekund, hvor Fribert hørte Stilheden. Inde fra det andet Værelse lød Petrofs Snorken. Ellers var der saa stille, saa stille.

I dette Nu saå han Lydias Billede. Saaledes som hun stod, da han sidst tog Afsked med hende midt i det lille Værelse, med Blikket sløret af Taarer, bleg, skælvende, saaret til Døden, et Offer for Uslingen.

I Luften hørte han Klang af Trompeter. De kaldte og kaldte, sang en jublende Sang. Det var, som Himmel og

Jord sprængtes, og paa en glødende Sky oppe i det Blaa saå han Lydia stige stedse højere.

Han betænkte sig ikke. Med fast Haand trykkede han Revolveren ind mod Kurts Tinding og fyrede.

Den unge Mand udstødte et Skrig. Øjnene traadte frem. Munden aabnede sig. Han slog et Øjeblik med Haanden i Tæppet. Derefter laa han stille. En lille Bæk af mørkt Blod skød sig ud under ham.

Fribert tabte Revolveren. Han følte en kvalmende Fornemmelse, og det svingede og gyngede for hans Blik. Halvt besvimet faldt han ned i den dybe Lænestol foran Kaminen.

XX.

Ilden var sunket lidt. Fra Gløderne kom en stærk og vedholdende Varme, der ramte hans Ansigt og Hænder og gjorde ham end mere utilpas. Det forekom ham, at han sad i en Gyng. Alt svingede i en stor døsigt Bølgegang.

Den kvalmende Fornemmelse sad ham endnu i Halsen; han var tung og hed i Hovedet, klam over hele Kroppen, og Fødderne var kolde.

Hvad var der sket? Han havde en Følelse af, at et Læs Sten hvilede paa hans Bryst.

I Kaminen slikkede Flammerne til Vejrs og kastede et flagrende Lys over Tæppet. Pludselig blev han vaagen. Dér laa Kurt, men det forekom ham ikke som før. Han kunde bestemt huske Hovedet og Armenes Stilling, da den unge Mand sank bagover. Den Gang laa han paa Ryggen med de hvide Øjne omtrent vendt lige mod Loftet. Nu laa han paa den ene Side og et Stykke længere borte. Det var tydeligt at se det Hul i Tindingen, Revolverkuglen havde dannet. Fra Hullet piblede en Bloddraabe. Kurt var ikke død straks. Han var krøbet et lille Stykke henad Tæppet imod Spisestuen. Først dér havde han udaandet.

Den unge Mands Ansigt var i Døden smukt som i Livet; ikke saa hovmodigt. Det spodske Smil var forsvundet og havde givet Plads for en krampagtig Trækning. Ansigtet var ellers uforandret. Haaret krusede sig over den høje rene Pande, Kinden havde bibeholdt sin Rødmen.

Flammen brændte hurtigt ud, og der kom kun et svagt Lys fra Gløderne. Det var vistnok varmt herinde. Stille var der. Lyden af en Vogn i det Fjerne var saa svag, at den næsten ikke naaede op.

Da mærkede Fribert noget røre sig. Stiv af Rædsel stirrede han ud i Mørket. Han vilde udstøde et Skrig og springe op; han sad lammet i Stolen.

— Er der nogen? raabte han. Hans Stemme lød som Gurglen.

Der var noget, der rørte sig, han kunde blot ikke sige hvor. Noget bevægede sig i Stuen. Nu var det henne ved Portiøren, nu ved Flygelet. Det smertede i hans Hals.

— Petrof, brølte han.

Isnet af Rædsel stirrede han frem for sig.

Da faldt hans Blik ned paa Tæppet, og han saå Kurts hvide Ansigt træde frem i Mørket. Han syntes, det kom nærmere.

Med overmenneskelig Anstrengelse rejste han sig fra Stolen og famlede sig frem langs Væggen, indtil han mærkede Døren. Bag sig hørte han stadig nogen.

Han havde allerede Haanden paa Dørtaget, da han kom i Tanker om Papirerne. Han rev Jakken op og fik Konvolutten frem. Uden at se sig om kastede han Papirerne ind i Værelset.

Atter rørte noget sig.

Nu ventede han ikke længere. Halvt sindssyg af Angst styrtede han ud. Han huskede, at han havde hængt Tøjet paa Knagen i Korridoren yderst til højre; han gav sig kun Tid til at faa fat i Hatten. Han aabnede Døren til Trappegangen og sprang ud.

Et Øjeblik stod han blændet af det elektriske Lys. Døren faldt til bag ham. Saa steg han ned saa hurtigt, han kunde.

Han var dog kun kommet nogle faa Trin ned, da han hørte Stemmer fra Vestibulen dybt under ham. Skulde han gaa videre? Han stod stille ubeslutsom.

Et Øjeblik efter saå han Tovene i Elevatorskakten bevæge sig. Nede fra hørtes Leen og Støjen, en Dame sagde noget højt, og en Jerndør smækkede.

Fribert sprang ned over de tæppebelagte Trin. Han havde naaet anden Sal, da den stærkt oplyste Elevatorgondol gled forbi. Damen, der var barhovedet, klædt i Pelsværk, lo støjende. Han trykkede sig op ad Muren. Ingen lagde Mærke til ham.

I to Spring tog han den sidste Trappe. Han ventede lidt i Porten, indtil en Arbejdsmand var gaaet forbi. Saa aabnede han Gadedøren.

Han stod i det Fri.

Gaden og Natten var den samme, men han var en anden. Han svinglede ned ad Fortovet. Den heftige Banken bag Tindingerne var ved at lægge sig; han saå Syner. Fra den mørke Nathimmel ned til Gadens Pytter saå han draget lange sorte Striber, og ned ad Striberne kom krybende kæmpe-mæssige graa Katte. »Du har myrdet!« lød det fra enhver Krog. Husene, der taarnede sig op om ham i den blæksorte Nat, syntes at skulle styrte sammen. Han stod stille, forvirret, rædselsslagen, og han hørte stadig den samme Stemme hviske de samme Ord.

Han lænede sig over Kanalens Bolværk og stirrede ned i Vandet, der sort og stridt flød ind under Bropillerne, nu og da genskinnende et Lysstrejf, der øjeblikkeligt slukkedes. Han følte en voldsom Trang til at kaste sig ned i denne Grav af Mørke. Han vidste, at i samme Øjeblik, det sorte Vand lukkede sig om ham, vilde den Byrde forsvinde, der tyngede ham. Og saa vilde han faa Fred for dette ustandselige Raab.

Han bøjede sig helt ud over Bolværket. Han kunde se et Stykke af en gammel Tønde, som Strømmen havde ført ind mod en af Pillerne under Broen og som nu hang fast i Jernets Kryds. Sort gik Vandet omkring Pillen, der var ganske mørkt, og i dette Mørke syntes han at skimte to

Øjne, to bedrøvede Øjne. Han undertrykte et Skrig. Det var Alexis Brengé, der stirrede paa ham!

Aa, Brengé! Først nu kom han til at tænke paa den Uret, han havde begaaet mod sin Chef. Han havde bestjålet ham, forraadt ham og til sidst myrdet hans eneste Søn. Han vaandede sig under dette Blik. Aldrig vilde han kunne gøre godt mod Chefen, hvad han havde gjort ondt. Ogsaa han stod blandt de Foragtelige, der stræbte Brengé efter Livet. Hans Haand havde ramt haardere end nogen andens!

Stønnende begav han sig af Sted. Klokken manglede et Kvarter i ti, og Klokken ti havde Lydia sat ham Stævne. Han huskede ikke, i hvilken Retning Teatret laa; det kunde sikkert ikke være langt borte. Han vaklede af Sted, vadede gennem Vandpytter og sparkede til Rendestensbrætter.

Paa et Hjørne laa en Beværtning. Han gik indenfor, forlangte et Glas Kognak og tømte det i et Drag.

XXI.

I Portnerboligen bag den mørke Kolonnade stod Lydias Paaklæderske og ventede. Han havde aldrig før besøgt Lydia paa Teatret, og den ældre, svære Dame iagttog ham nysgerrigt.

— Det er denne Vej, sagde hun, Frøkenen har ventet et Kvarter. Vil De være saa venlig at følge mig, Hr. Fribert!

Hun gik foran gennem en Række Gange og Korridorer, slet belyste af smaa gule Glødelamper. De kom gennem Værelser med Rekvisitter og med Sætstykker og Kulisser.

— Vi kan gaa bag om Scenen, sagde Paaklædersken og aabnede en Jerndør, det er lettere.

Pludseligt hørtes Musikken. Mellem Kulisserne stod opstillet et Ridderoptog i silkeraslende Kostymer. Netop i dette Øjeblik satte Optoget sig i Bevægelse og drog ind paa Scenen. En Klynge Danserinder i hvide Dragter ventede paa at komme ind, og mellem Kulisserne vrimlede en broget Verden af Skuespillere, Maskinfolk, Brandmænd og Statister.

Fribert så alt som i et Drømmebillede. Han fulgte tavs tæt i Hælene paa sin Vejviserske.

Denne standsede og pegede paa en høj Ridder i gult Silke, der stod et Stykke borte.

— Det er Drulander, hviskede hun.

— Ja saa, sagde Fribert, hvornaar skal Frk. Brun optræde?

— Først om en Time. Hun er kun med i Slutnings-

tableauet. Hun danser paa Baalet. Noget lignende er aldrig set! De var allesammen henrykte paa Prøven.

— Om en Time, gentog Fribert.

— Nu er vi der, sagde Konen og aabnede en Dør.

Fribert blev staaende paa Dørtærsklen. Ved Bordet foran et stærkt oplyst Spejl sad Lydia iført Dragten som Præstinde i Venus-Templet. Det store Slør, som hun skulde benytte i Baal-Dansen, laa paa en Stol ved Siden af hende. Det Tøj, hun bar, vejede næppe mange Kvint. Hendes Bryst og Arme og Ben var bare, hendes Dragt bestod kun af et løst siddende Liv, et pailletbesat Skørt, der ikke naaede til Knæene, og et gult Silkeskærf. Det blonde Haar hang i Krøller ned over Skuldrene.

Hun smilede til ham i Spejlet.

— Vi vil ikke forstyrres, sagde hun til Konen, hører De, lille Andersen. De maa ikke banke paa før fem Minutter i elleve. Har De forstaaet mig?

Konen trak sig tilbage, og Lydia slog en Slaa for Døren. Saa tog hun Fribert i Haanden.

— De ser træt ud, sagde hun, hvad er der i Vejen?

Hun gjorde Plads i Sofaen, hvor der laa henslængt Silkestrømper og Parykker.

— Sæt Dem ned og hvil Dem!

Fribert lod Blikket glide rundt i Rummet. Her var det, Lydia levede! Værelset var lille. Paa Bordet foran Spejlet med de to Lys laa Paletter, Tuber, Pudderkvaster og Krøllejern. Paa Knagerne hang Silkeskørter og Bluser. Varme kom fra en gammel Ovn i Hjørnet. Luften var tung, mættet af Parfyme og Pudder.

— Ja, nu er De midt i Helligdommen, sagde Lydia med et Smil.

Fribert smilede igen. Han glemte for et Øjeblik, hvad han den sidste Time havde gennemgaaet. Han var beruset, saå kun hendes dybe Øjne.

— Jeg blev helt bange for Dem, da De kom ind, sagde hun, jeg troede, De var syg. Nu gaar det bedre.

— Ja, Tak, sagde Fribert.

Svimmelheden og Kuldefornemmelserne fra før aften efterhaanden. Nyt Blod flød gennem hans Aarer — en varm Strøm, — han var mærkelig rolig.

— Naa, sagde hun og smilede igen, hvorledes gik det?

— De maa undskylde, stammede han, hvis De har maattet vente.

— Aldeles ikke, sagde hun. Klokken er først ti, og det er kun nogle faa Minutter siden, jeg blev færdig med at sminke mig. Hvad synes De om min Dragt?

— Jeg synes, De er henrivende, Lydia, jeg har aldrig set Dem saa smuk.

— Naa fortæl nu, hvad der skete. Han var forhaabentlig ikke hjemme!

— Jo, sagde Fribert, det var han.

En Sky lagde sig over Lydias Pande.

— Ja saa! De traf ham. De talte sammen?

— Ja, længe.

— Hvad sagde han?

Fribert tøvede et Øjeblik.

— Han lagde ikke Skjul paa Forholdet. Han er et hæderligt Menneske. Han tilstod.

— Tilstod hvad?

— At han havde Forpligtelser overfor Dem. Efter nogen Tøven ganske vist. Men det endte dog med, at han indrømmede, at De havde fuldstændig Ret i Deres Forlangende om Hjælp.

Fribert talte efter en forud lagt Plan. Det forbavsede ham, hvor naturligt hans Ord faldt. Alligevel syntes hun ikke helt at tro ham.

— Hvorfor svarede han da ikke paa mine Breve?

Fribert sad et Øjeblik forvirret.

— Nej, sagde han, han vilde først foretage visse Undersøgelser. Han stod forresten i Begreb med at skrive til Dem.

— Naa, og hvad saa?

— Saa spurgte jeg ham rent ud, om han agtede at gifte sig med Dem. Derpaa svarede han, at det var han villig til. Lydia sprang op.

— Nej, nej, sagde hun, det kan ikke være sandt, saa har De trængt ind paa ham, truet ham — hvor afskyeligt!

— Aldeles ikke! Han erklærede sig villig til at gøre sin Pligt.

— Sin Pligt, udbrød Lydia. Og det fortæller De saa roligt!

— Det var det bedste.

— Nej, raabte hun og gik helt hen til ham, det var det værste, der kunde ske. Jeg har betænkt mig. Jeg har pludselig forstaaet det Hele. Jeg vil under ingen Omstændigheder gifte mig med ham, jeg elsker ham jo ikke og han ikke mig. Saa kunde jeg snarere tage Abel. Han vilde i hvert Fald holde af mig. Hvor jeg har fortrudt, at De gik op til Kurt! Jeg ønskede saa inderligt, at han ikke var hjemme, eller at De ikke maatte have Held med Dem. Det var en vild Idé, et dumt Indfald. Aa, jeg har været saa bange, medens De var borte! De maa gaa til ham helst med det samme, nej, i Morgen straks, inden han faar talt med nogen, og forklare ham, at det var en Misforstaaelse, han behøver ikke at have Bekymringer, jeg selv skal nok klare den Sag. Og, ikke sandt, jeg har jo ogsaa Skylden! Han har blot opført sig, som unge Mennesker gør. Jeg skulde ikke have ladet mig lokke. Derfor vil jeg nu paatage mig alt, han behøver ikke at gifte sig og jeg ikke heller!

Hendes Ansigt blussede. Fribert saå forbavset paa hende.

Næsten i det samme mærkede han to varme Arme om sin Hals og en blød Kind presset mod sin.

— Karl, hviskede hun, jeg elsker dig.

Da brast den haarde Skal om hans Hjerter. Alt var glemt, de mange Maaneders Lidelser, Skuffelserne, Skin-

sygen, Ulykkerne, der var strømmet ind over ham, hans Vrede og Had, Tanken om Bedragerierne og Forbrydelserne. Hele den Byrde, der havde hvilet centnertungt paa ham, blev paa een Gang taget væk, han fyldtes af en Jubel, der løftede ham højt over Jorden, han fløj sammen med Lydia ud i den lyse Æter.

— Elskede, hulkede han og trykkede hende til sig, du er min, min.

— Din, hviskede hun, nu og altid.

— Ja, raabte han, nu, nu.

Da brød ogsaa hun ud i Hulken.

— Jeg vil være hos dig altid, hviskede hun, hvis du kan tilgive.

Han skød hende fra sig.

— Tilgive hvad?

— At jeg har plaget og pint dig i disse Maaneder, at jeg har været grusom. Men jeg har selv lidt derunder, tro mig, det har været en forfærdelig Tid. Naar du var gaaet, fortrød jeg min Opførsel, jeg har ligget paa Sofaen og grædt i Timer.

— Der er intet at tilgive, stammede han.

— Jo, raabte hun, jeg burde have fortalt dig Sandheden for længe siden. Jeg havde ikke Mod. Skønt jeg vidste, at jeg havde knyttet min Skæbne til en anden, vilde jeg ikke give Slip paa dig. Saa tænkte jeg, at din Kærlighed vilde gaa over, hvis jeg var rigtig uvenlig. Det var jo det bedste. Derfor opførte jeg mig, som jeg gjorde. Derfor gik jeg ud med de andre, lod mig invitere til Fester og modtog deres Gaver.

— Du holdt af mig hele Tiden?

— Ja, Karl, siden den femtende Avgust, du husker min Fødselsdag, da vi dansede sammen, og du fulgte mig hjem. Siden den Aften elskede jeg dig. Du aner ikke, hvad jeg har gennemgaaet!

— Stakkels Lydia! hviskede han og strøg hendes Haar tilbage.

— Jeg skulde straks have sagt dig, hvorledes det stod til. I Stedet valgte jeg at pine dig. Jeg vilde se, hvor vidt jeg kunde gaa. Jeg blev straffet haardt. Mit Hjerte blødte ved at se, hvor taalmodigt du fandt dig i alt. Du bøjede dig for mine Ønsker, du fulgte mine taabeligste Vink, du klagede aldrig, hvor hensynsløst og urimeligt jeg end bar mig ad. Jeg kunde se paa dig, hvor du led; men jeg blev ved. Jeg vilde jage dig bort med mine Grusomheder. Jeg opnaaede kun at komme til at elske dig højere. Jo mere opofrende du blev, desto mere tilbad jeg dig. Til sidst led jeg Smerter, som jeg ikke kan skildre. Jeg saå jo efterhaanden, hvor lidet værdig jeg var dig. Du gav alt, og jeg kunde intet give igen.

Friberts Ansigt straaede.

— Saa var det altsaa ikke forgæves!

Hun skjulte sit Ansigt ved hans Bryst.

— Nej, hvis du kan tilgive! Aa, hvor jeg vilde blive lykkelig. Du er det bedste, det mest opofrende Menneske, jeg kender. Men jeg kan ikke blive din, jeg har ikke fortjent det, den Lykke vilde være for stor.

— Du er min, hviskede Fribert og trykkede hende til sig.

— Nej, nej, sagde hun og græd atter, det er umuligt, jeg har kun Skam at byde dig.

Hun skjulte sit Hoved ved hans Bryst.

— Du maa ikke snakke saa taabeligt, sagde han.

— Du skulde vide, fortsatte hun, hvor jeg har tænkt over dette! Jeg har spekuleret paa at finde en Udvej, indtil jeg var ved at blive vanvittig. Der var ingen Udvej. Aa, det var forfærdeligt! Ikke et Øjeblik troede jeg, at du vilde tilgive mig. Jeg frygtede, at du vilde støde mig fra dig, og saa havde jeg intet andet at gøre end at dræbe

mig. Jeg forstaar ikke, at jeg ikke har gjort det for længe siden.

— Saaledes maa du ikke tale!

Hun rev sig løs og løb hen til Spejlet og greb en Puderkvast.

— Hvor jeg dog ser ud, raabte hun, du synes vist, at jeg er grim.

Han smilede.

— Aldrig har du været skønnere!

Han talte sandt. Hun saå dejlig ud, som hun stod i den tynde Dragt belyst af Reflekset fra de gule Lamper ved Spejlet, endnu med Taarerne perlende i Øjnene. En Blodbølge skød op i ham.

— Lydia, kaldte han, jeg elsker dig højere nu end nogen Sinde.

Da lo hun af Glæde og løb hen til ham.

— Jeg tror dig, raabte hun, jeg tror, at du vil tilgive, at du kan. Aldrig har der levet en Mand som du, saa ædel, saa god! Aa, hvor vi er lykkelige!

Fribert smilte gennem Taarerne.

— Ja, sagde han, jeg er lykkelig.

Hans Mund søgte hendes. Han glemte, hvad der var sket indtil nu, han glemte de forfærdelige Lidelser, han havde gennemgaaet, Bedragerierne mod Gudrun og mod Chefen, den blodige Gerning, han havde udført.

Hans Læber mødtes med hendes bløde, varme Mund, han gennemsitredes af Lykke, han stod blændet, beruset.

— Jeg vil forsøge at komme bort saa hurtigt som muligt, sagde hun, jeg rejser til Paris. Du kan tro, at jeg kan være kæk. Jeg tager alene derned. Og saa, naar det er forbi, kommer du og henter mig. Ikke sandt, Karl, du vil?

— Ja, ja, hviskede han tonløst.

— Ja vist, fortsatte hun ivrigt, vi har Fremtiden for os. Jeg har pint dig forfærdeligt, jeg ved det, og jeg skammer mig derover; fra nu af vil jeg være god mod dig, du

skal ikke fortryde, at du holdt ud! Aldrig tror jeg, at en Mand har været elsket, som jeg elsker dig. Alle mine Tanker skal gaa ud paa at gøre dig lykkelig. Vi vil indrette vort lille Hjem meget beskedent, men pænt. Jeg sælger mine Smykker, for at vi kan udstyre det, som vi vil have det. Og naar først vi sidder dér, skal ingen Magt paa Jorden skille os ad. Vel, Karl? Disse Prøvelser og Ulykker har ikke været forgæves? Vi vil elske hinanden saa meget mere! Fra det Øjeblik, vi har holdt Bryllup, skal hver Dag være en Fest for os, vi vil leve og blive gamle; vi vil stadig holde af hinanden, stadig være gode og venlige, stadig være saa opofrende, som du har været i disse Maaneder. Jeg har lært af dig, Karl, du har vist mig, hvor højt man kan naa, du har gjort mig til et Menneske. Der venter os en lys Fremtid, jeg føler det, mange, mange Dage i Lykke og Glæde

— Ti, hviskede han og trykkede sin Mund mod hendes, lad os ikke tænke paa Fremtiden, vi er lykkelige nu.

— Ja, raabte hun og lo højt, vi er lykkelige, lykkelige!

Hun var som omskabt. Det melankolske Blik, der duggede hendes Øjne, var forsvundet. Ansigtet lyste af Glæde, hendes Kinder var svulmende røde. Hun kastede Lokken til Side og lænede sit Hoved mod hans Bryst.

— Sæt dig paa Divanen! bad hun.

Han satte sig, og hun krøb op paa hans Skød. Saa lagde hun de nøgne Arme om hans Hals, foldede Hænderne omkring hans Nakke og saå paa ham længe og dybt.

Atter og atter pressede han sin Mund mod hendes. Han følte hendes halvnøgne Legeme i sine Arme og lukkede Øjnene.

Fra Ovnens i Hjørnet strømede Varme. Luften var tung, fyldt af Vellugt fra Parfymen og Pudderet. Der var stille. Lyden fra Orkestret hørtes ganske svagt i det Fjerne.

— Karl, hviskede hun, forstaar du, jeg elsker dig, jeg elsker dig.

Arm i Arm sank de hen i en Rus, en salig Skælven.

Da hørtcs Banken paa Døren.

— Klokken er fem Minutter i elleve, Frøken, sagde Paaklædersken.

Lydia sprang op.

— Vent et Øjeblik, raabte hun, jeg kommer.

Hun vendte sig om, men foer et Skridt tilbage. Fri-
bert var blevet kridhvid i Ansigtet. Han stirrede frem for
sig som en Vanvittig.

— Hvad er der? hviskede hun rædselsslagen.

Det svimlede for ham. Nu var det forbi. Maaske stod
Politiet allerede udenfor. Og han havde intet fortalt! Nu
skulde hun høre Sandheden af andre.

— Det er Bødlerne! raabte han, Bødlerne!

— Sig, hvad er der i Vejen! sagde hun, sig det, sig det!

Han kastede sig paa Gulvet foran hende.

— Lydia, hviskede han, kan du tilgive! Jeg fortalte
dig ikke før, hvad der virkelig skete hos Kurt. Det gik helt
anderledes, end du tænker. Du maa ikke blive bange,
hører du, naar jeg siger det, det maa du love mig

Lydia vaklede og støttede sig til Bordet.

— Du har dræbt ham, stammede hun.

— Ja, raabte Fribert, jeg har dræbt ham, skudt ham,
jeg kunde ikke andet, jeg kunde ikke andet

Taarerne løb ned over Lydias Kinder. Hun bøjede sig
og kyssede ham paa Panden.

— Du dræbte ham, fordi du elskede mig!

— Ja, ja, hulkede han.

Den elektriske Klokke ringede igen.

— Kommer De, Frøken, raabte Paaklædersken udenfor
Døren.

— Nej, svarede Lydia, nej, jeg optræder ikke, sig det til
Direktøren!

Hun vendte sig mod Fribert.

— Hvor det er forfærdeligt, hviskede hun; jeg har styr-
tet dig i Ulykke, jeg, der elsker dig!

— Gaa, Lydia! sagde han, idet han lagde Sløret om hendes Skuldre.

— Nej nej, raabte hun, aldrig!

— Nu maa De komme, Frøken! lød det udefra.

— Flygt, hviskede hun til ham, flygt, saa hurtigt, du kan, og skriv til mig fra Udlandet. Jeg skal saa komme, hvor du end er, jeg skal være din, altid altid.

— En Morder kan ikke flygte, mumlede Fribert.

Atter kimedede Klokken.

— Jo, jo, raabte hun fortvivlet, vi skal endnu blive lykkelige, vi skal, vi skal

Fribert tog hendes Hovede mellem sine Hænder og saå hende kærligt ind i Øjnene.

— Du maa ikke bebrejde dig selv noget, sagde han. Tro du mig, at hvis jeg kunde gøre alt om, vilde jeg handle, som jeg har gjort. Jeg er lykkelig. Du elsker mig. Jeg fortryder intet.

Paaklædersken tog haardt i Døren.

Fribert sprang hen og slog Slaaen fra. Udenfor hørttes Stemmer og forvirrede Raab.

— Hvad gaar der dog af Dem, Frøken, sagde Paaklædersken, det er paa høje Tid der er allerede givet Tegn til Orkestret.

— Jeg har kun een Bøn, sagde Fribert, lad mig se dig danse — for sidste Gang.

Lydia stirrede paa ham. Saa trak hun Sløret fast om sig.

— Godt, sagde hun. Skylden er min! Du kan se mig fra Gitterlogten. Min Paaklæderske vil føre dig derved.

Paa Gangen hørttes Trin. Lydia gik henimod Døren. Hun standsede og kastede sig atter til hans Bryst.

— Karl, hviskede hun, kan du tilgive mig. Skylden er min, min!

— Gaa nu, sagde han med rystende Stemme, skynd dig!

— Ja, ja, sagde Paaklædersken, nu maa De gaa!

I Lydias Øjne brændte en sælsom Ild. Langsomt gik hun ned ad Trappen.

Ved Omdrejningen vendte hun sig endnu en Gang og raabte op til ham:

— Jeg elsker dig, Karl. Du skal se, du skal faa Beviset, du skal

Fribert hørte ikke hendes sidste Ord. Han kom til at skælve. Hvad mente hun? Han maatte støtte sig til Døren. Hvad? Hun vilde give ham Beviset! Hvilket Bevis? Som om Bevis var nødvendigt!

Et Øjeblik tænkte han paa at løbe efter hende, spørge hende, hvad hun mente, standse hende, forhindre hende i at komme til at danse. Han afbrødes af Paaklæderskens Stemme:

— Jeg har aldrig kendt Mage til Narrestreger! Oven i Købet i sidste Øjeblik!

Og hun tilføjede kommanderende:

— Følg mig, denne Vej!

XXII.

Fribert fulgte vaklende efter. De gik ned ad smalle Trapper og gennem lave Gange, hvor Hovedet stødte mod Tværbjælker. Saa aabnede hun Døren til Gitterlogen.

— Værs'go, sagde hun, der er ingen derinde!

Logen var smal. Der var mørkt. Fribert famlede sig frem.

Gennem Gitteret, der var halvt aabent, saå han ud. Paa venstre Haand havde han det stærkt oplyste Fortæppe. Saa nær var han Scenen, at han kunde se Lamperne i den buede Rampe. Dybt under ham laa Orkestret som et mørkt Svælg, til højre havde han Tilskuerpladsens Halvbue.

Musikken lød voldsomt her. Tonerne var ham velkendte. Han havde hørt dem mange Gange hjemme i R-Gaden, hvor Lydia spillede *I l d d a n s e n*, akkompagneret af Haagens Violin.

Tæppet gik ganske stille. Han kunde høre det sagte Træk i Tovene.

Et Marmortempel paa Kysten af en Ø! Det var tidlig Morgen, Stjernerne stod endnu paa Himlen. Templets hvide Mure skinnede i Forgrunden, bagved anede man en palmebevokset Kyst og det dunkelblaa Hav.

Ind i disse Omgivelser skred en Procession af Mænd og Kvinder, klædt i antike Dragter. Forrest kom Spillemænd, derefter Fakkeltænder og endelig Præster og Præstinder fra Venus-Templet. Fribert spejdede efter Lydia. Hun var ikke

paa Scenen. Præsterne begyndte at synge — en stille klagende Sang, der passede til Templet og til Natten. Fakkeldæjere gik rundt. Pludselig standsede de og kastede Faklerne i Baal.

Da førtes Lydia ind: Præstinden, der var udkaaret til at bestige Baalet. To Slavinder gik foran og to bag, selv var hun tæt indhyllt i Sløret. Fribergt rystede af Sindsbevægelse.

Midt paa Scenen standsede Processionen. Lydia traadte frem og kastede Sløret. Fra Publikum lød et Udraab af Beundring.

En Aabenbaring af Skønhed var hun, som hun stod under Palmetræet i det blege Lys. Poesien var med hende kommet ind mellem Kulisserne, Billedet blev levende. Fribergt vendte sig om og stirrede triumferende paa Publikum. Lydia var hans, hans! Ved Søjlen opdagede han Abels Træk halvt udvisket af Mørket.

Musikken spillede saktere, og Lydia begyndte at synge sin Baal-Sang. Fribergt lyttede. Her klang Sangen kraftigere og renere end hjemme; ved de sidste Strofer brød der noget nyt frem, noget aandeagtigt og uhyggeligt. Hvad var nu det? Han kendte ikke disse Toner; hans Hjerter frøs til Is. Publikum sad stumt og gysende. Der var et Øjeblik Stillehed, før Bifaldet hørtes.

Saa begyndte Dansen. Lydia løftede Armene i en Bue over Hovedet. Det grønne Lys blinkede i Diamanterne paa hendes Hænder. Hun løsnede Sløret og gjorde nogle Danse-trin foran Baalet. Hovedet lænede hun helt tilbage — ganske langsomt gik hun frem, svingende Sløret hid og did, stadig i Takt med Musikken. Bag hende blussede og knitrede Baalet.

Fribergt blegnede. Han så et nyt Udtryk i hendes Ansigt — et Drag af Frygtløshed, der næsten omskabte de ellers saa bløde og vege Træk. Saaledes havde han aldrig før set hende. Han betragtede hende skælvende af Angst

og af Fryd. Hvad tænkte hun paa, hvad havde hun i Sinde?

Hun dansede ikke længere alene. De andre Præstinder slog Kres omkring hende, og Processionen gik rundt om Baalet, der kastede et sælsomt flakkende Lys over Sceneriet.

Fløjternes Toner steg og faldt, og dybt nede fra Orkestret hørtes Tilløb til de første Trommehvirvler. Det gøs i Publikum.

Lydias Slør flagrede. Hun dansede nærmere til Baalet. Det stærke rød-gule Skær saas gennem Sløret og straaledede om hende som en Glorie.

Trommerne larmede. Alle sad i aandeløs Spænding. Nu var hun helt henne ved Baalet. At hun turde! Om et Øjeblik vilde Ildtungerne omslynge hende . . .

Fribert blev hvid af Angst. Han bøjede sig saa langt frem, han kunde.

Da gled Sløret til Side. Hun saå op til Logen, og deres Blikke mødtes et Sekund. Denne Lydia kendte han ikke mere! Om hendes Læber spillede det smukke Smil, hun løftede Hovedet kækt som ellers, Bevægelserne var de sædvanlige. Men Blikket var et andet. Hendes Øjne søgte hans, hun løftede Haanden til Læberne og kyssede Ringen med Diamanten.

Saa gjorde hun et Skridt tilbage.

Fribert bøjede sig endnu længere frem.

Et Skrig! Ilden greb fat i Sløret, Luerne ilte til Vejrs, hun smeltede sammen med Flammerne. Endnu et Øjeblik! Tæppet foran Tempelindgangen antændtes, og alt var Flamme! Det flimrede for Friberts Blik, fra Scenen lød forvirrede Raab, Musikken holdt inde, Trommerne standsede i en Hvirvel . . .

Saa stille blev der, at man hørte Ildens Knitren i Lærredet. Da lød paa en Gang et Angstens og Forfærdelsens Hvin fra Publikum. Oppe paa Gallerierne puffed

des og stødtes Tilskuerne, hele Teatret rejste sig, Etagernes Døre blev smækket op, Folk søgte ud, og Kvinder og Mænd raabte i Munden paa hverandre.

Fribert sad lammet og stirrede ned paa Scenen. Lydia og Baalet var allerede skjult i en brunsort Røgsky, fra Palmetræerne krøb Ildorme op mod Soffitterne, Røgen begyndte at trække ud i Rummet.

Han rørte sig ikke. Dybt under ham i Orkestret styrtede Musikerne over hverandre, og i Parkettet sprang Her-
rer op paa Kanten af Stoleraderne for hurtigere at komme ud.

Han maalte med et fortvivlet Blik Afstanden fra Logen til Scenen. Et Spring vilde være haabløst, og det var næppe Forsøget værd at gaa tilbage den Vej, han var kommet; han huskede den lange Omvej, Paaklædersken havde ført ham, de mange snirklede Gange og Trapper. Kun hvis han kunde komme ned i Orkestret, var der Udsigt til at naa Scenen.

Han så ned. De fleste Musikere var allerede flygtede. Kun en enkelt Mand var blevet tilbage. Fribert betænkte sig ikke længere. Han klatrede over Logens Rand, hang et Øjeblik i den røde Fløjlskant, lukkede Øjnene og gav Slip. Han kom ned med et Brag, men rejste sig straks efter.

— Rolig, sagde den unge Mand, nu gaar Jerntæppet!

Fra Scenen stod Røgen i tykke Skyer ud over Tilskuerpladsen, og Flammer slikkede allerede op mod Logerne. Det bragede og knitrede. Musikeren havde hørt rigtigt. Det graa Jerntæppe sænkedes netop i det Øjeblik, da Fribert kravlede over Rampen.

For sent! Han var spærret ude. En Brandmur skilte ham fra Lydia.

— Hvordan kommer man derop? raabte han vildt.

— Denne Vej, sagde Manden og ilede i Forvejen.

Oppe i Teatret kæmpede Tilskuerne for at komme ud. Stadig hørtes Klapren af Sæder og Kvindernes Skrig. Der

havde samlet sig saa megen Røg i Rummet, at der var halvmørkt. Lysekronen forsvandt i en lodden Sky.

De var naaet til Orkestrets Udgang. Musikeren bøjede Hovedet og traadte et Trin ned i en lille Korridor. Han pegede paa en Jerndør til venstre.

— Det er Døren til Scenen, sagde han, to Trapper op; red hellere Dem selv!

Fribert vendte ham Ryggen. Han aabnede Jerndøren og gik ind. Der var lyst paa Trappen. Ilden havde endnu ikke smeltet Ledningerne. De smaa gule Glødelamper brændte.

Han steg op. Da han nærmede sig Scenen, blev Røgen tættere. Glødelamperne saas bag et tykt Slør. Røgen sved i Øjnene og trængte ned i Hals og Lunger. Heden blev stærkere. Han famlede sig frem, indtil hans Haand stødte mod en Jerndør. Den var ikke til at aabne. Han ruskede i Haandtaget og lagde Skulder til; Døren vilde ikke give sig.

Han stod sønderknust. Her lige indenfor omkom Lydia! Et Øjeblik tænkte han paa at gaa tilbage og ad en anden Vej søge ind paa Scenen. Sekunderne fløj. Det var maa-ske allerede nu for sent! Han kastede sig atter mod Døren med en saadan Voldsomhed, at den ikke kunde modstaa. Den fløj op; en Regn af Gnister og glødende Aske væltede ned over ham.

I det samme kom to Mænd løbende. Ilden havde antændt deres Kostymer, de styrtede af Sted som Afsindige lige mod Fribert, der sprang til Side.

Han kunde straks intet sanse i dette Helvede. Ned over ham faldt stadig en Styrtregn af Gnister og smaa glødende Partikler. Heden var saa stærk, at den afsved Haar og Øjenbryn. Han mærkede, at der var Ild i ham. Et Øjeblik stod han blændet. Saa styrtede han frem.

Han naaede i to Spring Scenen. En brændende Trækasse faldt ned ved Siden af ham fra et Sted højt oppe,

Gnisterne regnede stærkere end før, og et Stykke borte hørte han Skrig og halvkvalt Graad.

Forfærdet saå han sig om i Scenerummet, der lyste som det Indvendige af en Ovn. De nøgne gule Mure grinede frem, det brændte foroven i Soffitterne, og Flammerne løb knitrede henover Snoreloftets Traade.

Han holdt Hænderne for Ansigtet. Røgen føltes ikke, den trak bort for oven. Hurtigt fyldtes Rummet af en hvid Damp, overalt kogte og sydede det, ned ad alle Mure drev Vand. Han stirrede rædselsslagen frem for sig, begreb ikke, at det var Overrislingsmaskinerne, der var sat i Gang. Dampen og Taagerne forvirrede ham. Han vilde midt ind paa Scenen, tog fejl og stødte mod Jerntæppet, i hvilket Varmen havde trykket en Bule. Han løb rundt i Blinde, det bragede og knitrede . . . han vidste, at det var paa høje Tid nu, hvis han skulde frelse Lydia; hvor skulde han søge hende, hvor?

Hjælpeløs saå han sig om. Gennem Braget hørtes stadig den samme stille Graad. Et Steds inde i Ildhavet klagede en Kvinde sig. Mange forvirrede Lyde naaede til ham; han følte, at der var Mennesker overalt; han kunde ingen se undtagen en Brandmand, der dukkede frem i Baggrunden og med sin Økse huggede i Flammerne. Af det skønne Tempel var kun et Par sorte Jernstænger tilbage.

Da saå han tæt ved Muren flere Kvindelegemer bunkede sammen. Han bøjede sig. En af Kvinderne var iført en Præstindedragt. Hans Hjerte bankede.

— Lydia, raabte han, Lydia!

Larmen af Kulisserne, der styrtede sammen, af Vandet, der forvandlede til Damp, og af Ilden, der knitrede, overdøvede hans Stemme. De stakkels unge Piger laa med forbrændte Klæder, de fleste af dem syntes kvalte i Røgen, deres Ansigter var stivnede af Skræk.

Fribert borede sig ned i Klyngen. En lille hvid Haand

viste ham Vej. Der var ingen Tvivl. Det var Ringen, som han havde foræret Lydia, Diamanten, der udskød smaa grønne Lyn. Han kastede til Side det, der dækkede Lydia, og drog hende frem. Han skælvede af Bevægelse.

— Lydia, mumlede han, elskede Lydia!

Han var halvt forstyrret af Glæde. Straks efter genemsitredes hans Hjerte. Var hun død? Hendes Øjne syntes lukkede, Kinderne var røde. Hun var bevidstløs, aandede endnu.

Fribert trykkede sin Mund mod hendes. Han fik Taa-
rer i Øjnene, da han mærkede, at Læberne var varme. Saa løftede han hende op, forsigtigt; han anede næsten ikke, hvad han gjorde, havde blot en taaget Fornemmelse af at ville redde hende. Hun var maaske kun besvimet, hun vilde komme til sig selv, naar hun blev baaret ud.

Han løftede hende paa sine Arme. Det brændte baade i Tag og Kælder. Bag ham styrtede Mure ned, Jerntæppet revnede, Flammerne stod paa ny ud i Tilskuerrummet, Rørene i Overrislingsapparaterne sprang med en Lyd som Geværskud, og Vandet blev til Damp, længe forinden det havde naaet Scenegulvet. Hele det indvendige Teater sydede i Ild og Vand. Endnu løb blindede Mennesker omkring; de fleste var bukket under for Flammerne eller Røgen, i alle Kroge laa Menneskelegemer, nu og da hørtet en Klage.

Det brændte i Friberts Klæder. Han mærkede ikke Smerterne, han aandede kun i den Tanke, at han skulde frelse Lydia. Han gik fremad, saa hurtigt han kunde. Han løb mod Mennesker; han fejede dem væk. Nu og da var han ved at snuble over et Lig. Inde fra Kroge dukkede Skikkelser frem, der havde søgt Tilflugt i Sidegange og som nu kom styrtende tilbage, da der ingen Udvej var. Alle veg for ham. Der gik Ild i Lydias Tøj. Han slukkede Ilden med sine Hænder.

— O, Gud! Hans Lunger fyldtes pludseligt med frisk Luft. Han var i Blinde kommet ud paa Taget.

Natten var saa sort som Blæk, kun utydeligt skimtede han Danserindernes hvide Dragter mellem Sandstensurner og Søjler.

— Nej, nej, blev der raabt.

En ung Pige sled sig løs, klatrede op paa Murværket og sprang ud.

Han så ned. Brandstigerne naaede ikke halvt op. Paa Torvet stod et Myr af Mennesker Hoved ved Hoved, en sort Masse med tusinde hvide Ansigter vendte opad. Under Bygningen havde Brandmændene udspændt et Net. De strammede det, og i næste Nu sprang to unge Piger. Der hørtes et Skrig. Folk løb til — —

Da mærkede han, at Balustraden, hvorpaa han stod, rystede, Murene begyndte at skride. Det var det indvendige Teater, der styrtede sammen. Det mægtige Komplex skjalv, blev levende som et Dyr, der krummer Ryg, og i næste Nu slog der op af det rygende Gab en Geysir af gul og hvid Ild.

Han steg op paa Balustraden med Lydias viljeløse Legeme i sine Arme.

Endnu tøvede han. Han syntes etsteds ude i Mørket at ane Brenges sørgmodige Øjne. Han brast i Graad. Nu var det forbi, og aldrig skulde han faa gjort den Uret god, han havde begaaet. Alt havde han sveget: Tillid, Venskab og Pligt. Ja, men det var for sent —

Lydia slog Øjnene op og så paa ham. Kun et Sekund. Men saa kærligt og inderligt, at han følte, alt maatte være tilgivet, han havde jo været ærlig mod hende!

Han løftede stolt Hovedet og så ned paa den sorte Masse, der stirrede paa ham. Han fortrød Intet. Død og Fordærvelse var fulgt i hans Spor; han havde naaet Maalet. Han havde elsket og var blevet elsket igen. Alt havde vendt sig til det bedste.

Endnu en Gang betragtede han dette skønne Ansigt. Han kyssede Lydias Mund. Han lagde hendes Arme til Rette om sin Hals og trykkede hende saa fast til sig, at han syntes, hun blev levende.

Saa gav han Tegnet.

Mængden udstødte et Skrig af Rædsel. Han forstod det ikke. Medens Baalet bagved bragede og knitrede voldsommere end før, medens en grufuld Blomst af Flammer borede sig op mod den mørke Himmel, og Ildviften bredte sig og lyste over Byen, sprang han ned — —

Han følte, at han sank, han vidste ikke hvorhen, sank gennem røde Taager, sammen med Lydia, lykkelig.

XXIII.

Det ringede.

Det var Søndag Morgen og ganske stille. Paa Klitgaards Foranstaltning var Fribert blevet bragt hjem. Endnu undervejs aandede han; da Vennen bar ham op ad Trappen, drog han sit sidste Suk. De lagde ham paa Divanen. Klitgaard sad en lille Tid hos ham og gik saa sin Vej. Han sagde til Konen, at hun ikke behøvede at komme igen før ved Middagstid.

Friberts Legeme laa udstrakt paa Divanen i den kostbare Lejlighed, der var bestemt for Lydia, og som hun aldrig havde betraadt.

Da afbrødes Stilheden af Ringning paa den elektriske Entréklokke. Første Gang var Ringningen forsigtig; da ingen svarede, forstærkedes den. Det gav Genlyd helt ned ad Trappen. Alle Døre i Lejligheden stod aabne.

Det var let at høre, at den Mand, der ringede, havde en Aagerkarls Erfaring: Blot man ringer længe nok, bliver der altid lukket op! Det var Hr. Sahl, der kom for at hente sine Penge.

Efter ti Minutters Anstrengelser blev han utaalmodig. Han bankede med begge Næver paa Døren.

— Luk op, Hr. Fribert, raabte han, det nytter ikke, at De gemmer Dem, man sætter sig ikke saadan op mod Lov og Ret!

Lidt efter raabte han med næsten grædende Stemme:

— De kan ikke slippe, Hr. Fribert, De er en Bedrager mod Samfundet, hører De, en Bedrager!

Fribert hørte intet. Han sov med et Smil om Læben. En fattig Novemberstraale banede sig netop Vej ind mellem Gardinerne og belyste hans udtærede, magre Ansigt.

Atter trykkede Hr. Sahlt paa Knappen, saa det gav Genlyd i det stille Hus. Den perlende Regn af bittesmaa Lyde blev ved ustandseligt, uophørligt. Det var de Kirkeklokker, der ringede over Fribert.

